

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Judith Krantz

ALTIN KİTAPLAR

SEÇKİNLER

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Kitabın Orijinal Adı I'LL TAKE MANHATTAN
Yayın Hakları (c) JUDITH KRANTZ
KESİM AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Düzeni ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK
Dizgi Baskı ALTIN KİTAPLAR MATBAASI
1. BASIM / MAYIS 1986

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Adres
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Judith Krantz

SEÇKİNLER

TÜRKÇESİ :

FÜSUN DORUKER

Maxi Amberville her zamanki sabırsızlığı ve kural tanımazlığıyla henüz hareket halinde olan Concord'daki koltuğundan fırlayıp kalktı, ön taraftaki çıkış kapısına doğru koşmaya başladı. Diğer yolcular normal birinci sınıf bilet parasının en az iki katını ödemiş olmanın gururu ve rahatlığı içinde, biraz da hayretle bu güzel kızın aceleciliğini izliyorlardı.

«Niçin bu kadar uzadı?» diye sordu Maxi hostese.

«Henüz gelmedik, efendim.»

«Gelmedik mi? Elbette geldik. Allah kahretsin. Zaten bu nesneler havadan çok, yerde zaman kaybediyor.» Sinirsel enerjiyle dolu olan vücudu öfkeden titriyor, her zerresiyle Air France'a duyduğu hoşnutsuzluğu belirtiyordu.

«Eğer yerinize dönerseniz...»

«Boşver şimdi. Acelem var.»

Koyu renk kısa saçlarının her teli ayrı bir yöne gider gibiydi. Konyak rengi eski süet ceketi, paçaları yolculuklarda giydiği topuksuz çizmelere sokulmuş eski blucini, postacı gibi göğsüne çaprazlama astığı çantasıyla bir oda dolusu güzel kadının arasında bile derhal dikkat çekirdi. Kabinin loş ışığında, ilk kez bir balo salonuna girecek bir genç kızın heyecan ve hevesiyle gözleri parlıyordu. Kâküllerini sabırsızca geriye atınca, sağ gözünün üstüne doğru inen bir tutam doğuştan beyaz saç ortaya çıktı.

Concord âdeta fısıldayarak durdu. Genç hostes yarı araladığı kapıdan elinde pasaportuyla son sürat fırlayıp inen Maxi'nin ardından horgörüyle baktı.

En yakındaki görevlinin önünde durup pasaportunu uzattı Maxi. Adam açıp bir süre resmini inceledi, sonra da dikkatle yüzüne baktı.

«Maxime Emma Amberville mi?»

«Doğru. Fecî bir resim, değil mi? Bakın, çok acelem var. Lütfen mührü basıp geçmeme izin verir misiniz?»

Adam umursamaz gözlerle bir süre daha süzdü genç kadını. Bilgisayarına eğilip birkaç tuşa bastı.

«Öyleyse Maxime Emma Amberville Cipriani Brady Kirkgordon kim?» diye sordu sonunda.

«Biliyorum, biliyorum. Upuzun bir isim, ama yasalara aykırı değil ki!»

«Benim demek istediğim bayan, niçin isminizin tamamı bu pasaportta yazılı değil?»

«Yazın eski pasaportumun süresi doldu ve Paris Konsolosluğunda yeniledim... gördüğünüz gibi yepyeni bir pasaport.»

«İsminizi yasal olarak değiştirdiniz mi?»

«Yasal olarak mı?» dedi Maxi gücenik bir sesle. «Boşanmalarımın **hepsi yasaldı**. Genç kızlık soyadımı yeğlediğim için onu kullanıyorum. Yoksa tüm yaşam öykümü mü dinlemek istiyorsunuz? Şu allahın cezası uçaktaki herkes benim önüme geçecek ve gümrük kontrolünde beklemek zorunda kalacağım.»

«Bagajlar henüz uçaktan inmedi,» dedi adam sakın sesle.

«Benim hiç bagajım yok. Eğer karanlık geçmişim konusunda tartışmasaydık, şimdiye dek taksiye binmiş olacaktım. Ah, allah kahretsin, **kahretsin!**»

Görevli pasaportu bir süre daha inceledi. Resim karşısında duran genç kadının taşkın canlılığını, neredeyse küstahlığa varan özgüvenini yeterince yansıtamıyordu. Kâküller ve gülümseyen dudaklar işinin eri olan görevliyi resmin sahte olmadığına inandırmıştı. Ama şimdi saçları bir kuşun darmadağınık tüyleri

gibi havalanmış. Öfkeden kıvranan kadın, sanki dikkatli olması için uyarıyordu onu. Üstelik pasaportundaki tarihe göre yirmi dokuz yaşında olmasına karşın, değil üç, bir kez bile evlenmiş olamayacak kadar genç görünüyordu.

Görevli pasaportu isteksizce mühürleyip 15 Ağustos 1984 tarihini attı ve gümrük deklarasyonunun arkasına okunmaz harflerle bir şeyler karaladı.

Maxi tipik bir New York'lunun telaşlı hareketleriyle bir gümrük kontrol masasına çantasını bıraktı ve gözleriyle çevredeki gümrükçüleri taradı. Sabahın bu erken saatinde hepsi bir köşede toplanmış ilk kahvelerini yudumluyor, işe başlamak için hiç de acele etmiyorlardı. Gümrük memurlarından birkaçı aynı anda Maxi'yi fark etti ve kahve bardaklarını masaya bıraktılar. Kızıl saçlı genç bir adam hepsinden önce davranıp aralarından sıyrıldı.

«Acelen ne, O'Casey?» diyerek bir başka adam onu durdurmak istedi.

«Acele eden kim ki?» Arkadaşının elini kolundan çekip kurtardı kızıl saçlı memur. «Ama bu güvercin bana ait.» Kararlı adımlarla onları geride bırakıp Maxi'ye yaklaştı.

«New York'a hoşgeldiniz, Kirkgordon Kontesi. Tabii eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa.»

«Bırak şu kontes saçmalıklarını, O'Casey. Zavallı Laddie'yi bir süre önce boşadığımı çok iyi biliyorsun.» Genç kadın ellerini kalçalarına dayamış, biraz da tedirgin bir bakışla onu süzüyordu. Kendini Sherlock Holmes sanan şu küstah, çilli, aslında yakışıklı da sayılabilecek Joseph O'Casey'yle karşılaşması herhalde şansının pek yolunda olmadığını gösteriyordu. Dürüst vatandaşları onun gibi rahatsız eden görevliler için bir yasa çıkarılmalıydı doğrusu.

«Nasıl unutmuş olabilirim!» dedi adam yapmacık bir hayretle. «Boşanmanızdan hemen sonra Saint Laurent'den bir gardrop dolusu giysiyle gelmiştiniz... Hiç de iyi bir terzi sayılmazsınız, Bayan Amberville. Diktiğiniz Saks etiketleri pek de profesyonel

bir elden çıkmışa benzemiyordu. Avrupa modellerinin sergilen-
diği anda, bize de fotoğraflarının ulaştığını bir türlü öğreneme-
yecek misiniz?»

«Aferin sana, O'Casey,» dedi Maxi ciddi ciddi başını sallayarak. «Bunu unutmamaya çalışırım. Bu arada lütfen bana bir iyilik yapıp çantamı kontrol eder misin? Çok acelem var.»

«Son kez çok aceleniz olduğunda, konu tanesi iki yüz dolarlık yirmi şişe Shalimar parfümüydü. Ondan öncesinde ise kolunuzda bir Patek Polo saat vardı. Göz önünde bulunursa kim-
senin dikkatini çekmeyeceğini ise, çalınmış mektup öyküsün-
den öğrenmiştiniz. Ve bu saat som altından yapılmıştı, değ-
riyse sekiz bin dolar kadardı. Dur bakayım, bir de şu Fendi vizon
sorun çıkarmıştı, değil mi? Üç yüz dolara bir bit pazarından al-
dığınızı söylemiştiniz o pembe boyalı, sahte görünümlü manto-
yu, ama eğer doğru anımsıyorsam Milano'dan on beş bin do-
lara almıştınız.» Kendisiyle övünerek gülümsedi genç adam. Ay-
rıntıları anımsayan bir bellek çok değerliydi.

«Shalimar bir armağandı,» diye itiraz etti Maxi. «Bir dos-
tum için. Ben parfüm kullanmam ki.»

«Ama burada diyor ki, getirdiğiniz armağanları da deklare
etmek zorundasınız.»

Maxi adamın yüzüne dikkatle baktı. İrlandalı gözleri acı-
masızdı. Evet, gülümsüyordu, ama pek de zararsız sayılmazdı.

«O'Casey, haklısın. Ben bir kaçakçıyım,» diye itiraf etti.
«Hep bir şeyler kaçırdım, sanırım bundan sonra da kaçıracağım.
İhtiyacım var. Vakit bulunca bir doktora görüneceğim. Söz ve-
riyorum. Ama yemin ederim, bu kez yanımda hiçbir şey yok. Bu-
raya iş için geldim ve çok acele kente varmak zorundayım. Tan-
rı aşkına, lütfen şu çantama bak ve bırak beni gideyim.» Âdeti
yalvarıyordu. «Lütfen, n'olur!»

O'Casey dikkatle onu inceledi. Genç kadın öylesine güzel-
di ki, yüzünü görmek bile insanın içini titretmeye yetiyordu. Ko-
nu bedenine gelince, tüm gümrük memurları gibi davranışları
okumayı O'Casey de çok iyi biliyordu. Karşısında böylesine ma-

sum bir tavırla hiçbir şey belli etmeden durabildiğine göre, kim-bilir neler sokmak istiyordu ülkeye gizlice.

«Bunu yapamam, Bayan Amberville,» dedi üzüntüyle başını sallayarak. «Pasaport Kontrol sizin geçmişinizi biliyor, işte şuraya işaret koymuşlar. Elinizi kolunuzu sallayarak geçmenize izin veremem. Üstünüzü arayacağız.»

«Lanet olsun, hiç olmazsa çantama bir göz at,» dedi Maxi sertçe. Yalvarmaktan vazgeçmişti.

«Orada olmayacağı kesin. Ne getirdinizse üstünüzde taşıdığınızdan eminim. Bir kadın memur göreve gelinceye dek bekleyeceksiniz. Bir iki saat sonra işbaşı yapacaklar, önce sizi aramalarını sağlarım.»

«Üstümü mü arayacaklar? Ciddi olamazsın!» diye hayretle bağırdı Maxi. Yirmi dokuz yıldır canının istediği gibi davranmaya alıştığından, sıradan insanlar için geçerli olan kuralların kendisine de uygulanabileceği asla aklına gelmezdi. Ve ayrıca hiç kimse Maxi Amberville'e istemediği bir şeyi yaptıramazdı. Hiçbir zaman. **Asla!**

«Son derecede ciddiyim,» dedi O'Casey sakın bir sesle. Dudaklarında hafif bir gülümseme dolaşıyordu. İnanmaz gözlerle ona baktı genç kadın. Bu gücünü gösterme hevesine kapılmış herif beni gerçekten aratmaya niyetli, diye geçirdi içinden. Ama herkesin, hatta Joe O'Casey'in bile bir fiyatı vardır.

«Joe,» dedi içini çekerek. «Birbirimizi yıllardır tanıyoruz, değil mi? Ben aslında kötü bir vatandaş sayılmam. Amerikan Hazinesi ödediğim cezalarla epey zengin oldu. Eğer yalnızca vergileri ödemiş olsaydım, bu kadar kazançlı çıkmazdı.»

«Sizi her yakalayışımda ben de bunu anlatmaya çalıştım, ama dinlemek istemediniz.»

«Ama ne ilaç, ne pastörize edilmemiş peynir, ne de salam getirdim, Joe. Bir anlaşma yapalım mı?» Yaltaklanmayı bırakmış, nazik nazik konuşuyordu.

«Ben rüşvet almam,» diye terslendi genç adam.

«Biliyorum, sesi çok iyi tanırım. Senin derdin de anormal

derecede dürüst olman, Joe. Yoo, rüşvet değil, bir takas öneriyorum.»

«Nasıl bir saçmalık olacak bu, Bayan Amberville?»

«Bana Maxi de, Gereksiz bir üstbaş araması yerine, sana bir vücut teslim etmeyi öneriyorum.»

«Bir vücut mu?» diye yineledi O'Casey. Ne demek istediğini anlamıştı ve bunu düşünmek bile giydiği üniformayı unutmasına yeterdi.

«Benim kendi vücudum, Joe O'Casey, Vergisiz, istekli, sıcak ve her santimi senin...» Konuşurken bakışlarını adamın gözlerinden ayırmadan bir parmağını İrlandalının parmakları arasında dolaştırıyordu. Kleopatra'nın keşfettiği ve Maxi'nin mükemmelleştirdiği bir bakışla süzüyordu genç adamı. O'Casey'nin savunması çatladı. Yüzü öylesine kızarmıştı ki, âdeta çilleri bile görünmez oldu. «Bu gece saat sekizde P.J. Clarke'da,» dedi Maxi neredeyse soğuk bir sesle.

Dili tutulmuş gibi başını salladı Joe O'Casey ve hülyalı bir bakışla genç kadının çantasını işaretleyip geçmesine izin verdi.

«Randevularıma asla geç kalmam,» dedi Maxi çantasını omzuna asıp arkasını dönerken. «Sakin beni bekletme.»

İki dakika sonra kentin en hızlı ve en zeki şoförü olarak tanınan Elie Franc'ın kullandığı uzun mavi limuzinde arkasına yaslanmış, rahatlamaya çalışıyordu. Şoförüne acele etmesini söylemesine hiç gerek yoktu, Elie'yi ancak trafik polisleri durdurabilirdi, ama onların tuzaklarına düşmeyecek kadar da açık-gözdü.

Kol saati genç kadına, havayollarının ve havalimanı görevlilerinin ağır kanlılıklarına karşın randevusuna vaktinde yetişebileceğini gösteriyordu. Daha dün sabah Britanny'deki Ouïberon'da kendisine sıcak deniz suyu tedavisi uygulayarak, çok hareketli geçen bir yazın yorgunluğunu atmaya çabalıyordu. Ne var ki, ağabeyi Toby telefon etmiş, son sürat New York'a dönmesini, Amberville Yayıncılığın beklenmedik bir kurul toplantısı olduğunu bildirerek her şeyi yarıda bıraktırmıştı.

Amberville Yayıncılığın kurucusu olan babaları Zachary Amberville bir yıl kadar önce bir kazada yaşamını yitirmişti. Miras bıraktığı şirket Amerikan dergiciliğinin devlerinden biriydi. Kurul toplantıları da genellikle çok önceden planlanırdı.

«Bu telaş beni tedirgin ediyor, Altınbukle,» demişti Toby. «Burnuma bela kokuları geliyor. Ben de toplantıyı şans eseri öğrendim. Niçin bize haber vermediler? Hemen gelebilir misin?»

«Elbette. Üstümdeki tuzları yıkayıp ilk uçağa atlar ve Lorient'den Paris'e geçerim. Bu geceyi orada geçirip Concord'a bindim mi, sizler daha uykudayken New York'a varmış olurum.» Gerçekten de O'Casey onu oyalamasaydı, tam vaktinde yetişmek yerine, erkenden varmış olacaktı.

Uçaktan indikten sonra, havanın gitgide ısındığını yeni fark etti Maxi. Ama ağustos için yine de serin sayılabilirdi. Ceketini çıkarırken blucinin kemerinin altından beline bir şeyin dokunduğunu hissetti. Şaşkın şaşkın elini atınca, altı saat kadar önce Paris Ritz Otelinin en sevdiği dairesinde beline taktığı platin zinciri buldu. Zincirin ucundaki koskocaman siyah incinin iki yanı pırlantalarla bezenmişti. Cartier'nin göz alıcı takısını boynuna geçirirken, garip, diye düşünüyordu. Böyle bir şeyin varlığını nasıl unutabildim? Her neyse, harcanmamış her kuruş kazanılmış sayılır. Monopol oyununda hile yaparak kazanmış birinin duyabileceği zafer sevinciyle gülümsüyordu.

2

Elie arabayı Madison Bulvarıyla 44. Caddenin köşesindeki yeni Amberville Binasının önünde durdurunca, Maxi onun inip kapıyı açmasını beklemeden yere atladı. Dört kat yüksekliğindeki cam duvarlı bölmeden içeri girerken her biri bir küçük araba fiyatında olan ağaçcıklara, yüzlerce saksıdan sarkan orkidelere ve diğer çiçeklere dikkat bile etmedi. Ekspres asansörle

yöneticiler katına çıkarken en son aklına gelecek konu çiçeklerdi herhalde. Babasının 1947 yılında küçük bir meslek dergisiyle başlatıp kurduğu basın imparatorluğunun kalbine açılan çift kanatlı ağır kapıları itti, bir süre elleri kalçalarında, ayakları açık, dimdik durup çevresini gözden geçirdi. Ayakta durmayı yeni öğrendiğinden beri sık sık kullandığı bir duruştu bu. Ve sık sık da dünya Maxi'nin hoşlanmadığı olaylarla çıkardı karşısına.

«Niçin toplandık?» diye sordu toplantı odasını dolduran üst düzeydeki editörlere, yayıncılara, yöneticilere. Hiçbirinin fikri yoktu bu konuda. Çoğu yaz tatillerini yarıda bırakıp kente koşmuştu bu toplantıya katılabilmek için. Aralarındaki tek fark onların resmen çağrılmaları, Maxi'nin ise toplantıyı rastlantı eseri öğrenmesiydi. Şimdiye dek çağrılı olduğu birçok toplantıya katılmamıştı genç kadın, ama çağrılmadığı da hiç olmamıştı.

Ufak tefek, beyaz saçlı bir adam diğerlerinden ayrılıp ona yaklaştı.

«Pavka!» diye bağırdı Maxi heyecanla ve Amberville Yayıncılığın on dergisinin sanat yönetmeni olan Pavka Mayer'i kucakladı.

«Neler dönüyor burada? Annemle Toby nerde?»

«Keşke bilseydim. Santa Fe'den kalkıp alelacele buraya koşturmak hiç hoşuma gitmiyor. Üstelik dün geceki operayı kaçırdım. Annen henüz gelmedi,» diye yanıtladı Pavka.

Maxi'yi bebekliğinden beri tanır ve severdi. Şu dünyada bulabileceği bütün eğlencelerin peşinde koşan genç kadının karmaşık yaşamını anlayabiliyordu. Maxi'nin büyümesini izlerken onu bir altın arayıcısına benzetmişti. Bir madenden öbürüne koşturan, arasına birkaç gram altın bulduğunu sanan, aslında değersiz çakıllara rastladığını anlayınca da koşuşturmaya devam edip, henüz karşısına çıkmamış olan saf altını ya da saf eğler.ceyi sonsuza dek arayan bir madenciydi o. Ama saf eğlencenin varlığından emindi Maxi ve Pavka Mayer ondan başka hiç kimsenin bunu bulamayacağını biliyordu.

«Her şey biraz garip geliyor bana,» diye mırıldandı Maxi.

«Bana da. Neyse, anlat bakalım, bütün bir yaz boyu neler yaptın, küçük kız?»

«Ah, her zamanki şeyler... kalpler kırdım, yaramazlıklar yaptım, çapkınları tokatladım, yakışıklılarla ilgilendim, kuralların dışına çıkıp oynadım hep. Bunların hepsini biliyorsun, sevgili Pavka! Her zamanki yaz oyunlarım, biraz kazanmak, biraz kaybetmek, biraz baştan çıkarmak falan filan... ciddi bir şey yok.»

Pavka bir sanat yönetmeninin deneyimli bakışlarıyla onu inceledi. Maxi'yi her ne kadar iyi tanırsa da, onu her gördüğünde elektrik çarpmış gibi olurdu. Sanki diğer insanlardan daha gerçektir Maxi. Gerçi orta boylu, ince yapıydı ve bedeniyle büyük bir yer kaplamıyordu, ama şaşırtıcı enerjisiyle çevresinde bir titreşim alanı yaratır gibiydi. Giysilerin altından bedenleri görebilenler, harika göğüsleri, dolgun kalçaları, çok biçimli bacakları olduğunu, korsanvari giysilerin onu daha da kadınsı gösterdiğini fark edebilirdi. Yeşim taşı yeşili parlak, iri gözlerinde hiçbir sorunun gölgesi yoktu.

Hiçbir fotoğrafın Maxi'nin gerçek benliğini yakalayamayacağı biliyordu Pavka, çünkü fotoğraf için gerekli olan belirgin kemik yapısına sahip değildi yüzü. Ama genç kadının sürekli bir hayret ifadesiyle hafifçe kalkık, koyu renk düz kaşlarının çevrelediği dik bakışlı gözlerine bakmaktan da büyük bir zevk alırdı. Yüzüne muzip bir ifade veren zarif burnu yukarı kalkık olmasaydı, klasik bir burun sayılabilirdi. Saçlarının arasındaki beyaz tutam karmakarışık, kısacık buklelerini olduğundan daha koyu renk gösteriyordu. Ama Pavka için en çekici yeri Maxi'nin ağzıydı. Alt dudağı sürekli bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılırken, keskin çizgili üst dudağının kenarındaki minik ben büyüleyici bir hava yaratıyordu. Elli küsur yıldır kadınları büyük aşklarla sevmeyi başarmış olan bir erkeğin deneyime dayanan yargısından çıkıyordu bu övgüler.

Toplantı salonunun kapıları bir kez daha açıldığında Pavka

hâlâ onu seyrediyordu. Toby Amberville içeri girdi ve Maxi ona doğru koştu.

«Toby,» dedi usulca daha yanına yaklaşmadan. Genç adam olduğu yerde duraklayıp kollarını açınca da, atılıp boynuna sarıldı. Uzun bir dakika sarmaş dolaş kaldılar. Maxi yüzünü Toby'nin yüzüne yaklaştırıp burnunu ağabeyinin burnuna sürttü. «Neler oluyor, Toby?» diye sordu fısıltıyla.

Toby, «Bilmiyorum. Son birkaç gündür annemle görüşemedim. Gizli bir şeyler dönüyor, ama sanırım biraz sonra öğreneceğiz. Çok iyi görünüyorsun, bebeğim,» dedi kardeşini bırakırken.

«Kim diyor bunu?» diye fısıldadı Maxi.

«Ben. Saçlarından alıyorum kokusunu. Yanakların güneşten yanmış. Üstelik yüksek dağ yanığı bu, Southampton havası değil. Ve biraz da kilo almışsın, şöyle yüz gram kadar. Tam kalçalarına yerleşmiş. Harika.» Usulca kız kardeşini kendinden uzaklaştırdı. Maxi kapının önünde durup, iki yaş büyük ağabeyinin salonda ilerlemesini izledi. Öyle bir ağabey ki, yalnızca ellerine dokunmak ya da söylediği iki üç sözcüğe kulak vermekle dünyadaki herkesten daha çok şeyi sezebilirdi Maxi hakkında.

Uzun boylu, hiç yorulmaz gibi görünen, içe dönüklüğü otuz bir yaşından büyük göstermesine neden olan bir erkekti Toby Amberville. İlk bakışta iki kardeş arasındaki benzerlik fark edilmezdi; ama varlıklarıyla bulundukları yeri doldurmaları bile birbirlerine ne kadar benzediklerini göstermeye yetiyordu. Genç adamın dolgun yumuşak dudakları, çoğu kişiyi sindiren kararlı çenesini yalanlıyor gibiydi. Kehribar rengi gözlerinin çevresindeki ince çizgiler ilk bakışta, hani biraz miyop olup da gözlük takmaktan hoşlanmayan, gözlerini kısan bir insan havası veriyordu ona.

Maxi olduğu yerde kımıldamadan Toby'nin güvenli adımlarla kendisine ayrılan koltuğa doğru ilerlemesini izliyordu. Babasının emriyle, ağabeyi yirmi bir yaşına bastığı zaman yöne-

tım kurulunun tüm toplantılarında bu koltuk ona ayrılmaya başlanmıştı. Ama retinitis pigmentosa hastalığının yol açtığı görme bozukluğu arttıkça, Toby toplantılara daha seyrek katılır olmuştu. Acaba hâlâ bazı şeyleri görebiliyor mu, diye merak etti Maxi. Toby'nin neyi görüp neyi göremediğini kestirmek olanaksızdı. Hastalığının özelliklerinden biri, ışık ve uzaklık koşullarına göre bazen her şeyi çok net görmesiydi. Böyle zamanların ardından gelen körlük dönemi ise, akıl almaz derecede güç geliyordu genç adama. Ama artık durumuna boyun eğip, hastalığının değişkenliğine elinden geldiğince alıştırmıştı kendini. Kendisini selamlayanları seslerinden tanıyıp yüzlerine dönerek yanıtlamasını izlerken, bunlar geçiyordu Maxi'nin aklından. Bir an bu salonda bulunuş nedenini unuttu ve kendini kardeş sevgisinin derinliklerine bıraktı.

«Maxime.» Belli belirsiz İngiliz aksanıyla konuşan ses her zamanki gibi Maxi'yi titretti. Dünya yüzünde yalnızca annesinin sesi irkilmesine neden olurdu, ama bu sesin ne emir verirken, ne rica ederken, ne de öfkesini belirtirken yükseldiğini hiç kimse duymamıştı. Sesin öyle tatlı, öyle sıcak bir tonu vardı ki, şimdiye dek sahibi herhalde her istediğini elde etmeyi başarmıştı bu sayede. Maxi tüm gücünü toplayarak annesine döndü.

«Ne zaman geldin, Maxime?» diye sordu Lily Amberville hafif bir şaşkınlıkla. «Ben seni hâlâ Peru'da kayak yapıyor sanıyordum. Yoksa Şili'de miydin?» Kızının alnına düşen saçlarını usulca yana itti. Saç biçimini beğenmediğini belirten bu hareketi çok yakından tanıyordu Maxi ve dile getirmekten yıllar önce vazgeçtiği yararsız öfke dalgalarının yine benliğini sarmakta olduğunu fark etti. Acaba niçin annemden başka hiç kimse kendimi çirkin hissetmeme neden olmuyor, diye düşündü.

Yaşamının son otuz yılını ancak dünyanın en güçlü ve en güzel kadınlarını saran bir alçak gönüllülük havası içinde geçirmiş olan Lily Amberville, bir kraliçe edasıyla kızına sarıldı ve Maxi özlemle isteksizlik karışımı duygular arasında ona karşılık verdi.

«Merhaba anne, çok güzel görünüyorsun,» dedi içtenlikle.

«Keşke geleceğini haber verseydin,» diye yanıtladı Lily kızının iltifatını duymazlıktan gelerek. Biraz sinirli gibi görünüyor, diye geçirdi içinden Maxi. Lily'nin sinirli olacağı kimsenin aklına gelmez, ama bugün gerçekten de biraz sinirli ve gergin.

«Sanırım bir karışıklık olmuş, anne. Kimse bana bugünkü toplantıyı haber vermedi. Eğer Toby telefon etmeseydi, hiç duymayacaktım...»

«Herhalde haberleşmede bir aksaklık olmuştur. Neyse, otur-sak iyi olmaz mı?» Lily Amberville bunları söyleyip yanından ayrılınca Maxi kapının önünde kalakaldı. Biraz sonra Pavka Mayer ona yaklaştı.

«Sen benim yanımda oturacaksın, küçük şeytan. Böyle bir fırsat ne kadar sık geçiyor elime sanıyorsun?»

«Şeytan mı? Beni iki aydır görmedin,» diyerek kahkahalarla güldü Maxi. «Belki de tümüyle değişmişimdir.»

«Şeytan,» diye yineledi Pavka, yanında Maxi'yle salonda ilerlerken. Asla değişmesini istemeyeceği, tatlı belalar yaratmaya hazır, zeki, uyanık, enerjik ve meraklı kadını başka nasıl tanımlayabilirdi?

«Değişmek mi? Benim Maxi'm mi?» diye hayretle sordu Pavka, «Herhalde Pamuk Prenses gibi son derece saf, masum olduğun için Yedi Cüceler sana şu korkunç siyah inciye armağan etmişlerdir.»

«Aslında yalnızca bir kişi vardı, o da normal ölçülerdeydi,» dedi Maxi yüzü bile kızarmadan ve inci kolyeyi bluzunun içine attı. Gündüz kullanılabilecek bir takı değildi gerçekten.

Pavka'nın yanındaki sandalyeye oturacağı sırada bir el sımsıkı yakaladı kolundan. Hoşnutsuzlukla kasılarak arkasını dönünce, babasının küçük kardeşi Cutter Dale Amberville eğilip alnından öptü. «Cutter,» dedi Maxi soğuk bir sesle, «Ne işin var burada?»

«Lily gelmemi istedi. Doğrusunu istersen seni görünce ben de çok şaşırdım. Dünyanın daha ilginç yöreleri uğruna bizleri

terk ettiğine inanmıştım. Eve döndüğüne çok sevindim, Maxi.» Amcasının sesi son derece içten ve sıcaktı.

«Nerede olduğumu sanıyordun, Cutter?» Maxi ona duyduğu nefreti sesine yansıtmamak için tüm gücünü harcıyordu.

«Herkes senin Peru ya da Şili gibi uygarlıktan uzak bir yerde kayak yaptığını düşünüyordu. Yalnızca helikopterlerle ulaşılabilen, buzullarla kaplı bir yer...»

«Bu nedenle mi bugünkü toplantı bana haber verilmedi?»

«Elbette, hayatım. Denemek bile anlamsızdı. Elimizde bir telefon numarası yoktu. Ama yanılmak beni sevindirdi bu kez.»

«Asla dedikodulara kulak asmamalısın, Cutter. Eğer en akla yakın araştırmaları yapmayı düşünseydin, Toby'nin nerede olduğumu bildiğini görecektin. Ayrıca Amazon'a bile gitmiş olsam, her şeyin bana bildirilmesi konusunda ısrar ediyorum.»

«Bunu bir daha unutmamaya söz veriyorum.» Cutter'ın gülümsemesi mavi gözlerinin derinliklerine kadar yayılmıştı. Öyle bir gülümseyişi ki, yüz hatlarının inanılmaz soğukluğunu bir anda silip, çarpık dişini sevimli bir biçimde gözler önüne seriyordu. Cutter Dale Amberville yaşamındaki tüm başarılarını, gülümsemesinin yadsınmaz gücüne borçluydu. Çocukluğunda ayna karşısına geçip, sıcaklık ve içtenliğin dudaklarından gözlerine yayılmasını sağlamak için yüz kaslarını zorlayarak saatlerce uğraştığını çoktan unutmuştu.

Yirmi beş yıllık bir ayrılıktan sonra 1981'de Manhattan'a dönmüştü. Üç yıldır da burada yaşıyordu. Bunca zaman içinde çok az değişmiş ve gençliğindeki atletik yapısından hiçbir şey yitirmemişti. Kısa kesilmiş sarı saçları, keskin mavi bakışları, etkileyici havasıyla bir sürü kadını baştan çıkarmayı başarmış, son derece çekici bir erkekti. Ama yine de bir şeyler gizlediği, bazı karanlık amaçların peşinde koştuğu davranışlarından seziliyordu. Kendince işe yaramaz bulduğu kişilere asla tahammül edemezdi. Ve tüm yaşamı boyunca Zachary Amberville küçük kardeşini çok sevmişti.

Cutter en korkunç silahı olan gülümsemesiyle Maxi'ye bak-

mayı sürdürürken, elini hâlâ kolundan çekmemiştir. Davranışının terbiyesizlik olarak yorumlanıp yorumlanmayacağına aldırmış etmeden genç kadın kolunu sert bir hareketle çekti ve Pavka'nın yanına oturdu. Hakareti görmezlikten gelen Cutter samimiyetini ilan edercesine saçlarını okşayınca, Maxi tiksintiyle burun kıvrıldı. Ne halt etmeye geldi bu adam toplantıya, diye düşünüyordu bir yandan da. Şimdiye dek hiç katılmamıştı.

Annesinin balerinlik günlerinden kalma gururlu yürüyüşüyle masanın başına yaklaşıp, Zachary Amberville'in ölümünden beri boş duran koltuğun yanındaki sandalyeye oturmasını izledi. Boş koltuk salondakilere birdenbire aralarından ayrılan, güler yüzlü, cesur, hevesli, iyi kalpli adamı anımsatıyordu.

Gözyaşlarının akmasına izin vermemeliyim, diye düşündü Maxi öfkeyle. O boş koltuğu her görüşünde babasıyla ilgili anıları canlanıyor, gözlerinin dolmasına engel olamıyordu. Ölümünden sonra çok sevdiği babası için günlerce ağlamış, ama duygularını hiç kimseye belli etmemişti. İnsanlar başkalarının üzüntüsü karşısında ne yapacaklarını şaşırırlardı. Üstelik böyle duyguların da toplantı salonlarında hiç yeri yoktu.

Soluğunu tutup duygularını kontrol altına aldı ve derin acısını kimsenin fark etmediğinden emin olarak, annesinin ardından yürüyen Cutter'a baktı. Acaba nereye oturacaktı? Lily Amberville zarif bir el hareketiyle kocasının koltuğunu işaret edince Maxi şaşkına döndü.

Nasıl yapabiliirdi bunu? Cutter'ın oraya oturmasına **nasıl izin verebilirdi?** Pavka'nın inanmazlıkla homurdandığını duydu. Şok geçirdiğini belli etmemeye çalışıyordu herkes. Lily'nin bu hiç beklenmedik davranışı salonun havasını titretmişti âdeta. Salondakilerin birbirlerine şaşkın şaşkın bakmakta olduklarını fark etmiyormuş gibi, sakın yüz ifadesini hiç bozmadan gösterilen koltuğa oturdu Cutter.

Zachary Amberville bugün salonda bulunanların yardımıyla yıllar boyu şirketini başarıyla yönetmişti. Ölümünden sonra da dul karısı toplantılarda boy göstermeye başlamıştı. Şirketin

yüzde yetmiş hissesine sahipti Lily Amberville. Geri kalan yüzde otuz Toby, Maxi ve küçük oğlu Justin arasında paylaştırılmıştı.

Kentte oldukları zaman Toby'yle Maxi bazen toplantılara katılırlardı, ama annelerinin bugüne kadar konuştuğuna, fikir verdiğine hiç tanık olmamışlardı. Her derginin yazışları ve müessese müdürleri başlarında Pavka Mayer'le, koskoca şirketi Zachary Amberville hayattaymış gibi aynı coşku, beceri, deneyim ve azimle yürütüyorlardı.

Salonu bir sessizlik kapladı. Bu toplantının konusunu kimse bilmediği için Lily Amberville'in söze başlamasını bekliyorlardı. Ama Lily başını eğmiş, ağzını açmadan oturuyordu. Maxi soluğunu tutarak Cutter'ın oturduğu koltuğu masadan birkaç santim uzaklaştırmasını, arkasına yaslanıp konuşmaya başlamasını seyretti.

«Bugün sizlerle konuşmamı Bayan Amberville istedi,» dedi Cutter sakın bir sesle. «Öncelikle sizleri bu kadar kısa bir süre içinde kente dönmeye zorladığı için üzgün olduğunu bildirmemi istiyor. Ama vereceği haberin sizlere ne kadar çabuk ulaşır, o kadar iyi olacağına da inanıyor.»

Pavka, Maxi'ye dönüp, «Neler oluyor..?» dedi alçak sesle. Genç kız dudaklarını kısıp başını salladı ve öfkeli gözlerini tekrar Cutter'a çevirdi. Toplantıya onun başkanlık etmesini niçin istemişti acaba annesi? Niçin kendisi konuşmuyordu? Amberville Yayıncılığın tümüyle yabancı olan bir bankeri niçin ko-
nuşturuyordu?

Culter sakın tavırları ve ölçülü otoriter sesiyle konuşmasını sürdürüyordu.

«Bildiğiniz gibi, ağabeyimin hiç beklenmedik trajik ölümünden bu yana geçen bir yıl içinde Bayan Amberville şirket yönetiminde hiçbir değişiklik yapmadı. Ama şirketin geleceğini düşünürken, yayınlanan on dergiyi ve sahip olduğu taşınmaz malları dikkatle inceledi. Gerçekleri görmenin zamanı geldi artık. Dergilerden altısı kendi alanlarında hiç tartışmasız önder

sayılır, ama dört derginin başı dertte.» Bir an susup bir yudum su içti. Maxi'nin kalp atışları iyice hızlanmıştı. Amcası kendine bir general havası veriyordu. Uzun masada yer alanlar, hâlâ açıklanmamış olan haberi hiç ses çıkarmadan merakla bekliyorlardı.

«Hepimiz biliyoruz ki,» diye sürdürdü sözlerini Cutter sohbet edercesine. «Ağabeyim için önemli olan bir dergiyi yaratmaktı, başarısının tadını çıkarmak değil. Hasta bir dergiyi iyileştirmek, iyi giden bir derginin olanak sınırlarını zorlamaktan daha zevkliydi ona göre. Ağabeyimin gücünün işareti olan bu tutum artık bizler için zararlı olmaya başladı. Ancak bir başka Zachary Amberville yıllarca zarar etmeye inatla göğüs gerebilir ve yaratıcılığına güvendiği için de başarılı altı derginin kârını bizim başarısız dergileri yaşatmak için harcayabilir.»

Bizim, diye geçirdi içinden Maxi dehşetle. **Ne zamandan beri** Cutter, Amberville Yayıncılığın bir parçası sayıyordu kendini? **Ne zamandan beri bizim** demek hakkını kendinde görüyordu? Ama sesini çıkarmadı, korkulu bir bekleyiş içinde, amcasının otoriter bir tavırla konuşmasını dinlemeye devam etti.

«Yeni dergilerimizin üçü, yani **Wavelength**, (**Dalgaboyu**), **Garden** (**Bahçe**) ve **Vacation** (**Tatil**) akıl almaz bir biçimde zarar ediyor. **Buttons and Bows** (**Düğmeler ve Fiyonklar**) ise yalnızca duygusal nedenlerle yıllarca...»

«Bir dakika Bay Amberville,» diye söze karıştı Pavka Mayer. «Kulağıma bir işadaminin sesi geliyor, bir yayıncının değil. Zachary'nin **Vacation**, **Garden** ve **Wavelength**'in geleceklerine ilişkin planlarını en küçük ayrıntısına kadar biliyorum. Emin olun, bu dergilerin hemen kâra geçmesini o da beklemiyordu. Ama kısa süre içinde kâr edeceklerdir. **Buttons and Bows** konusuna gelince, bana kalırsa...»

«Evet, **Buttons and Bows**'a ne olmuş, Cutter?» diye adamın sözünü kesti Maxi ayağa fırlayarak. «Belki sen bilmiyorsun, çünkü bu konuya çok yabancısın, ama babam ona evlad gibi bakardı. Bu şirket o dergiyle kuruldu.»

«Büyük bir lüks, hayatım,» diye yanıtladı Cutter, hiç konuşmamış gibi Pavka Mayer'e aldırış etmeden. « ok uzun zaman önce kendisine şans getirmiş olduğu için bir dergiyi yayınlamayı sürdürmek, ancak babanın kaldıracabileceği bir lüks-t .»

« yleyse ne değişti şimdi?» diye bağırdı Maxi. «Eğer o bunu başarabildiyse, **biz** niçin başaramayalım? Sen kim oluyorsun da bizlere akıl öğretmeye kalkışıyorsun?» öfkeyle tir tir titriyordu genç kız.

«Sevgili Maxi, ben annen adına konuşuyorum, kendi adıma değil. Amberville'in kontrolü **onun** elinde ve sen bunu unutmuş görünüyorsun. Dışarıdan birinin acı gerçekleri sergilemesinin seni dehşete düşürmesi doğaldır.» İfadesiz bir yüzle konuşuyordu Cutter. «Sevgili Maxi, itiraf etmen gerekir ki, babanın sağlığında bu şirket bir tek kişi tarafında, yönetilirdi. Ama bugün zor kararları vermek için Zachary Amberville artık aramızda bulunmuyor. Karar vermek için yalnızca annenin hakkı ve gücü var. Babanın bize yol gösterecek yaratıcılığından artık yoksun olduğumuza göre, annen işleri daha sağlıklı bir duruma getirmenin kendi görevi olduğunu düşünüyor. Kâr - zarar cetvelinin son satırına bakmak onun görevidir.»

«Ben de tıpkı Toby ve Justin gibi o cetvele baktım, Cutter. Geçen yıl k rımız yüz milyon doların epey üstündeydi. Bunu yadsıyamazsın, değil mi?»

«Elbette hayır. Ama sen her ay dergi pazarındaki yerimizi korumak için karşılaştığımız korkunç rekabeti hiç hesaba katmıyorsun. Gerçekleri görmezlikten gelmeye kalkışmak yalnızca saçmalık olur. Annenin **verdiği bu zor ve acı kararlar** Amberville şirketinin kârı çok artacaktır.»

«Saçmalık, ha! Bir dakika, Cutter. Böyle konuşmaya asla...»

«Maxi, o sözü kullanmakla hata ettim. Özür dilerim. Ama annenin hiç kimseye hesap vermek zorunda olmadığının farkındasın, değil mi?»

«Bunu biliyorum, ama Amberville'in parasal açıdan zor durumunda olmadığını da biliyorum,» dedi Maxi inatla. Babasının bıraktıklarını hiç kimsenin değiştirmesine izin veremeyeceğini anlamıştı.

Yanında duran Pavka Mayer de bu konuda Maxi kadar kararlıydı. Cutter Amberville'in konuşmasını dinlerken, yayıncılığın zor dönemlerinde Zachary'nin herkesi nasıl yenilmez bir cesaret ve üstün bir hayal gücüyle yönettiğini anımsamıştı. Kardeşinin tersine, Zachary duygularını ve amaçlarını kimseden gizlemezdi. Bütün toplantılarda tüm meslektaşlarını vargücüyle cesaretlendirir, yayın dünyasının zorluklarına meydan okumaya çağırırdı. Amberville Yayıncılığın hiçbir derdi olmadığını Pavka herkesten, hatta Maxi'den bile daha iyi biliyordu, ama hissedar olmanın genç kadına verdiği söz hakkına sahip değildi. Cutter sanki Maxi görünmez olmuş gibi kızın itirazlarına aldırış etmeden başını çevirirken, Pavka yüzünde acı bir ifadeyle ona bakıyordu. Cutter masanın çevresinde oturanları teker teker süzdü.

«Amberville Yayıncılığın bugünkü durumunda, zarar ettiği açıkça görünen yayınları sürdürmemiz doğru olmayacaktır. Bayan Amberville zararda olan dört derginin bir an önce kapatılmasına karar vermiştir. Bu kararından üzüntü duymaktadır, ama karar tartışmaya açık değildir.»

Rahatça arkasına yaslanırken, salonda bulunanların bir bölümünün iş yaşamları sona erdiği için tepki göstereceklerinden emindi. Salondan şaşkınlık ve korku dolu sesler yükseliverdi beklediği gibi. Maxi, Toby'ye yaklaşmış, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Hiç beklemediği bir tepki fırtınasıyla karşılaşan Lily Amberville, ne yapacağını şaşırmış bir durumda, belki de yaşamında ilk kez kendini savunmaya geçip ellerini kaldırıncı salona bir sessizlik çöktü.

«Lütfen! Lütfen! Sanırım sizlere söylemem gereken bir şey var. Zor haberi sizlere iletmesi için Bay Amberville'i görevlendirmekle hata ettiğimi anlıyorum... İş konusundaki bir kararın

böylesine tepkiyle karşılanacağı hiç aklıma gelmemişti. Herhalde hepinizle teker teker konuşmam daha doğru olacaktı, ama korkarım ki, bunu yapabilmek benim gücümü aşırıyordu. Verdiğim karardan dolayı lütfen Bay Amberville’i suçlamayın, sizlere kararımı bildirmeye hakkı olmadığını düşünmeyin sakın. Niçin benim adıma konuşmasını kendisinden istediğimi henüz çocuklarıma bile söyleyemedim. Ben...» Lily yalvaran gözlerle Cutter’a bakarak sustu. Aslan kafesinde üstünlüğünü ilan eden bir hayvan terbiyecisi gibi kadının elini tuttu Cutter ve kendine özgü özgüveniyle salonda oturanlara baktı.

Benliğini saran isyan duygularıyla onlara bakıyordu Maxi. Annesi adına konuşmak için Cutter’ın ne gibi bir bahanesi olabilirdi? Hiç istemediği halde bir anının belleğinden yükselmesine engel olamadı. Maxi henüz onbeş yaşındayken, Cutter New York’a yaptığı seyrek ziyaretlerinden birinde onların evinde kalıyordu. Bir gece yatağında ders çalışırken adam bornozuyla odasına girmiş, okuyacak bir kitap aradığını söylemişti. Ne dersi çalıştığını sorup kitabını görmek bahanesiyle yatağına yaklaşmış ve Maxi birden adamın elinin pijamasının altından göğsünü okşadığını hissetmişti. Çıglık atmaya hazırlanarak geri çekilmişti. Cutter gülümseyerek doğrulurken davranışına bir kılıf uydurmuştu bile. Ama onun ne istediğini Maxi çok iyi anlamıştı, adam da onun anladığını fark etmişti. Bu davranış bir daha yinelenmemişti, ama genç kadın o birkaç saniyelik olayı aklından çıkaramıyordu. Şimdi niçin annesinin elini tutuyordu acaba?

«Dün,» dedi Cutter gözlerini Maxi’den ayırmadan. Kazandığı zafer öylesine kesindi ki, heyecan bile uyandırmıyordu artık. «Bayan Amberville’le evlendik!»

Andover, Massachusetts'li Sarah Cutter Anderson'ın, oğlu Zachary Anderson Amberville'in bir Anderson'a hiç benzemediğinden şikâyet ettiği olurdu zaman zaman. Besbelli bu çocuk Lafayette'le birlikte Amerika'nın bağımsızlığı için savaşmaya gelmiş olan Fransız Huguenot Amberville'lerine çekmişti. Her kuşakta koyu renk saçlı ve gözlü, orta boylu, yaşı ilerledikçe şişmanlamaya eğilimli, kadın ya da erkek bir Amberville çıkıyordu ortaya. İşte kendi büyük oğlu da onlardan biriydi. Oğluyla öylesine övünüyor, gururlanıyordu ki, bu duygularını gizleyebilmek için şikâyetlerini artırır olmuştı.

Kendi Anderson ataları İsveçliydi, Cutter'lar da ne de olsa Andover'liydi. Gerçi ailenin her iki kolunda da pek fazla para kalmamıştı, ama Amberville'lerin durumları da parlak değildi doğrusu. Amberville'lerin oldukça tutucu taşra soyluları olduğu söylenebilirdi. Geniş göçmen ailelerinin çocuklarında bulunması beklenen dinamizm ve ilerleme hırısı sadece Zachary'de vardı.

Sarah Anderson bir kasaba gazetesinin yayımcısı olan Henry Dale Amberville'le evlendikten yıllar sonra, 1923'de doğdu Zachary Anderson Amberville. Yedi yaşına gelince babasının çıkardığı gazeteleri sabahın ilk ışıklarıyla birlikte bayilere ve evlere dağıtmaya başladı. Kazancını biraz daha artırmak için **Saturday Evening Post** gazetesinin dağıtımını da almak için çalışıyordu, ama Amerika'yı sarsmakta olan mali kriz yüzünden herkes gereksiz masrafları kısmak zorunda kalmaya başlamıştı.

Amberville'lerin ikinci çocuğu Emily adında bir kızdı. Sessizliği ve yumuşak başlılığıyla Minnie Mouse'u anımsattığından ona Minnie derlerdi. 1934'de ikinci oğulları Cutter doğduğunda, mali kriz Henry Amberville'in gazetesinin getirdiği küçük kazancı

bile neredeyse yiyip yutuvermişti. Kuşaklar boyu Amberville'lerin devam ettiği özel okul yerine parasız okullara gitmek ve okul saatleri dışında odun kırmak, sebze taşımak, dükkâncıların ayak işlerini görmek gibi para getiren işler yapmak zorunda kalmıştı Zack. Ailenin gelirine katkıda bulunduğu sürece yaptığı işe hiç aldırış etmiyordu. Yaz tatillerini babasının gazetesinde geçiriyor; mali bunalım yüzünden işçilerini çıkarmak zorunda kalan Henry Amberville'in tek başına yayınlamaya çalıştığı gazetede, babasının yükünü hafifletmek için elinden geleni yapıyordu.

Orta öğrenimi boyunca başarılı bir öğrenci olan Zack üç sınıf birden atlamış, daha on beşine basmadan çeşitli üniversitelere burs için başvurmuştu. Tabii Harvard'a gitmek vardı düşlerinde. Annesine, babasına, Minnie'ye, özellikle de dört yaşındaki Cutter'a karşı sorumluluk duyguları öylesine güçlüydü ki, üniversite düşlerinden vazgeçip lise diplomasıyla işe atılmayı bile önerdi bir gün ailesine. «Öğrenim giderlerini karşılamadığımız sürece, sensiz de idare edebiliriz Zachary. Ama oğlumun üniversite öğreniminden vazgeçmesine asla izin veremem...» Dehşete düşmüş gibi kısılmıştı babasının sesi.

Zachary Amberville'e kitap, yatak ve yemek masraflarını da kapsayan bir burs öneren tek okul, Morningside Heights'daki Columbia Üniversitesi olmuştu. Gerçi Amberville'ler, Cutter'lar, Dale'ler ve Anderson'lar sık sık Manhattan'ı ziyaret etmişlerdi, ama çok gürültülü, çok kalabalık, çok pahalı, çok fazla yabancıyla dolu ve «gerçek bir Amerikan kenti değil» diye niteledikleri New York'da bir geceden fazla kalmamışlardı.

On beş yaşındaki Zachary Amberville bir yetmiş beş boyunda, sağlam yapılı bir çocuktur. Sınıf arkadaşlarından üç yaş küçük olduğu halde hepsinden daha olgundu. Yıllardır bağımsız yaşadığı ve ailesinin sorumluluğunu üstlendiği için üniversite birinci sınıf öğrencilerinde pek rastlanmayan, içten gelen bir otoriteye de sahipti. Karmakarışık siyah saçlarına, özensiz giyimine karşın herkeste saygı uyandırıyor. Çok konuşkan, her an yenilik peşinde koşmaya hazır, son derece meraklı bir genç-

ti. İten kakkahası yataktanede top gibi patlardı. İçki içmez, küfür etmezdi, Şimdiye dek evinden uzakta bir tek gece bile geçirmemiŐti, ama öylesine cesur ve güven verici bir hali vardı ki, niversiteli gençlerin birbirlerini değerlendirdikleri kuralların dışında kalıyordu. Yakışıklı sayılmasa da, daha ilk görüŐte her-kese kendini sevdiren bir yanı vardı. Arkadaşları onun peşinden dünyanın öbür ucuna bile giderlerdi.

Zachary Amberville New York'a ilk bakışta aşık oldu. «Manhattan'a, Bronx'a, hatta Staten Island'a sahip olacağım.» diye Şarkı söylüyordu Low Kitaplığının raflarını gözden geçirirken. Rodgers'la Hart'ın 1925'te yazdıkları bu lmsz Şarkının sözleri dilinden düşmez olmuştu. Manhattan'a **sahip olacağım, yalnızca benim olacak**, diye devam ediyordu, boş vakitlerinde metroya atlayıp kenti gezerken. Battery'den Harlem'e kadar tüm kenti ya-ya dolaŐmıŐtı. Bütün nehirleri, köprüleri, parkları, bulvarları, ara sokakları ezbere biliyordu. Harçlığı yalnızca metro biletine ve Delancey Sokağında satılan dünyanın en lezzetli sosisli sandvilerine yettiği için henüz müzeleri gezememiŐti. Üniversite kampüsündeki Lion's Den adlı kantinde çalışarak kazandığı para-yla karŐılıyordu zaten bilet ve sosisli sandviç masraflarını. Artırabildiği her kuruşu eve gönderiyor ve Lion's Den'den ayrılıp Columbia niversitesinin günlük gazetesi olan **Spectator'a** geçmeyi büyük bir lüks olarak görüyordu. Önceden planlamadan adım atmazdı. Ailesinin sorumluluğunu yüklenmek de kişiliğinin doğal yanlarından biriydi.

Geleceğini Şimdiden planlamıŐtı bile. Columbia'dan mezun olunca **New York Times** gazetesinde iş bulacaktı. Babasının sağlığı son yıllarda epey bozulduğu için neredeyse gazeteyi tek başına çıkarmıştı yaz tatillerinde. Baskıdan dağıtıma kadar bu işi iyi bildiğinden, iş vermeleri için onları ikna etmesi zor olmayacaktı herhalde. Columbia Gazetecilik Okuluna devam etmek ise yalnızca vakit kaybıydı, üstelik bu öğrenimi görebilecek parası da yoktu.

Gazetenin ğrenciler için düzenlediği turlardan birine katı-

hıp, **Times** binasının yeraltındaki dev baskı makinelerinin çalışmasını seyretmişti. Belki gazeteciliğe ayak işleri görerek başlayacaktı, ama kısa zamanda muhabir olacak ve sonra... Hayal gücü bundan sonrasına erişemiyordu. Gelmiş geçmiş en iyi gazetenin sağladığı seçeneklerin bolluğu karşısında sersemlemişti.

Ne var ki, Columbia Üniversitesinin 1941 mezunları için dünyanın verdiği karar başkaydı. Savaş ilanından bir gün sonra, on sekiz yaşındaki son sınıf öğrencisi Zachary Amberville Deniz Kuvvetlerine katıldı. Askere çağrılmayı bekleseydi okulunu bitirebilirdi, ama bir an önce savaşa gidip dönmek ve **New York Times**'da işe başlamak için sabırsızlanıyordu. «Söyle bana, temmuzda hangi sokak Mott Sokağı'yla kıyaslanabilir,» diye şarkı söylüyordu Marine P-47 savaş uçağıyla Pasifik'te görev yaparken. Bir savaş kahramanı olmuş, yirmi birine bastığı gün binbaşılığa yükselmiş, zafer günü yarbay rütbesine hak kazanmış, altı ay sonra da Hawaii'de çok öfkeli bir albay olarak savaşı bitirmişti.

«Ne demek eve dönemezmişim! Aylar önce dönmem gerekirdi aslında. Özür dilerim, efendim.»

«Çok üzgünüm, albay. Ama generalin sana ihtiyacı var.»

«Allah kahretsin, 'ilk gelen ilk gider' kuralına ne oldu? Generalin elinde dünya kadar subay var, niçin bana ihtiyacı olsun?»

«Anladığım kadarıyla organizasyon yeteneğinin olağanüstüymüş, albay.»

«Ben pilotum, kalem efendisi değil. Özür dilerim, efendim.»

«Duygularını anlıyorum, albay, Generalle tekrar görüşeceğim, ama pek umutlu değilim. General dedi ki, 'Amberville'e söyleyin, eğer buradan gitmeyi çok istiyorsa Kara Kuvvetlerine pilot yazılsaydı.'»

«Pis bir hakaret bu, efendim!»

«Biliyorum albay, biliyorum.»

Albay Zachary Amberville New York'a döndüğünde II. Dünya Savaşı biteli on ay olmuştu. Babası 1943'de ölmüştü. Annesi Andover yakınındaki evde yaşıyordu. Kocasının yaşam sigortası pek bir şey getirmemişti; oğlunun biriktirip her ay gönderdiği uçuş primiyle küçük çocuklarını yetiştirip okutmaya çabalıyordu.

Zachary'in sivil yaşamda ilk durağı J. Press Mağazası oldu. Üniforması ve madalyalarıyla Times'ın kapısına dikilmek biraz saçma gibi gelmişti doğrusu. Beş yıldan beri ilk kez kendi eliyle seçip satın aldığı kravatı bağlarken, gazetecilerin gazeteci gibi giyinmeleri gerekir, diye düşünüyordu. Kırmızı kravatın beyaz puanları, gözlerinden okunan sevinci yansıtıyordu âdeta. Züppe üniversitelilere benzemek istemiyordu, ama J. Press'de bulabildiği tek takım elbise tıvitti. Eğer Harvard'a gidiyor olsaydı bu elbise ona çok yakıştırdı herhalde.

«Anlamıyorum,» dedi personel bölümündeki görevliye. «Bir türlü anlamıyorum.»

«Yeterince elemanımız var. Üstelik işe girmek için başvuranların listesi de çok kabank,» diye tekrarladı kadın sabırla.

«Ama benim uzun yıllara dayanan bir gazetecilik deneyimim var. Bir gazeteyi tek başıma yönettim. Ayak işlerine bile razıyım, kent haberleri şefi olmak istemiyorum.»

«Bakın, Bay Amberville, Times savaşa giden bütün çalışanlarına, dönüşte yine işe alınacaklarına söz vermişti. Tanrı biliyor ya, bazıları geri dönmedi, ama dönenler hemen işe başladı. Sonra gazetecilik okulu mezunlarını işe aldık. En alt kademede çalışan gazetecilik okulu öğretmenleri bile var. Üniversite mezunu olmamanız çok kötü. Ayrıca birçok eski subay...»

«Aralarında hiç deniz albayı var mı?»

«Bir generalimiz var, Bay Amberville.»

«Hava Kuvvetleri mi?»

«Nereden bildiniz?»

«Anlaşıyor. Allahın cezaları. Özür dilerim.»

«Sizi de listeye alayım mı?» diye sorarken kıkırdamasını zor tutuyordu kadın.

«Bekleyecek vaktim yok. Yine de teşekkür.» **Times** binasından çıkarken büyük turu yapmaya hazırlanan öğrencilerle karşılaştı Zachary Amberville. Yaşamında ilk kez **Daily News** gazetesi alıp, eleman arayanlar sayfasına baktı.

Metal, kumaş ve deri kullanımının kısıtlandığı savaş yıllarında bile Five Star Şirketi epey kâr etmişti, çünkü düğme her türlü maddeden yapılabilirdi. «Düğmelerini değiştir, görüşününü değiştir,» sloganını yıllardır kullanıyorlardı. Tüyler, pomponlar, payetlerden yapılmış milyonlarca düğme satmışlardı bugüne kadar. Bayan Nathan Landauer'in söylediğine göre, en üstün kalite düğmeleri onlar imal ediyorlardı; kullanmaktan herkesin gurur duyacağı ürünleri vardı.

«Bundan eminim, efendim,» dedi Zachary, yüzlerce değişik düğmenin iliştiirildiği kartlarla kaplı duvarlara bakarak.

«Ama bana kalırsa sizin aradığınız iş bu değil,» diye devam etti Landauer. Karşısında oturan adamın deniz albayı üniformasından ve dört sıra madalyasından gözlerini alamıyordu.

«İş bir gazete çıkarmak, değil mi?»

«Evet, bir düğme imalatçısının ürünlerini tanıttığı birkaç sayfayı 'gazete' diye tanımlayabilirsiniz... Doğrusunu isterseniz ben hiç böyle düşünmemiştim. Yalnızca müşterilerimize bir hizmet veriyor ve elemanlarımızın kendilerini ailenin bir parçasıymış gibi görmelerini sağlamaya çalışıyorduk.»

«Ama her ay yayınlıyorsunuz, New Jersey'de bir matbaada bastırıyorsunuz. Bir bürosu, yarım gün çalışan bir sekreteri var ve maaşı haftada altmış beş dolar.»

«Doğru.»

«Bu işi istiyorum, efendim.»

«Öyleyse sizindir, albayım.»

«Bana Zack deyin lütfen. Bir saat sonra dönerim. Daha ra-

hat bir şeyler giymek istiyorum. Düğmelerimi değiştirip, görünüşümü değiştireceğim.» Nathan Landauer dalgın gözlerle baktı ardından. Çok uzun bir zamandan beri gördüğü en güzel düğmelerdi bunlar. Oğlu Nat üç yıl donanmada basit bir er olarak kalmıştı ve eğer üniformasında güzel bir düğme varsa bile bunu babasına göstermemişti.

«Nat, yaşamında düğme imal etmekten başka bir şey yapmayı hiç düşündün mü?» diye sordu Zachary salamlı çavdar ekmeğini ısıırken, «Çok para kazanmak istemez misin?»

«Başka ne yapabilirim ki? Bu bir aile şirketi. Beş yıl sonra babam emekliye ayrılınca benim işin başına geçmem gerekiyor. Ailenin tek erkek çocuğu benim ve babam bu işi hiç yoktan yaratmış. Yedinci Caddenin en büyük düğme imalatçısı biziz. Ben bu kapana kısıldım, Zack. Onun kalbini kırmak istemem, babam çok iyi bir insandır.»

«Evet, çok iyi bir insan, ama sen kapana kısılmış değilsin. Bir elini arkana atıp bu işi sürdürebilir, öteki elinle de...»

«Ötekiyle ne yapabilirim?»

«Bir dergiye ortak olabilirsin.»

«Kızılderililer, 'Asla şov işine yatırım yapma' derler.»

«Ne ilgisi var şimdi bunun?»

«Sen **Annie Get Your Gun!** adlı piyesi görmedin mi? Ethel Merman, Şef Oturan Boğa'ya nasıl bu kadar zengin olduğunu sorar, o da Kızılderililer asla şov işine bulaşmaz, diye yanıtlar... Bana kalırsa dergiler şovun bir parçasıdır ve bu konuda hiç bilgim yok.»

«Sen kemerleri, kurdeleleri, sutaşlarını bilmiyor musun? Agrafları, kopçaları, yapma çiçekleri ve süslemeleri bilmiyor musun?»

«Kırk Altıncı Caddeden aşağı yürürken bu konuda bir şeyler öğrenmeden geçemezsin, Zack. Yedinci Caddenin bir parçasıdır bu. Babam itiraf etmese bile, bir giyside düğmeden baş-

ka şeyler de bulunması gerekir.. Evet, bu konuda biraz bilgim var, ama ne olacak?»

«**Trimming Trades Monthly**. (*) Yeni bir dergi.»

«Pek etkilendiğimi söyleyemem. Kendini herhalde Condé Nast Yayıncılık filan sanmıyorsun, değil mi?»

«Bir gereksinimi karşılayacak bu dergi. Bu ülkede binlerce giyim atelyesi, binlerce değişik modelde giysi üretiyor. Ama hiçbir garnitür konusundaki yenilikleri bilmiyor.»

«Bilmedikleri halde yine de işlerini yürütüyorlar, dikkat etmedin mi?»

«Haklısın, ama biri çıkıp tekerleği icat etmeden önce de kimse buna gereksinme duymamıştı.»

«**Trimming Trades Monthly**... yalnızca garnitürlere bürünmüş güzel kızların çıplak resimleri mi yer alacak?»

«Hayır Nathan, senin şu pis denizci kafandan bıktım artık. Yedinci Caddede neler olup bittiği, hangi yeniliklerin ortaya çıktığı, modacıların hangi garnitürleri kullandığı, hatta Paris'de nelerin moda olduğu, kimlerin iş değiştirdiği, kimlerin terfi ettiği anlatılacak. İlanlar alınacak. Dergi siyah beyaz olacak. Orta kalite bir kâğıt kullanılacak ki, mürekkebi eline bulaşmasın. İlk sayısının kapağında da babanın resmi yeralacak.»

«Ve güneş moda dünyasının üstünde batarken, ne yapmak istediğinizi anlamaya başlıyorum galiba, albayım. Şimdiye kadar beni yalnızca iyi bir yemek arkadaşı olarak gördüğünüzü düşünmüştüm!»

«Yarısı senin olacak.»

«Ne kadara patlayacak bu iş?»

«En az on beş bin dolara ihtiyacımız olacak, kâra geçmeye başlamadan önce. Sanırım altı ay sonra yeterince abonemiz olur. İlan toplamak ve dergiyi hazırlamak için Five Star'daki görevimden ayrılmak zorunda kalacağım için kendi maaşımı da ekledim bu rakama.»

«Bu on beş bin doların ne kadarını sen koyacaksın?»

«Yalnızca maaşımı ve fikrimi. Kâra geçene kadar da maaş almayacağım.»

«Neyle geçineceksin?»

«Senin evinde boş yer çok. İki kişi isterse bir kişinin masrafla geçinebilir. Kızlar hesabı paylaşmaya aldırış etmiyorlar. Zaten işe de yürüyerek gidip geliyorum.»

«Yani tüm parayı ben mi koyacağım?»

«Başka kim olabilir ki?»

«Ve yazışları müdürü sen olacaksın?»

«Başka kim olabilir ki?»

«Tanrım, kolay kandırılan bir insan olduğumu biliyorum ama... bundan benim çıkarım ne olacak? Yani ortalıkta olmayan kârın yarısından başka demek istemişim?»

«Sen yayıncı olacaksın. Neden bilmiyorum, ama her derginin bir yayıncısı vardır. Derginin yarısına sahip olacaksın. Bir düğme imalatçısı olmaktan farklı bir şey bu. Yeni bir kızla tanıştığında kız ne iş yaptığını sorduğu zaman, 'Ben yayıncıyım, güzelim' diyebilirsin.»

«Ya derginin adını sorarsa?»

«Orası sana kalıyor... istersen yalan söyle... Bir gün gelip seni gerçekten seven bir kızla tanıştığın da gerçeği söyleyebilirsin. Ama derginin adını değiştiremem, Nat. Derginin içeriğini ismiyle anlatmazsak, kimse ilgi duymaz.»

«Playboy... Derginin isminin **Playboy** olduğunu söylerim kızlara,» dedi Nathan düşlere dalarak.

«Bir dergi için berbat bir isim bu. Ama nasıl istersen. Haydi, bankalar kapanmadan gidip işimizi halledelim.»

Trimming Trades Monthly dört ay içinde masrafını çıkarmaya ve Zack Amberville kendine haftada yüz dolar maaş ödemeye başladı. Nathan'ın evinde yaşamayı sürdürdüğü için paranin çoğunu rahatlıkla annesine gönderebiliyordu.

Minnie, Dana Hall Junior Kolejinin ilk sınıfındaydı, on altı yaşındaki Cutter da özel okula gidiyordu. Sarah Amberville he-diyelik eşya satan bir mağazada iş bulmuştu ve kendi aylığına Zachary'nin gönderdiklerini ekleyince çocuklarını en iyi okul-lara göndermeyi başarabilmişti. Çünkü çocukların ikisi de burs kazanamamıştı. Aslında Dana Hall'a girebilmek Minnie için bü-yük bir başarı sayılırdı. Gerçek bir bilgi yuvası sayılmazdı bu okul, ama genç kız öylesine güzel ve mutluydu ki, hiç kimse notlarının daha iyi olması için onu zorlamıyordu. Buna karşılık Cutter zeki, ama tembeldi. Ders çalışmamaya soğukkanlılıkla karar vermişti. Çalışkan çocukların okulda pek sevilmediğini derhal fark etmiş ve sevilen bir kişi olmayı her şeyden çok is-tediğini anlamıştı.

Cutter Dale Anderson daha beşikteyken, Anderson'lara ben-zeyeceğini belli etmişti. İnce yapılı, uzun boylu, İsveçli ataları gibi çok açık sarı saçlı, açık mavi gözlü olan delikanlının yüre-ğinde kendisiyle birlikte büyüyüp gelişen kötü, çirkin bir solu-can yaşıyordu. Fakirliğin sınırında yaşamaktan hep nefret et-mişti. Kendini bildiğinden beri aile arasında zavallı akraba sa-yıldığının farkındaydı. Büyüdüğü çevrede bütün Anderson'lar, Dale'ler, Cutter'lar ve Amberville'ler birbirleriyle akrabaydı. Bu konudan hiç söz edilmese de, akrabaların maddi durumu yakın-dan izlenirdi.

Cutter babasının mesleğini hor görürdü. Asla para kazan-mayacak bir gazeteye niçin kapılmıştı bu kadar? Bu seçimi ya-pan kişi nasıl biri olabilirdi? Ama babasına karşı duyduğu hor-görü, ağabeyine olan nefretinin yanında çok hafif kalırdı. Zac-hary'nin parasıyla geçindiğini anımsadığı zaman nefreti daha da artıyordu. Ama kendini sıradan insanlardan üstün gördüğü için bir işe girmeyi düşünmüyordu bile. Kentin en iyi ailelerinden birinden geliyordu; evlere servis yapmak ya da bir tezgâhın ar-kasına geçip gazoz satmak ona yakışmazdı. Annesi de böyle bir şey önermemişti, Zachary'nin üstesinden gelmeye çalıştığı gü-çlükleri Cutter'ın tanınmasını istemiyordu.

Sarah Amberville küçük oğlunun ağabeyinden ürktüğünden, onu korku verici bir güç simgesi olarak gördüğünden kuşkulanamamıştı asla. Yersiz bir korkuyla karışık horgörüyle yargılıyordu Cutter ağabeyini. Zachary şiddetli, dayanılmaz, tehlikeli bir rüzgâr gibi sakin yaşamlarına arasına karışıyor ve içten kahkahaları, kaba davranışlarıyla derhal annesiyle babasının ilgi merkezi oluyordu. Daha Cutter beş yaşındayken evden ayrılmış olan bu gürültücü, cesur, küstah adam, annesiyle babasını öyle etkisine alıyordu ki, neredeyse küçük oğullarının varlığını bile unutuyorlardı.

Cutter tıpkı tespih çeker gibi, çocukluğunun acı anılarını sık sık düşünüp tazeliyordu. Sekiz yaşındayken okul piyesinde başrol kapmıştı, ama annesiyle babası savaşa giden Zachary'yle daha çok ilgilenmişlerdi. Bunu izleyen dört yıl içinde Cutter okulun en sevilen öğrencisi sıfatını kazanmış, Massachusetts gençler tenis şampiyonu olmuş, ama savaş pilotu, kahraman ağabeyin haberleri ailesinin dikkatinin bir an bile ona yönelmesini engellemişti. Ya savaş bitince küçük oğullarını anımsamışlar mıydı? Hayır, asla. Zachary'nin New York'ta yaratmaya çalıştığı dergiyi anlatan mektubuyla kıyaslanacak ne haber getirebilirdi küçük Cutter eve?

Zachary'nin tüm sevgi ve ilgiyi sünger gibi çektiğine inanan Cutter Amberville, içe kapanık bir çocuk olmuş ve yaşamına karışmaları için ailesine hiç fırsat tanımamıştı. Ağabeyinin ağır, ürktücü gölgesinin, kendi hakkı olan sevgi ve ilgiden yoksun kalmasına neden olduğuna kesinlikle inanmıştı. Annesiyle babasının gözünde bir kenara itildiğine inanmış ve ağabeyinin cömertliğini bir köpeğe atılan kemikler olarak yorumlamıştı. Zachary ona ne kadar çok verirse, Cutter kendini o kadar borçlu hissediyor ve nefreti gitgide artıyordu. Yaşamı boyunca tanıyacağı hiçbir sevgi bu nefret duygusuyla boy ölçüşemeyecek, küçük bir çocuğun bir başka çocuğu kıskanmasından doğan bu duygu tüm yaşamı boyunca sürecekti.

Cutter okulda ailesinden pek söz etmezdi. Okul taksitleri-

nin çalışan bir anne ve adından utandığı bir dergiyi yayınlayan bir ağabey tarafından ödendiğini kimseye söylemedi. Okulun en sevilen öğrencisi olmak için elinden geleni yaptı ve övgünün çok etkili bir silah olduğunu çarçabuk öğrendi. Arkadaşlarına kendileriyle övünme fırsatı verecek uygun sorular sorma yeteneğini geliştirdi; anlatılanları dinleyip hayran kaldığını gösterebilen kişinin eriştiği büyük gücü tanıdı. Yüreğindeki solucan onun öğretmeni idi. Sporun çeşitli dallarında üstün başarılar kazandı, ama bilinçli olarak ders notlarını yükseltmiyordu. Yalnızca aileleri çok zengin ve güçlü olan çocuklarla arkadaşlık etmenin yararını erkenden kavradı. Sağlam yapılı, yakışıklı bir delikanlıydı. Mavi gözlerinde içten bakışlarla karşısındakinin gözlerinin içine uzun süre ifadesini bozmadan bakmayı öğrenmişti ve son derece doğal görünen, ama yılların deneyimiyle edinilmiş gülüşünü pek sık kullanmamaya özen gösteriyordu.

Zachary Amberville ağırbaşlı, yakışıklı kardeşiyle gururlanıyordu. Ne var ki, karşılaştıkları ender zamanlarda bile onunla konuşacak konu bulmakta güçlük çekiyordu. Cutter Amberville haftasonlarını ve okul tatillerini sevilen bir konuk olarak ağırlandığı evlerde geçirmeyi âdet edinmişti.

1948 yılının bir sonbahar sabahı Nathan Landauer ürkek bir sevinç ve derin bir utançla Zachary'nin bürosuna girdi.

«Zack, bir kızla tanıştım,» diye mırıldandı. «Bir futbol maçında, cumartesi günü. Andover'den ailenizi tanıyan bir gençle beraberdi, ama ona pek aldırış ettiği söylenemezdi. Delikanlıyı ortadan kaybolması için kolayca ikna ettim.»

«New York'da milyonlarca kız var ve sen neredeyse yarısını tanıyorsun. Bu kızın özelliği ne?» diye sordu Zachary ayaklarını masasına dayayarak.

«Her şey. Mükemmel bir kız. Hatta derginin asıl adını bile söyledim ona.»

«Kahkahalar atarak yere yuvarlanmadı, değil mi?»

«Pek sayılmaz. Ama ilginç ve garip buldu. Ben **Trimming Trades Monthly**'nin yayıncısı, sen de yazışları müdürü olduğuna göre, niçin şimdiye kadar tanışmamış olduğumuzu merak etti yalnızca. Senin bizi tanıştırmaktan kaçındığına inandığını söyledi. Gerçekten öyle mi, Zack? Niçin bizi hiç tanıştırmadın?»

«Sizi tanıştırmak mı?»

«Evet, Minnie'yle tanıştırmak!»

«Minnie mi? Minnie kim?»

«Kız kardeşin Minnie. Gördüğüm en güzel, en harika kız... Senin en iyi dostun olduğumu sanırdım, ama bana ondan hiç söz etmedin.»

«Hiç aklıma gelmedi. O daha çocuk. On sekiz yaşında. Ve sen kızları yatağa atmaktan başka bir şey düşünmeyen, çarpık fikirli, pis bir denizci eskisisin.»

«Öyleydin, ama artık değiştim. Dinle Zack, dergideki hisse mi almanı istiyorum. Sana bedava bile veririm.»

«Çıldırдың mı sen? Niçin satmak istiyorsun? İlanlar, yeni aboneler filan epey para kazandırıyor şimdi.»

«Biliyorum, ama akrabalarla iş yapmak doğru olmaz... Dost yitirmenin en kolay yolu budur.»

«Akraba mı? Dur bir dakika. Fazla ileri gitmiyor musun? Minnie'nin bu konuda söz hakkı yok mu?»

«Maçtan sonra gidip içki içtik. Sonra akşam yemeği yedik ve bu arada evlenmeye karar verdik. İki hafta sonra kayınbira-derim olacaksın.» Nathan erkekliğe doğru ilk adımını atarken, içinde bulunduğu yirmi beş yaşından bir gün bile büyük göstermiyordu.

«Aman Tanrım, Denizci Landauer, çok ciddi görünüyorsun!»

«Bazı şeyleri insan hemen anlar. Minnie'yle birbirimizi bir dakikada anladık. Yani çok hareketli geçen yaşamımın bir yararı oldu diyebilirim.»

«Anlaşılan birbiriniz için yaratılmışsınız. Minnie'nin deneye- yime hiç gereksinmesi olmadı.» Zachary yerinden fırlayıp eski ortağına sarıldı. «Yarı hissen için ne istiyorsun?»

«Adil bir rakam olsun. Hissemi almak için gereken parayı sana borç olarak da verebilirim.»

«Aşk herkesi enayileştirir!» diye bağırdı Zachary ve Nat'a sarılıp odanın ortasında vals yapmaya başladı. «Tebrikler, enayil!»

Bir derginin tek sahibi olmak, Zachary Amberville'in daha önce düşünmeye bile cesaret edemediği tutkularını ortaya çıkarmaya yetmişti. Yaratmak, yönetmek, tehlikeye atılmak gibi isteklerini daima kontrol altında tutuyordu bilinçsizce.

Kız kardeşi Minnie'nin düğününden kısa bir süre sonra **Style** (Stil) adını verdiği ikinci dergisini yayınlamaya başladı. Giyim dünyası ve moda dergileri konusunda pek çok şey öğrenmişti artık. **Vogue** ve **Harper's Bazaar** dergilerinde sergilenen giysileri alamayan kadınların **Mademoiselle** için çok yaşlı ve pembe yanaklı üniversite öğrencilerine seslenen **Glamour** için çok olgun olduklarını biliyordu. Yeni dergi işte bu boşluğu dolduracaktı.

Style'i başlatabilmek için bankalardan borç istemeye gidinece **Trimming Trades Monthly**'nin bilançosu sayesinde istediğini kolayca elde etti. 1940'ların sonları ve 1950'lerde Amerika yayıncılığın altın çağını yaşıyordu. Savaş sonrası ekonomik patlamaya giren Amerikalılar yaşamın sunduğu her şeye büyük bir açlıkla saldırıyor, yeni arabaları aldıkları hırsla yeni dergileri de alıyorlardı.

Style neredeyse ilk sayısından itibaren para kazanmaya başladı. Zachary Amberville'in yeni yetenekler keşfetme konusunda olağanüstü bir önsezisi vardı. Pavka Mayer adında hiç tanınmayan bir ressamı **Trimming Trades**'in siyah-beyaz çizimleri için kadroya almıştı ve **Style** başarısını büyük ölçüde Pavka'ya borçluydu.

Pavka 1936 yılında Amerika'ya göç etmeyi akıl eden ailesiyle birlikte gelmiş bir Berlin'liydi. Savaş yıllarını orduda geçirmiş ve zafer günü Utah Plajına çıkmıştı. Resmi görevi çevirmenlikti. Resmi olmayan görevi ise battaniye, sabun ve şeker

karşılığında birliğine süt, içki ve taze et sağlamak. Pavka'nın takas sistemi içinde bazen bir cipin bile ortalıktan kaybolduğu gözleniyordu.

«İsteddiğini yap,» demişti Zachary Amberville bu ufak tefek, çevik yapılı, kendisinden yalnızca üç yaş büyük adama. «İsteddiğin mankeni, fotoğrafçıyı, matbaayı, kâğıdı kullanabilirsin. Rekabet çok fazla. Asla kimseden geri kalmamalıyız. Okurlara herkesten fazlasını vermeliyiz.»

Pavka, Zachary'nin moda bölümünün başına getirdiği, Zelda Powers adında, yine hiç tanınmamış bir stilistle işe başlamıştı. Norman Norell'in arka odalarından birinde günlerini doludurken rastlamıştı bu kadına Zachary. (Ne de olsa, ünlü modacı Norell bile düğmelere gereksiniyordu.) Genç kadının kendine özgü stili dikkatini çekmişti. Zelda Chicago'luydu ve giysilerin üretildiği dünyadan ayrılmadıkça her türlü işte çalışmaya hazırды.

«Dinle Zelda, bir moda dergisinin yönetimi konusunda hiçbir şey bilmiyorsun, işte bu nedenle seni istiyorum,» demişti Zachary. «Şimdiye dek kimsenin görmediği bir dergi hazırla bana. Senin okumak isteyeceğin bir dergi olmalı. Her şey yepyeni olacak, hiçbir yayından etkilenmeyecek, kopya çekmeyeceksin. Reklamcıları mutlu ettiğin, giysilerini mümkün olduğu kadar az gösterdiğin sürece istediğini yapabilirsin. Okurlarının kim olduklarını, ne istediklerini biliyorsun. Cüzdanlarına uygun düşler ver onlara, ama kendi stilinden asla şaşma.»

Moda dergisinin başarıya geçmesini izleyenler, bu başarıya Pavka'yla Powers'ın sayesinde erişildiğini düşünmüşlerdi. Ama Zachary Amberville'le tanışmış olanlar işin gerçeğini biliyordu.

1951 yılında Zachary beşinci milyonunu kazanmıştı. Evet, ilk milyonunu **Trimming Trades** ve **Style**'la kazanmıştı, ama daha sonrakileri **Style**'a, özellikle de **Seven Days** (Yedi Gün) adlı

haftalık dergiye borçluydu. **Life** ve **Look** havasında, büyük boyutlardaki bu dergiyi 1950 yılında yayınlamaya başlamıştı. **Seven Days** ötekilerden çok farklıydı. Amerikalı kadınların okuma alışkanlıkları üzerinde yaptığı araştırma, izlenmediklerinden emin oldukları zaman, sinema dergilerini severek okuduklarını göstermişti. Dedikodu sütunlarının, Walter Winchell gibi, okurları perde arkasına götüren yazarların gücünü kısa zamanda anlamıştı. Ne kadar hor görülürse görülsün, her gazetede bir sosyete haberleri sütunu olması gerektiğine inanmıştı.

Sıradan insanların hepsi, sıradan olmayan insanlar hakkın-da her şeyi bilmek istiyordu. Manhattan sokaklarından yürürken bunları düşünüyordu Zachary. Renkli resimlerle süslü parlak bir haftalık dergi canlanıyordu gözlerinin önünde. Yazıları, makaleleri ağır olmayan, çiftçilerle, futbolla ya da Orta Amerika'yla ilgilenmeyen, dünyanın dertlerine pek kulak asmayan, **Life** ve **Look** gibi sola ya da sağa kaymayan, tümüyle politika-dan uzak, ciddi olmayan bir dergi. Ünlü, güzel ve heyecan verici kişilerin yaşamlarında son yedi gün içinde geçen olayları yansıtan ve bunu Amerikalı okurlara daha önce hiçbir derginin yapmadığı biçimde sunan bir dergi. Avukatlarının tanıdığı sınır içinde, hiç kimseye dil uzatmaktan kaçınmayan, özellikle de artistler, şarkıcılar gibi ünlülere yer veren bir dergi.

Fotoğrafların yanında yer alan kısa yazıları hazırlamaları için ülkenin en iyi yazarlarını işe aldı Zachary. «Edebiyat parçalamayın,» dedi onlara. «Okunmayı bekleyen, tam doksandan vuran yazılar verin bana... biz entelektüel bir toplum değiliz bildiğiniz gibi. Belki çok yazık, ama gerçek gerçektir. Yazılarınız kişiyi sarsmalı, büyülemeli ve hemen hazır olmalı!»

Pavka Mayer, **Seven Days** dergisinin sanat yönetmenliğine getirildi ve öyle bir dergi hazırladı ki, okurlar ince duygularına seslenilmediğini hiçbir zaman anlamadılar. Dünyanın en ünlü fotoğrafçıları **Life** ya da Avrupalı rakibi **Paris Match**'in ödediklerinin çok üstünde ücretlerle dünyanın dört bir köşesine uçtukları için çok mutluydular. **Seven Days** öylesine cılgın bir der-

giydi ki, neredeyse bir gecede ulusal bir tutku haline gelip klasikleşti.

1951 yılının sonlarında Zachary Amberville, Londra'ya gitmeye karar verdi. O kadar çok çalışıyordu ki, Avrupa büroları açıldığı zaman büro şeflerini kendi eliyle seçmek fırsatını bile bulamamış, bu heyecandan yoksun kalmıştı. **Style**'in Paris bürosundan sonra en önemli yer Londra'daki büroydu. Önce orayı ziyaret etmek istiyordu. Özel sekreteri hazır İngiltere'ye gitmişken, saçlarını kestirmesini ve birkaç takım elbise yaptırmasını salık verdi.

«Pek üstü kapalı konuştuğun söylenemez, güzelim.»

«Zaten niyetim öyle değil, Bay Amberville. Sizin durumunuzdaki bir erkeğin böyle dolaşması yakışık almıyor. Daha otuz yaşında bile değilsiniz ve isterseniz çok yakışıklı olabilirsiniz,» dedi Bayan Briny kararlı bir sesle.

«Üstüm başım temiz, değil mi? Gömleğim de temiz. Hatta ayakkabılarım bile cilalı. Derdin nedir senin?»

«Bir sekreter ancak patronu kadar saygınlık görür. Özel Sekreterler Yemek Kulübünde durumumu güçleştiriyorsunuz, efendim. Başkalarının patronları takım elbiselerini Saville Row terzilerine ısmarlıyor ve on günde bir St. Regis'de traş oluyor, hatta ayakkabılarını Lobb'a yaptırıyorlar, ama siz Barney'e bile gitmiyorsunuz,» diye şikâyet etti genç kadın. «Özel Kulüplere üye değilsiniz. En iyi lokantalara gidecek yerde, masanızda bir sandviç yemekle yetiniyorsunuz. Güzel kızlarla gece kulüplerinde çekilmiş resimleriniz yayınlanmıyor. Sizi nasıl anlatabileceğimi hiç bilmiyorum.»

«Kaç para aldığını söyledin mi onlara?»

«Sekreterine yüksek maaş ödemek, hiçbir erkeği gözde yapmaz,» diye burnunu çekti Bayan Briny.

«Hayatım, senin değer yargıların karmakarışık olmuş. Ama yine de saçımı kestirmek konusunu düşüneceğim.»

Özel yaşamını sekreterine anlatmaya asla yanaşmıyordu Zachary Amberville. Kentin tanınmış bekârlarından biri olmanın, gözünde hiç değeri yoktu. Eğlenceye pek ilgi duymuyor ve zaman bulamıyordu. Bir sürü güzel kadın tanıyordu, ama şimdiye dek hiç âşık olmamıştı. Çok mu bencildi? Yoksa işine fazla mı bağlıydı? Ya da gereğinden fazla mı alaycıydı? Yoo, kendini aldatmanın hiç gereği yoktu, deliler gibi romantikti Zachary. Beyninin bir köşesinde bir kızın hayali vardı. Son derece saf, temiz ve nazik bir kızdı. Böylesi Manhattan'da yetişmezdi kolay kolay. Güzel olduğu kadar da gerçekdişiydi ve bir gün onu aklından çıkarıp, harika görünüşlü, akli başında, mizah duygusu gelişmiş bir kadınla evlenecekti. Belki de yalnızca kendisini sekreterinden korumak için bile olsa, bir eşe ihtiyacı vardı.

4

Soylu akrabalarından hiçbirisi Lily Davina Adamsfield'i anıdığını iddia edemezdi, ama sanki genç kız Leonardo da Vinci'nin eşsiz tablolarından biriymiş gibi ona yakın olmaktan gurur duyardı. On dokuzuncu Baronet, İkinci Vikont Evelyn Gilbert Basil Adamsfield'le Vikontes Maxime Emma Adamsfield'in tek kızıydı ve kendilerinden beklendiği biçimde büyümekte olan sayısız kuzeninden çok farklıydı. Diğerleri ailelerinin arazileriyle uğraşüyor, ava çıkıyor, balık tutuyor, koleksiyon yapıyor, bahçeyle uğraşıyor, kendilerine lâıyk görülen kişilerle evlenip yine kendileri gibi çocuklar yetiştiriyorlardı.

Ama Lily başkaydı. Arkadaşlarının çoğu gibi, o da dört yaşındayken dans okuluna yazılmıştı. Zaten tüm soyluların çocukları vals ve polka öğrenmek için mutlaka Bayan Vacani'nin okuluna gönderilirdi. Tıpkı ata binmeyi öğrendikleri gibi dansı da çabucak öğrenip buradan ayrılırlardı. Ama Lily öteki ço-

cuklardan farklı olarak dansa, özellikle de baleye tutkun olduğunu kısa sürede belli etti ve ailesinin bu tutkuya karşı çıkmaya gücü yetmedi.

Sekiz yaşına basınca Kraliyet Bale Okuluna girdi. İlkokuldan çıktıktan sonra haftada üç gün bale dersleri almaya başladı. Baleye böylesine sarılması annesini çok şaşırtmıştı.

«Eğer Katolik olsaydık, herhalde bizim kız manastıra kapanacağı günü iple çekecekti,» demişti bir gün annesi babasına.

«Hiç konuşkan değil,» diye homurdanmıştı babası. «Daha şimdiden, sessizlik yemini eden mezheplerden birine bağlı olduğunu bile düşünebilirsin.»

«Ama sevgilim, haksızlık ediyorsun. Lily duygularını, düşüncelerini dile getirmekte hep güçlük çekmiştir. Konuşmayı pek sevmiyor. Belki de bu nedenle bale onun için böylesine önemli,» diye yanıtlamıştı Lady Maxime kocasını rahatlatmak için.

Lily on birine basınca Kraliyet Bale Yüksekokulunun sınavına katılma hakkını elde etmiş ve okula kabul edilmişti. Baleyle öbür dersleri birarada yürütmek zorundaydı. Bütün günü arkadaşlarıyla birlikte bir sınıftan diğerine koşturmakla geçiyordu. Yaşıtlarının günlük eğlencelerinden uzak kalmak küçük kızın hiç umurunda değildi. Ailesinin dışında ilişki kurduğu kişiler yalnızca öğretmenleri ve sınıf arkadaşlarıydı. Bu ilişkilerini de en alt düzeyde tutmaya çabalıyordu. Bu okula rakipleriyle dost olmak için girmemişti; çünkü bale dünyasının temelini oluşturan ve ancak balerin emekliye ayrılınca biten o korkunç rekabeti daha sekiz yaşındayken anlamıştı.

Yıllar yılı bale yapamayacak kadar uzumak korkusuyla yaşamıştı. Eğer boyu, Tanrı korusun, bir yetmişi geçerse, geleceği daha başlamadan sona erecekti. Sınıf arkadaşlarıyla tek konuştukları konu boy uzaması ve sakatlanma korkusuydu zaten.

Yüksekokulu büyük başarıyla bitirince, öğretmenleri bir yıl da ünlü bale öğretmeni Sir Charles Forsythe'ın okuluna devam etmesine karar verdiler. Bu bir yıl, genç kıza dünyanın en ünlü

bale gruplarından birine katılma yolunu açacak olan son cılayı vermeye yetecekti.

Yıllar geçtikçe Lily Adamsfield olağanüstü güzelleşmişti. Gri, mavi, yeşil karışımı gözleri her an renk değiştirir gibiydi. Ama Lily ayna karşısına geçip güzelliğini hiç seyretmezdi. Gözleri ancak sahnede kullandığı koyu makyajı yapması için yaratılmıştı sanki. Upuzun parmaklı zarif elleriyse yalnızca bale figürlerini tamamlamaya yarıyor gibiydi. Minicik göğüsleri, geniş omuzları, ünlü bir balerin için gerekli olan uzun bacakları ve kolları, dimdik sırtı ve olağanüstü zarif boynunun tek işlevi de sadece baleyle ilgili düşlerini gerçekleştirmektir.

Delikanlıların hayran bakışlarından yoksun kaldığı aklına bile gelmiyordu. Tanıdığı erkekler zaten sınıf arkadaşlarıydı ve Lily onları yalnızca sıçramaları, adımları ve kendisini havaya kaldırdıkları zaman ne ölçüde güven verdiklerine göre değerlendiriyordu. Kendi sosyal sınıfının gençleriyle seyrek de olsa karşılaştığı zaman ne konuşacağını şaşırıyordu. Dans dünyasının dışına çıkınca gümüş berraklığındaki sesi titremeye başlıyordu.

Çok sevdiği bale giysilerine bürünmediği zamanlar ne giymesi gerektiğini bile bilmiyordu. Çok zevkli bir kadın olan annesi Vikontes Adamsfield seçiyordu kızının giysilerini. Arabalar, atlar, filmier, spor gibi konulardan anlamadığı için, ilk bakışta güzelliğine kapılan delikanlılar bir süre sonra ondan yanıt almaya uğraşmaktan vazgeçip, biraz daha canlı ve konuşkan kızların peşine düşüyorlardı.

Ama ailesi ve yakın akrabaları büyüttükleri bu garip kuğu konusunda hiç endişeli değillerdi. Yaşlılarından öylesine farklıydı ki, genç kız olarak sosyete de başarı kazanmamasının ne zararı olabilirdi? Elbette Saraya takdim edilecekti zamanı gelince. O gerekli reveransı yapmaması, Lenare tarafından fotoğrafının çekilmemesi, büyüklerin dünyasına karışmaması garip karşılanırdı. Lily partilere de gitmiyordu. Böyle şeylere ayıracak zamanı yoktu, o daha büyük başarıların peşinde koşuyordu.

Tüm çevresi Adamsfield'lerin kızının ikinci bir Margot Fonteyn olacağına inanmıştı. Ailesi de en az Lily kadar geleceğinden umutlu görünüyordu.

Gerçi Tanrı vergisi vücut yapısı baleye çok uygundu, ama bu yeterli değildi. Başarıya ulaşmak için günler, aylar ve yıllarca tıpkı bir ağır işçi ya da bir köle gibi durup dinlenmeden çalışması gerekiyordu. Bir süre sonra bu da yeterli olmayacaktı. Ünlü bir başbalerin olmak için sadece iyi bir vücut ve yetenek değil, tanımlanamayan bir duygu da gerekiyordu ve Lily buna sahip olduğundan kesinlikle emindi.

Makyaj yapmayan, saçlarına önem vermeyen, bir odaya girerken duraksayan, sohbetlerden kaçınan, gözlerini bir noktaya dikip soluk kesen bir zerafetle yürüyen bu utangaç kızın ne denli hırslı ve başarıya aç olduğunu kimse tahmin edemezdi. Korkunç derecede gururluydu ve bu acımasız gururunu benliğinin derinliklerinde, tohumu yeni atılmış bir bebek gibi gizliyordu.

«Olağanüstü yetenekli bir dansçı,» dedi tanıdık ses. «Onu Kraliyet Balesine kabul edeceklerinden hiç kuşkusuz yok.»

Daha şimdiden yemeğe geç kaldığı için aceleyle okuldan çıkmakta olan Lily, bir an koridorda durakladı. Aralık kapının ardında Sir Charles biriyle konuşuyordu. Kraliyet Balesine bôylesine kolayca kabul edilecek olan rakibi kimdi acaba? Gerçi bir yıl boyunca başrollerin çoğunu kapmıştı, ama demek tehlikeli bir rakibi vardı. Jane Broadhurst olabilir mi? Yoksa Anita Hamilton mu? Bu kızlar Covent Garden'da sahneye çıkabilecek kadar başarılı mıydılar? **Olabilir mi bu?** Hiç kımıldamadan durup konuşmanın sonunu dinledi.

«Başka kuruluşları da deneyebilir tabii... Hatta New York City Center bile olabilir.» Lily yumruklarını sıktı. Bale öğretmeni Alma Grey'di konuşan. «Ya da Kopenhag... Laura'yla birlikte

iki balerin daha New York'a gittikten sonra, yeni isimlere ihtiyaçları var.»

Danimarka Kraliyet Balesi haa, diye düşündü Lily inanmazlıkla. Kesinlikle olamaz. Kendisinden başkası asla bu kadar şanslı ve başarılı olamazdı.

«Evet Alma, hayatım,» dedi Sir Charles, «Lily'yi kapmak için dünyanın bir numaralı bale grupları can atacaktırlar. On beş, hatta on yıl önce olsaydı, boyunun çok uzun olduğunu düşünebilirdim, ama artık ciddi bir sorun sayılmıyor bu. Tek üzün-tüm, ancak labildiği kadar iyi olması...»

İçini çekerek yanıtladı bale öğretmeni. «İnsanın yüreği parçalanıyor. . bu kadar yaklaşabilmek. Evet Charles, bu yıl bu engeli aşabileceğine inanmıştım. İnan bana, aşması için çok dua ettim. Sonra hayır dedim kendi kendime, olamayacak bu. O kadar güzel ve teknik açıdan o kadar başarılı ki... ne var ki, öteki şey... hani izleyicilerin anında fark ettikleri, ayakta alkışladıkları o şey yok.»

«Ben bunu kişiliğin bir parçası olarak düşünmüştüm hep.»

«Ben düşünmeye, araştırmaya kalkmıyorum. Yalnızca büyü olarak adlandırmayı yeğliyorum,» diye yanıtladı Alma Grey.

«Birinci sınıf topluluklarda tüm ikinci sınıf rolleri başarıyla üstlenebilir,» diye kararını bildirdi Sir Charles Forsythe, «Ya da daha az tanınan topluluklarda birinci sınıf rolleri.»

«Başbalerinlik mi? Kabul etmiyorum. Lily asla başbalerin olamaz. Sevgili Charles, itiraf etmen gerekir ki, **şöyle böyle** başbalerin diye bir kavram yoktur,» dedi Alma Grey sertçe.

«Kusursuzlukları su götürmeyen başbalerinler olduğu gibi, yaşlandıkları zaman avunmaları için unvan verilenler de vardır. Ama sanırım, benimki yalnızca bir hayaldi. İsteksizce de olsa sana katılıyorum, **Şöyle böyle** başbalerin asla olamaz.»

«Garip bir meslek bu, Charles. Düşündüğün zaman adil olmadığını, hatta doğaya aykırı olduğunu anlıyorsun. Biz ne kadar öğresek, onlar ne kadar çalışsa da, gençliklerini bu işe adadıktan sonra ortaya çıkıyor bu gerçek... evet, tabii bazı

İstisnalar var, onları ilk bakışta ayırt edebiliyorsun, ama Lily asla onlardan biri değildi.»

«Böylelerinden tüm yaşamın boyunca kaç tane gördün, hayatım?»

«Yalnızca dört kişi Charles, senin de çok iyi bildiğin gibi. Şimdi beşinciye bekliyorum. Bir gün karşıma çıkacağından eminim.»

«Belki önümüzdeki yıl? Ya da daha sonra?»

«İnsan umutla yaşar zaten.»

Kıskançlık, diye düşündü Lily sokağa fırlarken. Öylesine körcesine atmıştı ki kendini dışarıya, neredeyse bir arabanın altında kalıyordu. İğrenç ihtiyarlar... kötü ruhlu, içleri kurumuş, cahil ve en önemlisi **kıskançlıktan çatlayan ihtiyarlar**. Benim gençliğimi, yeteneğimi kıskanıyorlar. İkisinde de olmayan yeteneğimi. Adlandıramadıkları bir kavram yüzünden beni yargılıyorlar ve büyük bir zevkle başarılı olamayacağımı söylüyorlar. Öte yandan da dünyanın en iyi bale topluluklarının beni isteyeceğini itiraf ediyorlar.

Baleye ilk başladığı gün tanımıştı kıskançlığı. Acele adımlarla eve doğru yürürken öfkeden çıldıracak haldeydi. Bir başrol için kendisini seçtiklerinde sınıf arkadaşlarının kıskançlığını hep hissetmişti. Hiç kimsenin saklamayı başaramadığı bir duygu olan kıskançlık, karşısındakinin başarılı olduğunun en belirgin kanıtıydı. Kıskançlık Lily'nin dostuydu, ama Sir Charles'la Alma Grey'in de bu duyguyu paylaştıklarını bilmek genç kızı neredeyse hasta etmişti. Sözde onlar öğretmendi... Rekabete girmeden, ayırım yapmadan gençleri yetiştirmekti görevleri, kıskançlıktan uzak kalmaları beklenirdi. Ama demek ki, insanlardan bunu beklemek yersizdi. Lily'yi kıskanarak gireceklerdi mezarlarına. Eğer böylesine iğrenç olmasalar, neredeyse onların zayıflıklarına acımaya başlayacaktı. Adımlarını hızlandırırken, duyduklarını aklından çıkarmaya çalışıyordu.

Gerçekleşmeyecek bazı konuları düşünmekle bir saniye daha kaybetmesinin anlamı var mıydı? Tam bir başbalerin gibi başı yukarıda, omuzları geride, gururla yürüdü.

«Lily, çok geç kaldın. Her şey yolunda mı?» diye seslendi Lady Maxime oturma odasından.

«Elbette, anneciğim. Beklettimse özür dilerim... Hemen geliyorum.»

Bayan Briny'yi allah kahretsin, diye geçirdi içinden Zachary Amberville. Ya onu da beraber getirmeliydim ya da sözlerine hiç kulak asmamalıydim. Dünyanın en güzel keten ve ipeklerinin yığıldığı tezgâhın karşısında durmuş, binlerce çeşit kumaştan gömleklik seçmeye çabalıyordu. Alışverişi sevmeyen biri için Turnbull and Asser mağazası hiç de elverişli bir yer değildi. Üstelik ne istediğini de bilmiyorsa, işi daha da zorlaşıyordu. Terbiyeli, genç tezgâhtar bir saat kadar boş yere çabaladıktan sonra, seçim yapması için Zachary'yi yalnız bırakıp çekilmişti.

Açık maviye ne dersiniz? En akılcı, seçim buydu aslında, ama Zachary yıllardır hazır aldığı gömleklerin renginde bir kumaştan sipariş vermeye yanaşmıyordu. Gelgelelim bunca zamanını aldıktan sonra sessizce çekip giderek genç tezgâhtar güc durumunda da bırakamazdı. Kendine hiç yakıştırmadığı kumaşları bir yana itip seçenekleri azaltmaya karar verdi. Yalnız bu cumartesi sabahı, bana İngilizler konusunda önemli bir noktayı öğretti, diye geçirdi içinden. Ancak gangsterlerin yüz vereceği kadar gösterişli, ekose ve çizgili kumaşlara olağanüstü bir düşkünlükleri varmış demek.

En sonunda dört kumaş arasından seçim yapmak için tezgâhtarın öğrettiği biçimde, topları biraz açıp kumaşları üzerine sardı. Aynaya uzun uzun baktıktan sonra üzüntüyle başını salladı. Mağazanın bu bölümü oldukça loştu ve seçtiği kumaşların birbirinden hiç farkı yok gibi görünüyordu.

«Özür dilerim, bana biraz fikir verebilir misiniz?» diye sor-

du, uzun bir süredir yakındaki bir koltukta oturduğunu fark ettiği genç kıza seslenerek. Birlikte mağazaya girdikleri yaşlı adam bir tezgâhtarla derin bir tartışmaya dalmış görünüyordu.

«Efendim, anlayamadım?» dedi kız irkilerek.

«Baña akıl verin. Bir kadının görüşüne ihtiyacım var. Biraz yanıma gelip şunlara bakar mısınız? Şu çizgililer konusunda ne düşündüğünüzü söyleyin bana. Ama gerçekçi olun... beğenmedinizse açıkça söyleyin. Ben yanınıza gelirdim, ama kumaş toplarından kurtulamıyorum. Sanki bu tezgâha demir attım. Üstelik tezgâhtarımın ilgisini de yitirdim.»

«İsterseniz çağırayım onu.»

«Hiç gerek yok. Beni terk etti. Yeni bir görüş istiyorum şimdi.»

Lily Adamsfield isteksiz adımlarla ona yaklaştı. Adamın ki garip bir davranıştı, ama bir Amerikalıdan başka ne bekleyebilirdi?

Hay allah ne kadar da genç, ama önemli değil, diye düşündü Zachary. Lily'nin oval yüzüne, omuzlarına dökülen saçlarına, derinliklerinde gökkuşağının tüm renklerinin oynadığı iri gri gözlerine, öpülmek için bekleyen dudaklarına bir bakışta âşık olmuştu. Sonsuza dek sürecek bir aşkı bu. Düşlerinde yaşattığı kızın burada bulunduğunu bilseydi, çok önceden gelirdi İngiltere'ye. Bir silkinişte kumaşlardan kurtuldu ve Lily'nin elini tuttu.

«Şimdi gidip yemek yiyelim,» dedi.

Soylu Lily Davina Adamsfield'le Zachary Anderson Amberville bir ay sonra, 1952 Ocağında evlendiler. Norman Hartnell imzalı paha biçilmez dantel giysisi içinde on sekiz yaşındaki gelin, bir peri prensesini andırıyordu. St. Margaret's Westminster Kilisesini dolduran dört yüz elli konuğun arasında daha yeni tahta çıkmış olan Kraliçe Elizabeth'le Prens Philip, Bayan

Briny, Pavka Mayer, Landauer ailesinin tüm üyeleri ve Sarah Amberville de vardı. Yalnızca sınavları olan Cutter aralarında yoktu. Sir Charles, Alma Grey ve bale okulundan sınıf arkadaşlarını ikinci sıraya, ailesiyle Kraliçenin tam arkasına oturtmuştu Lily.

Buna karar verirken, uzun uzun bakmalılar bana, diye düşünmüştü. Mesleğinden vazgeçtiği halde ne denli mutlu olduğunu görmeliydiler. Her zaman dans edebilirdi, ama sahneye çıkmayacaktı. Balerin olmanın gerektirdiği zor koşulları sürdürmezdi. Mutlu geleceği, şu güçlü Amerikalının karısı olmakta yatıyordu şimdi.

Şaşkına dönen annesine de anlattığı gibi, geceleri sahneye çıkması Zachary'ye haksızlık olurdu. Artık New York City Center bale topluluğuna katılması da sözkonusu değildi. «Tüm mutluluklar benim olacak... yalnızca bir unvandan vazgeçiyorum. Tek bir kelime: Başbalerin. Ya yaşamımı yalnızca o tek sözcüğe bağlamış olsaydım? Hem Zachary'yle evlenip, hem de mesleğimi sürdüremem. Büyümek zorundayım ve karar vermek büyümenin bir parçası. Evet anne, haklısın, bir fedakârlık yapıyorum... ama bunu yapmayı ben istiyorum. Baleyle geçirdiğim bunca yıl boşa gitmedi, inan bana. Belki de sıkıldım artık. İnan bana anneciğim, ne yaptığımı gayet iyi biliyorum.»

Lily'yi ilk gördüğü anda, ona öpüşmeyi öğreteceği fikri yerleşmişti Zachary'nin beynine. Genç kız öpüşmeyi bilmiyordu; hiç öpülmemişti bugüne kadar. Eğer İngiltere'ye gelmemiş olsaydı, ülkesinde kalıp yaşamının sonuna kadar, Lily'ye benzeyen ve hiç öpülmemiş bir kızı düşleyerek yaşayacağından emindi Zachary.

Ve şimdi de sevişmeyi öğretmesi gerekiyordu. Keşke bir yıl sonra olsaydı ve Lily'nin seçtiği koskoca bir New York evinde, onun seçtiği güzel eşyalarla döşenmiş bildik odamızda olsaydık, diye geçiriyordu içinden. Claridge Otelinin balayı daire-

sinin oldukça resmi ve soğuk bir havası vardı. Tümüyle İngilizvari bir oteldi burası. Ertesi gün Paris'te olacaktı, ama bu gece ertesi gün değildi.

Keşke yüzyıllar önce yaşamış atalarından biri olsaydı. O koşullar altında, elbette geleneksel bir New England düğünü yapılacak ve bir bakireyle evlenecekti. Değişmez bir kuraldı bu. Evet, Zachary'nin eski geleneklere ve değerlere sarılmaya ihtiyacı vardı. Belki de ertesi yıl oyunu Cumhuriyetçilere verirdi.

Birdenbire üniversite yıllarının bir anısı aklına geldi. Yatakhane pencerelerinin tam karşısında St. Luke Hastanesinin öğrenci hemşirelerinin odaları vardı. O zaman Zachary on beş yaşındaydı. Kız da birkaç yaş daha büyük ve son derece deneyimliydi. O unutulmaz geceden sonra seviştiği kadınların hepsi deneyimliydi ve şimdiye dek bir bakireyle hiç ilişkisi olmamıştı.

Ama şimdiye dek hiç âşık da olmamıştı. Bir bakıma kendi de el değmemiş sayılırdı. Yirmi dokuz yaşında üç dergi yayınlayan, birkaç kez milyoner, sayısız kadınla ilişki kurmuş, saf bir donanma pilotu! Düşünme artık, dedi Zachary kendi kendine yüksek sesle. Hiç yararı olmuyor.

Lambri duvarlı koskoca yatak odasında, şöminenin önünde oturan Lily'yi görünce biraz rahatlamıştı. Kollarına alıp, teninin soğukluğunu hissettiğinde, genç kızın olağanüstü sakinliğinin yıllar yılı provasını yaptığı ve sahnelerde canlandığı rollerden kaynaklandığını anlayamadı. Yüz elli yıldır süregelen klasik bale duruşu, tüm dansçıların her perde açılışında kendilerine güven duymalarını sağlıyordu. Ama Lily sabahlığını çıkarıp incecik askılı saten geceliğiyle yanına uzanınca, odanın sıcaklığına karşın kızın tir tir titremekte olduğunu fark etti.

«Gel bebeğim, bunların hepsi çok saçma,» diyerek battaniyelerle birlikte karısını kucakladı ve şöminenin önündeki koltuğa yerleşti. «Sanki oda hizmetçilerini de davet etmemiz gerekiyor... Eski günlerde soylular evlendiğinde, herkes zavallı

gelinle damadın yatağının çevresine doluşur, seyredermiş. Hiç kuşkusuz bu arada açık saçık fıkralar anlatıyorlardı.»

«Bana öyle bir fıkra anlatsana,» dedi Lily gülümsemeye çalışarak.

«Benim bildiklerimi herhalde sen anlayamazsın. Üstelik can alıcı noktalarını hep unuturum. Başarısızlıklarımdan biri de dinlediğim fıkraları unutmaktır. Belki de bu yüzden iyi bir dinleyiciyim, çünkü hepsi yepyeni gibi gelir kulağıma.»

«Başka başarısızlıkların nedir?» diye sordu Lily ciddi bir sesle.

«Golf oynayamam, at yarışlarında hep kaybederim, ama bahse girmeyi çok severim. Hangi yılın şaraplarının iyi olduğunu anımsayamam, hatta Bordeaux'yla Burgundy arasındaki farkı bile bilmem. **New York Times** gazetesindeki işe de girememiştim...»

«Ben önemli başarısızlıklardan söz ediyorum, hani bir daha kendini toparlayamadığın yenilgiler.»

«Böyle bir şey anımsamıyorum. Ve yenilmemeye de kararlıyım. Asla.»

«Tanıştığımız gün ben de bunu düşünmüştüm... sen yenilgiye uğrayacak bir adam değilsin.»

«Çok şiddetli konuşuyorsun, sevgilim.» Şaşkınlıkla bu gizemli, ürkek, deneyimsiz kıza baktı. Her hareketi okşayıcı gibi görünen birinden hiç böylesine coşkun bir duygu beklemiyordu doğrusu.

«Beni pek tanı mıyorsun, Zachary. Ben şiddetin ta kendisiyim.» Öylesine masum bir sesle konuşmuştu ki, adam kahkahlarla gülerек onu öptü. Cana yakın beceriksizliğiyle karşılık verdi Lily. Zachary battaniyelerin altından ona sarılınca, titremesinin geçtiğini fark etti. Parmaklarını boynunda, omuzlarında dolaştırınca, kaslarının gücünü hissetti. İri ellerinin yalnızca bir tanesiyle kolunun üst tarafını çevreleyebiliyordu, ama incecik bedenin gizli gücü yapılarının çok farklı olduğunu gös-

termeye yetmişti. Lily ipekle kaplanmış çelik gibiydi; kendisiyse herkes gibi etten kemikten yaratılmıştı.

Orman yangını bir heyecan dalgaları dolaşıyordu damarlarında, ama kendine hakim olmasını bildi Zachary. Lily'ye sevişmeyi öğretmek için insanüstü bir sabır ve yumuşaklık gerekiyordu. Genç kız gözlerini sımsıkı kapamış kımıldamadan otururken, iri ellerin omzundan dirseğine doğru indiğini hissetti. Bu arada geceliğinin bir askısı omzundan aşağı kaymış, minicik göğüslerinden biri ortaya çıkmıştı. Şöminenin ışığında göğsünü gördü Zachary ve soluğunu tutup bacaklarını bitişirdi. Henüz dokunulmaya hazır değil, diye anımsattı kendi kendine ve dudaklarını kızın ensesinde, saçlarında dolaştırmaya başladı. Lily hiç sesini çıkarmadan, kımıldamadan oturuyordu kucağında, ama neredeyse soluk almaya çekindiğini, kendini kastığını hissediyordu genç adam.

«Rahatla bebeğim, yapmamı istemediğin hiçbir şey yapmayacağım. Aceleyle gerek yok. Dünya kadar vaktimiz var,» diye fısıldadı kulağına. Parmakları dirseğinden bileğine doğru kaydı ve usulca elini tuttu. Zachary'yi çok şaşırtan bir davranışla Lily bir elini tutup göğsüne bastırdı. «Hayır sevgilim, bunu yapmak zorunda değilsin,» dedi Zachary alçak sesle ve elini çekti. Kendisinden bunu beklediğini sanıyor herhalde, diye geçirdi içinden. Lily küçük bir çocuk gibi kapalı, serin dudaklarıyla onu öperken, Zachary ağzını açmamak, dilini dudaklarının arasına uzatmamak için dişlerini kenetledi. Hele bu gece istemediği bir biçimde onu öpmemeliydi.

Lily omzunun bir hareketiyle öteki askısını da düşürdü ve hâlâ gözleri sımsıkı kapalı, meydan okurcasına dimdik, belden yukarısı çıplak, kocasının kucağında oturmayı sürdürdü. Gelişmemiş göğüsleriyle bir oğlan çocuğunu andıran, ince ama geniş omuzlarının yarattığı zıtlık son derece erotikti. Göğüslerinden beline kadar sanki fildişiinden yaratılmış, diye düşünüyordu Zachary. Kaburgalarını rahatça sayabiliyor, yüreğinin atışını görebiliyordu. Soluk cildinin altında damarları bile fark ediliyordu. Bir

parmağıyla damarlarını izlerken, göğüslerine dokunmamaya özen gösterdi. Kendini kontrol altında tutabilmek için sonunda ayak ayak üstüne atmak zorunda kalmıştı.

Uzun bir süre sonra Zachary kucığında karısıyla ayağa kalkınca saten gecelik yere iniverdi. Lily'yi yatağa yatırdı ve çıplaklığını seyre koyuldu. Başka bir uygarlıktan gelme bir tanrıçayı andırıyordu. Ürkütmeden okşamaya başladı. Lily sanki bir düşte yaşar gibi gözleri kapalı, kımıldamadan yatmayı sürdürdü. Zachary dakikalar sonra sevinç ve mutluluk gözyaşları arasında karısının yüzünü öpücüklere boğdu.

«Canını acıttım mı, sevgilim?» diye sordu sonunda.

«Hayır ,elbette ki hayır.» Gözlerini açıp ona gülümsedi Lily.

Bedeninin acıya karşı bağışıklık kazanmış olduğunu kocası nereden bilebilirdi? Az önce çektiği acının, puant patiklerine alışmanın yanında hiç kaldığını tahmin edebilir miydi? Sekiz yaşından bu yana acı çektiğini belli etmeden gülümsemeyi öğrenmiş olduğunu bilemezdi. Tüm atletler gibi balerinlerin de bu dersi çok küçükken aldıklarından elbetteki haberi yoktu.

Lily düşün gecesinin çok farklı olacağını sanmıştı. Heyecan verici, bilinmezlere sürükleyici, daha vahşi dakikalar yaşayacağını düşlemişti. Âdeta yorucu bir sahne sonrası gibi ter içinde, bitkin, soluk soluğa kalacağını düşünmüştü. Uzun yıllardan beri yalnızca bir araç gibi görmeye alıştığı bedeninin böylesine nazik ve heyecan vermekten uzak bir biçimde okşanacağı hiç aklına gelmemişti. Sınıf arkadaşlarının gizli gizli anlattıkları gibi, hiç tanımadığı duygulara balıklama dalacağını, bulutların arasına yükseleceğini düşünmüştü hep.

Ama şimdi yaptıklarından fazlasını yapamazdı, çünkü ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ve bunları ona öğretecek kişi ancak Zachary olabilirdi. Elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Artık sevişmeyi alkışlamaktan daha harika bir duygu haline çevirmek Zachary'nin elindeydi.

Paris'de on günlük bir balayından sonra Amberville'ler Manhattan'a döndüler. Zachary'nin Londra'ya ayak basışından bu yana neredyse altı hafta geçmişti ve genç adam planladığı büro ziyaretlerinin hiçbirini yapamamıştı. Ama bunu düşünemeyecek kadar mutluydu.

Her gece Lily'yi saatlerce hayranlık ve sevgiyle okşamış, ay ışığında yepyeni bir yeri keşfe çıktığını ya da kimsenin duymadığı bir melodiyi dinlediğini dşnmşti.

Lily genellikle yaptıklarına itiraz etmiyordu, ama Zachary onun en hafif karşı koymasına bile saygı duyuyor, bunların da vakti gelecek, diye düşünüyordu. Henüz on sekiz yaşında bir çocuktuk, üstelik de çok duygusal bir ocuk. rktmemesi, sert davranmaması, acele etmemesi gerekiyordu.

5

Dört yılını doğudaki okullardan birinden geirmektense niversiteye California'da devam etmeye karar vermişti Cutter Amberville. Ağabeyiyle arasındaki mesafenin fazlalığı, Amberville soyadını duyan herkesin Zachary'yle akrabalığı olup olmadığını sormasını önlemeye yeterdi belki. San Francisco yakınındaki Berkeley niversitesi ğrencilerinin küçümseyerek «iftlik» diye adlandırdıkları Stanford niversitesinde, durumun hiç de Andover'daki özel okuldan farklı olmadığını anladı. Burada da dostluk kurmaktan hoşlanacağı zengin çocukları vardı hep.

Gerçi niversiteye başlayınca derslerine biraz daha önem vermesi gerekmişti, ama derslere yalnızca gerektiği kadar zaman harcıyıp, kendisi için daha önemli olan tenis, polo, kayak, yelkencilik gibi sporlarda başarıya ulaşmaya çalışıyordu. Yalnızca zenginlerin yapabileceği sporlardı bunlar. Eğer bir delikanlı hepsinde başarılı olursa herkesin gözünde hayranlık uyandırıyor. Bu sporlar yetenek, dayanıklılık ve cesaret istiyordu. At-

tığı her adımı dikkatle hesaplayabildiği sürece, atlara ya da doğa koşullarına herkesin doğal cesaret diye yorumlayacağı bir gözüpекlikle meydan okuyabileceğini kısa zamanda öğrenmişti. Düşmanı olarak kabul ettiği ağabeyi hiçbir spor dalında başarılı olamamıştı.

Raketle oynanan sporlarda ise hayvanlara ve doğaya değil, rakibi olan insanlara kafa tutması gerekiyordu. Kazanmak bazen büyük bir güç gerektiriyordu, ama Cutter'ın kısa zamanda öğrendiği gibi hiç belli etmeden kaybetmek daha da zordu. Özellikle arkadaşlarının babalarıyla maç yaptığı zamanlar, gelecekte kendisine yardımcı olabileceklerini hiç unutmadan iyi bir oyun çıkarıyor ve gülümseyerek yenilgiyi kabulleniyordu. En iyi oyununu oynamadığı kuşkusunu yaratmadan kaybetmek, Cutter Amberville'in yakışıklılığı, nezaketi, hatta tartışmasız kabul edilen cesareti kadar, kişiliğine özgü ve çok da yararlı bir özelliği oluvermişti.

«Dün Bayan Amberville'le alışverişe çıktım,» dedi Zelda Powers acı bir sesle Pavka Mayer'e, öğle yemeğinden önce içkilerini içerlerken.

«Öyle mi? Çok kötü bakıyorsun, hayatım. Yine de Zelda onun çok genç ve tam bir İngiliz olduğunu aklından çıkarmamalısın. Zachary'den duyduğum kadarıyla doğduğu günden beri ailesinin kanatları altında yaşamış ve kendini baleye adayıp, hiçbir şeyle ilgilenmemiş. Eğer giyinmesini bilmiyorsa, bu seni şaşırtmamalı.»

«Artık çok iyi biliyor,» dedi Zelda yan gözle Pavka'ya bakarak.

«Zevksiz mi? Yoksa taşra zevki mi? İngilizler giyim konusundaki zevkleriyle ün salmamışlardır zaten.»

«Bergdorf, Saks, Bonwit's gibi kentteki tüm iyi mağazaları dolaştık. Ünlü modacıların imzalarını taşıyan giysilere ancak bir solucan sergisine olduğu kadar ilgi gösterdi,» dedi Zelda huy-suzlanarak. «Birini bile prova etmedi. Ama aslında giysiye ger-

çekten ihtiyacı var. Çok acele evlendikleri için annesinin doğru dürüst çeyiz hazırlayacak vakti olmamış, ayrıca da yeni evli genç kadınların New York'ta neler giydikleri konusunda hiç fikirleri yokmuş. Üzerindeki açık renk tüvit takımla, Harikalar Diyarı'ndaki Alice'le pek sempati duymadığı bir ülkeyi resmen ziyaret eden, Kraliyet ailesi üyesi bir genç kadın karışımı gibiydi.»

«Ama yine de çok çok güzeldi herhalde,» dedi Pavka usulca.

«Güzelliğini yadsımıyorum... yalnızca yardımcı olmak istedim... Bilirsin, Zachary için her şeyi yaparım. Neyse, son çare olarak onu Mainbocher'a götürdüm ve birdenbire canlanıverdi. Oradan çıktığımız zaman otuz yedi kıyafet ısmarlamıştı. Neredeyse tüm koleksiyonu aldı diyebilirim. İlk provalar önümüzdeki hafta.»

«Ne kötülüğü var bunun? Üstelik senin sorunun da halledilmiş oldu.»

«İçime fenalık geldi diyebilirim. Bu yaşta Mainbocher giyilir mi? Tüm ülkenin en pahalı, en sade giysileri, Pavka. Oradan alışveriş edenler yalnızca New York'un en zenginleridir. Mainbocher'a yavaş yavaş yükselmen gerekir. Ve bahse girerim, diğer müşterilerinin hiçbirisi otuz yedi giysiyi bir defada ısmarmamıştır! Bu kız daha yirmi yaşında bile değil, ama giysilerin fiyatını şormak aklıma gelmedi.»

«Ne olur ki? Zachary'nin parası buna yeter.»

«Benim dayanamadığım parası değil, davranışlarıydı. Zachary alacağı evden söz etti mi sana? Lily'nin beğendiği tek evmiş koca kentte.»

«Bir şeyler söylemişti ,ama pek dikkat etmedim.»

«Oraya götürdü beni. Zachary'nin gösterişe aldırmayan, sade, akli başında bir adam olduğunu bilirsin Pavka. Üç katlı, koskoca bir balo salonu ve arkasında büyük bir bahçesi olan gri mermer bir evde yaşamaktan hoşlanacağına inanıyor musun? Yalnızca iki kişi üstelik... Tanrım, orası ev değil malikâne!»

«Eğer Lily'yi mutlu edecekse, Zachary orayı çok sevecek-

tir,» dedi Pavka, şeytanın avukatı gibi davranmaktan zevk alarak.

«Ama on sekiz yaşında bir çocuğun mutlu olmak için **neden** böyle bir saraya ihtiyacı olsun? Kim oturuyor artık böyle evlerde? Yapılacak değişiklikleri ,alınacak eşyaları bir düşünsene. Evi yönetmek için bir sürü uşak ve onlara emir verecek biri gerekecek. Çünkü eminim, soylu hanımefendi ya ev yönetmeyi bilmiyordur ya da ilgilenmek istemeyecektir. Sonra bahçıvanları düşün. New York'un ortasında bahçıvanlar! Masrafın ne kadar olacağı hakkında hiç fikrin yok, değil mi?»

«Hayır, ama Zachary'nin değil bu anlattıklarını, yüz kat fazlasını karşılayabileceğini ikimiz de biliyoruz. Başkalarının paralarını nasıl harcadıklarına karışmak bence doğru değil. Daha önceleri sen de bu konuya hiç kulak asmazdın.»

«Yani kıskançlıktan çatladığımı söylemek istiyorsun, öyle mi sevgili Pavka?»

«Eeee?»

«Elbette kıskanıyorum. Utanmam gerek, ama utanmıyorum.»

«Demek Zelda Powers bile kadınca tepkiler gösterebilirmiş. Ama dikkatli ol, kendine özgü yaratıcılığı sakın yitirme. **Style** için çok kötü olur bu.»

«Sakin bahse girme.»

«Girmem. Şimdi bir içki daha içmelisin. Hatta ben ısmarlayacağım.»

Savaştan sonraki bekârlık günlerinde Nat Landauer'le Zachary Amberville, öğleden sonraları Barney Shore'la sık sık at yarışlarına gitmişlerdi. Havuç rengi saçlı, cana yakın biri olan Barney, Nat'le Syracuse Üniversitesinde aynı odayı paylaşmıştı. Tıpkı Nat'in babasından kalan Five Star Şirketini devralacağı gibi, o da çoğunlukla «rafçılık» diye adlandırdığı aile işini yürütecekti.

«Giysi rafı mı?» diye sormuştu Zachary bir gün.

«Yook, dergi rafları.»

«Yani imal mi ediyorsunuz?»

«Hayır dolduruyoruz,» dedi Barney kısaca, gözlerini elindeki yarış dergisinden ayırmadan. Bunları incelemek ne ona, ne de Zack'a yararlı oluyordu, ama ikisi de vazgeçemiyorlardı bir türlü. Ancak **Style**'i yayınlamaya başladıktan sonra Barney'nin babası Joe Shore tarafından kurulmuş olan Crescent adındaki şirketin önemini kavradı Zachary. Curtis, Warner, Seleck ve NICD'yle birlikte ülkenin en önemli dağıtım kuruluşuydu Crescent.

Eğer bu güçlü dağıtımcılar olmasaydı, yayıncılık dünyası yaşayamazdı. **Trimming Trades Monthly**'yi çıkardığı zaman Zachary dergiyi sadece abonelere satıyordu, ama **Style** yayınlanmaya başlayınca Joe Shore'la ülke çapında dağıtım için üç yıllık bir anlaşma imzaladı. İlk yıl satılan her dergi için fiyatın yüzde onunu ödüyordu, sonraki yıllarda bu ücret yüzde altıya düştü. Buna karşılık Crescent bir banker gibi, basılan her nüsha için Zachary'ye peşin ödeme yapacaktı.

İyi huylu, yumuşak görünümlü Joe Shore, istediği anda bir dergiyi yaşatır ya da öldürebilirdi. Bölge bayilerine kaçır nüsha gönderdiğine bağlıydı her şey. Dergiler bölge bayilerine ulaştıktan sonra ise tüm yayıncılar, rafların en göze çarpan yerlerine yerleştirilenlerin kendi ürünleri olması için dua etmeye başlardı.

Sert ama sakın görünümlü Shore'a ilk anda bağlanmıştı Zachary Amberville. Buna karşılık Joe Shore'un beğenisini kazanmak pek kolay değildi, ama bir kez kazanıldıktan sonra ancak iş anlaşmalarında atılacak kazıklarla bozulabilirdi. Yoksa cinayet, kundakçılık gibi suçlar bile Joe Shore'un dostları hakkındaki fikrini değiştirmesine yetmezdi.

«Joe, seni Lily'yle tanıştırmak istiyorum,» dedi Zachary 1953 yılında bir gün, öğle yemeği yerlerken. «Sen, Bayan Shore,

Barney ve yeni kız arkadaşı önümüzdeki salı akşamı bize gelirmisiniz?»

«Çok sevinirim, Zack. Ama dur bir dakika. Salı mı dedin?»

«Evet. Bu salı değil ama. Bundan sonraki hafta.»

«Başka her akşam olabilir, Zack ama salı gecesi asla. Karım beni öldürür sonra.»

«Seni mi? Harika bir evliliğiniz olduğunu sanıyordum.»

«Alay etme, Zack.»

«Anlat bakalım. Salı geceleri ne var?»

«Milton Berle. Salı gecesi saat sekizde.»

«Eeee, ne olmuş yani?»

«**Seven Days**'de Milton Berle hakkında kaç yazı yayınlandı şimdiye kadar?»

«Pek emin değilim. Sık sık görüp merak ediyorum, ama televizyon bölümü şefi kendisine güvenmemi söylüyor yalnızca. Onu **Life**'dan ayırabilmek için maaşının iki katını ödediğim için fazla üstüne gitmek işime gelmiyor. Ben pek televizyon izleyecek vakit bulamıyorum! Lily ise hiç ilgi duymuyor. Belki de dil sorunundan ileri geliyor,» diyerek güldü Zachary.

«Umutsuz bir vaka. Neler yitirdiğinin farkında bile değilsin,» diyerek başını salladı Joe hayretle. «Eminim televizyonun bile yoktur.»

«Bir kez Barney'de izlemiştim. Bir sürü cüce dolaşıyordu ortalıkta. Daha iyi bir şeyler yapmaları gerek. Bir filmi ya da bir Broadway oyununu her zaman yeğlerim. Kahve içelim mi?»

Kalabalık caddelerde yürürken, düşün, dedi Zachary kendi kendine, Joe Shore gibi aklı başında güçlü bir adam, salı geceleri Milton Berle'nin programı olduğu için yemek davetlerini kabul etmiyor. Acaba Eisenhower'la Mamie de izliyorlar mı? Senatör Joseph McCarthy ya da Estes Kefauver ne yapıyor? Zachary'nin arasına maç izlemenin dışında televizyona ilgi gösterdiği söylenemezdi. Televizyonu diğer dergiler kadar önemli bir rakip saymıyordu. Beşinci Caddeyle Elli İkinci Sokağın köşesinde zınk diye duruverdi. Yoksa tüm ülke salı gecelerini televizyon

karşısında mı geçiriyor? Herhalde. Belki diğer sürekli programlar da aynı etkiyi uyandırıyor. Ne var ki, geri zekâlı, ileri görüşlü olmayan Zachary Amberville büyük bir hata yapmış, Amerikan toplumunu kendi kişisel zevkleriyle ölçmeye kalkmıştı. Ama her hatanın düzeltilmesi olasıydı. **Televizyon Haftası?** Hayır, çok ciddi. **Televizyonda Bu Hafta?** Olamaz, çok uzun. **Haftalık Televizyon?** Fazla entelektüel, sanki **Harper's** ya da **The Atlantic'** den alınmış gibi. **T.V. Haftası?** Yine de uzun. Ama olabilir. Karşı kaldırımı geçerken **T.V. Week** dergisinin ilk sayısı gözlerinin önünde canlanmıştı bile. Dört köşe, yirmi beşe yirmi beş boyutlarında, iyi kalite kâğıda basılmış, sayfaları resimler, yazılar ve tabii televizyon programlarıyla dolu, kapağında da Milton Berle'nin resmi. Acele adımlarla bürosuna doğru ilerlerken, milyonlarca dolar daha kazanacağını henüz bilmiyordu Zachary Amberville.

Doğu Yetmişinci sokakta görkemli gri mermer evin dekorasyonunun bitmesinden aylar önce, hamile olduğunu fark etti Lily. İlk tepkisi vücuduna neler olacağını düşünmek oldu. Sonra kendi kendine gülümsedi. Tipik bir balerin tepkisiydi bu, ama normal bir yaşam sürebilmek için mesleğinden vazgeçmişti. Üstelik bu bebek özgür bir kadın olduğunun kanıtı olarak kabul edilecekti. Geçici olarak yerleştikleri Waldorf Towers'daki dairesinde her sabah bir saat kadar bale egzersizleri yapmayı sürdürüyordu, ama Manhattan'a geldiğinden beri bir kez bile bale seyretmeye gitmemişti. Bu egzersizler vücudunun bozulmamasına yarıyordu yalnızca.

Ya aldığı yepyeni giysiler? Birkaç hafta sonra hiçbirini giymeyecekti. Herhalde hemen bugün Mainbocher'e gidip hamile giysileri ısmarlaması yerinde olacaktı. Sonra annesine mektup yazması ya da telefon etmesi gerekiyordu. Annesi iyi bir dadı bulup buraya göndermeliydi ve böyle birini bulabilmek için epey zamana ihtiyacı olabilirdi. Doktor Wolfe kilosuna dikkat etme-

sini tembihlemişti. İyi bir doktordan saçma bir uyarı. Ne zaman kilosuna dikkat etmemişti ki? Sevinçten yerinde duramayacak haldeydi. Hiç kuşkusuz göğüsleri de dolgunlaşacaktı. Dekolte giysiler kimbilir ne kadar yakışacaktı. Gece giysilerinin yakalarının iyice açık olmasını istediğini söyleyecekti Mainbocher'a. Sonra göğüs altından bağlı, uçuşan etekler... harika! Sürekli olmasa bile dolgun göğüslerinin keyfini çıkarmalıydı; asla bebeğine süt vermeyi düşünmüyordu. Kuzenlerinin hepsi süt vermişlerdi, ama Lily bunu boşa harcanan zaman olarak düşünüyordu. Gece gündüz, saatlerce minicik bir yaratığın sizi iki ayaklı bir inek olarak kullanması ne kadar anlamsızdı. Nasıl olsa süt emip emmediğini asla anımsamayacaktı ve eğer emse bile bundan dolayı minnettarlık duymayacağı kesindi.

Bebek odasını nereye hazırlamalarını dekoratörlere şimdiden söylemeliydi. Kendi yatak odasından **en uzak köşe seçilmeliydi** ki, gece ya da gündüz bebeğin sesiyle rahatsız olmasın. Bebek ağlaması hiç kuşkusuz **dünyanın en rahatsız edici sesiydi**, Lily Çinlilerin su işkencesine ne kadar dayanamazsa, buna da dayanamazdı.

Ya bu yaşta anne olmak fikri? Kraliyet ailesinin yaptığı gibi, bu işi genç yaşta atlatmanın yararları da vardı elbet. Üstelik artık başka bir şansı kalmamıştı. Ama Manhattan'a geleli çok olmamıştı ve her istediğini, istediği zaman elde etmenin zevkini yeni yeni çıkarmaya başlamıştı. Daha Londra'dayken kocasının zengin olduğunu anlamıştı, ama buraya gelene dek servetinin sınırlarını tahmin edememişti. Ayrıca da tanıdığı en cömert erkekti. Şimdi düşününce, babasının oldukça cimri davrandığını anımsıyordu Lily. Çocukların harçlıklarıyla geçinmeye alışmaları konusunda kesin kararlıydı. Gerçi Lily'nin küçükken harçlığa pek ihtiyacı olmamıştı, çünkü nereye harcayacağını bilmiyordu, ama baleyi bıraktıktan sonra alışveriş bir tutku haline gelmişti. Manhattan mağazaları insanı baştan çıkarıyordu, Zachry'nin istediği her şeyi almasına izin vereceğinden de emindi.

«Paralı» ya da «servet sahibi» iğrenç sözcüklerdi. Doğru

konuşmanın bir tek yolu vardı; açıkça söylemek. Zengin. Çok zengin. Belki bebek biraz büyüyünce **Style** dergisi için fotoğraf çekmelere izin verebilirdi. Soylu Bayan Zachary Amberville ve çocuğu... Yoo hayır, **Style** olmaz. Çok zenginlere seslenmiyordu **Style**. Ve belki de bu nedenle satışları bu denli iyi gidiyordu. Öyleyse **Vogue**, hatta **Town and Country** olabilir. New York'da herkesin okuduğu dergilerde ilk kez bir yeni gelin olarak görünmek-tense, genç bir anne olarak görünmek daha etkili olurdu elbet-te.

New York sosyetesı koskoca bir palavraydı. Londra'da ya sosyeteğe dahildiniz ya da değıldiniz. Bir vikontun kızıysanız, kiminle evlenirseniz evlenin, bu gerçek asla değışmezdi. Ak-rabalarınız, atalarınız ve bu dünyada bir yeriniz vardı. Bir kız başka bir soyluyla, bir taşralıyla, hatta bir Amerikalıyla evlenebi-lirdi, ama herkes onu evliliğinden önceki durumuyla anımsardı. Ancak aradan yüzyıllar geçtikten sonra bazı ayrıntılar önemi-ni yitirmeye başladılar. «Ah evet, Lady Melinda... filanca lordla evlenmeden önce büyükannesinin büyükannesi yalnızca bir ban-kerin kızıymış.» Evet, züppelikti, ama bir bakıma da gerçek buydu.

Ama New York! Ünlü hanımefendilerin birçoğu haydut ata-larından ancak üç ya da en fazla dört kuşak ileriydiler. Bu ata-lar da kim ne derse desin adı birer hırsızdı. Tabii aralarında **Mayflower** gemisiyle gelenlerin ve Washington'un ordusunun su-baylarının torunları da vardı; bir başka deyişle iyi bir krala kar-şı isyana kalkışmış kolonicilerdi bunlar ve buraya ayak basma-larından bu yana iki yüzyıl bile geçmemişti. Yine de sosyeteğe katılmakta yarar vardı, ama Zachary bugüne kadar hiç ilgi gös-termemişti. Düğünden birkaç hafta önce annesinin dediğı gibi, «Eski New York'lu» sayılabilecek ancak elli aile vardı ve içle-rinden yalnızca bir düzinesi Eski Dünyadaki ünlü ataların-dan söz edebilirdi. Örneğın, Van Rensselaer'lerin aile armaları Oranj Prensi devrine kadar uzanıyordu, ama arazileri kal-mamıştı artık. Buna karşılık Livingston'ların durumu iyi sayılırdı

ve soylu bir İskoç ailesinden gelmekle övünebilirlerdi. Pell'ler Duerl'er ve Rutherford'lar da İngiltere'deki soylu atalarını saygıyla anabilirlerdi. Atalara saygı gerçi güzel bir duygu, diye düşündü Lily alayla, ama onların mezarlarının da biraz küf tutmuş olması gerekmez mi? Amerikan İhtilalinden birkaç yıl önce Fransa Kralı XIV. Louis, birkaç bin frank karşılığında unvan beratları satmıştı halka. Bu parayı verebilen yeni Fransız soyluları açık bırakılan yere istedikleri unvanları yazmakta özgürdüler. Aradan geçen yıllar bu ayrıntıların unutulmasına yetmemişti. Hatta Lily'nin kendi ataları Adamsfield'ler bile efendilikten soyluluğa ancak 1300'lerde geçebilmişlerdi. Hayır, unvanla övmek iyi bir şey değildi ve Lilly'ye yakışmazdı.

Ama Manhattan'da yaşamaya kararlı olduğuna göre, kendisine gereken saygının gösterilmesini sağlayacaktı. Bebek dünyaya geldikten sonra önemli kişilerle tanışıp dostluk kurmaya fırsat bulacaktı. Hiç kuşkusuz kadın derneklerine katılması için de yığınla davet alacaktı. Ve içlerinden en iyilerini seçmeye özen gösterecekti. Annesinin her zaman dediği gibi, yeni bir çevrede dost edinirken acele etmemek gerekirdi, sonra onlardan kurtulmak için en az on yılınızı harcamak zorunda kalırsınız.

Mutlulukla gerindi Lily. Yeni evini süsleyecek antikalar, gardroplar dolusu yeni giysiler, sayısız hizmetçiler, kuyumcu vitrinlerinde gözüne takılmaya başlayan pahalı takılar, hava çok ısındığı ya da soğuduğu zaman başka yerlere gidebilme fırsatları... ve en çok da Manhattan'a sahip olma duygusu... Yaşamının uzun yıllarını baleye adamakla belki de hatalı davranmıştı. Özellikle başbalerinler âdeta birer köleydiler. Eline bir bilet geçiren izleyicilerin her biri değerlendirmekten âciz oldukları bir başarı, bir üstünlük görmek istiyorlardı. Balerinler halkalardan atlamak için eğitilmiş sirk hayvanlarına benziyordu aslında, onlardan farklı olarak köleliği kendi istekleriyle seçiyorlardı. Tam zamanında kurtulduğum için ne kadar şanslıyım, diye geçirdi içinden. Eğer bu fırsat karşısına, başbalerin olduktan sonra çıksaydı, herhalde gençliğini adadığı mesleği kolayca terk edemezdi.

Telefonun sesiyle düşlerinden sıyrıldı. «Ah evet, sevgilim, çok güzel uyudum,» dedi Zachary'ye. «Yoo, yeni bir şey yok... Döşemecilerle, dekoratörlerle geçirilecek bir gün daha. Saçmalama sevgilim, elbette çok hoşuma gidiyor.» Herhalde ona bebeğinden söz etmesi gerekirdi, ama nedense unutuvermişti birdenbire. Akşama anlatsa da olurdu tabii. Mutlaka Zachary çok kısa bir süre sonra yataklarını ayırmaları gerektiğini anlayışla karşılayacaktı. Tekrar elini telefona uzattı. Mainbocher'daki özel tezgâhtarı Bayan Varney'i arayıp ertesi gün için bir randevu almalıydı. Hayır, bugün için. Ertelemeye gerek var mıydı?

«**Oğluma** meme vermemek mi? Hayır sevgilim, böyle bir şeyi asla söylemiş olamam.»

«Lily sevgilim, anımsamıyor musun? Anne sütünün yararlarının yalnızca Amerikalılara özgü bir çılgınlık olduğunu Minnie'ye anlattığını ben gayet iyi anımsıyorum. Temiz havanın ve iyi bir dadının yeterli olacağını iddia etmiştin.»

«Belki haklısın, ama fikrimi değiştirmiş olamaz mıyım? Şu hemşire nerede kaldı? Beş dakika önce oğlumu bana getirmeliydi. Zachary, lütfen gidip onu arar mısın? Sırf kendi rahatları için oğluma hazır mama vermelerinden korkuyorum. Süt veren annelerden nefret ediyorlarmış. İşlerini zorlaştırıyormuşuz.»

Zachary hastane koridorlarında hemşireyi ararken, Lily sabırsızlıkla kıvranıyordu. Üç gün önce dünyaya getirdiği oğlu Tobias'ın sarı buklelerini, tombul yanaklarını, düzgün vücudunu görünce, şimdiye dek hiç tanımadığı bir sevgiyle dolmuştu içi. Ne ailesini, ne baleyi, ne Zachary'yi, ne de kendisini böylesine sevmiştii. Doğumun ertesi günü oğlu yanında bırakılmayıp diğer bebeklerle birlikte yatırıldı diye saatlerce ağlamış, duygularına kendi bile şaşırmıştı. Tobias **onun bir parçasıydı**, nasıl alıp uzağa götürebilirlerdi? Doktorun oğlunun yanında kalması için başvuruda bulunmakta çok geciktiğini söylemişti. Hastanedeki yeni annelerin hepsi bebeklerini yanlarında istiyorlardı ,ama ancak

yarısının isteğine cevap verebilecek durumdaydılar. Keşke bu isteğinizi birkaç ay önce bildirmiş olsaydınız demişti doktor, ama Lily birkaç ay önce bebeğinin Tobias olacağını nereden bilebilirdi?

Elbette bir oğlu olacağını biliyordu. Sağlıklı olduğu sürece bebeğin cinsiyetinin önemi olmadığı konusundaki tüm sözler saçmaydı! İlk çocuğun erkek olması gerektiğini herkes bilirdi. Mağara adamlarından bugüne, değişmeyen bir kuraldı bu.

«İşte geldi,» dedi Zachary hemşirenin geçmesi için kapıyı açarken. «Karnı açkımış galiba. Sesini izleyerek buldum onu.»

«Ağlamak ciğerleri için gereklidir,» diye yanıtladı Lily, çok-bilmiş bir anne gibi.

«Sizi ve babasını bebeğinizle yalnız bırakayım mı?» diye sordu hemşire.

«Şimdi size ihtiyacım yok, teşekkürler. Zachary sevgilim, sen de çıkar mısın? Bu işde henüz pek acemiyim, yalnız olmayı yeğliyorum. Bir saat kadar sonra geri gel, olur mu?»

«Emin misin?» Uğradığı hayal kırıklığını belli etmemeye çalışıyordu Zachary. «Hiçbir şeye ihtiyacın yok mu?» Antika dantellerle süslü yastıkların, örtülerin arasında yatan karısına sevecen gözlerle baktı. Omuzlarına dağılan saçlarıyla meleğe benziyordu Lily. Oğlunun doğumu için armağan ettiği, Van Cleef and Arpels imzalı safirli, pırlantalı küpeler kulaklarında ışıldıyordu. Bir yaz gecesi rüyasını andıran kolyesi ve bileziği ise komodinin üstünde, diğer takıların yanında unutulmuştu.

«Bir şey istersem, şu zile basarım. Söz veriyorum. Haydi, oğlum tüm kent halkını uyandırmadan önce, çıkın dışarı.»

Kalıtım ve çevre etkileri konusundaki tartışmalar sonsuza dek süredursun, hiç kimse Tobias Adamsfield Anderson'ın nasıl bir çocuk olacağından kuşku duyamazdı. Annesiyle babasının sürekli üstüne düştükleri çocuk biraz şımaracaktı mutlaka.

«Damarlarındaki Anderson kanı olmalı,» dedi babaannesi

Sarah Amberville. «Biliyorsun, Protestanlar çalışmaya düşkündür.»

İkinci çocuğuna hamile olan Lily neşeyle güldü. «Daha pek çalışıyor sayılmaz, Sarah.»

«Bak, bahçeyi ne kadar düzenli kazıyor. Sanki her attığı kürek dolusu toprak için para alıyor sanırsın. Size geldiğinden beri ne gece, ne de gündüz ağladığını duydum. Yatma vakti gelince hiç karşı koymadan yatağına gidiyor. Dadısının dediğine bakılırsa, iştahla tüm sebzelerini yiyormuş. Zachary bile yapmazdı bunu. Umarım ikincisi de bu kadar kolay büyür.»

«Bu seferki Tobias'ın oyun arkadaşı olmak için planlandı. Tek çocuk olarak büyümek pek hoş değil, bu nedenle bu kadar çabuk hamile kalmaya razı oldum. Yoksa büyük bir zevkle arkama yaslanıp, oğlumun büyümesini izleyebilirdim.»

Sarah Amberville yanıt vermedi. «Hâlâ gelinine alışamamıştı, bu gidişle de alışacağı yoktu. Aslında Lily'den biraz da çekiniyordu. Canını sıkarsa torununu, hatta oğlunu görmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Zavallı Minnie, bu ülkede de çocuklar için çok güzel giysiler yapıldığını, İngiltere'den getirtmenin anlamsız olduğunu söylemek cesaretini gösterince, aylarca eve gelmesine izin vermemişti.

«Bak, buraya doğru geliyor, herhalde karnı acıktı,» dedi Sarah Amberville.

«Yarın bahçıvan gelince kızılca kıyamet kopacak,» diyerek güldü Lily.

«Niçin?»

«Adamcağızın sonbaharda diktiği dört yüz lâle soğanın hepsini çıkardı şimdi. Önümüzdeki hafta açmaları gerekiyordu.»

«Aman Tanrım,» dedi Sarah usulca. Toby'nin lâle soğanlarıyla oynadığını Lily'nin fark etmiş olduğunu bilmiyordu. Belki de Manhattan'da iyi bahçıvan bulmak kolaydı; Andover'da böyle bir sorun yoktu zaten. Anlaşılan büyükanne olmak sandığı kadar eğlenceli değildi.

Maxime Emma Amberville, annesinin düşünemeyeceği kadar çirkin bir bebek olarak dünyaya gözlerini açtı. Saçsız başıyla tüyleri yolunmuş tavuğu andırıyordu. Üstelik bacakları da çarpıktı. Sürekli gazı vardı ve daha ilk günden isilik olmuştu. Karnı acıksa da, acıkmasa da ağlıyordu. Başhemşirenin usulca dediği gibi hastanenin gördüğü en zor bebektir.

«Umarım başhemşireye gereken dersi vermişsindir,» dedi Zachary bunu duyunca.

«Zachary! Elbette terslemedim onu. Zavallı kadın çıldırmak üzereydi. Yarın bebeği eve götüreceğime garanti vererek onu biraz rahatlattım. Şimdi dadı konusunda endişeleniyorum. Tobias'a çok alıştı. Ya gitmeye kalkarsa?»

«Dadı çok az iş yapıyor ve karşılığında çok fazla para alıyor.»

«İş bulma bürosunu arayıp başka bir dadı sordum. Özellikle zor bebekler konusunda uzman olan, Bayan Hemmings adında birini gönderecekler. Eve döndüğümüz zaman bizi karşılayacak. Tanrıya şükür, Maxime'in odası Tobias'inkine yakın değil, yoksa onu uyutmazdı bir türlü.»

«Lily, bebeğin yalnızca gazı var, cüzzamlı filan değil. Canlı, hayat dolu bir kız olacağına inanıyorum. Üstelik bana benziyor.»

«Sevgilim, yine saçmalıyorsun. Son derece yakışıklı olduğunu sen de biliyorsun.»

«Benim bebeklik resimlerimi görmedin ki,» diyerek sırttı Zachary.

«Evet, ama sanırım zamanla düzelir bu kız. Bundan daha kötü olacak değil ya.»

Maxime'in gazı da, isiliği de aynı zamanda geçti. Altı ay içinde yeterince kilo almış ve bacakları tombullaşıp düzelmişti. Saçları uzayınca Zachary tıpkı kendisinininkine benzeyen bir tutam beyazı görünce sevinçten havalara uçmuştu. Hayat

dolu oluşuna gelince, zor bebekler konusunda uzmanlaşmış olan dadıyı yirmi iki ay içinde çıldırtmayı başarmıştı.

«Hanımefendi,» dedi Bayan Hemmings neredeyse gözyaşları içinde. «Hasta bebeklerle, hiç sesi çıkmayanlarla, lağım çukurlarına bile dalan fazla hareketlilerle, daha bir yaşına basmadan ağaca tırmanmaya kalkışanlarla, dört yaşına dek tuvalete gitmesini öğrenemeyenlerle bile uğraştım, ama Maxi bambaşka... Biraz tatile çıkmak zorundayım, yoksa sinir krizi geçireceğim.»

«Yoo hayır, bunu yapamazsınız, Bayan Hemmings! Lütfen bizi bırakmayın!» diye yalvardı Lily.

«Gitmek zorundayım efendim. Maxi'yi çok seviyorum. Çok sevimli, çok yaramaz bir çocuk. Onu cezalandırmaya kıyamıyorum ve bu durum çocuk için hiç de iyi değil.»

«Böyle sorunlarla başa çıkabileceğinizi sanmıştım,» dedi Lily soğuk bir sesle. Anlaşılan dadı gitmeye kesin kararlıydı. «Korkarım Maxi çok şımarık. Her istediğinin anında yerine gelmesinde ısrar ediyor. Sanırım bu konuda bir şeyler yapmanız gerekiyordu.»

«Çok denedim, efendim ama...»

«Ama başaramadınız. Bu kadar basit, değil mi?»

«Eğer konuya bu açıdan bakmak istiyorsanız, haklısınız.» Bayan Hemmings'in ses tonu açıklama yapmaya yanaşmaya-
cağını belli ediyordu. Lily sinirlendiğini fark etti.

«Maxi'nin disiplin sorunundan sizi sorumlu tutuyorum. Ve korkarım ki, size gerekli bonservisi veremeyeceğim.»

«Nasıl isterseniz, efendim. Ama Maxi'nin sorunlarının bir başka dadı bulmakla halledilebileceğinden kuşkuluyum.»

«Göreceğiz! Başka bir dadı daha başarılı olabilir,» dedi Lily öfkeyle.

«Aileleri suçlamak istemem,» diye yanıtladı Bayan Hemmings meslek gururu incinerek. «Ama bir dadının yapabileceklerinin de sınırı vardır. Eğer izin verirsiniz şimdi...»

«Bir dakika. Aileleri suçlamakla ne demek istiyorsunuz?»

«Maxi çok şımarık, çünkü babası ona istediği her şeyi veriyor, ama siz tüm boş zamanlarınızı Toby'yle geçiriyorsunuz. Maxi annesinin ilgisini çekebilmek için çırpınıyor ve babasını annesinin yerine kullanıyor.» Lily'nin yanıtlamasına fırsat vermeden Bayan Hemmings odadan çıktı ve eşyalarını toplamaya başladı. Son derece başarılı geçen uzun meslek yaşamında hiçbir zaman düşüncelerini böylesine açıklıkla belirtmemişti. Maxi'den uzak kalacağı için üzgündü, ama söylediklerinden de gurur duyuyordu.

Toby'nin İngiliz dadısı Bayan Browne daha katı yaratılışıydı. Bayan Hemmings gidince derhal işe el koydu ve Maxi'den daima «bizim iki yaşındaki kızımız» diye söz etmeye başladı. Öteki dadının söylediklerinden gerekli dersi almış olan Lily, her akşam küçük kıza yarım saat kadar kitap okumaya ve pazar sabahları takılarıyla oynamasına izin vermeye başlamıştı. Kimse beni ilgisiz bir anne olmakla suçlayamaz artık, diye geçirdi içinden, sıkıntıdan patlayarak yüksek sesle kitap okumayı sürdürürken.

Tobias dört yaşına bastıktan sonra yataktan düşmeye başladı. Oysa iki yıldır seyrek de olsa geceleri uyanınca, hiç kimseyi rahatsız etmeden banyoya kadar gidip gelmeyi başarıyordu.

«Bir gece lambası istiyorum, anneciğim,» dedi bir gün Lily'ye.

«İyi ama sevgilim, bebekliğinden beri karanlıkta yatmaya alışkınsın. Ne oldu? Kötü bir düşün mü gördün?»

«Hayır. Uyanınca çevremi göremiyorum. Yatağın neresinde olduğumu bilmiyorum ve eğer kenara yakınsam hemen düşüveriyorum. Sonra karanlıkta lambayı da yakamıyorum. Birkaç kere böyle oldu, düşünce çok canım yanıyor.»

«Belki de senin odan çok karanlık.»

«Eskiden böyle değildi. Sokaktan ışık geirdi. Şimdi, bilmiyorum. Karanlıkta göremiyorum.»

«Korkacak bir şey yok, yavrum,» dedi Lily kalbi deliler gibi atarak. «Ama yine de seni muayene etmesi için Doktor Stevenson'a götüreceğim. Herhalde biraz daha havuç yemeni söyleyecek.»

Doktor küçük Toby'yi inceden inceye muayene etti. «Son derece sağlıklı bir delikanlı, Bayan Amberville. Yataktan düşme konusunun önemli olduğunu sanmıyorum, ama bence gözlerini muayene ettirseniz fena olmaz.»

«Daha şimdi baktınız gözlerine,» dedi Lily.

«Emin olmak için bir uzmana götürmelisiniz.»

«Emin olmak mı?»

«Lütfen endişelenmeyin. Özellikle bu delikanlı gibi çok çabuk büyüyen çocuklar sık sık geçici rahatsızlık belirtileri gösterirler. Sonuçta hiçbir şey çıkmasa da belirtileri izlemekte yarar vardır.»

Ünlü göz doktoru David Ribin, Toby'nin gözlerini uzun uzun muayene etti. Lily bekleme salonunda oturmuş, bir dergiye bakarak vakit geçirmeye çalışıyordu. Birdenbire başını kaldırıp Zachary'yi karşısında görünce şaşkına döndü.

«Hayır!» diye haykırdı. Doktorun telefon edip kocasını çağırdığından emindi.

«Lily, Lily,» Zachary karısına sarıldı. «Hastalığı her neyse ilaçlar onu iyileştirecektir. Gözle ilgili bütün sorunları hallediyorlar. Lütfen endişelenme, Lily. Haydi gel, doktor bizi bekliyor. İçeri girerken Toby'nin bir hemşireyle oynadığını gördüm.»

«Bunu sizlere söylemekten büyük üzüntü duyuyorum,» dedi Doktor Ribin. «Toby'de retinitis pigmentosa var. Bu hastalığın nereden kaynaklandığını bilmiyoruz. Gece körlüğü de ilk belirtilerden biridir.»

«Nasıl bir hastalık bu?» diye sordu Zachary karısının elini sıkıca tutarak.

«Bay Amberville, önce size retinayı anlatayım. Gözün iç tarafında yer alan ağtabakaya retina diyoruz. Üzerindeki koniler ve çizgiler ışığa karşı duyarlıdır. Çizgiler loş ışıkta görmeyi sağlar. Toby'de olduğu gibi, fonksiyonlarındaki bir değişiklik her şeyden önce gece körlüğüne yol açar.»

«Doktor Ribin, bu hastalık nasıl iyileştirilir?» diye atıldı Lily, uzun açıklamalardan sıkılarak.

«Hiçbir tedavisi yoktur, Bayan Amberville. Eğer retinadaki sinir uçları zarar görmüşse, bunları değiştirmek olanaksızdır.»

«Tedavisi yok mu? Yani bir ilaç filan yok mu?»

«Korkarım ki hayır.»

«Ya ameliyat? Yoksa ameliyat olması mı gerekecek?»

«Retinitis pigmentosa için bir ameliyat tekniği geliştirilmiş değil henüz,» dedi doktor ciddi bir sesle.

«Olamaz bu! İnanmıyorum! Herkes tedavi olabilir! O daha dört yaşında, küçücük bir çocuk!» Hâlâ inanmıyordu duyduklarına Lily.

«Toby'nin başına neler gelecek doktor?» diye sordu Zachary.

«İlerleyen bir hastalıktır bu. Önceleri retinanın kenarları etkilenir. Toby'nin merkez açıdan görüşü uzun yıllar normal olarak sürebilir, ama yaşı ilerledikçe görme açısı daralacaktır. Ne zaman olacağını şimdiden kestiremeyiz. Ne var ki, bir gün yalnızca bir tek noktadan görebilecek. Umarım çok uzun yıllar sonra olur bu.»

«Özür dilerim doktor, ama hastalığı başka bir şey olamaz mı?» Daha bunu sorarken bile doktorun yüz ifadesinden vereceği yanıtı anlamıştı Zachary.

«Öyle olmasını ben de isterdim. İçinizin rahatlaması için başka bir doktora da götürmenizi salık veririm. Ne yazık ki, çok seyrek rastlanan bu hastalık kolayca teşhis edilir. Retina üzerinde lekeler var ve tabakayı besleyen kılcal damarlar çok daralmış. Keşke bu kadar emin olmasaydım. Yanılmış olmayı çok isterdim, Bay Amberville.»

«Ama nereden almış olabilir bu hastalığı doktor?» diye bağırdı Lily üzüntüyle. «Lütfen söyleyin bana.»

«Yaşlılarda görülenin aksine, çocuklardaki retinitis pigmentosa ancak kalıtımla geçer.»

6

Cutter Amberville neredeyse mezun olduktan sonra da California'da kalmaya karar verecekti. Stanford'da okurken bir sürü dost edinmiş ve başarı açısından kendi okullarının Harvard'dan daha üstün olduğu konusundaki yöresel inancı kabullenmeye başlamıştı. Sarah Amberville her yıl oğlunu birkaç kez ziyaret ediyordu, ama Cutter tüm tatillerini batı sahillerinde geçirmeyi yeğliyordu. Mezun olunca Stanford İşletme Bölümüne devam etti ve birkaç yıl «Booker, Smity, Jameston» adlı San Francisco bankerlik firmasında çalıştı. Oda arkadaşı Jumbo Booker'ın babasıydı şirketin başkanı ve genç Amberville'i tenis maçlarında defalarca yenmişti.

1958 yılında yirmi dört yaşına basınca Manhattan'a geri dönmeye karar verdi. California'da bile soyadını duyanların derhal ağabeyini sormalarından bıkmıştı. Belki Çin'e taşınırsa bu sorudan kurtulabilecekti, ama başka türlü bir çözüm bulamıyordu. Madem bu sorundan kurtulamıyordu, Amberville soyadını kendi çıkarı için kullanması daha akıllıca olmaz mıydı? Bankerliğin merkezi New York'tu ve bir Amberville olmanın mesleğine zarar getirmeyeceği kesindi. Çok para kazanmaya kararlıydı Cutter. Ailenin tek zengini Zachary olmamalıydı.

Stanford-San Francisco gelenekleri, kültürü, davranış kalıplarıyla yetişmiş olan Cutter'ın kendine özgü soylu tutumu iş yaşamına da yansiyordu. Manhattan'ın çılgınlığına kolay alışa-

madı. Bunca insan kimin nesiydi? Niçin herkes yürümek yerine koşuyordu? Uygur bir ses tonuyla konuşmasını bilmezler miydi? Bu koşuşturma gerçekten gerekli miydi, yoksa insanlar bunu bilinçli olarak mı yapıyorlardı?

Bir hafta sonra kente alışmak yerine, çirkinlikleri görmezden gelmenin daha kolay olacağını anladı. Bazı semtlerde kendine benzeyen kişilerin yaşadığını öğrenmişti. Andover, Stanford ve San Francisco'da edindiği dostları, bu kentte bile yollarında rahat edebileceği kişilerin adreslerini vermişlerdi ona.

Her gittiği yerde saygı görüyordu Cutter Amberville. Bir seksen beş boyu, terzilerin zevkten ısıklık çaldıkları, uzun kaslı vücudu, güneşten yanmış cildi, California yazlarının iyice rengini açtığı saçları, biçimli burnu, Sicilya denizi kadar mavi ve fiyordlar kadar soğuk gözleri, hiçbir kadının aldırış etmeden geçemeyeceği keskin çizgili dudaklarıyla olağanüstü yakışıklı bir erkek olmuştu. Vücut yapısı güçlüydü. Lord Byron'ın «ince yapılı matador» diye adlandırdığı tipleri andırıyordu. Tüm sarışınlığına karşın boğa dövüşçülerinin sertliğine ve acımasızlığına sahipti. Kendine güven kişiliğinde öyle yer etmişti ki, bunu sağlamak için yıllarca uğraştığını kimse anlayamazdı. Tıpkı gülümseyişine kattığı içtenlik ve sıcaklık gibi, duruşuna da gurur ve güven kazandırmayı uzun çabalar sonucu sağlamıştı.

Çocukluğunda kendisinden esirgendiğine inandığı sevgi ve ilgiyi şimdi kazanmayı tek amaç haline getirmiş olan bu genç adamın tüm benliğini kemiren kıskançlığı kimse tahmin edemezdi. Ağabeyiyle aralarındaki on bir yaş, bir kuşak farkı gibi geliyordu Cutter'a. Gençlik yıllarını gölgesinde geçirdiğine inandığı Zachary'ye olan nefretini hiçbir şey unutturamazdı. Kendi dünyasında ne denli başarılı olursa olsun, yitirdiğine inandığı şeylerin tazmin edildiğini düşünemeyecekti. Nefret etmeye öylesine alışmıştı ki, bazen haksızlık nakaratlarını bir yana bırakıp, yüreğindeki solucanın uyumasına bile izin veriyordu.

Zachary'yi ve erişilmez başarılarını bir an için görmezden

gelebilse de, bunları olağan kabul etmesi, Zachary Amberville'in küçük kardeşi olarak yaşamını sürdürmeye razı olması asla düşünülemezdi. Ağabeyinin başarılarının kendi benliğinden bir şeyler eksiltmediğine bir türlü inanmak istemiyordu. Haksızca alçaltıldığını, bunun da Zachary'nin suçu olduğunu düşünüyordu. Yakışıklılığı güzelliğe varan Cutter, benliğindeki acıyı ve katılığı, alnında görünmez bir dövme gibi taşıyordu. Nefretine saygı duyuyor ve artması için elinden geleni yapıyordu. Eğer bir anda bu duygu yok olsaydı, tüm yaşamını değiştirmesi gerekecekti. Ama Amberville yayınları her hafta ve her ay piyasaya sürüldükçe buna zaten olanak yoktu. Girdiği her salon-daki televizyonun yanında bir **T.V. Week** görmeye alışmıştı. Milyonlarca Amerikalı gibi Cutter'ın dostları da her hafta hiç düşünmeksizin alıyorlardı bu dergiyi.

Cutter New York'a geldiğinde Tobias'ın hastalığının anlaşılmasının üzerinden bir yıl geçmişti. Gece körlüğü dışında küçük oğlanı rahatsız eden pek bir şey olduğu söylenemezdi henüz. Lily'yle Zachary oğullarının hastalığından dadıya bile söz etmemişlerdi. Danıştıkları başka bir uzman da ilk teşhisi doğrulayınca, yapacak bir şey olmadığı için ses çıkarmamayı yeğlemişlerdi. Tobias'ın geleceğini başkalarıyla, hatta kendi aralarında bile tartışmaktan çekiniyorlardı. Daha doğrusu, özellikle kendi aralarında tartışmaya çekiniyorlardı.

Hastalığın kalıtım yoluyla geçtiği konusunda iki uzman da görüş birliği içindeydi. Zachary'nin ataları içinde kör olduğu bilinen bir tek kişi bile yoktu. Ama Lily'nin anne tarafından büyükbabalarından biri olan bir marki kördü ve yine anne tarafında kör bir dayı vardı. Hayır, Tobias'ın durumunu asla konuşamazlardı, çünkü akıllarından geçen sözcükleri yüksek sesle söylemeleri kesinlikle olanaksızdı. Karımın genleri, diye düşünüyordu Zachary. Benim atalarım, diye düşünüyordu Lily, benim hatam. Haksızlık bu, kesinlikle haksızlık. Her ikisi de bu

sözlerin haksızlık olduğunu biliyor, ama yine de düşünmekten kendilerini alamıyorlardı.

Bu korkunç sessizliğin yarattığı boşluk, birlikte sürdürdükleri yaşamın kalbine işledi ve zaten kolayca yıkıma hazır yakınlıklarının arasına bir buzdağı gibi giriverdi.

Yirmi dört yaşına bastığı zaman Lily Amberville, birkaç kuşaktır New York sosyetesine girmiş olan en etkileyici kadın olarak ün kazanmıştı. Kendisinden otuz yaş büyük, daha zengin, daha iyi yetişmiş kadınlar bile onunla tanışmaya can atıyorlardı. Çünkü Lily yalnızca Vikont ve Vikontes Adamsfield'lerin kızı olmakla kalmayıp Zachary Amberville'in de karısıydı. Öyle bir Zachary Amberville ki, kısa bir süre önce Amerikalı ressamların eserlerinden oluşan bir koleksiyonu satın alması için Metropolitan Müzesine bir milyon dolar bağışlamış, Columbia Üniversitesine öğrenci burslarını karşılamak için iki milyonu göz kırpmadan verivermişti; üstelik bu bağışları hep karısının adına yapıyordu.

Lily de tüm bale topluluklarına ilgi gösteriyor ve her sabah en az bir saat bale egzersizlerini yapmayı hiç aksatmıyordu. Hiçbir komiteye katılmadığı halde sosyeteyi ardından sürüklüyor; Mainbocher imzalı giysileri, ensesinde topladığı saçlarıyla bir açılış gecesinde ya da bir hayır derneği toplantısında görünmesi, o gecenin başarıya ulaşacağına garanti sayılıyordu.

Son derece pahalı, ama gösteriştense uzak davetler veriyor, gazete sütunlarına geçmemeye daima özen gösteriyordu. Londra ya da Paris'e gittiğinde New York sanki parıltısını yitiriyordu. Evine döndüğü zaman kentin en ünlü çiçekçileri hoşgeldin buketleri için akıl almaz siparişlerle karşılaşıyorlardı. Ancak Lily kentte olduğu zaman herkes rahat bir soluk alıyor ve eğlence mevsiminin başladığı anlaşıyordu.

New York sosyetesini, Lily'nin ilk günlerdeki çekingenliğini şimdi çok iyi anlıyor ve hepsinin kavuşmak için can attıkları bir üstünlük olduğunu kabul ediyordu. Genç kadının üstünlüğü bir bakıma onları da yüceltiyordu. Soyluluk unvanını kullanmama kararı vermesi herkesi mutlu etmişti. Böylece durumu bilmeyenlere gerçeği açıklamak zevkini tadıyorlardı. Kendilerini onun en yakın arkadaşı **sarı saçlı kadın** için bir gurur kaynağı olmuştur bu durum.

Daha Toby'nin hastalığı ortaya çıkmadan önce, Lily tadacağı fiziksel mutlulukları olduğu hayalinden vazgeçmiş; bazı kadınların hep peşinden koştuğu seksin kendisi için önemli olmadığı kanısına varmıştı. Her şeyin bir sınırı vardı zaten, bazı kadınlar çikolata için yaşarken, bazıları da martiniyi yeğlerdi. Cinsel istekten yoksun oluşuna üzülmüyordu Lily, çünkü dünyaya yüzünde elde etmek istediği daha pek çok şey vardı ve neye sahip olursa olsun, iştahı bir türlü dinmiyordu.

Zachary karısının soğukluğunun tedavi edilemeyeceğine kendini inandırmıştı. Nazik sabrından asla vazgeçmemişti, ama hiç bir şey Lily'yi harekete geçirmeye yetmiyordu. Karısının kendisinden sırt çevirdiğini iddia edemezdi, ama cinsel duygularını uyandıramayacağını anlayınca kendi açlığı ve duyguları da azalmaya yüz tutmuştu. Hiçbir şeyden şikâyet etmeyen bu gizemli kadına olan sevgisi ise, biraz da acımayla karışarak gitgide artıyordu.

«İşte bu,» dedi Maxi yarış dergisinin üzerindeki bir ismi işaret ederek. Küçük kızla birlikte Belfont Park'daki locada oturan dört erkek soran gözlerle ona baktı.

«Demek kızın okuma biliyor ha, Jack?» diye sordu Barney Shore merakla.

«Okuyabiliyor musun?» diye sordu Zachary. Üç yaşındaki bir kız için her şey mümkündü. Belki de kendi kendine öğrenmişti.

«İşte bu,» diye yineledi Maxi.

«Niçin bunu seçtin Maxi?» diye merakla sordu Nat Landauer.

«Onu sevdim, Nat Amca,» dedi Maxi.

«Ama niçin onu sevdin, küçük hanım?» Joe Shore alçak sesle sorunca dört erkek susup yanıtı beklediler.

«Yalnızca sevdim,» dedi kız umursamadan. «Şunu.»

«Peki, adı ne Maxi?.. Şunun adını söylemene Joe Amcana.»

«Adını bilmiyorum, ama sevdim işte.»

«Belki at seçmesini biliyordur... hani şu aptal bilginler vardır ya, bin yıl sonra hangi günün perşembe olacağını söylerler insana. Tıpkı onlar gibi,» diye atıldı Barney Shore heyecanlı.

«Lütfen küçük hanıma biraz saygı göster,» dedi babası.

«Bir çocuğun yanında ne biçim laflar ediyorsun?»

«Özür dilerim, baba. Başka sevdiğin var mı, Maxi?»

«Hayır Barney Amca, yalnızca şu.»

«Kazanacak mı, yoksa ikiliye mi girecek?»

«Kazanacak,» diye yanıtladı kız hemen. Kazanmanın dışında başka olasılıklar da olduğu hiç aklına gelmemişti.

«Haydi Barney, ciddiye almıyorsun ya?» diye isteksizce karşı koydu Zachary.

«Maxi'yi kulak vermenin zararı olmaz. Belki de bir kadının görüşüne ihtiyacımız var. Zack, sen her zaman kadınların önsözlerine inandığını söyledin.»

«Üstelik kaç para tutar ki?» diye ekledi Nat Landauer. «Adam başı iki dolarlık oynarız... pek fazla sayılmaz, değil mi? Geçen yıl sanırım ben on binden fazla kaybettim.»

«Herkese iki dolarlık bileti ben alacağım,» diye önerdi Zachary. Ne de olsa Maxi onun sorumluluğu sayılırdı.

«Ben biletleri alırım,» diye atıldı Barney.

«Bir sosisli sandviç yiyebilir miyim, baba?» diye sordu Maxi. Düz siyah kâkülleri ve ensesine inen saçlarıyla tıpkı bir Japon bebeği gibi oturan kızına baktı Zachary. Beyaz yakalı, sarı bir

giysi vardı üzerinde, beyaz kısa çoraplar ve siyah rugan pa-buçlar kıyafetini tamamlıyordu. Ne kadar sık ve uzun süre yü-züne bakarsa baksın, Maxi'nin muzip ifadeli güzelliği Zachary'yi her seferinde şaşırtıyordu.

«Babacığım. Lütfen bir sosisli.»

Eğer öğrenirse dadı, Zachary'yi öldürürdü herhalde. «Hayır güzelim, çok üzgünüm, ama buradaki sosisliler küçük kızlar için iyi değildir.»

«Ama çok güzel kokuyorlar.» Uçucu bir gülüş dolaştı du-daklarında.

«Tadları kokuları kadar güzel değil.»

«Ama bütün çocuklar yiyor.» Kızın gülüşü iyice solmuş, acınası bir hal almıştı. Susuzluktan ölümlük niye kendisine bir bardak su verilmediğini anlayan ve bunu yapanı bağışlayan bir ifade gelmişti yüzüne.

«Maxi, burdaki sosisli sandviçleri yemek sağlığa zararlıdır.» Neredeyse valvaracaktı Zachary.

Maxi babasının elini tutarak yanıtladı, «Pekala... ama keş-ke...»

«Keşke ne sevgilim?»

«Keşke daha fazla yemek yeseydim.» Sabırlı bir hüzne bür-rünmüştü şimdi.

«Yoksa acıktın mı?»

«Evet, ama önemli değil, baba, boşver.» İki gözünde birer damla yaşla babasının yüzüne baktı. «Gerçekten önemli değil.»

«Ben dayanamıyorum,» diye atıldı Nat Landauer. «Sen in-sanlık dışı bir yaratıksın Zack. Nat Amcan sana bir sosisli ala-cak, Maxi.»

«Yoo, teşekkürler Nat Amca. Babam yememi istemiyor.»

Sessizlik. Joe Shore içini çekti. Zachary Amberville öf-keyle kayınbiraderine baktı. Nat Landauer aynı öfkeyle bakış-larına karşılık verdi. Maxi soluğunu tutmuş, bakışlarını yüzle-rinde dolaştırırken, iki damla yaş yanaklarından aşağıya süzül-dü.

«Pekala! Pekala! Ama hardal olmasın!» diye bağırdı Zachary sonunda.

«En güzel tarafı hardaldır, aptal herif,» diye tısladı Nat Landauer sıkılı dişlerinin arasından.

«Küçük hanım, hardal sever misiniz?» diye sordu Joe Shore gülümseyerek.

«Sosisi ketçapla severim.»

«Ketçap olabilir,» dedi Zachary telaşla. Çocukların hepsi, hatta dadı bile ketçap yiyordu.

Yarışı izleyebilmesi için Maxi'yi havaya kaldırdı ve küçük kızı sosisli sandviçini yerken seçtiği atın kazanmasını izledi.

Barney Shore tekrar gişeye gitti ve ağız kulaklarında, avuçları para dolu geri döndü. «Adam başına yüz dolar. Maxi için de ayrıca yüz dolarlık oynamıştım. Sizi gidi serseriler. Hiç olmazsa biriniz 'teşekkürler, Barney' diyebilir.»

«Teşekkürler, Barney Amca,» dedi Maxi. Bu oyunu çok sevmişti. Üstelik kendisine çok iyi davrandığı için Barney Amca'yı yanağından öperek ödüllendirmeye de karar vermişti.

«Herhalde sizleri tanıştırmama gerek yok,» dedi Pepper Delafield ve Cutter'la Lily'yi baş başa bırakıp yeni gelen konuklarını karşılamaya gitti.

«Eğer yalnızca el sıkışırsak garip olur,» dedi Cutter uzanıp genç kadının elini tutarken. «Aslında seni yanağından öpmem gerek, ama bir yabancının başka bir yabancıyı öpmesi de garip karşılanabilir.»

«İşin en ilginç yönü, seninle bugüne dek hiç karşılaşmamış olmamız. Zachary'yle ben ne zaman San Francisco'ya gitsek, sen geziye çıkmış oluyordun. Sonra hiç New York'a gelmedin...» Lily'nin sesi duyulmaz oldu ve usulca elini çekti. **Vogue**'ya da **Town and Country** dergilerinde resmini ne zaman görse, Cutter'ın öfkeyle sayfaları çevirdiğini nereden bilecekti? Ağabeyinin bu kadınla soyluluk unvanı için evlendiğine inanıp burun

kıvırıyordu. Para kazanmaya başladığı güne kadar tüm masraflarını karşıladığı için sık sık Zachary'yle karşılaşmak zorunda kalmıştı, ama iş soylu Lily'nin küçük kayınbiraderi rolünü oynamaya gelince, bunu kesinlikle reddetmişti.

«Artık hep burada kalacağım,» dedi Cutter. Çevrelerindeki parti her ev sahibesini mutlu edecek biçimde sürüp gitmeye başlamıştı. Kısa kahkahalarla kesilen tatlı konuşmalar, tam kıvamındaki ateşin üstünde pişmekte olan bir yemeğin fokurtularını andırıyordu. Ve bu gürültüler Cutter'la Lily'yi saran sessizliğin fark edilmesini engelledi. Şaşkına dönmüştü genç adam; nasıl yerçekimini yadsıyamazsa, bu kadının varlığını da yadsıyamazdı artık. Şimdiye dek gerek doğu, gerekse batı sahillerinde yetişmiş, tipik Amerikalı kızları tanımıştı. Şimdiyse hepsinin bilinçsizce Lily gibi olmak için çırpındıklarını anlıyordu. Ne kadar mükemmel bir kadındı! Büyütölmüş bir fotoğrafa bakar gibi yüz hatlarını teker teker inceliyor ve ölümsüz bir güzelliğin karşısında olduğunu fark ediyordu.

Bir akkor gibi yanan bu kadın Cutter için **gerekliydi**. Dünya yüzündeki tüm kadınların arasında ağabeyi nasıl onu seçip de evlenmişti? Lily'nin kocasına âşık olmadığından emindi. Bu konuda hiç kuşkusu yoktu, çünkü kocasını sevmiş olsaydı, **bu ifadeyle yüzüne bakmayı sürdürmezdi**. Garip bir merak ve korku vardı yüzünde. Bunu fark ettiği anda kulağında vahşilerin davullarının çaldığını hissetti Cutter. Korkudan Lily'nin dudakları titriyor, nazik gülüşüne bozuluyordu. Gövdesinin titremesine engel olmak için kendini kasıyordu kadın. Bu korkunun bir tek nedeni olabilirdi. Çok iyi anlıyordu Cutter, çünkü kendi de aynı duyguları paylaşıyordu. Yaşamı bir dakika içinde sonuza dek tümüyle değişmiş bir insanın uğradığı dehşet ve korkuydu bu.

«Cutter, hey Cutter! Her tarafta seni aradım. Pepper burada olduğunu söyledi. Hay allah, Cutter seni gördüğüme çok sevindim!» Zachary kardeşinin boynuna sarıldı. Cutter'ın her zamanki uzak ve soğuk tavırlarından yaralanıyordu, ama ne

kadar yakınlaşmaya çalışırsa çalışsın, kardeşini değiştirmeyi başaramamıştı. Aralarındaki ilişkide bir türlü anlayamadığı bir gerginlik vardı. Sonunda her şeyin on yaş farktan kaynaklandığına kendini inandırmıştı. Ufaklığı tekrar gördüğüne çok sevinmişti. Yoo hayır, artık ufaklık denemezdi. Yirmi dört yaşında, salonda bulunan herkesi etkileyen bir erkek olarak karşısında duruyordu küçük kardeşi.

«Ben de seni gördüğüme çok sevindim, Zack,» diyerek gülümsedi Cutter hiç düşünmeden. Nasıl **cesaret edebilmişti** bu kızla evlenmeye? Ona lâik olmadığını bilmiyor muydu? Onu pırlantalara, safirlere bağabilir, ona dilediği gibi seslenebilirdi, ama bu kadının asla kendisine ait olamayacağını anlamamış mıydı? Zachary'nin belindeki birkaç kilo fazlalığa kaydı gözleri. Herhalde bir yıl öncesinden kalma olan ceketi daha da belirginleştiriyordu şişmanlığını. Koyu renk saçlarının arasındaki kırlar epey fazlalaşmıştı. Gözlerinin altındaki çizgileriye hiç tanııyordu Cutter. Her gece bir lambanın yandığı Toby'nin yatak odasının önünde uykusuz geçen saatlerin çizdiği çizgilerdi bunlar.

«Harika görünüyorsun, Cutter! Öyle değil mi, sevgilim? Dinle, kendine bir ev buldun mu? Eğer bulamadınsa, bir süre bizimle kalabilirsin.»

«Bugün bir yer kiraladım. Batı Altmış Yedinci Caddede, Zack. Sizin evden birkaç blok ötede. Mobilyalı bir yer şimdi. Geçici olarak tuttum, kendime uygun bir ev bulana kadar.»

«Harika, öyleyse sık sık bizi görmeye gelirsin artık. Yarın akşama ne dersin? Lily, yarın akşam evde miyiz?»

«Evet.»

«Senin için de uygun mu?»

«Elbette.»

«Erken gelersen çocukları da görebilirsin. Genellikle sekizde yemek yeriz, ama altı buçukta bizde olursan, dadı onları kapıp götürmeden ikisini de görebilirsin.»

«Çok iyi. Geleceğim.»

«Birazda durup akrabalarınızla sohbet etmeniz hiç de doğ-

ru değil,» dedi Bayan Pepper Dalefield ve üçünü diğer konukların arasına dağıtıverdi.

Lily bütün gece uyuyamadı. Sonunda saat beşte kalkıp koca evin içinde dolaşmaya başladı. Ağır gümüş kutuların yerlerini değiştiriyor, kadife yastıkları yumrukluyordu. Ne yaptığını fark etmeden bir vazo dolusu gülün yapraklarını teker teker yolup parçaladığını görünce, bale sütdyosu haline soktuğu büyük balo salonuna gidip biraz çalışmaya karar verdi. Her türlü düşünceden sıyrılmanın en iyi yolu beyni ve bedeni aynı ritme uydurmaktı; şimdiye dek bu konuda hep başarılı olmuştu. Ne var ki, bu sabah gün doğarken balerin disiplini bozdu, hareketlerini yarım bıraktı. Üstelik hiç de aldırmadı. Sessiz evin içinde bir şeylerin olmasını bekler gibi kulak kesilmiş oturuyordu. Günlük randevularına gidemeyeceğini anlamıştı. Hepsini iptal edip evde oturması en doğrusu olacaktı.

Oturma odasındaki dergilere görmeyen gözlerle bakmakla geçirdi bütün sabahı. İki yıldır Zachary'yle yatak odalarını ayırmışlardı. Hizmetçiler Lily'nin arasına kendine tatil verip evde oturmasına ve öğle yemeğini bir tepsi içinde odasında yemesine alışmışlardı. Ama genç kadın el sürmediği tepsiye gözlerini dikip otururken, altı buçuğa daha kaç saat kaldığını hesaplıyordu. Birkaç dakikada bir yerinden kalkıp aynada yüzünü inceliyor ve her seferinde alev alev yanan yanaklarından, korkuyla büyümüş gözlerinden başka bir şey görmüyordu. Birkaç kez telefona uzandı, ama arkadaşlarıyla ne konuşacağını bilemediği için son anda vazgeçti.

Hiçbir şeyin önemi ya da anlamı kalmamıştı artık. Sanki Lily'nin hiç geçmisi olmamıştı ve geleceği de yoktu. Elini boğazına götürünce, nabzının hızla attığını fark etti. Cutter'la aralarında geçen birkaç kelimelik konuşmayı tekrarlayarak odayı arşınlamaya koyuldu. Genç adamın artık temelli New York'da kalacağını bilmek onu rahatlatıyordu. Kayınvalidesinin gösterdiği,

yakışıklı, sarışın delikanlının fotoğrafları, kendisini serseme çeviren erkeğe Lily'yi hiç hazırlamamıştı. İlkel açlık duyguları, çaresizlik ve beklenmedik ufukların açılması karşısında duyduğu şaşkınlık, deliye döndürmüştü zavallı kadını. Gözlerini kol saatinde alamıyordu bir türlü. Beş buçuk saat kalmıştı şimdi.

Oda kapısı usulca vuruldu ve başuşak içeri girdi.

«Bay Amberville geldiler, efendim,» diye bildirdi ve hanımın el sürmediği tepsiyi almak için ilerledi. Kapının ağzında hiç kılmıdamadan duruyordu Cutter. Lily bir an için adamın yüzüne bakma cesaretini gösterdi, ama yerinden kalkmaya ya da bakışlarına cevap vermeye cesaret edemedi. Uşak tepsiyi alıp çıkana kadar ikisi de hareketsiz durdular. Sonra Cutter kanepeye yaklaşp onu kollarına aldı ve bedenine yasladı. Tir tir titriyordu Lily, ama hiç de şaşırmış gibi değildi. Genç adam ellerini alev alev yanaklarına dayadı. İkisi de bitkin düşüp dizüstü çökene kadar uzun uzun öptü dudaklarından. Hiç konuşmadan bir anda giysilerinden sıyrıldılar. Erkeğin bir tek amacı vardı. Lily de gülümsemiyordu artık. Onun da bir tek amacı vardı. Soluk soluğa bütünleşmeye çabaladılar. Ne selamlaşmışlar, ne de birbirlerine söz vermişlerdi. Kendi yalnızlıkları içinde açlıklarını gidermeye uğraşıyorlardı. Tekrar tekrar birbirlerine sahip olurlarken, Lily şimdiye dek gizli kalmış bir duygunun esiri olmuş, tanımadığı bir ritme uymuş, kendini yitirmiş gibiydi. Ya bu adam hiç karşısına çıkmasaydı? Yalnızlığa bunca zaman nasıl dayanabilmişti?

«Ne yapacağımı bilmiyorum,» demeyi başardı sonunda.

«Şimdi gitmek zorundayım, hayatım. Zaman geçti, herhalde birileri seni sormaya gelecektir. Bu gece için benim adıma özür diler misin? Seni onun yanında görmeye dayanamam... bunu anlıyorsun, değil mi? Eğer istersen yarın yine aynı saatte geleirim. Seviyor musun beni, Lily? Seviyor musun?»

«Ah Tanrım, evet!»

Cutter bir kez daha ona sarıldı. Yine hazırды Lily. Doyuma

ulaşıp kabuğuna çekilen kadınlara hiç benzemiyordu. «Yarın,» diye yineledi ve çekip gitti Cutter.

Cutter'ın gidişinden sonraki saatlerde Lily neler yaptığını hiç anımsamıyordu. Herhalde banyo yapmış, çocuklara kitap okumuş, yemek yemelerini seyretmiş olmalıydı. Zachary eve gelince de Cutter'ın niçin gelmediğini açıklamıştı bir bahane uydurarak. Ama bu ilk günü yaşamı boyunca unutamayacaktı. Ellerin kokusunu, gardrobun arkasına gizlediği yırtık giysilerini, sevişmelerinin kokusunun çıkması için odanın penceresini saatlerce açık bırakışını, Cutter'ın sakallarının acıttığı yanaklarına özenle krem sürüşünü, bacaklarının altındaki halının sertliğini, köpükler içinde uzun uzun banyoda yatışını ve susmamacasına ağlayışını asla unutamayacaktı.

Akşam yemeğinden sonra çevresinde uşaklar ya da çocuklar olmayınca normal davranamayacağını anlamış ve yürüyüşe çıkacağını söylemişti kocasına. Zachary her zamanki gibi okuduğu kâğıtlara dalmış, başını sallamakla yetinmişti. İki üç kez aynı sokaklardan geçtikten sonra, Cutter'ın zilini çalmadan bu geceyi geçiremeyeceğine karar verip, bir koşu kapısına varmıştı. Evde yoksa ne yapacaktı? Kapı açılincaya dek soluğunu tutmuştu ve ne diyeceğine bile karar vermeden tırmanmıştı merdivenleri. Üzerinde yalnızca bir bornozla kapıda duruyordu Cutter.

«Buraya gelmen için dua ettim. Yanından ayrıldığımdan beri seni düşünüyorum,» dedi genç adam. Salona girince hardal rengi iskemleleri, yırtık pırtık deri koltukları fark etmedi bile Lily. Bir anda durdurdu onu Cutter. «Daha önce de yaptın mı bunu hiç? Dünya yüzünde yaşayan başka bir erkekle ilişkin oldu mu?» Son derece sert ve soğuktu sesi.

«Elbette hayır,» dedi Lily şaşkınlıkla. Yanakları rüzgârdan ve cüretinden kızarmıştı.

Cutter, «Bunu söyleyeceğini biliyordum,» diyerek genç ka-

dının mantosunun düğmelerini açıp kendilerini bekleyen açık yatağa doğru götürdü.

Lily zevkin doruğuna yaklaşmış kesik çığlıklar atmaya başlarken, hiçbir şeyin Cutter'ı durduramayacağını düşünüyordu. Kontrol artık onun eline geçmişti. Sonunda genç kadını inletmiş, ağlatmış ve yalvartmıştı. Ve doyuma ulaşmış rahatlayana dek durmamıştı.

«**Bana aitsin**, değil mi?» diye sordu sertçe.

«Evet, sana aitim.»

«Her zaman benim olacaksın. Hiçbir şey bunu değiştiremez, değil mi?»

«Asla, hiçbir şey ve hiç kimsel!»

«Dokun bana,» diye emretti Cutter.

Lily elini uzattı.

«Dün akşam seni ilk gördüğümünden beri çılgın gibiyim... O partide gayet sakin ve nazik konuşurken, neye uğradığımı bilemedim. Ve daha sonra, gece uykumda, bu sabah... şaşkına döndüm. Şimdiyse...»

«Evet... oh evet... evet...»

Yalnızca çılgınların göze alacağı tehlikelere atılıyorlardı. Zachary'yle Cutter'ın kız arkadaşı ikinci içkilerini içerlerken, onlar telefon kulübesine girmiş, giysilerini bile çıkarmadan mutluluğa ulaşmaya çalışıyorlardı. Daha sonra Cutter, Wall Street'te çalışmaya başlayınca Lily sık sık onu ziyarete gidiyor ve sekreteri öğle yemeğine çıktığı zaman, halının üstünde, kanepede, genç adam onun birkaç dakika içinde çılgınca doyuma ulaşmasını sağlıyordu.

Cutter ise doyuma ulaşmamaktan garip bir zevk alıyor gibiydi. Kendi evi dışında oldukları zaman ne kadar yalvarırsa yalvarsın, Lily'nin kendisine dokunmasına izin vermiyordu. Bir süre sonra genç kadın iç çamaşırı giymemeye başladı. Ne zaman neler olacağını önceden kestirmesi olanaksızdı ve Cutter da

hazırlıklı olmasına hiçbir zaman fırsat vermiyordu.

Kalabalık bir partide usulca kolundan tutup ağır ağır salondan çıkarıyor, bir banyoya sokup kapıyı kilitliyor, birkaç dakika içinde Lily'yi şehvetin doruğuna ulaştırıp, çekip gidiveriyordu. Ertesi akşam başka bir partide yine aynı sahne tekrarlanıyor, ama bu kez genç kadına fırsat tanımadan yalnızca zevkini tatmin edip banyodan çıkıyor, kadının gece boyunca arzu ve ihtirasla kıvranmasını izliyordu.

Broadway müzikallerinin perde aralarında Zachary limonata almak için kuyrukta beklerken, yalnızca kulağına bir şeyler fısıldayarak ya da usulca göğsünü okşayarak Lily'yi heyecanlandırıyor ve oyunun sonuna kadar kendisini isteyeceğini ve bu konuda hiçbir şey yapamayarak kıvranacağını bilmenin zevkiyle oturuyordu.

Bir süre sonra Lily alerji bahanesiyle ruj kullanmaktan vazgeçti. Sürekli olarak çantasında küçük bir saç fırçası, bir şişe parfüm, diş fırçası, diş macunu ve kâğıt mendiller taşımaya başladı. Eğer bunları kullanacak fırsatları olmazsa, başkalarının yanına yaklaşmadan önce brandi içmeye özen gösteriyorlardı. İkisi de seks delisi olup çıkmıştı, ama bunu başkalarına belli edecek kadar çılgın değildiler.

Ertelenen zevklerin ve mutlulukların tutkunu olmuştu Lily. Cutter'ın neler yapacağını önceden bilmemek daha çok hoşuna gidiyordu. Özellikle parti mevsiminde giyinip süslenirken, genç adamın da orada olacağını düşünüp yüreği çarparak düşler kuruyordu.

Öğle saatlerinde apartmanına davet edebileceğini düşünerek tüm derneklerden çeşitli bahanelerle ayrılmıştı. Wall Street'den metroya atlayan Cutter, yarım saat onunla birlikte oluyor ve daha öğle tatili bitmeden bürosuna dönebiliyordu. Yalnızca bu buluşmalarda ikisi de giysilerini çıkarabiliyorlardı. Ama genç adam garip davranışlarının uzantısı olarak çok önemli kişilerle buluşacağını ileri sürerek sık sık onu atlatıyordu. Sanki kalabalığın içinde ve özellikle de Zachary'nin bulunduğu yerler-

de tehlikeli birleşmeler çok daha fazla zevk veriyor gibiydi. Bazen böyle bir toplantıda, ipekli giysileri, göz kamaştırıcı takılarıyla ondan bir işaret bekleyen Lily'nin yanında Zachary'yle kırk beş dakika konuşuyor ve izin isteyip başka konukların yanına gidiyordu. Kendisini de, Lily'yi de birlikte olma mutluluğundan yoksun bıraktığı geceler, belki de yaşamının en mutlu dakikalarını geçiriyordu. Yalnızca partinin sonunda usulca yanağından öperken, orada geçirdikleri saatler boyunca ağabeyinin karısının her an önünde diz çökmeye hazır olduğunu düşünmek onu mutlu ediyordu.

7

Maxi'nin doğumundan bu yana, Amberville'ler her yaz Southampton tepelerinden Atlantik Okyanusuna bakan ahşap damlı büyük evlerine gidiyorlardı. Buranın kendine özgü, âdeta İngilizvari bir havası vardı. Çay servisleri, bahçelerdeki güllerin bakımı, kriket maçları, her gün Maidstone Kulübünde yapılan tenis karşılaşmaları... Kalabalık, gürültülü New York'dan çok farklıydı burası. Lily yaz boyunca çocuklarıyla ilgilenecek daha fazla vakit bulabiliyordu. Hafta içinde Zachary'nin gelemediği geceler, tek başına akşam yemeğini yiyip, sahilde yalınayak ılık kumların üstünde hiçbir şey düşünmeden yürüyor ve neredeyse mutlu olduğuna inanıyordu.

Ama bu kez, 1958 yazında, temmuz ve ağustos aylarında yazlık evine gidip Cutter'ı ancak haftasonları görebileceğini düşündükçe çılgına dönüyor ve kentte kalabilmek için bahaneler bulmaya çabalıyordu. Ama Toby'yle Maxi'yi hizmetçilerle oraya gönderip, kocasını yalnız bırakmamak için New York'da kaldığını ileri sürmesini başta Zachary olmak üzere herkes garipseye bilirdi.

Haziran ortası gelmişti. Genç kadın bundan sonraki iki ay

boyunca ne yapacağını sürekli düşünüyor, ama düşüncelerini belli etmemek için, tıpkı kanayan ayak parmakları üzerinde, dudaklarında hiç bozulmayan bir gülüşle rolünü sonuna kadar sürdürdüğü bir gecede olduğu gibi, günlük yaşamını alışılmış, beklenen biçimde sürdürüyordu. Tâ ki, bir gece gördüğü karabasanın etkisiyle uyanıncaya kadar... gözlerini açtığı anda ne gördüğünü unutmuştu, ama kalbi deliler gibi çarpıyordu. Çarpıntıyı durdurmak, korkusunu yenmek için ellerini göğsüne bastırınca, garip bir duyguya kapıldı. Yaşamı boyunca yalnızca iki kez göğüslerini böylesine hassas, sıcak ve dolgunlaşmaya hazır hissetmişti.

Çocuğun babasının kim olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Son aylarda Zachary'yle kuşku uyandırmamak için sadece bir kaç kez sevişmiş ve her seferinde önlem almıştı. Ama konu Cutter olunca, kapıldığı çılgınlık seli içinde önlem almak aklına bile gelmiyordu.

İnanılmaz bir sevinç dalgası kapladı benliğini. Uyanmasına neden olan korkuyu çoktan unutmuş gibiydi. Cutter'ın çocuğu, **bizim** çocuğumuz, diye yineliyordu kendi kendine. Yatağında daha fazla kalamayacağını anlayıp pencereye yaklaştı ve aşkının renklerine bürünmüş, artık yabancı ve ürkütücü gelmeyen kenti izledi bir süre. İşte burada Cutter'la tanışmış, işte burada olgun bir kadın olmuş, işte burada onun çocuğuna hamile kalmıştı.

Cutter yatağın kenarına oturup kolunu dikkatle genç kadının çıplak omuzlarına sardı. Lily her an patlayıp yaşamını mahvedebilecek bir bomba gibiydi. Hamile olduğunu söylediği anda öylesine korkunç bir paniğe kapılmıştı ki, tepki bile gösterememişti. Hiç sesini çıkarmadan, kadının deliliğe varan neşesini yansıtan sözlerini dinlerken bu haberin olası sonuçlarını kestirmeye çalışıyordu.

Daha ilk sözcükleri duyar duymaz, benliğinin derinliklerine

'kapanmış ve asla birleşemeyecek iki ayrı dünyanın insanı olduklarını düşünmüştü. Lily'yi herhangi bir kadını sevebileceği kadar seviyordu. Hayran olduğu tüm niteliklere sahipti ve doğal soylu davranışları hırslı yaratılışını doyurmaya yetiyordu. Lily sanki onun özel zevkleri için bilinçli olarak yaratılmıştı. Genç kadına karşı duyduğu şehvet, yalnızca Zachary'dan öcünü almasına yarayan bir araç olmasından kaynaklanmıyordu. Ama gizli buluşmalarının dışında, Lily genç adama yasaktı. Evli, iki çocuk annesi bir kadındı, üstelik de ağabeyinin karısıydı. Şimdi ise kendisinden hamile kaldığını öğrenince, onu ilk gördüğü andan beri benliğini saran tüm duygulardan sıyrılıvermişti. Tek düşüncesi, ne şekilde olursa olsun, bu çıkmazdan kurtulmaktı.

«Sevgilim, ne yapmayı düşünüyorsun?» diye sordu sakın bir sesle.

«Ne yapmak mı? Hiçbir şey yapmaya niyetim yok. Yalnızca sen ve ben... birlikte...»

«Bir yolunu bulup evlenebileceğimizi ve mutlu bir yaşam süreceğimizi mi düşünmüştün?» Sesi yumuşaktı, ama yumrukları sıkılıydı.

«Evet, hemen hemen böyle. Oh Cutter, hiçbir şey düşünmüyorum. Düşünemeyecek kadar mutluyum. Seni çok seviyorum.»

«Sevgilim, birimizin akli başında davranması gerekir. Elbette senden bir çocuğum olmasını isterdim, Lily. Bir sürü çocuğumuz olmasını... Ama Toby'yle Maxi ne olacak? Hiç bunu düşünmedin mi?»

«Toby'yle Max mi? Tabii ki, onlar da bizimle olacaklar. Hep beraber olacağız. Zachary asla onları düş kırıklığına uğratmaz. Ve bu ülkede her zaman olduğu gibi, her şey bir süre sonra yoluna girer.»

Gitgide büyüyen bir korkuyla baktı ona Cutter. Eğer kontrol edemezse, bu çılgınca romantik, çocuk ruhlu kadın onu bir anda mahvedebilirdi. Ses tonunu hiç değiştirmeden sürdürdü sözlerini.

«Senin tanıdığın Zachary, senden en az on yaş büyük, karısına ve çocuklarına çok düşkün, her istediklerini yerine getiren harika bir adam, Lily. Ama neler olup bittiğini anladığı zaman nasıl davranacağını önceden kestirmek olanaksızdır. Eğer ben onun yerinde olsaydım, seni öldürmeye kalkışırdım. Hele çocukları almak için mutlaka uğraşırdım. Yoksa başkalarının kendisinden bir şeyler almasına izin verdiği için mi bulunduğu bu yere yüксеlebildiğini sanıyorsun? Aptal yerine konmaya razı geleceğini mi düşünüyorsun? Sen kocanı pek tanıımıyorsun, hayatım, ama ben tanıyorum. Doğduğum günden beri tanırım bu açgözlü herifi. Bir gün seni elinde tutmanın yolu olmadığını anlayınca boşanmaya razı olur belki, ama bu çok uzun zaman alır.»

Lily şiddetle başını salladı. Cutter'ın sözleri doğru olamazdı. İstediklerini elde etmesine kimse engel olamazdı. Cutter ağabeyini Lily kadar tanıımıyordu anlaşılan... Zachary karısına kendini sevdirememişti. Bütün suç ondaydı. Aşksız, sevgisiz, bomboş geçen bunca yıl... Lily son derece sabırlı ve toydu bir zamanlar; şimdiyse verebileceği kadarını Zachary'ye vermiş olduğuna ve artık her şeyin bittiğine inanıyordu.

«Lily, dinle beni. Yalnızca iki çıkar yol var önümüzde. Ya bebek doğana kadar bekleyip, kocandan boşanırsın ya da şimdi kürtaj olursun... hayır, bir dakika Lily, dur ve dinle! Porto Riko' da ya da İsviçre'de bir kliniğe yatabilirsin ya da arkadaşlarının gittiği Park Caddesi doktorlarından birine başvurabilirsin. Sevgilim, senin kürtaj olmana dayanamayacağımı biliyorum, ama başka bir çare gelmiyor aklıma.»

«Kesinlikle bebeğimi aldırmam,» dedi Lily kararlı bir ifadeyle.

«Neler hissettiğini biliyorum ama...»

«Hayır bilmiyorsun. Yoksa bunu önermezdin. Kürtaj kesinlikle sözkonusu olamaz. Hiç kimse beni zorlayamaz. Bebeğimizi doğuracağım.»

Cutter ani bir hareketle yerinden kalkıp komodinin üzerin-

deki saatine baktı. Eğer bu bencil, ileriye görmeyen, çocukca aptallığı içinde kurallar koymaya çabalayan kadını bir dakika daha dinlerse, tokatlayacağından emindi. Lily'nin neler yapabileceğini, nasıl bir skandala neden olacağını kestiremiyordu, ama hiç farkına varmadan Cutter'ın mesleğine büyük bir darbe indirebileceği kesindi. Eğer işyerinde bunlar duyulursa, beş dakika içinde kendini kapının önünde bulur, dünyanın hiçbir yerinde iyi bir şirkete kabul edilmez ve henüz yirmi dört yaşındayken evli bir kadının ve piçinin sorumluluğunu yüklediği için tüm tanıdıkları onunla alay ederdi. Daha başlarken sona erecekti yaşamı ve bunun nedeni de kahrolası kadının diyafram kullanmayı bile düşünmemesi idi.

«Sevgilim, işe geç kaldım. Acele etmek zorundayım. Sen evine git ve biraz dinlen. Her şeyi bana bırak. Beraber olmamızı sağlayacak bir çare bulacağım. Haydi, giyin artık... traş olup duş yapmak için ancak beş dakikam var.»

«Seni ne zaman görebileceğim?»

«Daha önce de söylediğim gibi, bu akşam bir iş yemeği var. Yarın da Üniversite Kulübünde sınıf toplantısı... daha kötü bir zamana rastlayamazdı sanki. Üstelik bir konuşma yapmam gerekiyor. Dinle bak, erkenden kaçırım ordan ve seninle burada buluşuruz. Zachary hâlâ Chicago'da olacağı için bütün geceyi birlikte geçirebiliriz. Kendi anahtarınla gir içeri ve beni bekle.»

Lily gülümseyerek yataktan kalktı. Bu zorunlu ayrılığa pek aldırmıyordu. Mutlu düşlere dalmak için yalnız kalmak hoşuna gidecekti. Şu erkekler ayrıntılara ne kadar düşkünlü.

Ertesi akşam Cutter'ın evine geldiğinde, yatağın üstünde bir mektup onu bekliyordu.

Sevgilim,

Eğer seni bu kadar çok sevmeseydim, beraber olabilmemiz için yaşamını mahvedebilirdim, ama bunu sana yapamam. Hâlâ çözemediğin bir biçimde koruma altındasın sen. Babanın evinden doğruca kocanın evine giderken, ne kimsenin kalbini kırdın, ne de kimse seni düş kırıklığına uğrattı. Skandallardan, onur kırılmasından, aşağılanmalardan uzak bir yaşam sürdürdün ve şimdi bana olan sevgin yüzünden seni bu hale düşürmek istemem.

Ağabeyimin karısına âşık olduğum için göreceğim onur kırıcı davranışlara gururla karşı koyabilirim, çünkü bir-birimizi ne denli sevdiğimiz konusundaki gerçekleri yalnızca ben biliyorum. Ama dünyanın gözünde, New York'taki tüm dostlarının gözünde suçlanan kişi sen olacaksın. Seni, kocanın sunabileceği her şeyi aldıktan sonra, sırtını dönüp onu aldatan kadın olarak suçlayacaklar. Annenle baban çok üzüleceklerdir, eminim. Gerçi haksızlık bu, biliyorum, ama bu gibi durumlarda eğer erkek çok ünlü bir çapkın değilse, daima kadın suçlu görülür. Erkeğe şanslı çapkın, kadınsa orospu denir. Senin dillere düşmene yüreğim elvermez. Üstelik konu sen olunca bu olay hem burada, hem de İngiltere'de manşetlere geçecektir.

Yanından ayrıldığımdan beri seni düşünmekten başka bir şey yapamadım. Toby'nin özel ve çok pahalı bir eğitime gereksinmesi olacaktır ve bunu yalnızca Zachary karşılayabilir. Ayrıca Toby'nin babasına ne denli düşkün olduğunu da biliyorsun. Adım adım körlüğü yaklaşan bir çocuğu alıştığı yaşamdan, yuvasından, babasından uzaklaştırmayı senden nasıl istiyebilirim? Maxi her ortama uyabilir, ama Toby çok özel bir çocuk; bizim aşkımız yüzünden ona acı vermek istemem.

Benim kazancımla yaşamaya aldırış etmeyeceğinden eminim. Zachary'nin sana verdiği görkemli evlere, sayı-

sız uşaklara ve diğer tüm zenginliklere sırt çevirebileceğini biliyorum. Ama seni alıştığın gibi yaşatamamak, nasıl nerede kısıntı yapabileceğini düşünmeye, ev işleriyle ve üç çocukla uğraşmaya zorlamak benim için çok acı olur. Şimdiye dek benim ekonomik durumumu hiç tartışmadık. Mesleğime daha henüz başlıyorum. Çok yakında seni geçindirebilecek duruma geleceğimden eminim, ama şimdilik üç çocukla bunu düşlemek bile olanaksız. Para için Zachary'nin eline bakmaksa, sağlıksız bir bağımlılık olur ve bizi birbirimizden çabucak uzaklaştırır.

Sevgili Lily, yaşamım boyunca sevebileceğim tek kadındı sensin. Ama benim, daha yirmi dört yaşında olduğum hiç aklına geldi mi?

Tanrım, biraz daha büyük ve mesleğinde ilerlemiş bir insan olmak için neler vermezdim! Seni ondan uzaklaştırır ve çevredekilerin sözlerine kulaklarımı tıkardım. Ama beklemek zorundayız. Eğer senin beklemeye cesaretin varsa, birlikte bir yaşamımız olacaktır. Bebek konusundaki son kararı sen vereceksin. Her şeyin en iyisini, en doğrusunu yapacağından eminim.

Ben San Francisco'ya dönüyorum. Sen bu mektubu okurken, benim uçağım havalandırmış olacak. Bütün bunları senin yüzüne söyleyemeyecek kadar korkağım. İşleri yoluna sokup beraber olmamızı sağlayamadığım için çok utanıyorum. Lütfen hayatım, benden nefret etme. Ben kendimden, ikimiz adına da nefret ediyorum. Seni daima seveceğim. Eğer sen sabırlı, cesur, güçlü olursan ve beni bağışlarsan bir gün mutlaka beraber olacağız. Ve tabii beni beklersen.

Cutter

Lily mektubu bir kez okudu ve katlayıp çantasına yerleştirdi. Boş odadan çıkarken başı dimdikti. Bebeğin yalnızca **benim**

yaşamımı değiştireceğini düşündüğüne göre, anlaşılan Cutter beni çok seviyor, diye düşünüyordu. Şimdi burada olsaydı, utanılacak hiçbir şey olmadığını söylerdi. Nefret etmek mi? Lilly ondan nasıl nefret edebilirdi? Mektubundaki her sözcük Lily'nin genç adamın gözünde ne kadar değerli olduğunu anlatıyordu. Yoksa doğacak bebeğin onları sonsuza dek bağlayacağını fark edemiyor muydu? Ve evet, Lily beklemesini çok iyi bilirdi.

Her çarşamba günü Zachary Amberville, dergilerini yöneten kişilerle toplantı yapardı. Gerçi bu toplantılara resmi yönetim kurulu toplantısı filan denemezdi, çünkü şirketin ortakları yoktu, ama yine de Zachary davetiye konusuna çok özen gösterirdi. Bir kez toplantıya katılan bir elemanın bundan sonraki tüm toplantılara katılacağı herkesçe bilinirdi. Dergicilik dünyasında, yazarları müdürleri sık sık rakip şirketler tarafından çalıştığı ve ortalama beş ay sonranın planları yapıldığı için, gizliliğin önemi çok büyüktü. Çarşamba günkü toplantılara davet etmeden önce, elemanlarını uzun bir süre kendince sınırdı Zachary.

Style dergisinin yazarları müdürü Zelda Powers'ın emrinde seksen kişi çalışıyordu ve her bölümün görevi belliydi. Moda, güzellik, aksesuar, ayakkabı ve makale bölümleri idi bunlar. Derginin makale bölümünde sinema, sanat, televizyon, müzik, kitap dünyalarından en yeni haberler ve «Bunları Duydunuz mu?» başlıklı bir yazı yer alırdı. Aslını ararsanız, yazarlar derginin «Bunları Duydunuz mu?» köşesinde çalışmak için Maçy Mağazasının tezgâhtarlarından daha düşük maaşla çalışmaya çoktan razıydılar. Belki de Napolyon'un on iki mareşali arasında yalnızca Montebolle Dük'ü gibi büyük İmparatora «sen» diyebilmek onuruna eriştiklerini düşünüyorlardı bu bölüme kabul edildikleri zaman.

Ama ne fakir kızlar «Bunları Duydunuz mu?» köşesinde çalışarak geçinebilir, ne de zengin ama orta zekâlı kızlar bu köşede çalışabilirdi. Ancak hem zengin, hem üstün zekâlı olanların

şansı vardı. Yazışları müdürü yardımcısı olabilmek için, bölgenin en ünlü yedi üniversitesinde, son sınıf öğrencisi kızlar arasında kıyasıya bir rekabet başlardı. Makale bölümü müdürü John Hemingsway, gerek yardımcıları işe alırken, gerekse kimlerin bu köşeye konuk olacağına karar verirken, güçlü olduğunu hisseder ve bundan korkunç bir zevk alırdı. Hangi Amerikalı erkeğin ya da kadının renkli resimlerle süslü üç bin kelimelik bir yazıya değeceğini ya da siyah beyaz resimli ancak bin kelimelik bir yazı edeceğine yalnızca o karar verirdi.

Hemingsway, «Bunları Duydunuz mu?» köşesi için çalışacak üç yardımcısını seçerken yalnızca bekâr kızları, iyi giyinenleri, kendinden daha kısa boylu ve özellikle de otuz yaşın altında olanları düşünürdü. Otuzunu geçenlerin çalışamayacak kadar sinirli olacaklarına inanmıştı bir kere. Bir koçulu da kızların gece çalışmayı da kabul etmesiydi. Buna yanaşmayanların birçok erkek arkadaşı olduğundan ve işten çok evlenmeyi düşündüklerinden emindi. Üstelik iş için başvuran kızlar ne kadar çalışkan olurlarsa olsunlar, kendi koltuğuna göz dikecek kadar hızlı olanları seçmezdi Hemingsway, çünkü işin doğrusu kadınlara asla güvenmezdi.

Style dergisindeki bu iş için gerekli niteliklere sahip kızın arasından üçü sonunda seçilmişti. Kızların ikisi tam Hemingsway'in istediği gibiydi, ama üçüncüsü hem içlerinde en kurnazı, hem de en hırslı olanaydı. Nina Stern çok az uykuya gereksindiği ve çok hızlı iş bitirdiği için, geç saatlere kadar çalıştığı halde yarım düzine sevgilisini parmağında kolayca oynatabiliyordu.

Yirmi beş yaşındaki Nina Stern, 1958 yılında güzel, zengin ve **evlenmemiş** Yahudi kızlarının en yaşlısı sayılırdı. Artık çevresindekiler bu soruna annesinin dikkatini çekmekten vazgeçmiş gibiydiler. Stern ailesinin yakın dostları genç Nina'nın çözümleri olanaksız bir derdi olduğuna kendilerini inandırmışlardı. Bu konudaki en masum bir ima, ailesini üzmemekten başka bir işe yaramayacaktı. Zavallı kızın anısıyla avunabileceği, bozulmuş bir nişanı bile yoktu. Eğer yararı yoksa bu konuya niçin insan

burnunu sokmalıydı? Umut ışığı görülen konularla ilgilenmek daima daha iyi sonuç verirdi.

Nina Stern'e bakılırsa, evlilik yolun sonu demekti. Mutlaka daha dünyaya gözlerini açtığı anda doktoruyla flört etmiş ve o dakikadan başlayarak karşılaştığı her canlı yaratıkla bunu sürdürmüştü. Nina'nın bildiği tek ilişki kurma yolu buydu, ama biri karşısına çıkıp onu flörtçükle suçlasaydı ne demek istediğini anlayamazdı. Çocuklarla, gençlerle, yaşlı kadınlarla, erkeklerle, eşcinsellerle, hatta hayvanlarla bile flört edebiliyordu. Bir taş parçasıyla flört ettiği şimdiye dek duyulmamıştı, ama çiçekler ve ağaçlarla fingirdediği kesindi. Nina'nın flörtleri romantik ya da cinsel olmaktan çok uzaktı, ama kendisini içinde bulduğu durumlarda başka türlü davranmak elinden gelmiyordu. Fransızların kabul ettiği «flört» kavramından çok uzak, son derece soylu ve güzel bir davranıştı bu. Aslında tümüyle de zararsızdı. Nasıl bazı meslekler mali krizden bile etkilenmezse, hangi yaşa gelirse gelsin Nina Stern'in erkeksiz kalmayacağı kesindi. Tıpkı isminin Nina olduğunu bildiği gibi, daima kendisine uygun bir erkek bulabileceğinden de emindi ve çeşitlilikten öylesine hoşlanıyordu ki, bir tek erkekle yaşamını birleştirmeyi asla düşünmemişti.

Okul arkadaşlarıyla öğle yemeklerinde buluşup çocuklarının resimlerine bakmaktan, hatta arkadaşlarının küçük kardeşlerinin nişan yüzüklerini görmekten bile zevk alıyordu. Ama evlilik hazırlığı içindeki genç kızların işlemeleri havluları ona deli gömleklerini, yeni çarşaf takımlarıysa kefenleri anımsatıyordu. Koskoca New York kentinde alışveriş etmeyi sevmediği tek yer Tiffany'nin ikinci katıydı ve ne yazık ki, sık sık buradan yeni doğan bir bebeğe armağan almak zorunda kalıyordu. Gerçi bu katta mağazanın dekoratörlerine reyonları istedikleri gibi süslemeleri için sınırsız bir özgürlük tanınmıştı, ama porselen, kristal ve gümüş yığınlarını gördüğü anda Nina yalnızca karmakarışık mutfakların, kirli tabakların esiri olan kadınları düşünmeye başlıyordu. Ama **Style**'in yeni sayısı için bir korku filmi hakkında

Bir yazı yazmıyorsa, böyle iç sıkıcı ayrıntılar hiç aklına gelmezdi.

Bu büyük flörtçü eğer bütün haftayı kendisiyle evlenip yuva kurmak isteyen erkeklerle savaşıyor geçirmişse, bazen cumartesi günleri de çalışmak zorunda kalıyordu. 1959 Haziranında tüm saygın Manhattan'lıların sahildeki evlerine göçtüğü ve kışlık evlerinde görünmekten çekindiği bir cumartesi günü, Nina Stern «Bunları Duydunuz mu?» sütunundaki yazısını tamamlamak üzere büroya gitmek zorunda kalmıştı. On beşinci kata çıkmak için yeni yapılmış olan otomatik asansöre bindi. On ve on birinci katlar arasında garip bir ses çıkararak durdu asansör.

«Şimdi n'olacak?» diye sordu Nina asansördeki yabancı erkeğe.

«İşte telefon şurada... Yardım çağırırım,» dedi Zachary Amberville.

Telefonunun öbür ucunda oturması gereken kişi anlaşılan öğle tatili yapıyordu. Zachary ısrarla yanıt almaya çalışırken asansörü dolduran tek ses, tüm binaya yayılan müzikti.

«Eğer şu gürültü olmasa, pek aldırış etmeyeceğim,» dedi Nina. «Yoksa pazartesi sabahı bizi bulduklarında çıldırmış bir durumda bu şarkıyı söyler oluruz.»

«Çavdar ekmeği sever misin?» dedi Zachary.

«Normal çavdar mı, yoksa kimyonlu mu?»

«Normal çavdar. Büroya gelmeden önce Reuben'e uğrayıp bi sandviç almıştım.» Elindeki paketi açınca üç dilim arasındaki salamlar, İsviçre peynirleri, salata yaprakları, soğuk etler ve Reuben'in özel hardalı göründü.

«Turşu bile var,» dedi Nina hayretle.

«Beyni çalıştırıyor,» diye yanıtladı Zachary. «Balıktan daha iyidir. Niçin yere oturmuyoruz?»

«Keşke şu müziği susturmanın bir yolu olsaydı.»

«Olmaz olur mu? Omzuma tırmanıp kapının sol üst köşesindeki düğmeye basman gerekecek.»

Nina yabancı adamı süzdü. Bir seks manyağı olmadığı ke-

sindi, yoksa şimdiye dek çoktan ırzına geçerdi. Buradan kurtulmalarına daha bir buçuk gün varken sandviçini paylaşmayı önerdiğine göre, iyi kalpli bir insan olmalıydı. Çocukluğunda öğrendiklerine karşın, adamın beyaz kadın tüccarı olmadığını da biliyordu. Annesi cumartesi günleri Seksen Beşinci Caddedeki Trans-Lux Sinemasından başkasına gitmesine asla izin vermemişti. Bu sinemada elinde fenerle sıra aralarında dolaşanlar vardı, yoksa tüm New York'lu cici kızların bildiği gibi, tek başlarına başka sinemalara gidecek olurlarsa, yanlarına oturan bir adam onları bir iğneyle uyutur ve bir hafta sonra köle olarak Tanca'da gözlerini açarlardı. Gerçi Nina, Tanca'da da iyi muamele göreceğinden emindi, ama bu adamın böyle birine benzer yanı yoktu. Üzerine pek iyi oturmayan pahalı bir tüvit ceket giymişti; siyah saçları tertemizdi, ama kesilmek istiyordu. Kara gözleri neşeyle parlıyor, dudaklarının şekli sevecen görünüyor ve ısmarlama yapılmış ayakkabılar giyiyordu.

Zachary öne eğildi ve Nina ayakkabılarını çıkarıp omzuna tırmandı. «Çok yavaş doğrulun. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım,» diye emretti ve kolu uzanınca düğmeye basıp müziği susturdu. Adam onu usulca aşağıya indirdi ve yere oturdular.

«Bu egzersiz iştahımı açtı,» dedi Nina.

«Sandviçin ortasını alabilirsin,» dedi Zachary kâğıdı açarken. Reuben sandviçlerinin en güzel yeri tam ortasıydı.

«Teşekkürler,» dedi Nina yalnızca. Yaşamı boyunca her şeyin en güzelinin kendisine verilmesine alışmıştı. Jambonun en iyi kızarmış tarafı, tavuğun beyaz eti hep ona sunulmuştu ve genç kız her seferinde memnun olmuşsa da hiç şaşırmamıştı. Zachary'ye gülümsedi. Nina'nın en güzel, en baştan çıkarıcı yanı gülümseyişiydi. Ne kadar tatlı bir kız diye geçirdi içinden Zachary ve sordu. «Nerede çalışıyorsun?»

«**Style**'ın 'Bunları Duydunuz mu?' köşesinde. Ya siz.»

«Satış,» diyerek omuzlarını silktili Zachary.

«Can sıkıcı, iç karartıcı ve tekdüze değil mi?»

«Ama gerekli. Dinlemek isteyeceğini sanmıyorum. Chica-go'da bir toplantıda üç gün geçirdim ve yeter artık dedim.»

«Yoo hadi, canımı sıkın biraz. İç karartıcı, tekdüze, ama çok gerekli olan satışları anlatın bana ve ancak komaya girdiğim zaman susun.»

«Hiçbir hanımı bilinçli olarak sıkmadım,» diyerek sırtı Zachary. «Sen bana 'Bunları Duydunuz mu?'dan söz et biraz.»

«Eğer siz anlatmazsanız, ben de konuşmayı reddediyorum... Aslında pek de önemli olmayan birtakım yazılar işte. Her neyse... Konuşmak yerine karnımızı doyursak daha iyi değil mi?» Nina'nın işi yaşamındaki erkeklerle tartışmayacağı kadar önemli ve özeldi. Bu yabancıнын da hayatına karışacağından hiç kuşkusuz kalmamıştı. Genellikle bu kararı vermesi birkaç saniyeden fazla sürmezdi, ama bu güne kadar hep asansörde kapalı kalmak korkusuyla yaşadığı için refleksleri yavaşlamıştı.

«İkisini de aynı zamanda yapabiliriz,» dedi Zachary.

«Acaba bizi hemen kurtarmaya gelmeyeceklerse, bu sandviçi idare'li yememiz gerekmez mi?»

«Sandviçin ömrünü uzatmaya çalışırsan, asla tadını alamazsın.»

«Bunu unutmayacağım... çok akıllısınız,» dedi Nina.

Çok zeki bir kız, diye düşündü Zachary. Bundan sonraki çarşamba toplantısına onu da çağıracağım. Aklından, zekâsından yararlanabiliriz. Üstelik çok da hoşuma giden bir yanı var, ama bir türlü tanımlayamıyorum.»

Sandviçi bitirdikleri anda asansör hareket etti. İneceği kata gelince Nina elini uzatıp kendini tanıttı.

«Nina Stern.»

«Zachary Amberville.»

«Haksızlık bu!» diye gülerek kapıyı örttü genç kız. Odasına vardığında hâlâ gülüyordu. Nina, kızım, yaşamının en büyük fırsatını kaçırdın, diyerek azarladı kendini.

Zeki ve akıllı bir kızdı, ama bazen de çok aptal olabiliyordu.

«Bu koca kent harika bir oyuncak!» diye yüksek sesle şarkı söylüyordu Zachary aynı gün işlerini bitirip eve doğru yürürken. «Tam bir delikanlıyla bir kıza göre.» Hızla akan trafiğin arasından ustaca geçerken şarkının son dizesine gelmişti. «Manhattan'ı bir eğlence adası yapacağız.» Çok uzun bir zamandan beri kendini hiç böyle hissetmemişti. Belki aylar, hatta yıllardır söylememişti bu şarkıyı. Neler hissediyorum, diye sordu kendine, adımlarını yavaşlatarak. Kenti saran tatlı ilkbahar havası mı buna neden olmuştu? Yoksa henüz kimsenin bilmediği bir dergiyi tasarlamakla geçirdiği günün verdiği zevk mi? Ya da düşlerinin doğduğu ve gerçekleştiği New York'ta bulunmak mı? Kendini iyi hissediyordu. Niçin iyi hissetmesin? Kazandığı milyonlarını sayacak zamanı bile olmayan bir adam kendini iyi hissetmez mi? Onun sahip olduğu güce sahip olan herkes iyi hissetmez mi? Üstelik işin eğlenceli yönleri de vardı. Satışlar diye düşündü ve yüksek sesle gülmeye başladı. Satışlar, harika satışlar!

Nina Stern kaç yaşındaydı? Zachary otuz altısına gelmişti, ama hâlâ üniversitede garsonluk yapıp metro bileti ve sosisli sandviç parası kazanmaya çalışan on altı yaşındaki delikanlı gibi hissediyordu kendini. Çok değil, yalnızca yirmi yıl geçmişti aradan, bir savaş ve bir evlilik öncesiydi o yıllar. Ve bu yirmi yılın yalnızca yedisini evli olarak geçirmişti. Kaşlarını çatı bir an. Eğer kendini bu kadar genç hissediyorsa, niçin son haftalarda Lily'yle hiç sevişmemişti? Şimdi düşününce çok ender olarak aynı yatağı paylaştıkları aklına geldi. Kayınbiraderi Nat'in dediği gibi, kim çetele tutuyordu?

Zachary tutuyordu. Lily hiçbir zaman ihtiraslı bir kadın olmamıştı ve Zachary onu olduğu gibi kabul etmişti. Yapısı böyleydi Lily'nin, ama her zaman istekliydi. Tatlı, nazik ve yumuşak başlıydı. Bunlarla yetinmeye çabalamıştı Zachary, ama çoğu geceler kendi açlığını ve arzularını doyuracak bir kadını özlemişti. Yine de yedi yıldır başka bir kadına bakmamıştı. Hem karılarını seven, hem de başka kadınlarla ilişki kuran birçok erkek

tanıyordu. Belki de bunların karıları Lily'nin olamadığı kadar arzulu ve sıcaktılar. Son zamanlarda odasına her girişinde Lily ona son derece zarif ve üstü kapalı bir biçimde onunla beraber olmak istemediğini anlatıyordu. Acaba karısının yaşamında hiç akla gelmeyen acı bir sır mı vardı?

Bu kent ilişkiye hazır genç kadınlarla doluydu, ama Nina Stern bunlardan biri olamazdı. Herhalde ya evli, ya nişanlıydı. Ya da çevresinde bir sürü hayranı vardı. Nina gibi tatlı ve zeki kızların boşta kalmayacağı kesindi. «Coney'ye gideceğiz,» diye başladı tekrar şarkıya. «Ve salamlı sandviç yiyeceğiz, Central Park'da dolaşacağız, da da dum.» Yanından geçen biri dönüp yüzüne bakınca, yüksek sesle söylediğini fark etti. Çarşamba günkü toplantıya Nina'yı da getirmesini Hemingsway'e söylemeliydi. Dergilerin çalışma biçimlerini başka açılardan da izlemek kızın yararına olurdu. Daha iyisi, ona özel bir davetiye gönderilecekti. Tabii kızın «satışlar» konusundaki derin ilgisi yüzünden gönderilmiş olacaktı bu davetiye! «Haksızlık bu,» demişti Nina Stern ve haksızlıktı gerçekten. Gülümseyerek ön kapıyı açıp gri mermer hole girdiği zaman başuşak henüz kapıya yaklaşmamıştı. Ani bir inanmazlık duygusuna kapıldı... bu ev gerçekten ona mı aitti? Kendini öylesine genç hissediyordu ki, üniversiteden kente inip sokaklarda dolaştığını sanıyor ve böyle evlerin önünden geçerken kapıların ardında neler olabileceğini hayal bile edemiyordu. Neşeli bir selamla uşağın yanından geçip, üst kattaki özel kütüphanesine yöneldi. Giriş katındaki büyük kütüphane yerine burada çalışmayı her zaman tercih ederdi.

«Lily!» dedi hayretle. Pencerenin önünde durmuş bahçeyi seyrediyordu karısı. Sabırsızca dönüp ona baktı.

«Gelmeni bekliyordum, hayatım. Bütün hafta evden uzak kaldıktan sonra bir de cumartesileri çalışman gerekmeseydi, diye düşünüyordum,» dedi en tatlı, en sevgi dolu sesiyle.

«Düşünmem gereken bir konu vardı ve büroda daha rahat düşünebiliyorum. Üstelik masamın üstü pazartesi günü hiç vakit bulamayacağım bir yığın işle dolmuştu. Ama seni burada bul-

mak çok hoşuma gitti. Bu ne? Şampanya mı? Yoksa unuttuğum bir şey mi var? Evlilik yıldönümümüz değil, yaş günü değil... Neyi kutluyoruz?» Şampanyayı açıp gümüş tepsideki lâl kadehlere doldurdu.

«Şerefe sevgilim,» dedi Lily kadehlerini tokuştururken. «Harika bir haberin şerefine... bir bebeğimiz olacak.»

Zachary, «Bir bebek mi? Böyle harika bir sürprizle karşılaşacağımı biliyordum!» diye neşeyle bağırdı ve tüm düşüncelerinden sıyrılıp Lily'ye sarıldı.

Gözleri yaşlarla dolu, sarılmasına izin verdi Lily. Cesaret ve sabır demişti Cutter. Onun için her şeyi yapmaya hazırdı genç kadın. İşin en zor yanı atlatılmıştı şimdi, yalnızca beklemek kalıyordu geriye.

8

Atlattıkları derin şokun yarattığı boşluk ve alışılmış davranışların otomatikliği Toby'yle Maxi'nin Lily ve Cutter'ı kutladıkları zor dakikaları rahat geçirmelerini sağladı. Bazı sözcükler kullanıldı, selamlaşıldı, ama hiçbirisi gülümsemeye bile kalkışmadı. Dördümüz de bir zamanlar adı Zachary Amberville olan bir kaza kurbanını gömmeye çalışıyoruz, diye düşündü bir an Maxi.

Toplantı salonunu saran şaşkınlık ve hayret dalgası, iki kardeşin kimseye belli etmeden dışarı çıkıp kendilerini asansöre atmalarına yardımcı oldu. Cutter'la Lily hâlâ ölüme mahkûm edilen dört dergiden etkilenmeyen Amberville çalışanları tarafından kutlanıyorlardı. Çevrelerini saranların gösterdiği içtenliği, asla Maxi ya da Toby göstermeyi beceremezdi. Şoför Elie iki kardeşi Toby'nin Batı Yetmişinci Sokaktaki evine götürdü. Toby hiç sesini çıkarmadan birinci katın ve bahçenin tamamını kaplayan yüzme havuzunun yanındaki bara doğru yürüyüp içkilerini hazırladı.

«Ne o?» diye sordu Maxi.

«Brendi. Aslında pek içmem, ama böyle bir zamanda...»

«Bir türlü inanamıyorum... anlayamıyorum...» diye söze başladı Maxi, ama ağabeyi onu susturdu.

«Sesini kesip içkini iç ve havuza gir. Henüz bu konuyu tartışacak halde değiliz.» Derhal soyunup birçok kez yüzme şampiyonu olmasını sağlayan hızlı atlayışla suya daldı. Bir süre sonra Maxi üzerinde sadece inci kolyesiyle ona eşlik etti. Benliğini kaplayan duygular yerini yorgunluğa bırakınca havuzun kenarına oturdu. Sonunda Toby de sudan çıktı ve kardeşinin yanına geldi. Birçok şampiyon yüzücü gibi geniş kaslı omuzları ve neredeyse incecik bir beli vardı.

«Daha iyi misin?» diye sordu homurdanarak.

«Olabildiğince, ama kendimi bir el bombasıyla paramparça edilmiş gibi hissediyorum,» dedi Maxi.

«Düşünüyordum da, acaba bu ikisi konusunda bazı şeyleri görmezlikten mi geldik?»

«Yani babamın ölümünden beri annemin çok yalnız kaldığını mı söylemek istiyorsun?.. Ve tabii Cutter'a yaklaştı. Hemen hemen aynı yaşta ve onu ne kadar sevmesem, ona güvenmesem de, yine de çok yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundayım. Üstelik elli yaşına merdiven dayayanın seks yaşamı biter diye bir kural yok ki. Sonuç olarak kocasının kardeşiyle evlenmek konusunda çekingenlik göstermesi çok doğaldır ve bizlere önceden haber vermeden gizlice yaptılar nikâhı. Bu haberi bizlere başkalarının yanında vermeleri de bir rastlantı değildi... Ne var ki, onların ani bir kararla kaçıp evlendiklerine inanmıyorum. Romeo ve Juliet değiller ya.»

«Eunların hepsi tamam ama,» dedi Toby. «Dikkatimi çektiği halde üstünde durmadığım bir nokta var... aralarında bir garip **yakınlık**, sanki bir **ortaklık** var... daha doğrusu Cutter İngiltere'den döndüğünden beri süren bir durum bu. Sonra birdenbire babam öldü ve bu yakınlık gitgide arttı.»

«Ortaklık mı? Tam olarak ne demek istiyorsun... Yani paylaştıkları bir sır ya da bir suç mu var?»

«Hayır, çok derin bir **beraberlik**, birbirlerinin isteklerine karşı olağanüstü bir duyarlılık... öylesine anlaşılmaz bir beraberlik ki, adamın yakışıklılığı ya da kadının bir erkeğe gereksinmesi gibi konuların hiç önemi kalmıyor.»

«Bu konularda kendini uzman mı sayıyorsun?» diye sordu Maxi aksilenerek.

«Ben **duyuyorum**. İnsanların seslerinden senin fark edemediklerini anlayabiliyorum. Beraber oldukları zaman nasıl hareket ettiklerini hissediyorum. Körler zamanla insanların binlerce değişik biçimde hareket ettiklerini öğrenir. Bu anlaşılmaz yakınlıklarını duyuyor ve kokluyorum... kullandıkları önce sabuna, parfüme ve traş losyonuna karşı, her ikisinde de bu kokuyu biliyorum, Altınbukle.»

Maxi ilkel bir duygusallıkla bu sözlere karşı çıktı.

«Niçin bana Altınbukle demekte diretiyorsun?» diye sorduu konuyu değiştirmeye çabalararak.

«Çünkü bu söz hoşuma gidiyor. Neyse, biz annemle Cutter'a dönelim yine. Annemi avucunun içine almış gibi. İlk kez onu böylesine bağımlı ve uysal gördüm. Babam hayattayken, daha farklı duygulara kapılırdım. Birbirlerine nazik davranırlardı... dosttular ya da düşman değildiler. Bir anlaşmaya varmışlardı, ama böylesine derin bir yakınlık yoktu aralarında.»

«Çok iğrençsin.»

Toby gülerek çıplak bacağına bir tokat indirdi. «Genç ve taze,» dedi beğeniyle. «On hatta on beş yıl daha böyle kalırsın, ama sonra kasların esnekliğini yitirir.»

«Ellerini çek üstümden, seni gidi sapık adam seni...»

«Beni seviyor musun, Altınbukle?»

«Seni seviyorum. Yarasa.» Çocukluklarından kalma takma adlarıydı bunlar. Bebek Maxi'nin yanağına ilk dokunuşunu anımsı-

yordu Toby. Maxi'nin ilk anısı ise, buzlu sokakta kaydığı zaman ağabeyinin elinden tutup kaldırışydı.

«Keşke toplantıda şu zavallıların yüzlerini görebilseydin, Toby. Bazıları idam cezalarının kesinleştiğini öğrenenlere benziyorlardı.»

«Sesleri duymak bana yetti.»

«Ama Cutter'ın annem adına konuşmasını nasıl kabul ederiz? Annem böyle bir karara asla tek başına varamazdı; şirketin yönetimiyle hiç ilgilenmedi. Kârı zararı da hiç düşünmez. Her şeyin Cutter'ın başının altından çıktığından eminim. Ama dört dergiyi birden kapatmasına **izin veremeyiz!** Bunu yapmasına göz yumamayız! Babam ancak iflasın eşiğinde böyle bir karar alırdı. **Toby, babamı arımsa lütfen!** Buna düpedüz cinayet derler!» Maxi'nin sesi gitgide yükseliyordu.

«İyi, ama ne yapabiliriz ki, bebeğim? Onu kim etkilemişse etkilemiş, annemin 'verdiği' kararın yerine getirilmesini isteyecek gücü var. Yasal olarak şirketi istediği gibi yönetebilir.»

«Manevi baskı,» dedi Maxi ağır ağır, yeni doğan bir fikri belirtircesine.

«Manevi baskı mı? Anlaşılan sen buralardan çok uzak kalmışsın. Burası New York, bebeğim ve manevi baskı ancak **Times'** in başyazılarında geçer.»

«Ama değişik bir türde, Toby. Manhattın stili manevi baskı. Eğer bana öğle yemeği ikram edersen, sevgili amcamızı bürosunda ziyaret edecek gücü kendimde bulabilirim.»

«Neler yapmayı düşündüğünü anladıysam arap olayım.»

«Aynı fikirdeyim... ben de bilmiyorum. Bir şeyler yapmalıyız...»

«Daha iyi bir New York için,» diye ekledi Toby. Evrenin merkezi olarak kabul ettikleri New York'un bütün kötü ve zor yanlarını anlatabilmek kullandıkları bir sözdü bu.

«Bu hiç de akıllıca olmaz, Maxi. Bu yoldan bir yere varamazsın,» dedi Cutter, Wall 'Street'deki bürosunda, masasının ardından otururken.«İnan bana, senin ve Tobias'ın duygularını çok iyi anlıyorum; sizlere sempati duyuyorum...»

«Yapmacık yakınlıkları bırak, Cutter,» diye atıldı Maxi. «İşin aslına geçelim.» New York'a geldiğinden beri eve gidip üstünü değiştirecek zamanı olmamıştı, ama havuzda yüzmek ve Toby'nin hazırladığı nefis yemekler, kolay yenilmeyen ruhunu güçlendirmişti. Yolda gelirken de neler yapacağını, nasıl saldıracığını tasarlamıştı.

«Amberville'in özel bir şirket olup olmaması hiç önemli değil, Cutter, yine de toplumun eleştirilerine açıktır. Hisselerimizin bize verdiği yetkiye dayanarak basına yapacağımız açıklamada, annemizi gereksiz yere baskı altına aldığını ve Toby, Justin ya da bana önceden danışmadan, yeni gelinin dört dergiyi bir anda ölüme mahkûm etmesinin senin fikrin olduğunu anlatacağız.» Maxi kendine güvenen bir tavırla arkasına yaslanıp ayaklarını uzattı.

«Belki sen toplumun görüşlerine aldırmış etmeyecek kadar vurdumduymazsın, ama müşterilerini hiç düşünmüyor musun?» diye sürdürdü sözlerini. «Diğer yayıncıları Newhouse'ları, Hearst'leri, Annenberg'leri hiç aklına getirmedi mi? Senin hakkında ne söyleyecekler acaba, Cutter? Senin bir yayıncı olmadığını ve asla olamayacağını da biliyorlar. Basın için çok zevkli bir konu çıkacak... dört dergi bir anda kapatılıyor ve yüzlerce çalışan ortada kalıyor... Üstelik bu karar bir dergide beş dakika bile bulunmamış, şirketin içindeki yeri ona karısı tarafından armağan edilmiş bir erkek tarafından veriliyor...»

Cutter bir kâğıt açacağıyla oynadı, kalemlüğünün yerini düzeltti, masa saatini ayarladı. Adamın konuşamayacağını anlayıp Maxi tekrar söze başlayana dek kısa bir sessizlik oldu.

«Basın toplantımızı yaptığımız zaman, doğrusu senin yerinde olmak istemem, Cutter. Pavka'nın da bize katılacağından eminim. Evet, şirketin ortağı filan değil, ama basın dünyası ona

hayranlık ve saygı duyuyor, harika bir insan olduğunu kabul ediyor. Grafik Sanatlar Müzesinde açtığı sergide gezmek isteyenlerin oluşturduğu kuyrukların uzunluğunu anımsıyor musun? Pavka başlıbaşına bir olaydır ve babam ona ilk fırsatını vermişti. Ayrıca **Wavelength** dergisi Pavka'nın fikriydi. Zachary Amberville bu dergilerin geleceğine, insanlar da ona güveniyordu. Bunu unutmuş görünüyorsun. **Berim babam** bir efsaneydi. Hâlâ da bir efsane.»

«Bana şantaj yapmaya çalışıyorsun, Maxi, ama işe yaramayacak. Bu sabahтан başlayarak bu dergiler kapatıldı. Bu kararı verme hakkı yalnızca annene aitti ve o da verdi.»

«Sen pis, adi bir yalancısın,» dedi Maxi ağır ağır. «Annem hiçbir karar vermedi. Sen verdin. Nedenini henüz bilmiyorum, ama her şeyin senin başının altından çıktığından eminim, Cutter.»

«Berimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin?»

Cutter'ı hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Hiddetten donmuş ve vahşileşmiş gözlerine gülerek bakıyordu Maxi. Eğer gerçekten bu kararı annesi vermiş olsaydı, her zaman duygularına hâkim olan Cutter bu sözleri asla söylemezdi.

«Şantajla suçlanmaya itiraz ediyorum,» derken kendi çöplüğünde gezinen bir kedinin küstah bakışlarıyla onu süzüyordu Maxi. «Kulağınla duyduğun zaman bile manevi baskıyı tanıyamıyor musun?»

«**Manevi** baskı mı? Senden duyunca komik değil, aptalca geliyor. Pekala, ne istiyorsun, Maxi?»

«Bir dergi. Kapatılan dört dergiden birini istiyorum. Ve bir yıl boyunca çalışmalarında bana hiç karışılmamasını istiyorum. Ne koşul öne sürülecek, ne yaptıklarım eleştirilecek, ne der derginin bütçesi kısılacak. Özellikle istiyorum bu son koşulu.»

«Babanın yeteneklerini aldığını sanıyorsun galiba. Demek bir dergiyi tek başına kurtarabileceğine inanıyorsun? Yaşamın boyunca bir hafta bile sürekli olarak çalıştın mı hiç? Yalnızca çocukluğunda bir yaz işe girmiştin, o kadar. Neyse, kavgayı bi-

rakalım artık,» dedi Cutter öfkesini kontrol altına alarak, «Yararı olmuyor. Eğer Lily sana bir dergi vermeyi kabul ederse -biliyorsun bu gibi kararları ancak o verebilir- sen ve kardeşlerin kamuoyunu bir aile olayına karıştırmayacağınıza söz vereceksiniz.»

«Yani diğer üç dergi için seni serbest bırakacağız,» dedi Maxi ani bir üzüntüyle.

«Sizlerin vereceği özgürlüğe ihtiyacım yok. Şantaaja boyun eğmek hoşuma gitmiyor ve pek kötü şöhretli bir kızla, sakatlığından dolayı bir dergiyi göremeyecek bir adamın düzenleceği basın toplantısının ciddiye alınacağına da inanmıyorum. Ama ailenin onuru uğruna ve senin de bu aileye dahil olduğunu kabul ettiğimiz için, eğer Lily onaylarsa istediğin yerine getirilecektir. Yeniden yaşatma savaşın için hangi dergiyi seçiyorsun?»

«**Buttons and Bows**» dedi Maxi duraklamadan. Eğer babası yaşıyor olsaydı, ilk göz ağrısı olan bu dergiyi öncelikle kurtaracağı konusunda kuşkusu yoktu.

«Anneni ikna etmek için elimden geleni yaparım Maxi, ama onunla konuşmadan önce hiçbir şeye söz veremem.»

«Saçma,» diyerek ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü Maxi. «Bu dakikadan itibaren kendimi **Buttons and Bows** adlı derginin yazişleri müdürü olarak kabul ediyorum. Yoo hayır, beni geçirmek için zahmet etme.»

Yorgun, ama damarlarında bir zafer duygusuyla Trupp Kulesinin altmış üçüncü katındaki evine döndü Maxi. Pek başarılı sayılmasa da sağduyulu bir banker olarak bilinen Cutter'ı altdip, verdiği bir karardan döndürebileceğine aslında inanmamıştı. Son on yıl içinde bir sürü dergi kapanmış, kısa bir süre herkes bunlara üzülmüş, sonra hepsi unutulmuştu. Maxi anahtarını kilide sokarken, eğer Cutter, Amberville Yayıncılığın yönetim kurulunda görevli olsaydı, basın toplantısı tehditleri hiçbir işe

yaramazdı, diye düşündü. Bir basın toplantısı nasıl düzenlenir acaba?

«Heeey!»

Sırt çantası, üç tenis raketiyle yüklü, çıplak ayaklı, upuzun boylu bir yaratığın çığlıklar arasında başlattığı sevgi saldırısı yüzünden Maxi neredeyse yere yuvarlanıyordu.

«Anneciğim, benim miniminicik anneciğim!» diye haykırıyordu bu yaratık. «Demek eve döndün! Ben de şimdi geldim ve hemen buzdolabına bir göz attım. Bu evde ağza atılacak bir lokma yiyecek yok! Ama beni aç bırakmayacağından eminim, sevgili anneciğim.»

«Angelica bebeğim, lütfen kemiklerimi kırma!» diye yalvarıyordu Maxi. On bir yaşındaki kızı tenis kampında en az bir metre uzamıştı. «Ne arıyorsun sen burada? Hani önümüzdeki hafta dönecektin?»

«Yarı yolda elenince, kampı terk ettim. Daha önce ya da daha sonra elenirsen, pek kötü sayılmaz, ama benim durumum kaçmamı gerektiriyordu.»

«Angelica, buraya nasıl geldin? Yoksa... otostop yapmadın, değil mi?» Maxi dehşete düşmüştü.

«Babamdan para istedim ve uçakla geldim. Beni alanda karşıladı, ama doğru dürüst yemek yedirecek vakti yoktu. Tabii birkaç sandviç filan atıştırdım, ama yine de... Boyumun ne kadar uzadığını fark ettin mi? Harika, değil mi? Ben senin gibi normal boyutlarda bir insan olmayacağım. Belki mankenlik bile yapabilirim. Burnumu düzelttirmem gerekir mi dersin? Kampta herkes burun ameliyatı olmaktan söz ediyordu. Yemeğe nereye gideceğiz? Babam seni arayıp döneceğimi bildirdi mi? Artık benim de bir takma adım var, bundan sonra bana Chip diyeceksin, ben de sana Maxi diyeceğim. Daha olgunca bir davranış, değil mi?»

«Bana istediğini diyebilirsin, ama sana Chip dememi bekleme,» diye sızlandı Maxi, kızı tekrar boynuna sarılırken. «Birinin sınırı çizmesi gerekiyor.» Angelica'yı kendinden biraz uzaklaştı-

rıp dikkatle inceledi. Bu soluk kesici, olağanüstü güzelliğe aday kız, hangi atalarına borçluydu acaba bunu? Amberville'ler, Adamsfield'ler, Anderson'lar, Rale'lar, Cutter'lar kızın romantik görünüşüne katkıda bulunmuşlardı, ama Angelica Amberville Cipriani'nin yüz hatlarında babasının etkisi çok büyüktü. Harika Rocco Cipriani'nin ailesi belki de kendi isteğiyle Venedik'ten ayrılıp Amerika'ya gelen tek aileydi.

«Baban için de bir takma ad buldun mu?» İlk eski kocasına karşı çok terbiyeli ve nazik davranmaya daima dikkat ederdi Maxi.

«Ah, Maxi. Beni delirtiyorsun. İnsan asla babasına takma ad koymaz. Bazen senin için endişeleniyorum.»

«Çifte standartların hâlâ yürürlükte olduğu anlaşılıyor,» diye söylendi Maxi yenilgiyi kabullenerek. «Ama bunun ne demek olduğunu bana sorma, kısa zamanda öğrenirsin.»

«Yemek konusuna gelince...» Angelica sırt çantasındakileri ortalığa yaymaktaydı. «İyi bir şeyler yemek istiyorum. Kampın yemekleri berbattı... cıvık beyaz ekmek, sapsarı plastik gibi dilimli peynir, açık pembe salam... iki aydır doğru dürüst yemek yemedim.»

«Angelica, yine senin mide sorununa döneriz, ama önce bana nasıl olduğumu sormayacak mısın?»

«Nasılsın, anneciğim?» dedi Angelica temiz bir çorap aramayı sürdürerek.

«**Buttons and Bows**'un yeni yazışları müdürüyüm artık.»

«Hadi... nasılsın sen? Yoksa çok iyi bir insanla filan mı tanıştın? Son zamanlarda hiç yeni bir üveybabam olmamıştı da.»

«Asla başka bir üveybaban olmayacak, Angelica. Binlerce kez söyledim bunu sana. Ama **Buttons and Bows** konusunda çok ciddiyim. İşin başına geçiyorum.»

«**Trimming Trades Monthly**, hâa?» Angelica sonuçsuz araştırmalarından vazgeçmiş, hayretle annesine bakıyordu. «Şu zavalı dergiyi ne yapacaksın?»

«Neden söz ediyorsun sen?»

«Büyükbabamın anlattığına göre derginin gerçek adı **Trimming Trades Monthly**'miş ve yazışları müdürlerinden biri satışı artırabilmek için bu ismi uydurmuş. Pek yararı olduğu da söyle-nemez ya. Büyükbabam orada çalışanlara acıdığı için dergiyi çıkarmayı sürdürdüğünü anlatmıştı bana. Bazılarının ilk günden beri orada çalıştıkları için başka bir iş bulabileceklerine inanma-dığını söylüyordu. İyi ama anne, en son ne zaman görmüştün bu dergiyi? Sanırım ancak koleksiyoncularda bulunuyor artık. Her-halde iki yüz on adet filan basılıyordur. Çok iç sıkıcı.»

«Angelica, bunları nereden biliyorsun?»

«Büyükbabamla iş konusunda epey konuşurduk... Ailede yayıncılığa eğilimli tek kişinin ben olduğumu söylerdi hep. Ba-na ödünç bir çorap verebilir misin, Maxi? Hey, anne... kendini iyi hissediyor musun gerçekten? Biraz garip görünüyorsun da. Yoksa uçak yorgunluğu mu? Belki de benim gibi açlıktan ölü-yorsundur. Dinle anne, ne zaman Venedik'e gidiyoruz?»

«Venedik mi?» diye yineledi Maxi anlamadan.

«Biliyorsun çanım, Venedik'te iki hafta kalacaktık okullar açılmadan, Hani şu İtalya'daki Venedik'de...» diye açıkladı An-gelica çok yaşlı biriyle konuşur gibi ağır ağır. «Hayret ediyormuş gibi davranma, herhalde biletler, rezervasyonlar filan hazır. Her şey aylar önce planlanmıştı.»

«Gidemeyiz.»

«Ama demiştin ki!»

«Özür dilerim ama gidemeyiz. Acısını başka türlü çıkarırız. İşe gitmek zorundayım. **Trimming Trades Monthly**'de çalışıyo-rum.»

«Aman Tanrım, çok ciddisin. Yoksa parasız mı kaldık?»

«Kendimi aptal durumuna soktum.»

«Bu daha mı iyi, daha mı kötü?»

«Kötü, berbat, feci bir şey.»

«Ah anne, lütfen kendini bırakma,» Angelica yine kemikle-rini kırarcasına sarıldı ona. «Öyleyse Parioli Romanissimo'da ye-

mek yeriz. Atalarımın ülkesini görmesem de olur. Bir restoran da Venedik sayılabilir, tabii kanalları, güvercinleri, San Marco Alanı... olmayan bir Venedik...» Sesi gitgide hafifliyordu.

«Bu akşam seninle birlikte yemek bile yiyemeyeceğim, Angelica. Toby'yi ararım, seni istediğin yere götürür,» dedi Maxi kendisinden nefret ederek.

«Bir randevun mu var?» Angelica neşelenmişti.

«Bir sözüm var. Ve tutmak zorundayım. Şeref sözü de diyebilirsin. Saat tam sekizde P.J. Clarke'de olmak zorundayım.» Maxi kendini bir koltuğa atıp, bir hüznün heykeli gibi oturdu.

«Angelica ,siyah incileri sever misin? Eğer seviyorsan, sana bir tane getirdim.»

«Üstüme varma, Maxi... suçluluk duygusuna kapılma. Hiç de sana göre değil,» dedi Angelica usulca.

Gümrük memurları anlaşılan kadın vücudu konusunda epey deneyimli oluyorlar, diye düşünüyordu Maxi ertesi sabah gözlerini açarken. Formunun zirvesinde bir İrlandalı kadar iyi sevişebilen başka bir erkek var mıydı acaba dünya yüzünde? O'Casey de zirvedeydi. Maxi'nin ikinci kocası Avusturalyalıydı, ama ataları İrlanda'dan gelmişti. Eski Dünya'da tatlı çocuk diye tanımlanacak bir adamdı Bad Dennis Brady ve bir tek kusuru vardı: buzlu tekilayla Buffalo Grass votkayı aynı oranlarda karıştırmak ve büyük bir miktar içtikten sonra kaptanın yardımı olmaksızın teknesini Monte Carlo limanına yanaştırmaya kalkışmak. Eğer son derece tembel olmasaydı ya da teknesi helikopter pistli seksen metrelik bir yat olmasaydı, belki bu evlilik yürüyebilirdi. Helikopter sıkıca bağlanmış olsaydı, belki kaza bu denli utanç verici olmayacaktı. Altı ay sonra bu aptallar gemisinden kaçtığında biraz üzgündü Maxi, ama akıllanmış sayılmazdı.

AKILLI! Bu sözcük beyninde yankılandı ve paniğe kapılmasına neden oldu. Kim daha akıllı? Saat kaç? Derhal işe gitmesi gerekiyordu. **Buttons and Bows**'un tüm çalışanları herhalde dün-

kü toplantıyı haber almışlar ve resmi bildiriyi gözyaşları içinde bekliyorlardı. Derhal oraya gitmeli, onlara güven vermeli ve gerekli olan neyse onu yapmalıydı. Evet harekete geçmeli ,kararlar vermeli, işin başına oturmalı, bir şeyler yapmalıydı. Perdeleri açıp bir saat bulabilmek için çırpınıyordu, ama ne elektrik düğmelerini bulabiliyor, ne de perdelerin nasıl açıldığını keşfedebiliyordu.

İki ay önce Avrupa'ya hareket etmeden yeni evinde hiç kalmamıştı Maxi. O zamanlar Trump Kulesindeki dairelerin çoğu gibi burası da bitmemişti, ama Maxi evini yıllar önce arkadaşı Donald Trump'ın bu paha biçilmez yerde gerçekleştirmek istediği hayallerini yansıtan planlarına bakıp satın almıştı. Sonunda gerekli kordonları bulup kayısı rengi ipek ağır perdeleri açtı.

Pencerenin önünde şaşkınlıktan donup kaldı. Tanıdığı, sevdiği, nefret ettiği Manhattan burası mıydı, yoksa Maxi uyurken evi başka bir gezegene mi taşınmıştı? Yeni yükselen güneşin ilk ışıkları yarı karanlıktaki Central Park'ı, kuzeyde Harlem'e, Batıda Hudson Nehrine, New Jersey'ye, güneyde Ticaret Merkezinin üzerinden okyanusa kadar kentin tüm kulelerini aydınlatıyordu. Tanrım acı bana, diyordu Maxi sessizce, evet burası Manhattan ve hepsini ben satın aldım! Manhattan ona aitti! Bu saatte uyanık tek kişi o olmalıydı ve bu manzara yalnızca ona aitti! Dört milyon dolara malolan bu ev yavaş yavaş pembeleşen bulutların arasındaydı sanki. Belki aşağıda taksiler, it-faiye arabaları dolaşıyordu, ama altmış üçüncü kattan bunları görmek ya da duymak olanaksızdı. Güneş biraz daha yükselip camlarda parlayarak ona yeni bir günün başladığını bildirirken, ruhsal durumunu değiştiren böyle bir manzaraya sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu.

«Manhattan'a, Bronx'a, hatta Staten Island'a sahip olacağım.» Babasından öğrendiği şarkıyı söyleyerek odanın içinde dans etmeye başladı.

«Angelica, bir yayıncının giyebileceği türde hiçbir şeyim yok,» dedi Maxi kahvaltı masasında.

«Ben seni, yeni yazıişleri müdürü sanıyordum, yoksa birdenbire terfi mi ettin?»

«Gece yarısı uyandım ve bu derginin zaten bir yazıişleri müdürü vardır, diye düşündüm. İşe daha başlarken birinin görevine son vermek iyi olmayacağı için kendimi yayıncı ilan ettim. Büyükbabanın ölümünden beri yayınevinin yayıncısı olmadı.»

«Bir yayıncı nasıl giyinir?» diye sordu Angelica, bol yağda kızarmış dört yumurtasını tavadan yerken.

«Tıpkı otoriter bir yönetici gibi; karşısındakine güven veren, kusursuz, isabetli kararlar alan bir insan.»

«O zaman sen oyundışı kaldın demektir,» dedi Angelica yumurtalarına bolca acı sos dökerken.

«Doğru, ama onlar bunu bilmiyor ki. Eğer giyinişim dinamik olursa, bu görünüşümü kabul edeceklerdir. Ne var ki, benim giysilerim ancak öğleden sonra giyilmek üzere seçilmiş. En sık yerlerde öğle yemeğine bile gidebilirim, ama sabahın köründe yayıncı gibi görünemem. Ayrıca kokteyller, balolar, yat gezintileri, plajlar, şatolar için de giyinebilirim. Tabii seyahatlerde kullandığım çizme ve pantolonları da saymam gerekir.»

«Bir karakter sınavına benziyor. Eğer benim gardrobuma bakarsan, nasıl biri olduğumu anlarsın.»

«Bu kadar açık sözlü olmak zorunda mısın, Angelica? Biraz daha anlayışlı davranabilirsin.»

«Konuyu sen açtın. Neyse, geçen yıl aldığın ve hiç giyme-
diğin siyah kruvaze Saint Laurent pantolon takımına ne oldu. Yakışmadığını iddia ediyordun.»

«O günden beri değişmedi ki. Kadın giysileri içinde bodur bir erkeğe benziyorum. Ne belimi gösteriyor, ne de bacaklarımı. İtiraf etmelisin ki, New York'un en güzel bacaklarına sahibim ben.»

«Bunu biliyoruz, anne. Saint Laurent takımın ve ince topuklu ayakkabılarınınla gerçekten kılık değiştirmiş bir erkeğe ben-

zersin. Omuzlarının genişliği de epey ürkütücü.»

«Belki çok güzel bir bluz giysem görünüşü değişebilir!»

«Ciddi bir bluz ve bir omuz üzerine atılmış uzun bir şal. Viva Zıpa!a!»

«Bu modadan nefret ediyorum ve şal hep düşüp duruyor.»

«Başka seçeneğin yok,» dedi Angelica dalgın bir sesle.

«Dinle anne, hiç ciddi âşık oldun mu?»

«Sabahın bu erken saatinde böyle soruları yanıtlamam.»

«Eğer kendisiyle tanışırsam, Woody Allen benim için çok mu yaşlı sayılır?»

«Pek sayılmaz, ama ilişkiye girmek isteyeceğini sanmıyorum.»

«Kimse girmek istemiyor zaten,» dedi Angelica üzüntüyle.

«Bu yaşın hastalığı derler, ama anlamını sorma bana.»

«Her neyse,» diye onayladı Angelica. Ne demek istediğini anlar gibiydi. «Demek gerçekten işe gideceksin bu sabah? Müthiş iyi şanslar Maxi.»

«Teşekkürler sevgilim. Sen ne yapacaksın bugün, alışveriş mi?»

«Evet okula dönüş hazırlığı. Önce Armani, Krizia, Rykiel, Versace ve Kamali'yi dolaşacağım ve sonunda gidip Guess'den alacağım.»

«Keşke senin kadar uzun boylu olsaydım,» diye içini çekti Maxi.

«Bence olduğun gibi çok tatlısın. Orta boylu bir anneyi çok seviyorum. Kendimi büyümüş gibi hissetmeme yarıyor.»

«Büyümediğine hiç inanmamıştım ki,» diye homurdandı Maxi.

Trimming Trades Monthly'nın bürosu Yedinci'yle Sekizinci Caddeler arasındaki Kırk Altıncı Sokaktaydı hâlâ. Derginin ilk çıktığı günlerde bina biraz eski görünüşlüydü, ama çevredekilerden farklı değildi. Şimdiyse bu eskilik şiddetle onarıma gereksinen bir biçime dönüşmüştü ,ama Maxi binayı bulup resepsiyoniste kendini tanıtırken hiçbirine dikkat etmedi.

«Ben Bayan Amberville'im. Yazışleri müdürüne burada olduğumu söyler misiniz?»

«Sizi bekliyor muydu?»

«Yalnızca Maxime Amberville'in geldiğini söyleyin.»

Birkaç saniye sonra Robert Frederick Fink görüldü. Kırmızı yanaklı, tombul, iyi giyimli, elli beş, altmış yaşlarında bir adamdı ve Maxi'yi gördüğüne çok sevindiği belliydi.

«Maxi!» diye haykırdı. «Bob Amcana bir öpücük ver! Exacta'ya oynayıp on iki bin papel kazandığımızı unutmadığından eminim. Hadi, içeri gel de bana biraz kendinden söz et... yıllardır görüşmedik.»

«Yirmi yıl kadar,» diye tahmin yürüttü Maxi kucaklaşırken. Bob Amcayı anımsamıyordu, ama o yarış hâlâ aklındaydı.

«Sanki dün gibi, kapıya dikkat et, ardına kadar açılmaz.»

İçeri ayağını atıp durakladı Maxi. Pek büyük sayılmayacak odada sekiz masa vardı ve hepsinin üstü dengeli bir biçimde yerleştirilmiş kâğıt yığınlarıyla kaplanmıştı. Bob Fink'in en arkadaki dokuzuncu masasına varmak için kâğıtların arasında tek sıra halinde yürümek gerekiyordu.

«Dosya dolaplarını hiç sevmem, Maxi, asla hoşlanmadım. Bir şeyi bir dosyaya koydun mu, orada olduğunu hemen unutursun. Dosyalamak yerine bence yakmak daha iyi. Şimdi benden bir belge iste.»

«Haa?» Maxi upuzun eşarbını iki eliyle sımsıkı tutmuş kımıldamadan oturuyordu. Eğer hapşırırsam, beni kâğıtların arasından kurtarmaları bir hafta sürer diye düşünüyordu.

«Bir belge bulmamı iste benden... örneğin bir fatura, bir fiş... herhangi bir şey.»

«**Buttons and Bows**'un bir sayısını bul. 1954'den kalma.»

«Aaah, bu çok kolay.»

«Öyleyse bir kâğıt faturası... Haziran 1961 tarihli.»

Bob Fink ayağa kalktı, bir iki dakika kâğıtlarına uzaktan baktı ve bir masaya yaklaşıp yığınlardan birinin arasından birkaç kâğıt çekti. «İşte burda! 1961'de kâğıt çok ucuzmuş.»

«İnanılmaz,» diyerek gülümsedi Maxi. «Acaba derginin son sayısını görebilir miyim?»

Yaşlı adamın suratı asıldı. «Şurada duruyor, ama gururlandığımı söyleyemem. 'Blouson Noir' ayrıldığından beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı.»

«Kim dedin?»

«John Fairchild. Siyah deri ceketli motosikletli serserilere verilen 'Blouson Noir' adını ona kendilerine çok sert davrandığı için takmıştı Fransız modacılar. Burdan ayrılıp **Women's Wear**'e geçti ve tirajını havalara sıçrattı. Bize reklam verenler de bunu fark edince derhal **WWD**'ye yöneldiler. Bu kadar kötülük yetmiyormuş gibi, şimdi de **Footwear News**'u çıkarıyor ve bizim bütün ayakkabı tokası ve bandı yapan müşterilerimizi kaptı. Henüz bizimle birkaç yıllık anlaşması olan bazı müşterilerimiz var tabii. Küçük reklamcılar da sık sık kendilerini kapakta görmekten hoşlanıyorlar. İşin aslını istersen, Maxi, bu derginin başı yalnızca dertte değil, sanki bitkisel hayata girdi.»

«Yine de görebilir miyim?» diye sordu Maxi cesaretini yitirmeden.

Cesur kırmızı kapaklı, ince bir dergi uzattı Bob Fink. Kapağında Robinson Kurdela Şirketinin sahibi John Robinson'ın resmi vardı ve adamın meslek yaşamının öyküsü derginin büyük bölümünü kaplamıştı. Ayrıca kurdele ve diğer garnitürler konu-

larında birkaç yazı, Adolfo ceketlerinde düğmelerinin kullanış hakkında resimli bir de makale vardı. Dergideki birkaç küçük ilandan en büyükleri Robinson Kurdele Şirketiyle, Adolfo'ya düğmeleri satan imalatçındı.

«Bob Amca, dünkü toplantı hakkında bir şeyler duydun mu?» diye sordu Maxi zavallı dergiyi katlayıp çantasına yerleştirirken.

«Bir dedikodu yalnızca. Bir düzine telefon geldi. Buraya kadar gelip haberi bana kendin vermen büyük incelik doğrusu. Rahmetli baban da böyle davranırdı. Sonunda böyle olacağını biliyordum zaten.»

«Ama böyle olmayacak, Bob Amca! Artık ben bu derginin yayıncısı oldum ve birlikte **Buttons and Bows**'u yine yücelteceğiz, tıpkı babamın sağ olsaydı yapacağı gibi.» Heyecanla ayağa kalkarken neredeyse bir ton kâğıdı yerinden oynatıyordu.

«Eğer ikinci ödül buysa tatlım, bu yarış kazanmak istemem. Tanrı aşkına yerine otur.»

«Dalga geçmiyorum. Ciddiyim! Allah kahretsin Bob, sınırsız olanaklarımız var, Fairchild'ın yapabildiği her şeyi biz de yaparız. Buranın altını üstüne getiririz gerekirse, tabii senin odana dokunmayız ama...»

«Maxi,» diye sözünü kesti Bob Fink. «Moda dünyasının bir tek yayından fazlasına gereksinmesi yok ve aylık dergi yerine WWD gibi günlük gazeteleri yeğliyor. Bir gazete çıkarmayı düşünmüyorsun, değil mi?»

«Yoo hayır. Ama herhalde WWD'den daha iyisini yayınlayabiliriz?»

«İyi, ama onlar yalnızca kendileri için hazırlanmış resimler ve yazıları kullanıyorlar. Bazen yazıyı biraz daha uzatıp renkli resim bile basıyorlar, ama fazla masraf olmuyor. Gazete neredeyse baştan aşağı reklam dolu. Ve de yalnızca on bin abonesi var.» İcini çekerek sözlerini sürdürdü. «Herhalde yaşıyorum... şu koskoca resimler, erkek çamaşırları giyen güzel kızlar için henüz hazır değilim. Dantelli çamaşırlara ne oldu?»

Son moda Calvin Klein imzalı erkek tipi çamaşırlarının içinde kıvrandı Maxi. Aslında seks açısından yararı olmuştu bunların, ama acaba ben mi sapığım, yoksa Bob Amca mı çok eski kafalı diye merak ediyordu bir yandan.

«Nasıl yalnızca on bin abonesi olabilir? Bildiğim, tanıdığım herkes WWD okuyor.»

«Önemli olan bu ya... her nüshasını birçok kişi okuyor ve hepsi de yüksek gelir düzeyinde kişiler; dolayısıyla reklamları çoğalıyor. Fairchild'la rekabete giremezsin. Onlar şirketi 1981'de kurdukları zaman ne senin baban, ne de benimki doğmuştu daha. Günlük gazete konusunda uzmanlaştıklarında biz daha işe başlamamıştık. Üstelik bunu niçin isteyeydin, Maxi? Sen bir Amberville'sin.»

«Neler demek istediğini anlıyorum, Bob, ama yine de bu dergiyi yaşatacağıma inanıyorum. Tabii senin yardımınla.» O kadar tatlı bir ihtiyarı kırmadan nasıl uzaklaştırabilirdi? Keşke Bob Amca bu kadar karamsar olmasaydı.

«Benim yardımım mı? Maxi ben emekli olmak için can atıyorum. Babanın anısına olan saygımdan hâlâ burdayım. İyi bir zamanlamayla kazancımı araziye yatırmıştım. Ülkenin eski başkanlarının çoğu onlara sattığım Palm Springs'deki arsalarda evlerini yaptırdılar ve yaşıyorlar. Orada yalnızca golf sahasını ve Annenberg'i alamamıştım. Ne yapalım, hep kazanılmıyor ki.»

«Yani emekli olmak mı istiyorsun?»

«Ve batıya taşınmak. Palmiyelerimin büyümesini izlemek, belki de ata binmeyi öğrenmek...»

«Ama... ya şu masalar?»

«Hepsini yak. Bunları burdan attırmak bir servete mâl olur. Senin yerinde olsam yakardım.»

«Ya diğer çalışanlar?» diye sordu Maxi. «Hani babamın işten çıkarmaya kıyamadığı insanlar?»

«Bir bakalım... fikirleri bulup yazıları hazırlayan Joe, sayfa sekreterliği yapan ve prodüksiyonu yöneten Linda, tüm ilan ve reklamlarla ben ilgileniyorum... Dağıtım bölümü yok zaten. Re-

sepsiyonist aynı zamanda telefona bakıyor ve daktilo yazıyor. Joe'yla Linda'yı da arazi işine sokmuştum. Resepsiyonist her zaman iş bulabilir. Çok becerikli bir genç hanım ve buradan nefret ediyor. Elimden kaçırmamak için ona çok para veriyorum.»

«Üç kişi mi... Yalnızca **üç kişi mi?** Nasıl olur bu?» Baş dö-
nüyor, ama bayılmaması gerektiğini biliyordu.

«Ayrıca kâğıt sepetlerini boşaltıp arasına masaların tozu-
nu alması için binadan bir delikanlıyı tutuyoruz. Herhangi bir
kopya işi olursa, aşağıda fotokopici var. Arasıra da matbaadan
biri gelip bize kâğıt satar. Evet yalnızca üç kişi çalışıyoruz. Ama
yine de zarardayız. Kira, maaş, malzemeler epey para tutuyor.
Sonra öğle yemeği var. Tabii yemek yemek herkesin hakkıdır.»

«Öğle yemeğini şirket mi ödüyor?» Kulaklarına inanamı-
yordu Maxi.

«Eski güzel günlerde baban başlatmıştı bu uygulamayı. Is-
rar etti hatta. O zamanlar Lindy's açtı tabii, orası kapandığın-
dan beri öğle yemeğinin tadı kalmadı.»

«Ne zaman ayrılmayı düşünüyorsun?» diye sordu Maxi al-
çak sesle. «Hiç kimsenin acele ettiğimi düşünmesini istemem
ama...»

«Bugün ne? Çarşamba. Hepimiz cuma günü buradan ayrıla-
biliriz. Sana bunca pisliği bırakmak hoşuma gitmiyor. Çöpçüler-
le konuşur, temizletmeye çalışırım. Sakın endişelenme, şu bina-
dan kiraladığımız çocuk, adı Hank, fazla çalışmaya aldırış etmi-
yor, onun için pazartesi ya da en geç salı burası **tertemiz olur.**»

«Yani kalmak istemediğinden eminsin, değil mi?» Nezaket-
ten başka bir şey kalmamıştı Maxi'nin elinde.

«Tatlım, daha şimdiden o uçağa binmiş gibi hissediyorum
kendimi. Ve dinle ,yaşlı bir hayranına kulak verirsen eğer... şu
üstündekiler bence... biraz ürkütücü. Hani karanlık bir köşede
karşılaşmak istemem seninle. İstersen seni toptancılara bile götü-
rebilirim. Beene ycı da Ralph Lauren'e ne dersin? Değişik bir
giysinin düzeltemeyeceği bir kusurun yok.»

«Şu zavallı nesneye harika golden elma demek cüretini gösteriyorsun demek,» diye kükredi Toby. «Haydi bakalım, ısır şunu. Ve bana kaç ay önce ağaçtan toplanıp soğuk hava deposuna atılmış olduğunu söyle.» Bir eliyle toptancı manavın yakasına yapışmış, diğerleriyle elmayı ağzına doğru itiyordu. «Haydi, ısır!»

«Beni de aldattılar beyim,» diye karşı koydu adam. «Oradan yirmi kasa elma aldım ve bana dalından bu hafta koparıldıkları konusunda yemin ettiler.»

Toby öğrenerek bıraktı adamı. «Evet eminim. Yeni bir toptancı aradığım için iyi bir ders almış oldum. Şu meyva hakkınca her şeyi bildiğimi daha anlayamadın mı? Kabuğuna dokununca geçen mevsimden kaldığını farkettim. Kokusu hiç de taze elmaya benzemiyor. Eğer tadına bakarsam, herhalde kusarım. Hadi git, bunu D'Agostino'ya sat.»

Arkasına dönüp Maxi'yle konuşmaya başladı. «Buradakilerin çoğu beni tanır, böyle bir oyuna kalkışmazlar. Bu adamdan hiç mal almamıştım, bir kez denemek istedim.»

«Herhalde bir körü son kez aldatmaya kalkışır,» dedi Maxi. «Bugün hiç olmazsa birimiz soyguna uğramadık.»

«Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp, şikâyet etmekten vazgeçer misin lütfen!» diye emretti Toby ve meyva toptancılarının bulunduğu yerden uzaklaşmaya başladı. Hunt's Point halinin tehlikeli bir biçimde kalabalık olan sokaklarında her zaman olduğu gibi lazer bastonunu kullanıyordu. Ucundan çıkan üç ışın ona önünde ve başının üstündeki tehlikeli yerleri bildiriyordu. Yıllar önce edindiği bir beceriyle bastonunu sallıyor ve kazaya uğramadan yoluna devam ediyordu. Kasalardan elmaları alıp teker teker koklamayı, uzun parmaklarıyla çarçabuk yoklamayı sürdürüyordu bir yandan.

«Şikâyet etmiyorum,» dedi Maxi acı bir sesle. «Yalnızca kendime kızıyorum. Büyük bir çiftlik hayaliyle yaşayan ve otuz yıldır bedava öğle yemeği yiyen bir adamı kurtarmaya çalışan

d'Ark gibi hissediyorum kendimi. Keşke Cutter'ın kahkahalarla güleceğini önceden bilseydim.»

«Bak yine de bir dergin, bir büron ve istediğini yapacağı bir yıl var önünde. Yalnızca gururun incindi, Altınbukle.»

«Bir dergi bile denemez. Büroyu görmeden bunu anlayamazsın. Senin baston orada çatlayabilir. Kaç tane elma alacaksın, Tanrı aşkına?»

«Şimdi **Tarte Tatin** zamanı ve binlerce elma gerek.»

«Acaba niçin istediğim dergiyi seçmeden önce Pavka ya da Nina Stern'e danışmadım? Niçin gözü kapalı atıldım bu işe?»

«İnsan kişiliğinin gizemli yönüdür bu. Eğer daha tedbirli davranırsaydın, sen Maxi olmazdın ve eğer sen Maxi olmasaydın dünya daha hüzünlü bir yer olurdu.»

«Ama belki de daha akıllı.»

«Belki. Ama akıllılık tek yol değildir. Akıllılık karşı cinsten uzak durmak gibidir... mümkün olduğunca ertele bunu.» Tobias sonunda istediği elmaları seçip siparişini verdi ve Manhattan'ın en az yarısına meyva dağıtan halin çirkinliğinden kurtulabildiler. Gerçi artık günlük alışverişleri kendisi yapmıyor, bu işi yardımcılarına bırakıyordu, ama arasıra Hunt's Point'e gelip yöredeki üç lokantası için değişik sebze ve meyvalar seçmek hoşuna gidiyordu. Ayrıca Chicago'da iki ve batı sahilinde dört lokantası daha vardı.

Daha sekiz yaşına basmadan mutfağı keşfetmişti Tobias. Gündüz saatlerinde iyi görebildiği halde mutfak ona yasak bölge ilan edilmişti. Lily oğlunun ateşe yaklaşmasından delice korktuğu için bu kararı almış ve küçük oğlan için mutfağı olduğundan daha gizemli bir hale sokmuştu.

Bir gece Tobias herkesin uyumasını beklemiş, tanıdık koridorlarda geçip bu baştan çıkarıcı yere gelmişti. Işıkları yakıp her tarafı inceden inceye araştırmaya girişmişti. Tüm tencere-ler, bıçaklar, kaşıklar, çatallar, ekmek tahtaları kontrolden geçmişti. Bıçakları tanımak için koklamış, keskin taraflarını parmakları ,diğer taraflarını diliyle yoklamış, usulca yanağına dayamış,

tanımaya çalışmıştı. Tüm gereçleri eline almış, ağırlıklarını tartmış ve özenle bulduğu yerlere bırakmıştı. Ertesi gün biraz daha ileri gidip buzdolabını karıştırmıştı. Ve gecenin bu saatinde, üstüne titrenerek büyütülen çocuk, mutfağa âşık olmuştu. Bir yumurta onun için dünyayı, bir enginar galaksiyi, bir tavuk evreni simgeliyordu.

Geceler boyu mutfağı araştırırken, tüm köşe bucağını tanımış, tadına bakmadığı pörsümüş bir maydanoz yaprağı bile bırakmamıştı. Yine de annesinin isteklerine karşı gelmekten kaçınmış, ateş yakmaya kalkışmamıştı. Fırının içini ve dışını, ezberleyinceye kadar yoklamakla yetinmişti yalnızca.

Bir gece kendini tutamayarak bir kâseye yumurta kırmıştı. Yumurtanın dışı bile ilginç olduğuna göre, içi kimbilir nasıldı. Sonunda bir düzine yumurta kâseye kırılmıştı, kabukları da özenle içiçe yerleştirilmiş, tezgâhın kenarında duruyordu. Yumurtaların çatala çırpılmaları gerektiği açıktı. Tam işi biterken mutfağın kapısı açıldı ve aşçı onu yakaladı. Tobias'ın ilk yemek pişirme girişiminden aldığı ders, yumurtaların asla gürültüsüzce çırpılmayacakları oldu.

Zachary oğlunun bu konudaki hevesini öğrenince ders alması için ısrar etti ve Cordan Bleu Okulundan bir öğretmen her gün ona özel ders vermeye başladı.

Kısa bir süre sonra mayoneze kattığı zeytinyağının akış hızını damlaların sesinden saptayacak duruma gelmişti. Bir omletin tavadan alınmaya hazır olduğunu duyabiliyor, soğanların tam kıvamında olduğunu kokusundan anlıyordu. Yumurta pişirmek için bile saate gereksinmiyor; sebze ve meyvaları incecik dilimlere ayırabilmek için çok keskin bir bıçak yeterli oluyordu.

Biraz daha büyüyünce Toby'nin görme duyusu iyice bozuldu ve delikanlı doğal zerafetine karşın, son derece sakar ve hantal gibi görünmeye başladı. Normal koşullarda görmesi gereken eşyalara ve insanlara sık sık çarpmaya başlamıştı.

Lily hâlâ onun bir gün kör olacağına inanmak istemediğinden bu kazaları görmezlikten geliyordu, ama çocukları sık sık

sinemaya götüren Zachary, ışıklar kararınca Toby'nin ne yapacağını şaşırdığını fark ediyordu. Bir süre sonra takım sporlarına katılmayacağı anlaşıldı. Ne bir topu, ne de hokey sopasını izleyebiliyordu. Lily gerekmedikçe ona gelecekte kendisini nelelerin beklediğini anlatmanın sakıncalı olacağını öne sürdüyse de, Zachary oğlunu hazırlamanın daha doğru olacağına karar verdi.

Harvard Tıp Fakültesinden Dr. Eliot Berson genç çocuğun sinir uçlarının verdiği sinyallerin gücünü ölçtü ve otuzuna yaklaşırken hâlâ görebiliyorsa Toby'nin çok şanslı sayılacağını söylemekle yetindi. Henüz o yıllarda retinitis pigmentosa hakkında pek bir şey bilinmiyordu.

Zachary bile bu sözleri Toby'ye tekrarlamak cesaretini bulamadı kendinde. Oğluna jimnastik, yüzme gibi bireysel sporlara yönelmesini salık verdi ve gözlerinin durumu yerine spordan söz etmeyi yeğledi.

«Sonunda kör mü olacağım, baba?» dedi Toby usulca, Zachary'nin oldukça karışık açıklamalarını dinledikten sonra.

«Yoo, hayır, Toby! Asla tümüyle kör olmayacaksın. Uzun yıllar görebileceksin.» Elinden geldiğince duygusallığa kapılmadan bunları söylemeye çalışırken, Zachary'nin yüreği parçalanıyordu.

«Yine de kör alfabesini öğrensem fena olmaz, değil mi?» diye sordu Toby uzun bir sessizliğin ardından. Zachary yanıt vermedi. Toby de başka bir şey söylemeden odasına çekildi. Orada neler çektiğini kimse bilmiyordu, ama çıktığında kaderini yenemese bile yaşamın elinden geldiğince tadını çıkarmaya kararlıydı tüm varlığıyla.

Şimdilik ihtiyaç duymadığı kör alfabesinin küçük yaşta daha kolay öğrenildiğini anlayınca düzenli olarak derslere katıldı. Evin bahçesinde özel olarak yaptırılan havuzda bir öğretmen eşliğinde yüzme öğrendi ve hiç aksatmadan yemek derslerini sürdürüp Cornell'in otelcilik bölümünü bitirdi. Aradan geçen sekiz yıl içinde yazları Fransa'nın, İtalya'nın Hong Kong'un en ünlü

aşçıların yanında staj yapmıştı ve ilk lokantasını açmaya hazırdı.

Çok ilerde olabilecek bir savaşa hazırlanan şövalyelerin kıyılarını bilemeleri, zırhlarını yağlamaları gibi, görme bozuklukları olanlar için hazırlanmış tüm mutfak araçlarını inceledi ve henüz gereksinmediği halde kullanmayı öğrendi. Mutfak terazisinin göstergesi eliyle dokunup anlayabileceği biçimde kabartmalıydı. Fırın eldivenleri dirseklerine kadar uzanıyor, ısı geçirmeyen tah-ta saplı kaşıklar, elle okunan ölçü kapları ve kaymayı önleyen lastik tabanlı kâseler kullanıyordu.

Otuzuna yaklaşırken açtığı ikinci lokanta da başarıyla çalışıyordu. O sıralarda Toby görüşünün gitgide zayıfladığını fark etti. İnsanlar, eşyalar bir görünüp bir kayboluyor, renkler soluklaşıp siyah-beyaza dönüşüyordu. Sorunlarını olabildiğince önemsememek ilkesini çok küçük yaşta edinmişti, ama artık profesyonellerin yardımına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Newtown, Massachusetts'deki St. Pauli Rehabilitasyon Merkezine dört ay süreyle devam etti. Eğitim sırasında tüm öğrencilerin gözleri bağlanıyor; çatal bıçakla yemek yemekten, para saymaya ve en zoru olan baston kullanmaya kadar her şey öğretiliyordu. Aldığı eksrim dersleri sesin yerini saptamak, rüzgârın hızını tahmin etmek ve güneşin sıcaklığına, ayaklarının altındaki nesnelerin biçimlerine göre yönünü bulmayı öğrenmesine yardımcı olmuştu. Buradan ayrılırken, gelecekte kendisini bekleyen her şey için artık hazırlıklı olduğuna inanıyordu.

New York'a dönünce körler için yeni yaratılan tüm mutfak sistemlerini dikkatle inceledi ve açtığı her lokantanın mutfağını birbirinin eşi olarak yaptırdı. Tüm aşçılara kendi sistemlerine uygun olarak, kendi araçlarıyla yemek pişirmelerini şart koştu. Gerekirse karanlıkta ya da gözleri bağlı olarak işlerini görebilmeliydiler.

Artık zaman zaman ilk lokantasının mutfağına girip yeni yemek çeşitleri deniyordu, ama ötekileri ünlü şeflerin yönetimine bırakmıştı. Sık sık buraları dolaşıyor ve bir komposto kâsesinin

yanlış yere konup konmadığını bile hemen fark ediyordu. Yemeklere gereğinden az mantar koyan, peynirlerin kalitesinden iyi anlamayan, piliç ızgaraları yeterince yumuşak olmayan ya da birazcık fazla tuz atan aşçıların vay haline!.. Eğer masa örtüleri istediği kadar düzgün ütülenmemişse, kristal bardaklar eline saten gibi gelmiyorsa, çiçekler biraz solmuşsa ya da mumlar birkaç santim kısalmışsa şef garsonların hali haraptı. Bu baskınlarından sonra «Korkunç Tobias» adını takmışlardı ona, ama her zamankinden daha fazla hayranlık duyarak sürdürüyorlardı çalışmalarını.

Toby usulca Maxi'yi dürttü. «Angelica'yı alışverişe götürseydim herhalde daha çok eğlenirdim. Bak, tamam başını derde soktu, ama dünyanın sonu geldi demek değil ki bu. Kendini topla biraz. Her şeyi unut gitsin. **Trimming Trades**'i canlandıramayacağın bir gerçek ve yalnızca Cutter'a karşı çıkmak için savaş açmanın yararı yok. Onun kazandığını kabullenmelisin. Vazgeç bu sevdadan ve yine eski Maxi gibi davranmaya başla.»

«Bir yarasa için çok korkakça konuşuyorsun,» dedi Maxi öfkeyle.

«Ben çok başarılı bir işadamıyım ve bu demektir ki, her gün gerçeklerle yüz yüze geliyorum. Senden biraz daha saygı görmek isterim, çünkü New York'un belki de peşinden en çok koşulan bekâr erkeğiyim, ama avlanmam oldukça zor. Nedenini sorarsan, kızların görünüşlerine hiç aldırmış etmiyorum ve yaşamım boyunca ruh beraberliğine gireceğim birini daha bulamadım.»

«Kendini beğenmiş, kötü ruhlu, düşüncesiz bir adamsın. Üstelik öyle kabasın ki, bana bir içki ikram etmeyi bile aklına getirmiyorsun,» diye karşılık verdi Maxi üzgün bir sesle.

«Galiba saat sabah kahvaltısı için daha uygun, bebeğim, yoksa farkında değil misin?»

«Senin derdin ne biliyor musun, Tobias? Gerçi annen sana bunu asla söylemezdi, ama kafan hiç çalışmıyor.»

«Ve kahvaltı da içkiyi gerektirir, değil mi?»

«Eğer sen böyle düşünüyorsan, doğrudur.»

India West Beverly Hills'deki yatak odasının aynasının karşısında kötü gözlerle kendini inceliyordu. Beyninde minik ayarlar yapınca, çok ender bulunan İran turkuvazlarının rengindeki parlak mavi gözleri emrine uyarak koyulup açılmaya başladı. Cildinin altındaki esnek kasları hafifçe oynayarak hâlâ var olduklarını belli ettiler. Rolden role girerek, derin bir sevgi duyduğunu, sessiz bir hüzne boğulduğunu, gizli korkular yaşadığını, neşelendiğini, şuh bir kadından bir rahibeye dönüştüğünü aynada izledi ve tüm sistemlerinin akşamdan kalmalığına karşın işlevlerini sürdürdüklerine inandı sonunda.

Aynadaki görüntüsünden hiç etkilenmeden dikkatle kendini incelerken, dünyanın en güzel sinema yıldızı olarak adlandırılmanın ne denli aptalca olduğunu düşünüyordu. Olgun bir insan için ne biçim bir işti bu? Hiç kimse bu saçmalığı fark etmiyor muydu? Greta Garbo'nun bir filminde, o ilahi yüzde hiçbir ifade değişikliği görülmemesine karşın, seyircilerin derin duygular gördüklerini iddia ettiklerini anımsadı birden. Acaba Garbo da kendi yüzü için böyle duygulara kapılmış mıydı? Herhalde kapılmıştı ve başkalarının bunu anlamasına izin vermeden ortadan kaybolmuştu.

«Aptal kadın, sen tabii ki Merly Streep değilsin,» dedi yüksek sesle, «Ama herkesin rol kesmek dediği şeyi yapabiliyorsun.» Dağalı koyu sarı saçlarını ensesinde toplarken, masanın üstündeki Bloddy Mary kadehine tiksinerek baktı. India West aslında hiç sarhoş olmazdı, ama dün gecedен sonra karaciğerini tekrar çalıştırabilmenin tek yolu buydu. İçkisini yudumladı ve ölümlülerin arasına karışmış bir tanrıça gibi tekrar yatağına girdi.

Tüm gücünü domates suyunu açmak ve tabasco sosunu bulmak için harcamıştı. Çünkü pazar günleri yalnızdı. Koskoca evde ne hizmetçiler, ne de sekreterler vardı. Film endüstrisinin kodamanları şu anda ya uyuyor ya da televizyonda bambaşka dünyanın insanların futbol oynamasını izleyerek kahvaltı etmeyi akıllarından geçiriyorlardı mutlaka. Bu yüzden telefonlar da susmuştu. Eğer pazar olmasaydı şimdi Mike Abrums'un jimnastik salonunda bulunmam gerekecekti, diye düşündü India. Adam akşamdan kalma olduğunu sezerse, ki ondan böyle bir şeyi saklamak olanaksızdı, genç kadını mahvedebilir, **hatta ders randevularını bile iptal edebilirdi.**

Nasıl çıktığı belirsiz söylentilere göre, Mike Abrums'un altın gibi bir kalbi vardı, ama öğrencilerine donanmada askerlere çıplak elle adam öldürme tekniklerini öğrettiği yıllardaki katı ve acımasız disiplin anlayışı içinde davranıyordu. Artık Hollywood'un seçkin kadınlarıyla uğraşıyordu, bekleme listesinde de yüzlerce isim vardı. India'nın kırmızı et, şeker, yağ, tuz yemesini ve alkol almasını kesinlikle yasaklamıştı. Dün gece ise genç kadın ani bir isyankârlıkla yasaklar listesindekilerin hepsini mideye indirmişti.

Bu kadar güzel olmasaydım, her gün hamburger yiyebilirdim, dedi acıklı bir sesle tavana gözlerini dikerek. Ünlü bir yıldız olmasaydım, kusursuz olmam gerekmezdi. Zengin olmasaydım, haftada altı kez o herifin salonuna gitmek zorunda kalmazdım. Ünlü olmasaydım, kimse bana aldırış etmezdi. Öyle dertlerim var ki, başkaları benimle alay edip, keşke bizim de olsaydı diyebilirler, ama onlar benim sorunlarıma özeniyor diye ben yaşamımdan memnun olmak zorunda değilim. Sorunlarımin üstesinden gelemiyorum bir türlü.

Yalnızca tavanla konuşuyor olmasına karşın, India'nın sesi şarap gibiydi. Ses tonu koyu kırmızılardan açık şampanya rengine kadar gidip geliyordu. Altı yılını ünlü bir yıldız olarak geçirdikten sonra yüksek sesle kendi kendine konuşmayı hiç de garip bulmuyordu. Yıldız olmanın pek kolay fark edilmeyen sorunla-

rından biri de, dünya yüzünde tüm içtenliğiyle konuşabileceği çok az kişi bulunmasıydı. India'nın sırlarını paylaşmayı herkes isteyebilirdi, ama herhangi birine içini dökerse anlattıklarının ertesi gün haber olarak yayınlanacağından emindi.

Keşke yatak odamın tavanı biraz daha ilginç olsaydı, diye düşündü. Akşamdan kalmalığı yüzünden seçenekleri kısıtlıydı. Müziğin gürültüsüne dayanacak ya da bir şeyler okuyacak gücü yoktu. Şu anda telefonda konuşmayı bile canı çekmiyordu. Bunu düşününce gözlerinin dolduğunu hissetti ve üzüntüyle yataktan kalkıp sabahlığını giydi. Doğruca havuzun yolunu tuttu. Her şey yattığı yerde kendisine acımasından daha iyiydi.

Trapikal bir görünüm kazanması için bahçesine iki yüz bin dolar harcamış, ama sonuç hiç de iç açıcı olmamıştı. Üstelik bu sabah o egzotik bitkiler bayağı da ürkütücü görünüyordu. Akıldan kaplanları, uyuyan çingeneleri, yılanları geçirerek yürüdüğü sırada, yalnızca geceleri çalışmak üzere programlanmış olan çim sulama sistemi birden harekete geçiverdi. Suların arasında ne yapacağını bilemeden dururken, üç Alman çoban köpeği ağaçların arasından fırlayıp üzerine atıldı.

«Oturun! Otur dedim! Bonnie-Lou! Sally-Ann! Debbie-Jean! Oturun diyorum size!» Otoriter bir sesle konuşmaya çabalıyordu elinden geldiğince. Gerçi köpeklerin üçü de erkekti, ama dişi olduklarını düşünmek korkusunu biraz azaltıyordu. Anlaşılan yüksek duvarlar, elektrikli kapılar, kapalı devre televizyon sistemi, alarmlar bile bir çoban köpeği kadar etkili olamıyordu. Uzun tartışmalardan sonra bölge polisi, bu köpekleri alması için kandırıyordu India'yı.

Üstünden başından sular akarak havuza doğru yürürken, ıslak köpekler ayaklarının arasında dolaşüyor, India'nın sevgi gösterisi olduğunu umduğu bir biçimde ellerini yalıyorlardı. Yoksa karınları mı açtı? Aman Tanrım, şu pazar gününün getireceklerinden büsbütün korkmaya başlamıştı.

Sonunda yağmur ormanından kurtulup havuzun kenarına vardı, şaşkınlık ve öfkeyle bir çılgılık attı. Bir gece içinde suyun

rengi bulanık yeşile dönmüştü. Canavar köpekler, canavar sulama sistemi ve şimdi de canavar yosunlar. Dayanılır gibi değildi doğrusu. Eve dönüp kendini yatağına attı. Örtülerin altına gömülürken, havuzun suyunu temizlemeye gelmeyen adama sövüyordu. İnsanlar Beverly Hills’de yaşamak için yaratılmamışlar, diye homurdandı bu kez ıslak çarşaflarıyla konuşarak. Burası bir çöl ve ancak dürüst çiftçilerin suyunu çalarak yaşayabiliyoruz. Tanrı’nın gözünde suçluyuz.

Başını örtülerin arasından çıkarıp bir Bloody Mary daha içmeyi tasarladı. Hayır, kesinlikle olmazdı. Birinci kadeh ilaç olarak kabul edilebilirdi, ama ikincisi? İçki yerine, annesinin öğrettiği gibi yaşamının iyi yanlarını saymaya başladı. Öncelikle sağlığı yerindeydi ve en önemlisi buydu. Akşamdan kalmalık geçici olduğundan hastalık sayılmazdı. Sonra çarşafı vardı. Kenarları işlemeli, en iyi cinsten olan çarşafın çifti en az altı yüz dolardı ve India’nın bir dolap dolusu çarşafı vardı. Bu bir tutku sayılabilir miydi? Öyle de olsa, zararsızdı, çünkü çarşafı ne yiyebilir, ne de içebilirdi.

Geçen yıl yıldızların psikanalisti Doktor Florence Florshiem’a olan tutkusunu yenip, sevgisini çarşaf dolabına yöneltmişti. Acaba buna ilerleme denebilir miydi? Doktor Florence’la bu konuyu tartışmak istediğinden pek emin değildi. Neyse, başka ne gibi olumlu yanları vardı? Güzellik, zenginlik, şöhret ve yetenek. John Simon bile yetenekli olduğunu söylediğine göre, doğruydur. Ancak altı olumlu nokta bulabilmişti ve bu kadarı yeterli değildi. Aşıklar? Şu anda kimse yoktu. Hele sonuncusu öylesine büyük bir hataydı ki, anımsadıkça utançtan yüzü kızarıyordu. Belki yaşamında bir erkeğin olmaması da olumlu bir nokta sayılabilirdi. Buna da yarım not verilirse, toplam notu altı buçuk ederdi ki, akşamdan kalmalığın böylesine etkilediği bir insan için de fena değildi. Ya gençlik? Henüz yirmi yedi yaşındaydı. Evet, **otuz yaşın** üç yıl ötede olduğunu düşünmezseniz daha gençti. Üç yıl bin günden fazlaydı. **Ama bin gün de göz açıp kapayıncaya kadar** geçip gidiverirdi. Bunu düşünmemeliydi. Dünyanın en gü-

zel yıldızı olmak, Dr. Florshiem'in bile kabul ettiği gibi korkunç bir baskıydı.

Hayranlarından birinin ünlü dansör Nijinsky'ye sorduğu soru geldi birden aklına. Havada asılı gibi kalmanın zor olup olmadığı sorusunu Nijinsky, «İşte oraya kadar tırmanıyor ve bir süre duruveriyorsunuz,» diye yanıtlamıştı. Sinema oyunculuğunun da en güzel tanımı, diye düşündü India. Zavallı Nijinsky yaşamının son yıllarında aklını kaçırmıştı. İyi ama India 'West başka ne yapabilirdi? Mesleğini çok seviyordu ve başarıya ulaşmak için çok çalışmıştı. Şimdi de yer çekimine karşı koyup o noktada kalabilmek için elinden geleni yapmak zorundaydı. Bir kez daha kendine acıma duygusuna kapıldı. Tam yataktan çıkıp yastık kılıflarını görmeye gideceği anda telefon çaldı.

«Bayan 'West. Ben, 'Altmış Dakika' programından Jane Smith. India West Sendromu konulu bir program yapmaya karar verdik. Önümüzdeki hafta çekim ekibiyle birlikte oraya geliyoruz, bir ay kadar sizi sürekli izleyeceğiz. Üzerinde önemle durduğumuz konu, yıldız olmanın getirdiği sorunlar... tabii işe kalçanızdaki sivilcelerden başlamayı düşünüyoruz...»

«MAXI! Meleğim, hayatım... bunca zamandır nerdesin? Nereden arıyorsun?... Gerçekten buraya geliyor musun? Öyle yalnızımı ki!»

«Hayır, New York'tayım. Herhalde yaşamımın sonuna kadar da kapı dışarı çıkamayacağım. Akşamdan kalmayım ve o kadar berbat durumdayım ki, daha fazla yaşayabileceğimi hiç sanmıyorum. Sönsuza dek veda etmek için aradım seni.»

«Sen de mi? Ben Bloody Mary tedavisi uyguluyorum. Git bir tane hazırla kendine, beklerim.»

«Berbat bir fikir... herhalde kusarım.»

«Dinle beni, domates suyu kimyasal açıdan yarı tuz, yarı potasyumdur. Dengeni çabucak yerine getirir. Eğer yeterince Tabasco koyarsan votka kokusunu da almazsın. Beverly Hills' in en ünlü dahiliyecisi söyledi bunu bana.»

«Pekala... ama bekle beni. Hemen dönerim.»

Sessiz telefonun başında beklerken yeniden doğduğunu hissediyordu India. Maxi ülkeye döndüğüne göre berbat bir Beverly Hills pazar günü bile düzelebilirdi. Maxi girdiği her yerde bir bayram havası estirirdi.

Buz tıkırdıları arasında Maxi telefona döndü. «Ben dün gece niçin içtiğimi biliyorum, ama sen neden içtin?»

«Akşam bir parti vardı. Yalnız gittim. Konuşmak isteyeceğim kimse yoktu. Sonra harika bir adam girdi içeriye ve tişörtündeki yazıyı okuyabileceğim kadar yaklaştı yanıma.»

«India, tişört yazılarını okumaman konusunda uyarıştım seni. Hepsi saldırgandır. Ne yazıyordu?» Meraktan çatlıyordu Maxi.

«Hayat boktandır, sonra da ölürsün.»

«Derhal oradan ayrılmalısın, India. Tişört yazıları seni içmeye yönelttiği zaman...»

«Ve yemeye,» dedi India ciddi bir sesle. «Evde ne varsa silip süpürdüm.»

«Bir gecelik oburluk yüzünden bacakların kalınlaşmaz. Tabii eğer oburluğu sürdürmezsen ve Mike Abrums'a itiraf etmezsen... Adam senin beynini okuyamaz. Tüm yaramazlıklarını Doktor Florsheim'a anlatabilirsin, çünkü o asla seni yargılamaz.»

«Maxi, haklısın. Sen burada olmayınca yaşamımı düzene sokmak bana kalıyor ve bunu bir türlü başaramıyorum.»

«Yaşam düzeni için iki kişi gereklidir.»

«Belki de kitabıma bu adı veririm,» dedi India heyecanla.

«Roman mı yazıyorsun?»

«İyi bir isim bulur bulmaz başlayacağım. Bunu yapmam gerektiğine inanıyorum. Hep bir şeyler yazmak istedim ve kentin yarı nüfusu kitap yayınladı. Niçin ben de yapmayayım?»

«Dünyanın en güzel artisti olmak yerine mi?»

«Tam üstüne bastın. Şuna ne dersin, **‘Eğer Cehennem Diğer İnsanlarsa, Cennet Tütsülenmiş Balıktır’?**»

«India! Kafayı çekerken böyle şeyler söyleme bana!» Az daha boğuluyordu Maxi.

«Yani beğendin mi?»

«Harika, ama biraz fazla soyut. Herkesin anlayabileceği bir şey bulamadın mı?»

«Kurgubilime ne dersin? Bence **'Chateau Margaux 2001'** fena değil.»

«Hayır, India ,olmaz.»

«Öyleyse, **'Evli Erkeklerin Düşlerine Şeytan Girmez.'**»

«Kanıtlanması zor bir sav.»

«**Hamlet'in Kardeşi Yoktu.**»

«Bunun anlamı ne?»

«Ne demek istediğini gayet açık anlatıyor,» dedi India sert bir sesle.

«Bak India, senin için gerçekten endişeleniyorum. Tek başına partilere gitmek, sarhoş olmak, roman isimleri düşünmek... Herhalde birazdan da çarşaflarını saymaya başlayacaksın. O korkunç evde yalnız olman hiç doğru değil. Falına bakan hizmetçine ne oldu?»

«Doktor Florsheim, parayla satın alınan dostluklara son vermemi istedi. Yani artık yatılı hizmetçi kullanmıyorum.»

«Böyle bir yoksunluğa katlanacak kadar kaçık mısın?» diye sordu Maxi endişeyle.

«Eskiden değilsem bile artık kaçırdım sayılır.»

«Bence Doktor Florsheim'dan hava değişikliği izni alsan ve beni ziyarete gelsen iyi olacak. Sana şiddetle ihtiyacım var.»

«Hemen gelirdim, ama çekimim var.»

«Bende bundan korkuyordum.» Maxi derin bir umutsuzluğa kapılmıştı.

«Konu bir erkek mi?»

«Tanıdığım ya da evlendiğim en kötü erkeklerden en az on kere daha kötü. Hatta Laddie Kirkgordon'dan bile.»

«Hiçbir şey bunun kadar kötü olamaz... yoksa hasta filan mısın?»

«Eğer aptallığı öldürücü bir hastalık olarak kabul etmezsen, hayır. Ayrıca kendini beğenmişlik, yanlış karar verme, bil-

gisizlik, sersemce davranma ve boş bir havuza balıklama atlama da var.»

«Ama sen âşık olduğunda hep böyle davranırsın. Konunun bir erkek olduğunu biliyordum,» diye ısrar etti India. Maxi'nin sesini duymak ve aşılmaz sorunlarını dinlemek içkinin etkisini geçirmeye yetmişti.

«Kendime bir Bloody Mary daha hazırlamama izin verirsen, tüm iğrenç öyküyü anlatırım sana,» dedi Maxi yenilgiye uğramış bir sesle.

«Harika!» diye bağırdı India ve upuzun bir öykü dinlemek için rahatça yerleşti.

10

Cutter Amberville'in çok kısa bir süre New York'ta kalıp San Francisco'ya dönmesi hiç şaşkınlık yaratmadı. Bu kentte doğup büyümüş olan tüm dostları kendi değerlerinin bir kez daha kanıtlandığını düşündüler. Daha Cutter ayrılmadan önce, hiçbir doğu kentinde, buradaki tatlı yaşamı bulamayacağını iddia etmişlerdi. Genç adamın Manhattan'ı kısa zamanda terk etmesi, haklı olduklarını ortaya çıkarmıştı. Gerçi bazı insanlar bu kente batının 'Wall Street'i, bazıları da Amerika'nın Paris'i diyorlardı, ama aslında San Francisco öylesine kendine özgü bir yerdi ki, dünyanın hiçbir kentiyle kıyaslanamazdı. Bu sessiz, sakin İspanyol kolonisi 1848'de Sutter's Mill'de altın yatakları bulunca birdenbire gelişmiş ve kente yerleşenlerin ceplerini milyonlar, milyarlarla doldurmuştu. Yeni kazanılmış servetler daha aradan yüzyıl geçmeden şarap gibi olgunlaşmıştı.

Cutter'ın ünlü dostlarından hiçbiri genç adamın Lily yüzünden New York'tan kaçtığını bilmiyordu. Sihirli güçleri tek boynuzunda toplanmış o mitolojik yaratık gibi coşkuyla karşılandı dönüşü... Hiç kimseye bağlanmamış genç bir bekâr erkek de

tek boynuzlu at kadar ender bulunurdu ne de olsa.

Manhattan'da geçen birkaç ay, Cutter'ın sarışınlığıyla kap-kara gururu arasındaki karşıtlığı biraz daha belirginleştirmiş, adamın çekiciliğini artırmıştı. Yirmi dört yaşından daha büyük ve daha tehlikeli görünüyordu. Kusursuz davranışları ve hiç beklenmedik sıcak gülüşü, gizemli tehlikeyi daha da çekici kılıyordu. İyi bir aileden geliyordu, bankacılık dünyasının kodamanlarından saygı da görmeye başlamıştı, ama kentin kadınları evliliğe hiç niyetli olmadığı konusunda birleşiyorlardı. Cutter Amberville güç elde edilir bir erkek olmakta kararlıydı ve hakkında dedikodu yapan kadınların hiçbirisi, kendileriyle ilişkiye girmekten kaçınmasının mantıklı bir nedene dayandığını bilmiyordu. Yeni bir aşk öyküsünün haberleri kulağına çalınınca Lily ne dertler açardı acaba başına?

Karşısına çıkan kızlar çok güzel, çok çekici olsalar bile, eğer sürekli ilişkiye girmeye niyetli görünürlerse derhal geri çekiliyordu. Bazı erkekler hangi yaşta olurlarsa olsunlar bunu hiç başaramazlar, ama Cutter duygularını kontrol altında tutmayı çok iyi biliyordu. Ne var ki, vahşi seks açlığını bastırmayı hiç beceremiyordu. Sık sık kadınlarla beraber olmak istiyor, ama Lily'den sonra bunu ancak büyük tehlikeleri göze alarak yapabiliyordu. Bürosunda çalışan ya da barlarda bulabileceği kadınlar gibi, rahat beraberliklere asla yanaşmıyordu. Kendi sosyal dünyasında da tıpkı kendisi gibi doyumsuzluk içinde kıvranan kadınlar olduğundan ve istediği anda onları elde edebileceğinden emindi. Ancak Cutter'a çekici gelebilmeleri için bunların, ilişkilerin ortaya çıkması durumunda çok şey yitirecek kadınlar olmaları gerekiyordu. Üzerinde hak iddia edecek, kalbini kırarak kadınlara asla yüz vermiyor; Lily gibi çılgın, cüretli, dünyaya kafa tutan kadınlardan sürekli kaçıyor.

Ama istediği gibi kadınlar o kadar çoktu ki! Çevresinde bir sürü evli çift bulunan ve görmesini bilen bir erkek için her tarafta zafer vardı. Uzun uzadıya flört gerektirmeyen, acele, gizli birleşmeler... Karşılıklı şehvetten başka bir şeye dayanmayan

ortak zaferler... Sevgililerin en kurnazıydı Cutter. Tehlikeyi kendi çıkarına nasıl kullanacağını, en beklenmedik fırsatlardan nasıl yararlanabileceğini biliyor ve içinde bulundukları çevrenin gerektirdiği kibarlık maskelerinin altından, en az kendi kadar çılgın ve ateşli kadınları kolayca bulup çıkarıyordu. Bir kadının yalnızca flört mü etmek istediğini, yoksa sekse mi susamış olduğunu bir bakışta anlıyor ve hiç dikkat çekmeden hamlelerini yapıyordu.

Cutter'ın kentin en şaşırtıcı bekâr erkeği olarak şöhreti aradan geçen her yıl biraz daha artıyordu. Hemen hemen her gece başka bir eğlenceye katılıyordu. Gittiği her yerde saygı ve sevgiyle karşılanıyordu.

San Francisco'da sosyeteye tam anlamıyla kabul edilmenin yolunun müzikten geçtiğini fark edince, her yıl sahnelenen yirmi altı operadan en az yirmisine gitmeye, senfoni orkestrası konserlerinin galalarını hiç kaçırmamaya başladı. Birkaç yıl sonra 1872'de güzel sanatları desteklemek için kurulmuş olan ve 1900'lerde Amerika'nın yalnızca en zengin ve nüfuzlu erkeklerini bünyesinde toplayan Bohemian Kulüp üyeliğine davet edildi.

Kısa zamanda Wells Fargo Bankasının genel müdürü Richard P. Cooley, Commonwealth National Bank'ın yönetim kurulu başkanı George Christopher ve Bank of America'nın genel müdürü Rudolph A. Peterson gibi, bankacılık dünyasının ileri gelen kişileriyle dost oldu. New York'daki bankacılarla da ilişkilerini kesmemiştir. Orta büyüklükteki bir Amerikan kentinden İsviçre'nin en iyi okullarına gönderilen sosyete genç kızlarının bir yılda kazandıkları cılayı, Manhattan'da geçirdiği o birkaç ay sağlamıştı Cutter'a.

Dönünce önce eski firması Booker, Smity ve Jameston'da tekrar işe başlamış, bir süre sonra da daha büyük bir şirkete geçmişti. Otuz yaşına bastığı zaman Alexander and Alexander Şirketinin küçük ortaklarından biri olmayı başarmıştı.

Yeni firmanın sahibi James Alexander III, beş kuşak San

Francisco'luydu ve Cutter'ı çok seviyordu. Genç adamı Hillborough Country Kulüp'te golf oynamaya, Sausalito limanındaki kırk sekiz metrelik yatıyla gezmeye davet ediyor; Nob Hill'deki Union League Kulübüne üyelik için aday gösterebileceğini söylüyordu. Çünkü James Alexander'ın da tıpkı **Gurur ve Önyargı'**daki Bay Bennett gibi evlenme çağında kızları vardı. Tanrılara şükür, kızların sayısı romandaki gibi beş değil, yalnızca ikiydi. ama büyük kızı Candice'in güzellikten pek uzak olması babasını çok üzüyordu.

San Francisco körfez manzarası, doğal güzelliği, kültürü ve lokantalarının yanı sıra güzel kadınlarıyla da övünen bir kentti. Patsy McGinnis, Penny Bunn, Patricia Walcott gibi gerçekten çok güzel olan genç kızlar bile istisna değil, olağan sayılıyorlardı 1960'larda. Bu kızlarla karşılaştırdınca, Candice Alexander üstüne titreyen babasının gözünde bile yalnızca eli yüzü düzgün bir kızdı. Bugüne dek kimse ona Candy dememişti. Gerçi Bay Alexander'la karısı Sally de güzellik konusunda iddialı değildiler, ama altıncı kuşak San Francisco'lu olacak çocuklarının her türlü soyaçekim kuralını yalancı çıkarıp çok güzel olacaklarına inanmışlardı. Neyse ki, küçük Nanette daha henüz on dördündeydi, ama gelecek için bir şeyler vaat eder gibiydi.

Candice ise yıllar süren tedavi ve bakımdan sonra inci gibi dişlere ve parlak saçlara sahip olabildiği. Yapılması gereken sporları yapmış, bacak, kol kaslarını gerektiği kadar geliştirmişti, ama vücudu oğlan çocuklarınıninkini andırıyordu. En iyi okullarda okumuştı. Boynunu süsleyen inciler kentin en değerli incileriydi. Ne var ki, hani şu Los Angeles denen ikinci sınıf kentten gelen kızlarda bile bulunan cinsel çekiciliği hiç yoktu.

James Alexander III gitgide zenginleşiyordu. Karısı Sally giysilerini Bayan W. W. Crocker gibi kuru temizleme için Paris'e göndermiyor ya da Bayan Cameron gibi otuz yedi yıldır aynı Çinli aşçıyı kullanmakla düşünmüyorsa da, kentin on sekiz mil güneyindeki Hillsborough kesiminde, Ramble adıyla tanınan otuz beş odalı bir evde oturuyorlardı. Tabii yazlığa gitmedikleri ya da

yolculuğa çıkmadıkları zaman. Sally Alexander'ın babasından kalan ev terasları ve bahçeleriyle çok görkemliydi, ama Candice'in şansına bu yöredeki bütün evlerde evlenme çağında kızları bulunan, çok zengin aileler oturuyordu yalnızca. Ondan daha güzelleri de, daha çirkinleri de, yedinci kuşak San Francisco'lu çocukları dünyaya getirebilmek için evlenmek zorundaydılar.

James Alexander III, evlilik pazarındaki rekabetin ne kadar zorlu olduğunu, yirmi beş yaşındaki Candice'le akşam yemeğine oturup telefon çalmasını beklediği gecelerde anladı. Evet, telefon çalmaya başladı bir süre sonra, ama davet edilen hep Nanette'ti.

Cutter otuz bir yaşındaydı. Lily için hissettiklerini başka hiçbir kadına duymamıştı ve yaşamının c bölümüne geçici bir delilik olarak bakıyordu. Ama Lily'ye verilmiş bir sözü vardı. Sezsizliğini garantileyebilecek bir mektup bırakmıştı, New York'dan ayrıldıktan sonra da pek seyrek olarak, genç kadının düşüncesiz davranışlarda bulunmasını önleyecek mektuplar postalamıştı. Bir gün gerçekten beraber olacaklarına her zamankinden daha çok inanıyordu Lily şimdi. Mektuplarından birinde Zachary'nin **Style**'da çalışan Nina Stern adında bir kızla ilişkisi olduğunu bildirdi. Gitgide sabırsızlanıyor ve kocasının bu durumda asla çocuklara sahip çıkamayacağını yineliyor ve Cutter'ın üstü kapalı sözlerinden bıktığından, gerektiğinden fazla dikkatli davrandığından yakınıyordu. Daha otuz bir yaşına bile basmamıştı ve önünde koskoca bir yaşam vardı. Gelen her mektupta genç kadının artan öfkesini sezebiliyordu Cutter; gelip kendisine sahip çıkmak için daha ne beklediğini açıkça soruyordu Lily.

Ama Cutter'ın Lily'yle evlenmek ,onun çocuklarına bakmak, herhangi bir erkek gibi adım adım mesleğinde ilerlemek gibi niyetleri yoktu. Kendi değerini çok iyi biliyor ve bundan yararlanmak istiyordu. Mesleğine en fazla yararı dokunacak bir kızla

evlenecekti. Daha doğrusu, patronun kızı Candice Alexander'la evlenmeyi aklına koymuştu. Damat olarak kendisine verilecek dolgun komisyonları istiyordu.

Gerçekten güzel sayılmazdı genç kız, ama hiç kimsenin yalnızca parası için evlendiğini iddia edebileceği kadar da çirkin değildi. İyi huyluydu, güzel ata biniyor, kayak yapıyordu ,teniste, bricte de başarılıydı ve harika bir eş olabilirdi. Candice sonuna kadar ona minnettar kalacaktı. Yakışıklı bir erkekle, pek güzel sayılmayan bir kadının evlenmesi yüzyıllardır olağan kabul edilen bir beraberlikti zaten. Üstelik Candice'in çok tatlı bir gülüşü vardı ve annesinin inceliğine bakılırsa, ileride şişmanlamayaacağı da belliydi.

Cutter'ın tek sorunu Lily'ydi. Candice Alexander'la nişanlandığını duymayan kalmayacaktı elbette, Lily acaba bu durumda ne yapardı? Gerçi beraberlikleri çok gerilerde kalmıştı, artık genç adamı baskı altına alamazdı, ama bir de Justin vardı ortada. **Cutter'ın oğlu.** Ani bir öfke kriziyle Lily her şeyi James Alexander'a anlatacak olursa, bu evliliğe evet demesi suya düşebilirdi. Çocuğun doğumunu duyduğundan beri bu konuyu aklından çıkarmaya çalışmıştı Cutter. Lily'nin bencilliği, gururu, kaprisi olarak dünyaya gelen oğlanı daha hiç görmemişti. Justin'in tüm sorumluluğu annesine ait olmalıydı ve Lily onu Cutter'a karşı bir silah olarak kullanmayı asla düşünmemeliydi bu koşullarda.

Büyük bir dikkatle genç kıza kur yapmaya başladı Cutter. Candice'le yalnızca dostları ya da ailesinin yanında görüşüyor, ona ölçülü bir yakınlık gösteriyor, dedikodulara konu olmamak için çizdiği sınırları asla aşmıyordu. Candice'in kendisine umutsuzca âşık olduğunun farkındaydı. Belki de genç adamın tek şansı, bir haftasonu Candice'le Las Vegas'a kaçıp gizlice evlenmek ve işi oldubittiye getirdikten sonra Lily'ye duyurmaktı. James Alexander'ın damadı ve mirasçısı olduktan sonra elde edeceği hakları bir daha kimse alamazdı. Lily'nin elindeki tek somut kanıt bıraktığı ilk mektuptu ve bunu kullanacak kadar çılgın

dırsa bile, bu serüvenin bir delikanlının gençlik coşkısına verilebilirdi... Başka hiçbir kanıt yoktu.

Alexander'lar yıllarca Squaw Valley'de ve İsviçre'de kayak yaptıktan sonra Aspen'de bir ev almışlardı. Hepsi de buradaki dik yamaçlardan, açık arazilerden ya da sık ormanlardan geçen daracık yollardan kolayca kayacak kadar deneyimliydiler. Annesiyle babası güneşli öğleden sonralarını tercih ederlerken, Candice'le Cutter sabahın erken saatinde tepelere fırlıyor, dondurucu soğuğa aldırış etmeden kayıyorlardı. Kayak giysileri ve gözlükleri içinde Candice, buradaki kızlar kadar güzel görünüyordu. Onların çoğundan da daha usta bir kayakçıydı. Cutter'ın ardından her türlü pistte başarıyla kaydığı için en tehlikeli yerlerde bile onu kontrol etmek gerekmiyordu.

Cutter'ın kayak aşkı belki de ağabeyine olan nefretinden sonra duyduğu en yoğun ve güçlü tutkuydu. Kuşlar gibi özgür olarak dağdan aşağıya inerken, geçmişinden, geleceğinden, hatta kendi benliğinden bile sıyrıldığını düşünüyordu.

Bir sabah yine ayak basılmamış pistte kayarken, her zaman-
kinden farklı olarak Candice'in kendisini izleyen kayaklarının sesini duyamadığını fark etti. Dönüp ardına bakınca onu göremedi. Daracık yolda yan yan tırmanmaya çalışırken bir yandan da sövüp sayıyordu. Seslenmelerine yanıt alamadı. Başka kayakçı da yoktu çevrede. Birkaç dakika sonra iki çamın alt dalları üzerinde hareketsiz yatan vücudu gördü. Sanki yukarıdan düşmüş gibi yerden iki karış yüksekteydi. Sık ağaçların arasında ilerleyebilmek için tüm ustalığını kullanırken, bir yere çarpmış ve havada takla atmış olmalı, diye düşündü. Böyle kazalarda tüm kemikleri kırılabilirdi insanın. Sonunda kızın yanına vardı. Yeterince kaza gördüğü için, Candice'in vücudunun garip duruşundan büyük bir olasılıkla belkemiğinin kırıldığını anlayacak kadar deneyimliydi. Eldivenlerinden birini çıkarıp nabzını kontrol etti. Yaşıyordu, ama baygındı. Buzlu dalların üzerinde yüzükoyun yatarken onu kımıldatmadan bıraktı Cutter ve yardım çağırmaya koştu.

Cutter suçlu değildi; kimse bunu iddia edemezdi. Herkes kaza geçirebilirdi ve Candice'in ne denli iyi bir kayakçı olduğu biliniyordu. Çok soğuk bir sabah, daracık, dimdik bir patika... Hayır, ailesi bile Cutter'ı suçlayamazdı, ama o suçu üstüne almayı yeğledi. Buz tabakasını önceden fark etmeliydi, çok tehlikeli olduğunu sezmeli ve Candice'i durdurmalıydı. Evet, suçu üzerine alacaktı ve eğer genç kız yaşarsa onunla evlenecekti. Böylelikle Candice Alexander'ın getireceği her şeye sahip olacak ve kendi hatası yüzünden sakat kalan bir kızla evlendiği için Lily'nin sesi bile çıkmayacaktı.

Zachary'yi baştan çıkarmak Nina Stern'in sandığından daha uzun bir zaman almıştı. Amberville'lerin üçüncü ve son çocuğu Justin'in zor doğumundan sonra aylarca hasta yatmıştı Lily. Kendini ailenin en çok ihmal edilen çocuğu olarak gören küçük Maxi ise, yaramazlıklarla dikkat çekmeye çalışıyordu. Belki Mary Poppins bile onun hakkından gelemezdi, ama onu cezalandırmak zorunda kaldığı zamanlar Zachary, küçük kızın gözlerinden akan yaşlara dayanamıyordu. Tanrıya şükür, televizyon icat edilmişti. En sevdiği programları yasaklamak korkunç bir ceza oluyordu. Maxi'yi dövmeyi ya da odasına kilitlemeyi aklına bile getirmeyen Zachary, televizyondan önce babaların çocuklarını nasıl terbiye ettiklerini merakla düşünüyordu.

Çarşamba günü toplantılarında Zachary iş ve ev sorunlarının yoğunluğundan Nina'yla pek ilgilenmedi. Ama sonunda genç kadının tahmin ettiği gibi klasik bir sahne yaşandı. Uzun, yorucu, ama tatmin edici bir iş gününden sonra büroda yalnızca iki kişi kalınca yapılan, beklenmedik yemek daveti... Bu fırsatı kaçırarak değildi Nina. Ertesi sabah Zachary onun yatağında uyanınca, diğer erkeklerin niçin evlilik dışı ilişkilere girdiklerini en ince ayrıntısına kadar öğrenmişti ve Nina'yla birlikte olmaktan hiçbir şey onu alıkoymazdı.

İlişkilerinin ilk aylarında Zachary genç kadına öylesine ka-

pılmıştı ki, Lily ve çocuklar konusunda suçluluk duymak aklına bile gelmiyordu. Ama bir gün, asla Lily'ye boşanmalarını önere-meyeceğini düşündü. Parlak mesleğine ilk adımları atarken vaz-geçmiş, Zachary'nin istediği yaşama biçimine uymuş, çocukları-na çok iyi bir anne olmuş, böylesine güzel ve yetenekli bir kadı-na bunu asla yapamazdı. Lily Amberville âdeta New York'un kraliçesiydi ve bu unvanı elinden almak doğru olmazdı. Justin'in doğumunu izleyen hastalığın sonucunda kocasıyla artık hiç se-vişemez olmuştu. Bunun nedeni tekrar hamile kalmak korkusu değil, bu son doğumun kadında derin bir ruhsal değişmeye yol açmasıydı. Bu durumda Zachary'nin onu terk etmesini engelli-yordu elbette.

Nina'nın kendisine bir gelecek vaat edemeyen bir erkekle daha fazla beraber olmak istemeyeceğini düşünerek, bütün bunları ona anlatırken epey acı çekti Zachary.

Nina, «Yani anladığım kadarıyla, karından boşanıp benimle evlenmeni istediğimi düşünüyorsun, öyle mi?» dedi adamın bin bir güçlkle derdini anlatmasını bekledikten sonra.

«Şey. Galiba anladım. Yani hiçbir şey anlamadım. Senin gibi bir kız bunu istemez mi?.. Allah kahretsin Nina, istemiyor musun yani... sen 'iyi' bir kızsın... ailen... başka bir kız olsay-dı... galiba fazla bencillik ettim.. Düşündüm ki...»

«Konu seni sevmemem değil,» dedi Nina gülmek için kendini zor tutarak.

«Eğer beni seviyorsan, niçin evlenmek istemiyorsun?» Ra-hatlamanın verdiği şaşkınlıkla sımsıkı tutmuştu kızın kollarını.

«Ben garip bir yaratığım. Evlilikten hoşlanmıyorum. Her-kesin yaptığı bir şey bu. Diş fırçalamak gibi bir alışkanlık haline geliyor sonunda. Ben seninle arada sırada sevişmeyi, birbirimizi top!antılarda görmeyi, haftasonu kaçamakları yapmayı yeğ-lerim. Seninle konuşmaktan hoşlanıyorum, ama her gece de-ğil.»

«Sen Yahudi olduğundan **emin misin?**»

«Tıpkı annem gibi konuştun. Bu lafını unutturmak için der-

hal sevişmek zorundasın benimle.» Zachary'nin şaşkın bakışları öyle komikti ki, gülmekten gözlerinden yaş geldi Nina'nın.

Özgürlüğünü olduğu kadar, **Style**'da gitgide artan gücünü de çok seviyordu Nina Stern. Bu güce patronla yatağa girerek değil, çalışmasıyla eriştiğini herkes kabul ediyordu. Çoluk çocuk düşünmediğinden geç vakitlere kadar rahatça çalışabiliyor, kendinden başka kimseye hesap vermemek konusunda da katı davranıyordu. Her gün aldığı davetlerin sayısı epey kabarıktı; partilerde yakışıklı bekâr erkek konuklar kadar aranan, sevilen yarım düzine New York'lu kadından biriydi Nina. İlk gençlik yıllarında olduğu gibi, yine her yaştaki erkeğin ilgisini çekiyordu. Otuzunu geçince daha da gizemli ve çekici bir havaya bürünmüştü. Zachary'ye olan bağlılığından ötürü hiçbir sonuca ulaşamayacaklarını bilen erkekler bile, bunu bir meydan okuma gibi kabul edip büsbütün üstüne düşüyorlardı. Annesi evlenip çoluk çocuk sahibi olması konusunda homurdandığı zamanlar, tanıdığı kadınların içinde en ilginç yaşamı kendisinin sürdüğünü söylemekle yetiniyordu. Gerçi Bayan Stern bu yanıtı anlamsız buluyordu, ama Nina hayatından memnundu.

Cutter'la Candice Alexander, genç kadının tehlikeyi atlamasından hemen sonra evlendiler. Ne zaman tamamen iyileşeceği henüz bilinmiyordu, ama iki yıllık yoğun bir tedavi sonucu sağlığına kavuştu. Gerçi sırtı sık sık ağrıyor, spor yapamıyordu, ama rahatça yürüyebiliyordu.

Bu iki yıl içinde Cutter hem ailenin inanılmaz minnettarlığını, hem de Candice'in tapınmaya varan sevgisini kazandı. Genç kadının duyguları öylesine derindi ki, alay edilmemek için belli etmemeye çabalıyordu. Yıllar geçerken kocasına olan sevgisi hastalık derecesinde kıskançlığa dönüştü ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın Cutter'ın kendisini sevdiğine bir türlü inanamadı. Yaşam boyu yatalak kalıp kalmayacağı belli değilken onunla evlenmesi sevgiden mi ileri geliyordu, yoksa suçluluk duygusun-

dan mı? Evet, Cutter kazadan dolayı kendini suçladığını söylemişti, ama onunla bu yüzden değil, sevdiği için evlendiğine de yemin etmişti. Bu yemini Cutter'a defalarca tekrarlattıran Candice, kocasının sabrının tükenmek üzere olduğunu anladı sonunda.

Duygularını kontrol altına almayı başardı ve diğer zengin kadınlar gibi, kocasının varlığına aldırmıyormuş gibi davranmaya başladı. Ama erkeklerin ona hiç yüz vermedikleri yıllardan kalma özgüvensizliği kadını bir dakika bile rahat bırakmıyordu. Benliğinin derinliklerine gömdüğü kıskançlık, açığa çıkamadığı için daha da korkunç bir hal almıştı. Cutter yaşamının tek amacıydı artık. Sık sık katıldıkları toplantılarda, güzel bir kadınla konuşup konuşmadığını gözetlemekten kendini alamaz olmuştu.

Candice Amberville içkiye de erkenden başlıyordu. Böylelikle bir parti ya da operaya gidecekleri zaman süslenmek için ayının karşısına geçtiğinde, kendini güzel kadınlarla kıyaslayamayacak kadar rahatlıyordu, ama bazen bunun da yararı olmuyordu. Giysileri için bir servet harcıyıp San Francisco'nun en iyi giyinen kadını olarak tanınmanın da yararı olmadı. Saçlarının daima bakımlı olması için gınaşırı berbere gitti, ama yararı olmadı. Sosyetenin en iyi yemek davetlerini verebilmek için aşçıya herkesden çok maaş verdi, ama yararı olmadı. Hastalığının tedavisi olanaksızdı. Cutter'la sevişirken bile, sürekli olarak onu başka kadınların kolları arasında düşlüyordu. Candice Amberville'i kıskançlık öldürüyordu ve eğer Cutter sadık kalsaydı bile sonuç değişmeyecekti.

Yaşamına kötü düşüncelerinden başka bir şey katabilmek için bir çift av köpeği aldı. Köpeklerini gezdirirken, başkalarına anlatamadıklarını, yemekte Cutter'ın yanına oturan kadınlardan, onu tenis maçına ya da yatla gezmeye davet eden kadınlardan ne kadar nefret ettiğini köpeklerle anlatıyordu. Benliğinde esen fırtınaları hiç belli etmeden, kendi katılamadığı sporları yapması için Cutter'ı destekliyordu. Hatta dağa çıkmaktan, karda yürümekten ve Cutter kayak yaparken kitap okumaktan hoşlandığını bile söylüyordu.

İstediği gibi davranabilseydi, Cutter'ın yalnızca polo oynamasına izin verir ve tribünde oturup onu izleyebilirdi. Ama kocası polo oynamadığı zamanlar Candice'in hayal gücü sayısız senaryo yazıyordu! Ter içinde tenis maçını bitiren Cutter, soyunma odasında derhal üstündekileri çıkarıp onu hazır bekleyen kadınla sevişiyor; hafif dalgalarda oynayan teknenin kamarasında uzanmış, kadının soyunmasını seyrediyor; sabahın erken saatinde kayaktan gelip kimseye görünmeden birlikte kaldığı kadının odasına giriyor...

Candice köpeklerinin sayısını artırdı. Artık içki şişelerini de kulübelerde saklıyordu. Gizlice kafayı çekiyor ve deli demelerinden korktuğu için başkalarına anlatamadıklarını köpeklerine anlatıyordu. Durumu olduğu gibi kabullenip boyun eğmek olanaksızdı Candice için. Bilmez gibi görünmeye çaballıyor, kocasının kaçamaklarını bildiklerinden emin olduğu dış dünyaya kendini çok bakımlı, iyi giyinen, mutlu bir evlilik süren bir kadın olarak gösteriyordu.

Cutter'ın ortaklarından birinin karısıyla haftada iki kez bir otel odasında buluştukları asla James Alexander'ın aklına gelmezdi. Candice'in annesi de damadının çapkınlıklarını anlatan olursa onu yalancılıkla suçlardı. Alexander ailesinden bir tek kişi Cutter'ın nasıl bir insan olduğunu anlamıştı: Nanette. Ablasıyla Cutter evlendiği zaman on dört yaşında olan Nanette şimdi yirmi dördüne basmış, başına buyruk, ahlâk anlayışı herkesten farklı bir kadın olmuştu. Merak duygusuyla kokaini denediği gibi, başka kadınlarla sevişmeyi de denemişti. İnsan her şeyin tadına bakmalıydı. Yaşam çok sıkıcı, San Francisco çok dar görüşlü, evlilik de böylesine iç karartıcıydı ki, her şeyi denemek belki de yaşamın tek eğlenceli yanıydı.

Yeraltı dünyalarının da kendilerine özgü haberalma yöntemleri vardı. Ve bir süre sonra Nanette, şimdiye dek kendisine küçük kardeşiymiş gibi davranan yakışıklı, sarısin eniştesi hakkında ilginç bilgiler edindi.

Bilinmeyen yönlerini yeni yeni tanımaya başladığı bu adam,

nasıl olup da Nanette'in alnında bir dama gibi duran cinselliğini şimdiye kadar fark etmemişti? Yoksa benden hoşlanmıyor mu, diye sordu kendi kendine üzüntüyle. Ayrıca Cutter hakkında duyduklarının ne kadarı gerçektir? Tahrik edilmeye gereksinmeyen, her an sevişmeye hazır, her kadını daha fazlasının özlemi içinde, ama tatmin olmuş durumda bırakan bu korsanın aslı var mıydı? Acaba şu iğrenç ablası ödül kazanan köpeklerinden ve ünlü yemek davetlerinden başka şeylere de vakit bulabildiği için mi böylesine sakın ve kendine güvenli davranabiliyordu?

Elinden geldiğince Nanette'den uzak durmaya çalıştı Cutter. Aileye fazla yakın, diyordu kendi kendine, ama bu durumun genç kızın çekiciliğini artırdığını da yadsımiyordu. Aslında yıllardır istiyordu onu. Aile toplantılarında karşılaştıklarında, kızın hayvansal cinselliğinden öylesine etkileniyordu ki, o anda elinden tutup götürmemek için korkunç bir çaba harcıyordu. Aspen'deki kayak evinde kaç gece karısının tahrik etmeyen bedeniyle sevişirken, iki oda ötede yatan Nanette'in esmer dişiliğini düşünmüştü.

Orman yaratıkları gibi birbirlerini kolluyorlardı. İkisi de hem avcı, hem avdı. Sonunda tek soru ne zaman oldu? Çabucak olmalıydı. Birbirlerine kavuşmalarından sonra ise, ne zaman **tekrarlanacak** sorusu kalmıştı yanıtlanacak. Vahşi bir hayvan kadar acımasız ve iki kez daha tehlikeliydi Nanette. Kurnazca bir davranışla, Cutter'a şimdiye dek hiç tatmadığı bir zevki, aynı anda iki kadınla birlikte olmanın yasak ve korkunç zevkini tattırdı. Akıllı Nanette ancak bu yolla Cutter'ı istediği kadar avucunda tutabileceğini biliyordu. Daha önceden sahip olduğu bir kadını onunla paylaşmak Nanette'i üzmüyor ve kıskandırmıyordu.

Ne var ki, üç kişinin bildiği bir sır, ancak ikisi ölürse sır olarak kalabilirdi. Üstelik bu sır, saklanacak, tekrarlanmayacak gibi de değildi. Önce bir kuşku olarak duyuldu, sonra gerçek olduğu söylentisi yayıldı ve tabii sonunda Candice'in kulağına kadar geldi.

Evlendiği günden beri kocasını başka kadınlarla düşünmüş

ve kıskanmıştı Candice, ama yazdığı senaryolarda kadınların yüzleri belli olmazdı. Yıllardır tüm gücünü, kabul etmemekten alıyor; köpekleri, içkisi ve gururuyla huzur buluyordu. Artık gururu onu destekleyebilecek durumda değildi. Senaryolardaki kadının yüzü birdenbire Nanette olarak çıkmıştı karşısına. Abılaşının yüzeysel görünümü öylesine mükemmel bir dereceye erişmişti ki, Nanette onu kendi yarattığı dünyasından çıkarıp şoke etmek fikrine karşı koymadı, koymayı düşünmedi bile. Yüz çizgileri ulaştığı doyumla karmakarışık olan Cutter'la birlikte çekilmiş bir fotoğrafını bir gün ortada bırakıverdi.

Daha fazla dayanamayacağını anladı Candice. Bunu gördükten sonra geleceği olmazdı artık. O fotoğraf asla gözlerinin önünden gitmeyecekti. Hiçbir zaman silik anılara karışmayacaktı. Yaşamına giren cehennem bir anda kuşkuyu ortadan kaldırmıştı; kuşku olmayınca umut da kalmamıştı.

Candice güzel bir elbise giyip, parlak saçlarını taradı, makyaj yaptı, Union Meydanının uzak köşesindeki bir otele girip on altıncı kattaki odaya çıktı. Yarım şişe viski içip otelin arkasındaki çıkmaz sokağa attı kendini.

Geçici bir delilik nedeniyle intihar ettiği düşünülebilirdi, ama camı açmayı kolaylaştırmak için viskisini içerken, köpekleri aklına gelmiş ve bakımları için talimat yazmaya başlamıştı. Mektubun sonlarına doğru kız kardeşini cezalandırma arzusu galip gelmiş ve kocasının ne mal olduğunu bilmezlikten gelme kararından vazgeçip Nanette'ı suçlamıştı açıkça.

Mektubu bulan dedektif doğruca James Alexander'a teslim etti. Alexander, Candice'in kardeşi konusunda yanıldığına inanmak istiyordu, çünkü artık hayatta bir tek kızı kalmıştı. İntikamını şirketin müdür yardımcısı olan Cutter'dan almaya kararlıydı. Büyük bir skandal yaratmamak için Cutter'ı şirketten kovdu yalnızca ve San Francisco'da sözü geçen bir kişi olduğunu anımsatıp hiçbir işe girmesine izin vermeyeceğini bildirdi.

Bundan daha kötü bir intikam biçimi olamayacağını bilmiyordu James Alexander. Candice'le tanıştığı günden beri

Alexander and Alexander Şirketinin başkanlığına adım adım yaklaşan Cutter'ın tüm planlarını yıkıp, geleceğini elinden alivermişti.

Jumbo Booker şimdiye dek Cutter'ın en iyi dostu olmaktan gurur duymuştu. İyi bir evliliğin çarklarına kapılmış giderken, Cutter'ın yaşadığını sandığı günah dolu ,eğlenceli yaşama gıpta ediyor, ama asla gerçeği öğrenemiyordu, çünkü Cutter övmekten hiç hoşlanmazdı. Şimdi ise arkadaşı birdenbire işsiz kalmıştı. Ona yardımcı olmak için elinden geleni yapacaktı.

Nixon yönetiminde birtakım tanıdıkları olan Jumbo, bunlardan yararlanarak Cutter'a Belçika'daki Uluslararası Geliştirme Ajansında bir iş buldu. Sürekli sis altındaki Brüksel, Cutter'ın ruhsal durumuna çok uyuyordu. Daha sonra Jumbo ona Londra'daki bir yatırım bankasında iyi bir iş buldu, birkaç yıl sonra da Booker, Smity and Jameston Şirketinin New York şubesinde bir yer olduğunu bildirdi. Yıl 1981'di ve Cutter artık eve dönme vaktinin geldiğini düşünüyordu. Ne NATO görevlilerinin karılarının gösterdiği yakınlık, ne de İngilizlerin dostlukları kendi ülkesinde bir Amberville olarak elde edecekleriyle kıyaslanabilirdi.

1969'da, Cutter'ın New York'a dönmesinden on iki yıl önce, Nina Stern otuz beş yaşına bastı. Zachary'yle ilişkisi öylesine düzenli ve sessiz yürüyordu ki, Manhattan yaşamı denilen mozaikin bir parçası haline gelmişti sanki. Bilenler artık umursamıyor, bilmiyenlerse kuşkulamıyorlardı bile. Lily'yle Zachary'nin evliliği sarsıntısız yürüdüğü için on yıl önce çıkan dedikodular unutulmuştu. Yalnızca ikisi bu gizli beraberliğin verdiği mutluluğu tadıyorlardı.

Ama otuz beş yaşındaki Nina Stern on yıl önceki özgür ruhlu genç kadın değildi. İşinde çok başarılıydı ve Zelda Powers'ın yerine **Style**'in yayın yönetmeni olacağına herkes inanmıştı. Be-

kâr iş kadınlarının otuz beşinde karşılaştıkları **ya şimdi ya asla** ikilemiyle yüz yüze gelmişti birden. Otuz beşinci yaş gününde on yıl sonra nerede olacağını sordu kendine ve aldığı yanıt hiç hoşuna gitmedi. Yine aynı yerde, yine Zachary'yle birlikte olacaktı, ama aradan geçen on yıl onu ellisine yaklaştıracaktı. Beyninde **ya şimdi ya asla** sözcükleri yankılanmaya başladı. **Asla** seçeneğine razı olacak mıydı? Zaman akıp gittiğine göre, şimdiye dek inandıklarına sırt çevirmesi nasıl olurdu? Nina Stern uzun uzun kendini tarttı ve diğer kadınlardan pek farklı olmadığını anladı. Eğer evlenip çocuk sahibi olmak onu mutlu etmeyecekse bile, bunu denemeden öğrenemezdi. Ama belki de ilginç bir deneme olurdu bu.

Zachary'den dostluklarını bozmadan, güzellikle, çarçabuk ayrıldı ve yıllardır peşinde olan erkeklerden biriyle kısa zamanda evlendi.

Annesi, yalnızca benim kızım hem ikiz oğullarına bakıp, hem de mesleğini başarıyla yürütebilir, diye övünüyordu. Yalnızca Nina benden bu kadar tatlılıkla ayrılabilir, diye düşünüyordu Zachary. Onun adına mutlu olmuş, hatta düğüne bile gitmişti. Yalnızca ben diyordu Nina, Zachary'yi hâlâ böylesine sevebilirim ve kocama da âşık olabilirim aynı zamanda. Her iki dünyanın da en iyi yanlarına sahip olabilir insan... tabii zamanlaması doğrusa.

Karşısına çıkan fırsattan yararlanmaktan hiç çekinmedi Lily Amberville. Düğün davetiyesi Zachary'nin metresinden ayrıldığını bildiriyordu. Kocasının gözlerindeki acının da farkındaydı. Altı yıl önce Cutter evlendiğinden beri altın yaldızlı bir boşlukta yaşamıştı sanki Lily. Şimdi ise Zachary de yalnızdı, tekrar biraraya gelmeleri olasıydı. Zaten aralarında büyük kavgalar ve anlaşmazlıklar da olmamıştı. İkisi de kendilerince büyük aşklar yaşamışlardı. Artık sahip oldukları tek şey çocukları ve birbirleriydi ve böylesi yalnız olmaktan çok daha iyiydi kuşkusuz.

1972'de bir ilkbahar günü Zachary Amberville'le Nina Stern Heller, büyük aşklarını yaşadıkları yıllarda sık sık gittikleri, pek tanınmış, kimsenin onları tanıyamayacağı lokantalardan birinde öğle yemeği yiyorlardı. Gerçi artık kaçıp gizlenmelerine gerek yoktu, ama bir zamanlar hoşlandıkları yerlerden vazgeçmenin anlamı var mıydı? Eğer Amberville Yayıncılığın sahibiyle **Style** dergisinin genel yönetmeninin yemeklerine biraz eskiye özlem, birkaç dakikalık acı anılar ya da anımsanan neşeli günler karışıyorsa da, bunun yemeğe değişik bir lezzet getirdiği de söylenebilirdi.

«Maxi'de potansiyel olduğunu kabul etmelisin,» dedi Nina sözcükleri dikkatle seçerek.

«Bonnie'yle Clyde'da da vardı.»

«Aman Zachary, kıza bu kadar sert davranma. Bana kalırsa kendini tümüyle verebileceği bir konuya ihtiyacı var. Sen de biliyorsun ki, okulda bir derse ilgi duyunca hep tam not alıyor...»

«Ve ilgi duymayınca, çalışmaya hiç yanaşmadığı için ortalaması hep düşük kalıyor. Böyle bir öğrenciyi hangi üniversite kabul eder?» diyerek endişelerini açıkladı Zachary.

Maxi'yi düşünen Nina içini çekti. İnsanı şaşırtan, çılgına çeviren, son derece sevimli ve başını bir türlü dertten kurtaramayan bir enerji yumağı. Bir sürü okuldan ve yaz kampından atılma nedeni kopya çekmek, hırsızlık ya da uyuşturucu kullanmak değil, arkadaşlarıyla birlikte akla gelmedik yaramazlıklar yapmaktı. «Hep sınıf başkanı seçilirdi,» diye hatırlattı Nina gülümseyerek.

«Okuldan atılmadan önce. Yaşamı boyunca hep Bayan Dostluk Güzeli seçileceğinden eminim, ama onun gibilerin Ba-

yan Amerika Güzeli yarışmalarına katılmalarına izin verilmiyor.»

«Keşke...» diye söze başlayıp sustu Nina.

«Evet.» Bu konuyu açmak istemediklerini ikisi de biliyordu. Maxi'yle Lily arasındaki sürtüşmeler yüzünden Zachary kızının sorumluluğunu tek başına üstlenmek zorunda kalmıştı.

Toby'nin göz hastalığını öğrendiği günden sonra Lily son derece sağlıklı kızını bir kenara itip tüm ilgisini oğluna vermişti. Olayın başlangıcında üç yaşında olan Maxi aradan geçen aylar, yıllar boyunca anne sevgisinin yokluğunu duymuştu. Lily ise sevgisini uyanık olduğu saatlerde Toby üzerinde yoğunlaştırmayı yeğliyordu.

Daha sonra Justin de sevgisine ortak olmuştu. İki oğlu ona yetiyordu. Sürekli ilgi isteyen sevgililer gibi Lily'nin tüm zamanını alıyorlardı. Genç kadının Maxi'ye kitap okuyacak ya da takılarıyla oynamasına izin verecek kadar bile vakti olmuyordu.

Maxi ilgisini çekmeye çalıştığı zamanlarda, babası tamamen ona ait, diye düşünerek kendini haklı göstermeye çalışıyordu Lily. Eğer bir de kızıyla uğraşmaya kalkarsa, aklını kaçırabilirdi. Toby'nin derslerine ve zamanından önce doğup uzun süre kendini toparlayamayan Justin'in bakımıyla ilgilenirken, Maxi için tuttuğu sayısız dadılardan birine talimatlar yağdırıyor ve küçük kızın asla yıkılmayacağına inanıyordu.

Ama çocukluğu boyunca Maxi anne sevgisini aramaktan hiç vazgeçmedi. Düşünebildiği her türlü yaramazlıkla dikkat çekmeye çalıştı ve her seferinde babasının isteksizce verdiği cezalarına boyun eğmek zorunda kaldı. Hiçbir zaman «iyi kız» olmaya çabalamadı, çünkü ne kadar iyi olursa o kadar az fark edileceğini anlamıştı. Yaşam oyununu kurallarına göre sürdürmeye çalışıyordu. «Haklılık» denilen kavram Maxi için çok önemliydi ve annesinin Toby'yle Justin'e olan aşırı ilgisini haklı görmeye uğraşıyordu. Ama ne yaparsa yapsın bunu başaramadı. Lily'nin sevgisini kazanma umudunu tümüyle yitirmese bile küçük yaşta çok derinlere gömdü. Artık acı vermiyordu anne sevgisinden yoksun olmak.

Nina yemeğini bırakıp Zachary'ye baktı.

«Denemediğin bir tek şey var. Her yaz Maxi'yi tenis kampına, izci kampına, tiyatro kampına gönderiyorsun, bir süre sonra da geri postallıyorlar. Niçin ona daha zor bir görev vermiyorsun? Eminim başaracaktır.»

«Sevdiğim binlerce iyi yönünden biri de iyimserliğin,» diyerek gülümsedi Zachary. Çok güzel, sıcak kalpli, harika bir kadındı, Tanrı kocasını kahretsin, dedi içinden de.

«Yazlık bir iş,» diyerek sürdürdü sözlerini Nina heyecanla. «O delice enerjisini harcayıp bir şeyler yapabilir. Sonunda başarıya ulaşmanın zevkini tadabilir.»

«Kim onu işe alır ki?» Maxi'yi isteyerek işe alabilecek bir tek kişi bile gelmiyordu aklına.

«Sen Zachary.»

«Yoo, hayır. Olamaz!»

«Gayet iyi biliyorsun ki, bize çok reklam veren firmaların çocuklarına yazın iş veriyoruz. Bu yaz benim bölümümde altı çocuk var. Bayan Better Dresses, Bayan Panty Hose ve diğerleri, hiçbiri de Maxi kadar zeki değil.»

«Yabancıları kayırmak başka, akraba kayırmak başka.»

«Yan çiziyorsun galiba. Ben Pavka'yla konuşurum. Bu işi aramızda hallederiz. Hiç olmazsa bir kez deneriz... kaybedecek neyin var ki?»

«Kaybedecek neyim mi var?» Zachary neşelenmeye başlamıştı.

«Olabilecek en kötü şey nedir sence?»

«İşleri berbat eder.»

«Ama yine de denemeye değer, değil mi? diye ısrar etti Nina. Zachary'ye özel bir sevgiyle bakıyordu. Bu bakışını kocası şimdiye dek hiç görmemişti ve görmeyecekti.

«Bana soruyor musun, yoksa söylüyor musun?»

«Söylüyorum.»

«Öyleyse denemeye değer.»

Amberville Yayıncılığa üç yeni ve başarılı dergi daha katılmıştı. Gelişmiş zevklere seslenen ve daha iyi yaşama sanatını öğreten **Savoir Vivre**; lastik pabuç giymekten hoşlanan kadın erkek ve çocukların elinden düşmeyen **Sports Week**; başkalarının evlerindeki en küçük ayrıntıyı kaçırmamak için dergideki fotoğrafları büyüteçle inceleyen ve evlerini daha zevkli döşemek isteyen zenginler için **Indoors**.

Sanat yönetmeni olarak tüm dergilerin sorumluluğunu taşıyan Pavka Mayer bürosunda oturmuş, Nina'yı merakla dinliyordu. Genç kadının her şeyi yapabileceğini bildiği için, bu son tasarısı karşısında bile hiç şaşırmamıştı.

«Yani bütün iş Maxi'nin en az nerede zararlı olacağına karar vermek,» dedi Pavka düşünceli bir sesle.

«**Style** olmaz, çünkü moda dergisi. Moda dünyası için fotoğrafçılar çok gereklidir, fotoğrafçılar için de seks...»

«**T.V. Week**'de de saklayamayız. Ordaki gangsterler Maxi'ye hiç dayanamaz ve eğlence olsun diye Warren Beaty'yle röportaj yapmaya bile gönderirler.»

«**Seven Days**'de bir sürü yaşıtı var. Sevgili kızımızın herkesi çevresine toplayıp çocukça yaramazlıklar yapmasını istemeyiz. **Sports Week**'deki tüm çalışanlar ya sporcu, ya eski sporcu ya da müstakbel sporcu. Maxi'yi bir sürü olgun erkekle birarada bırakmak da doğru olmaz,» dedi Nina.

«Yani hâlâ bakire olduğunu mu söylemek istiyorsun?» diye sordu Pavka şaşkın bir sesle.

«Bilmiyorum. Hiç sormadım. Beni ilgilendiren bir konu değil üstelik. Ama ne kadar garip gelse de, her şey olabilir.»

«Böylelikle yalnızca **Savoir Vivre** ve **Indoors** kalıyor geriye,» dedi Pavka. «Kararı sen ver.»

«Hayır, sen ver. Tek başıma sorumlu olmak istemiyorum.»

«Ben de öyle,» dedi Pavka inatla. Masasındaki bir düğmeye basıp sekreterine sordu, «Bayan Williams, acaba **Savoir Vivre**'de mi, yoksa **Indoors**'da mı çalışmak istersiniz?»

Uzun bir sessizlikten sonra sekreterin sesi duyuldu. «Bir hata mı yaptım, Bay Mayer?»

«Hayır, yalnızca sorumu yanıtlayın, lütfen.»

«Yani işten mi çıkarılıyorum?» Kızın sesi titriyordu.

«Hayır. Sadece bir bahis bu.»

«Kazanmam ya da kaybetmem mi sözkonusu?»

«Bayan William, size yalvarıyorum. Eğer karar veremiyorsanız yazı tura atın.»

«**Savoir Vivre**'de çalışmayı yeğlerim, başkalarının evlerinin resimlerini görmektense, domuz kızartmalarını görmek isterim çünkü.»

«Teşekkürler, Bayan Williams. Çok yararlı oldunuz.»

«Rica ederim, Bay Mayer. Ne zaman isterseniz emrinizdeyim.»

Nina'ya göz kırptı Pavka. «Kadınlar bana hayransa suç benim mi?»

Maxi cennette olduğunu sanıyordu. Her yaz zorla uzaklaştırılmıştı kentten şimdiye kadar. Sahiller, göller, ağaçlar, temiz hava ve grup sporlarının sağlığı için gerekli olduğu söylenip duruyordu. Ama ona kalsa, Central Park'a yapacağı kısa bir gezinti yeterliydi doğayla kucaklaşmak için.

Yazları Manhattan'da pek az bulunmuştu. Kent yaz sıcağında öyle değişiyordu ki, tropikal bir adaya benziyor, sanki nabızı bile farklı atıyordu. Tembel, gizemli, her zamankinden daha heyecan verici bir yer oluveriyordu. Gerçi işyerlerine yine aynı sayıda insan girip çıkıyordu, ama sanki bu insanlar farklıydı. Daha değişik giyiniyorlar, sık sık gülümsüyorlardı. Güzel evlerin iyi giyimli kadınları, iyi giyimli çocukları, iyi giyimli dadıları çoktan terk etmişlerdi kenti. Ama iş merkezinde bir tatil sevinci, hemen başlayıverecek bir parti heyecanı yaşanıyordu. Babasıyla birlikte Southampton'a gideceği haftasonları dışında, yaz değişikliği içindeki Manhattan artık ona kalacaktı. Sabahları babasıyla ev-

den çıkıp işe gidecek ve ona selam bile vermeden yanından ayrılıp **Savoir Vivre**'in bürolarına çıkan asansöre binerken, Maxi Adams kimliğine bürünecekti. Derginin genel yayın müdürü Carl Koch'dan başka herkesten kızın kimliğini saklamaya karar vermişti Pavka'yla Nina. Eğer Zachary Amberville'in kızı olduğunu öğrenirlerse ,dergi çalışanları onu ya şımarık bir zengin çocuğu ya da babasının casusu olarak değerlendireceklerdi. **Savoir Vivre** ancak iki yıllık bir dergi olduğundan kimse Maxi'yi tanıımıyordu. Grafik bölümünde sayfa planları üzerinde çalışabilirdi. «Biraz zamk, seloteyp ve cetvelle harikalar yaratabilir,» diyerek güven vermişti Nina, Pavka'ya.

«Maxi ve zamk kavanozu mu? İki gün bile sürmez,» diye homurdandı Pavka. «Ama deney mutfaklarından ve Tanrı korusun şarap bölümünden daha iyi. Zamkı her zaman temizleyebilirsiniz.»

Temmuzun ilk pazartesi sabahı Maxi çok erken kalktı, iş dünyasına ilk adımlarını atmak için hazırlanmaya başladı. Büyük insanlara özgü bir işi olduğu için çok mutluydu. Maxi Adams'ın yaşına iki yıl daha ekleyip, herkese on dokuzunda olduğunu söylemeye karar vermişti. Dolabını açıp en eski, en lekeli, sahibinin çok çalışmış olduğunu kanıtlayan blucini çıkardı. Sondan bir önceki okulunda tiyatro dekorlarını boyarken bunu giymişti. Şimdi de kendisine sanatçı havası verdiğine inanıyordu, ne de olsa sanat bölümünde çalışmayacak mıydı? Temiz, açık mavi, ama yıllardır kullanıldığı belli olan bir gömlek seçti. İyi bir etki yaratmak istiyordu herkesin üstünde. İncecik beline gümüş-turkuvaz karışımı Kızılderili kemerini taktı. Sanat bölümünün en zavallı elemanının bile üstüne başına biraz özen göstermesi beklenirdi elbette. Ayakkabı? Yoo, hayır. Tony Lama'dan dört yüz elli dolara aldığı, boyunu en az yedi sekiz santim uzattığına inanıldığı yüksek ökçeli kovboy çizmeleri en iyi seçimdi.

Sıra yüzüne ve saçlarına gelmişti. 1972'de hiçbir kadın ye-

terince saçı olduğuna inanmazdı. Maxi de saçlarını omuzlarına kadar uzatmıştı. Genellikle serbest bırakır, arasıra postiş tak-tığı da olurdu. Ama bugün ciddi bir görünüşü olmalıydı. Alnındaki beyaz tutam görünecek biçimde geriye taradı saçlarını dikkatle. Ya makyaj? Bloomingdale'in giriş katında makyaj malzemesi satanlar kadar iyi biliyordu Maxi bu sanatı. Bugün yaşından daha büyük görünmek istiyordu ve az makyajın daha genç gösterdiğini de biliyordu. Büyük bir ustalıkla gözlerini, yanaklarını boyadı.

Hayır, daha yeterince olgun görünmüyordu. Tekrar dolaba saldırap poker oynarken kullandığı bağa çerçeveli gözlüğünü aradı. Gerçi camları numaralı değildi, ama blöf yaptığı zaman iyi kötü maske vazifesi görüyordu. Yine de bir eksiklik vardı. Evet, saçları omzundan aşağıya dökülürken alnındaki beyaz tutam pek göze çarpmıyordu. Hemen ensesinde sımsıkı topladı saçlarını. Şimdi tepeden tırnağa dört dörtlüktü. Sanatçının neredeyse orta yaşlı halinin portresi.

Kahvaltıya inince Zachary tepki göstermemeye çalışarak baktı kızına. Belki de yaşlılarından pek farklı değildir, diye geçiriyordu içinden iyimserlikle. Genç kızlarla pek sık karşılaşmadığından, nasıl giyinip kuşandıkları konusunda pek fikri yoktu. Ama gömleğiyle pantolonunun bedenini böylesine sıkı sarması gerekir miydi? Acaba daracık blucinin dantelli siyah külotlardan daha seksi durduğunun farkında mıydı? Bu kadar ince bele ve... oldukça gelişmiş göğüslere sahip bir kız, böylesine dar bir gömlek giymek zorunda mıydı? Ya şu gözlükler? Ne zamandan beri gözlük kullanıyordu? Saçına, yüzüne neler yapmıştı? Tam olarak kestiremiyordu, ama kızında büyük bir değişiklik vardı bu sabah. Acaba kendi mi çıldırıyordu, yoksa Maxi gerçekten mi **olgun** görünüyordu?

«Maxi, olgun bir kadın gibisin.»

Kız, «Teşekkür ederim, baba,» dedi terbiyeli bir sesle.

«Acaba elbise giysen daha iyi olmaz mı?»

«Baba, artık kimse elbise giymiyor ki.»

Kızın haklı olduğunu biliyordu Zachary. Nina da pantolon giyiyordu sekreteri de. Üzerinde elbise gördüğü tek kadın Lily'ydi. Onun elbiselerinin etekleri de modaya uygun olarak dizinin epey altındaydı. İçini çekerek doğru dürüst elbiselerin tekrar moda olmasını diledi ve yumurtasını yemeye koyuldu.

«Yaz için staja gelen Maxi Adams,» diye tanıttı Carl Koch genç kızı sanat bölümü yönetmeni Linda Lafferty'ye ve telaşla dışarı çıktı. Bir seksene yaklaşan boyuna karşın tıknaz görünmeyi başaran Linda'nın omuzlarına atılmıştı bu sorun.

Carl Koch içgüdülerine daima güvenirdi. Maxi Adams'ın da başına dert olacağını ilk bakışta anlamıştı. Gelgelelim sorunun boyutlarından habersizdi. Yazın çalışmaya gelen çocuklar her zaman sıkıntı verirlerdi zaten. Ama Pavka'nın emirleri çok kesindi ve bu kız yaz boyu **Savoir Vivre**'de kalacaktı. Artık Linda Lafferty'nin başının derdi olacaktı.

Linda gitgide artan bir merakla Maxi'yi inceledi. Sanki entelektüelliğe doğru giderken yolunu şaşırıp Santa Fe'de fahişeliğe başlamıştı bu genç bayan ya da geleceğin Simone de Beauvoir'ı yanlış partiye katılmıştı.

«Merhaba, dostum,» dedi Linda sonunda.

«Merhaba, Bayan Lafferty.»

«Ne taraflısın?»

«Doğudan,» dedi Maxi kaçamak bir yanıtla.

«Doğu mu?» diye üsteledi Linda. «Uzakdoğu mu, yoksa Yakındoğu mu?»

«Doğu Yetmişinci Cadde.» diye itiraf etti Maxi.

«Yaa. Resim eğitimi gördün mü?»

«Yalnızca okulda ve kamplarda.»

«Kamp mı?»

«Yaz kampı,» diye mırıldandı Maxi. Nedense daha etkileyici bir yanıt bulamamıştı.

Niçin ben, diye düşünüyordu Linda Lafferty. Niçin ben?

Bir hafta kadar çalıştıktan sonra yaşamı boyunca hiç bu kadar eğlenmediğine karar verdi Maxi. **Savoir Vivre**'in grafik bölümü düşlerinde bile göremeyeceği kadar eğlenceye açık bir yerdi. İnsanların yalnızca birbirlerine en açık fıkraları anlatmak, deliler gibi gülmek, tuvaletlere gizlenip esrarlı sigaralar içmek ve seks konusunda dedikodu yapmak için işe gittikleri niçin şimdiye dek aklına gelmemişti? Sanki herkesin birbiriyle ilişkisi vardı. Bütün gün dalga geçmek için para alıyor gibiydiler. Büyükler ciddiyetle işten söz ettikleri zaman bu sırrı hiç açıklamazlardı. Anlaşılan «iş» çok büyük çapta eğlence demekti.

Yeni dostlarının hepsi sayfa planları üzerinde çalışıyordu. Kalın kâğıda fotoğrafları yerleştirmek Maxi'ye anaokulunu anımsatmıştı. Onlara yardım etmek, kalemlerini açmak, omuzlarının üstünden eğilip çarpık resimleri düzeltmek, yaptığı istediği gibi olmadığı için sinirlenen birini güldürmek çok hoşuna gidiyordu. Kaz ciğeri üzerine bir yazı hazırlanırken Maxi resimleri öyle dağıtmıştı ki, kimse hangi resmin hangi Fransız lokantasına ait olduğunu bir türlü bulamamıştı.

Günün en sevdiği saati ise kahve ve çörek arabasının gelişi idi. Herkes işini gücünü bırakıp arabanın başına toplanıyor ve sanki çölde uzun bir yolculuğa çıkmaya hazırlanıyormuş gibi tıkabasa karnını doğuruyordu. Saat üçteki çörek arabasına yetişebilmek için bazen öğle tatilini bile kısa kestığı oluyordu Maxi'nin. Öğle tatili harika bir buluştu doğrusu. Sürekli rejimde olduğundan, zamanını yemek için harcayacağı yerde alışverişe çıkıyordu üç saat boyunca.

Gerçi yıllardır alışverişini kendi başına yapardı, ama şimdiye dek hep eylül ayını beklemek zorunda kalmıştı. Bu yıl dükkânlar erken gelen mallarla dolmuştu ve Maxi'nin denemediği bir

tek giysi bile kalmadı sonunda. Her alışveriş furyasından eli kolu dolu dönüyor, aldıklarını teker teker giyip iş arkadaşlarının fikirlerini soruyordu. On dokuz yaşında olduğuna inanılıp onlardan biri sayılmaya başladığından beri gözlük takmaktan da, saçlarını garip biçimlere sokmaktan da vazgeçmişti.

Sonbaharda tekrar okula dönmek fikri son derece sıkıcıydı. Normal lise yerine resim okuluna gitmeye karar vermişti. İş arkadaşları ona kendi okulları hakkında fikir veriyor, odasına gelip öğrencilik yıllarının anılarını uzun uzun anlatıyorlardı. Çevredeki barlardan birinde bir iki kadeh bir şeyler içmek önerilerini geri çevirip doğruca eve yollanmak saatinin gelmesinden nefret ediyordu. Ama sık sık babasını kandırıp akşam yemeğini dışarda yemelerini sağlıyordu.

Linda Lafferty öfke krizine girmişti. Kendi bölümündeki iş verimi, Maxi Adams geleli beri tehlikeli bir biçimde düşmüştü. Zaten çalışanların hiçbiri yeterince güvenilir kişiler değildi, ama şimdi büsbütün tembelleşmişler, vakitlerini şu... şu... (aklına iyi bir sıfat gelmedi bir türlü) kızla konuşmak için bahane yaratmakla geçirir olmuşlardı. Maxi gibisini görmemişti şimdiye dek. Bu seksi, komik, kesinlikle kural tanımayan, ortalığı altüst eden kız tanımlayacak kelime bulamıyordu. İtiraf et Linda, sen de onunla konuşmaktan zevk alıyorsun, diye azarlardı kendini. Her günü bir eğlence haline getiriyordu bu kız. Bayan Seagram's, Bayan General Ford ya da Bayan Coca Cola olmalıydı, bunca işe yaramazlığına göz yumulduğuna göre. Carl Koch yeni stajyer konusunda Linda'nın şikâyetlerine hiç kulak asmiyordu.

Ne var ki, Linda Lafferty derginin işi en yoğun bölümünü yönetmek zorundaydı. Kalın derginin çok büyük bir bölümü fotoğraflara ayrılmıştı, geri kalanını da reklamlar dolduruyordu. **Savoir Vivre** çok zengin bir okur kitlesine görsel zenginlikler sunmak için hazırlanmıştı. Yenilikler bularak her sayının daha kaliteli, daha orijinal olmasını sağlamak grafik bölümünün işiy-

di. Resim altyazılarının hiç önemi yoktu, ama yemek ve şarap konulu makaleler korkunç paralar karşılığında en ünlü yazarların kaleminden çıkıyordu.

Yeni bir yardımcıya ihtiyacım var, diye düşündü Linda. Üstelik hem yetenekli olacak, hem çok hızlı çalışacak, hem de öbür elemanların çok çalışmalarını sağlayacak kadar otoriter biri gerek. İsteğini Carl Koch'a bildirince derhal kabul edildiğini duyup çok şaşırdı. Gerçi **Savoir Vivre** para makinası gibiydi, ama tüm yöneticiler gibi Koch da işe fazla adam almaktan yana değildi. Buradan önceki işinde Linda son derece yetenekli bir gençle çalışmıştı epeydir; onu yanına almak istiyordu ve işte ortalığı birbirine katan Maxi Adams ona bu fırsatı tanımıştı. Rocco Cipriani'yi, çok yüksek bir maaş önererek Condé Nast'dan koparmak mümkündü. Anlaşılan Maxi Adams her şeye karşın bir amaca hizmet edecek ve dergiye yararlı olacaktı.

Linda Lafferty ciddiyetle Rocco Cipriani'ye baktı. «Ben tatile çıkıyorum. **Savoir Vivre**'e geldiğimden beri bir tek gün izin yapmadım. Yarın sen işe başladığında burada olmayacağım. İnsanların gelip seni bana şikâyet etmelerini istemiyorum. Her şeyden sen sorumlu olacaksın. Herkese bu konuda uyarı gönderilecek.»

«Yani herkesi yola getirmemi istiyorsun, değil mi?»

«Evet. Benim serserilerin hiçbiri doğru dürüst çalışmıyor. Çok büyük bir disiplin sorunumuz var. Otuz günlük sinir krizi tatilimi geçirirken ki, Carl Koch bile buna hakkım olduğunu itiraf etti, senin onları dövüp sövüp eski hallerine sokmanı istiyorum. Geri döndüğümde, programın ilerisine geçmiş olduğunu görmek isterim, yoksa...» Derdinin ana kaynağı olarak Maxi Adams'ı göstermek istememişti Linda. Bırak, Rocco bunu kendi öğrensin, diye düşünmüştü.

«İnsanı tehdit ettiğin zaman çok tatlı oluyorsun, Linda.»

«Bu nedenle seni işe aldım ve bütün bir haftasonunu sana

gecikmiş işleri anlatarak geçirdim. Sen hiç de tatlı olmadığın için beni bu beladan kurtaracaksın.»

«Benden hoşlandığını sanıyordum.»

«Bir çocuk olarak hiç de fena değilsin.» Şu genç ve dokunulmaz Rocco Cipriani'nin karşısında esmekten bir türlü vazgeçmeyen, İrlandalı atalarından kalma şehvet fırtınasına küfrediyordu içinden. Hem bu kadar yakışıklı olup, hem herkeste saygı uyandıran bir erkek az bulunurdu. Kapkara kıvrıcık saçları, hülyalı bakışlı, koyu renk, parlak gözleri ve Medici prenslerini andıran bir burnu vardı. Keskin yüz hatlarını teker teker incelemesine karşın, bir tek kusur bulamamıştı genç kadın. Ağzına bakmaya cesaret edemiyordu. Bir kadının kendini kontrolünün de bir sınırı vardı. Rocco'nun etkisinde kalmamak çok güçlü. Ünlü Rönesans ressamlarından birine model olabilirdi. Tek eksiği, bedeninin ilginç noktalarına saplanmış oklardı. Rocco Cipriani'ye bakmak, İtalyan resim sanatı konusunda Metropolitan Müzesini dolaşmak kadar eğiticiydi.

Daha yirmi üç yaşında olmasına karşın Condé Nast Yayıncılıkta öyle iyi bir yer edinmişti ki, birkaç yıl sonra kendi çıkaracağı derginin başına geçeceğinden kimsenin kuşkusu yoktu. Amberville'de uzun süre kalmayacağından emindi Linda. Sanat yönetmenlerinin stratejik davranışlarından biriydi kısa sürelerle değişik dergilerde çalışmak. Meslek yaşamları boyunca bir tek dergide kalanlardan çok daha hızlı ilerleme olanakları buluyorlardı böylelikle. Kendi de aynı yollardan geçmişti. Bağlılık insanı bu kadar değer kazandırmazdı. Ne var ki, işinizde çok ama çok başarılı değilseniz, riskli sayılabilirdi bu davranış. Rocco'nunsa bu konuda hiç endişesi yoktu.

Manhattan'da ne kadar yayıncı, ajans ve reklamcı varsa, bir o kadar da birbirinden farklı sanat yönetmeni vardı. Rocco kendine özgü bir kişiydi ve asla dergilerden başka bir yerde çalışmak istemiyordu. Reklamcılık konusunda kendilerine «yaratıcı»

diyenler gerçi çok büyük paralar kazanıyorlardı, ama bir yerden sonra müşterinin dediğini yapmak zorundaydılar. Rocco'nın sınırı ise yalnızca kendi düş gücüydü. Yepyeni fikirlerle donatılacak, tarihe geçecek grafiklerle süslenecek, şimdije dek hiç yapılmamış biçimde düzenlenecek bembeyaz sayfalar onun dünyasıydı. Boş bir sayfa genç adam için bir ressamın tuvaliydi. Düşlediği her şeyi burada gerçekleştirebiliyor, ama tıpkı bir ressam gibi hiçbir zaman tümüyle tatmin olmuyordu.

Dergi dünyasının henüz doymamış Büyük İskender'iydi Rocco; ordularıyla değil, sınırsız yeteneğiyle fethe çıkmıştı. Günde en az on saat masasında çalışıyor, sonra evine gidip dünyanın dört bir köşesinden gelen yüzlerce dergiyi inceliyor, daha önce düşünemediği bir buluş görünce sayfayı yırtıp duvarına yapıştırıyordu. Uluslararası grafik sanatının en üstün örnekleriyle yaratılmış bir kolaja benzemişti Soho'daki büyük evinin duvarları.

Rocco Cipriani dünya yüzünde yalnızca iki kişiyi kıskanıyordu: Condé Nast'ın sanat yönetmeni Alexander Liberman adındaki dâhi ve Pavka Mayer. Günün birinde onlardan birinin yerine geçeceğinden emindi, ama daha öğrenmesi gereken çok şey olduğunu da biliyordu. Linda Lafferty'nin önerdiği işin çekici yanlarından biri de, ilk kez Pavka Mayer'le birlikte çalışacak olmasıydı. Gerçi dolaylı olarak çalışacaktı, ama bu büyük insanın beynindekileri öğrenme olanağı bulabilirdi yine de.

Temmuz ortalarında bir pazartesi sabahı Rocco, **Sovair Vivre**'deki görevine başladı. Cuma günü Linda artık dayanamayacağını anladı, neler olup bittiğini öğrenmek için telefona sarıldı.

«Geciken işlerin tümünü temizledik, pazartesi günü kasım sayısına başlıyorum,» dedi Rocco.

«Şimdiden mi? Emin misin?»

«Şey... tabii hiç kimse gece yarılarında kadar çalışmaktan memnun değil, ama sesleri çıkmıyor.»

«Maxi sorunu ne oldu?»

«Maxi sorunu mu? Yani stajyerimden mi söz ediyorsun?»

«İstersen öyle de diyebilirsin tabii.»

«Tanrım, Linda, kızın sorun olacak bir yanı yok ki. Bana ne kadar yardımcı olduğunu tahmin edemezsin. Öğle tatiline bile çıkmıyor. Bir katı yumurta yiyip derhal işe sarılıyor. Masaları temizliyor, herkesin kalemini sıvırtıyor... On dokuz yaşında bir kıza göre çok olgun. Sabah en erken o geliyor, akşamları en geç yine o çıkıyor. Çörek servisinde fazla oyalanmıyor, herkese tam vaktinde kahve getiriyor. Şimdiye kadar hiç bu kadar düzenli bir çalışma masam olmamıştı. Sigara içmiyor, çok şık elbiseler giyiyor, gevezelikle vakit kaybetmiyor, hani sanki tuvalete bile gitmiyor. İstediğim her dakika elimin altında oluyor, ama asla insanı sıkıyor. Çok iyi bir kız. Şimdi düşündüm de, pek fena sayılmaz... hatta oldukça güzel denebilir...»

«Allah kahretsin!»

«Ne demek bu?»

«Boşver. Boşver, Rocco. İşine devam et. Şimdi ben sahile ineceğim ve boğuluncaya kadar okyanusta yürüyeceğim.»

«Eğer haftasonu çalışmayı tasarlıyorsan, belki sana yardım edebilirim,» diye önerdi Maxi soluğunu tutarak. Rocco için gözü kapalı ölüme gidebilirdi. Yalnızca sıcak kömürlerin üstünden yürümekle kalmayıp, aralarına girip yatabilirdi de. Evinden ayrılabilir, yalınayak kıtaları geçebilir, vahşi doğanın ortasında açlıktan ölebilirdi. Tek Rocco istesin bunu.

«Haftasonu planlarını bozmak istemem,» dedi genç adam.

«Hiç planım yok. Sana yardım ederken belki bir şeyler de öğrenebilirim. Sıkı çalıştığın zaman sayfa planlarını nasıl kaybettiğini biliyorsun. Sonra gidip pizza da alabilirim.»

«İyi fikir. Genellikle yemek yemeyi filan unuturum. Tam yanımda bir pizzacı var, ama servisi o kadar yavaş ki, gelene kadar buz kesiyor. Pekala. Cumartesi sabah dokuzda gel. Sana adresi vereyim.»

Kâğıdı alıp sonsuza dek saklamak üzere çantasına yerleştirdi Maxi. Rocco'nun nerede oturduğunu, telefon numarasını, Hartford'daki ailesini, güzel sanatlar okulundaki burslarını, kazandığı ödülleri, terfilerini biliyordu. Onun gelişiyile dergiyi bir dedikodu fırtınası sarmıştı. Maxi hiç sesini çıkarmadan her anlatılanı dinlemiş, palavraları ayıklamış ve Rocco hakkında iyi bir fikre sahip olmuştu. Bir sürü kızla ilişkisi olduğunu, ama hiçbirinin uzun sürmediğini biliyordu. Dostlarını, düşmanlarını bile tanıyor sayılırdı. Beş gün önce tanıştığı bu yabancı hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrendiğine inanıyordu. İçgüdüleri de Rocco konusunda genç kıza epey yardımcı olmuştu. Hawthorne'un dediği gibi, tam zamanında harekete geçebilmek için mucizevi bir içgüdü gerekti.

Rocco'nun evinde geçirdiği ilk cumartesi ve pazar işler çok yoğundu. Genç adamın çalışma masasının başında derin düşüncelere daldığını fark edince, hiç ses çıkarmadan dolaşüyor ve evin durumunu kontrol ediyordu. Çarşafı değiştirmiş, bütün kirlileri toplamış ve ilk kez bir çamaşırhaneye gidip yıkamıştı. Yine ilk kez bulaşık yıkamış, tabakları yerleştirmiş, kileri gözden geçirip eksikleri not etmişti. Ama çekmeceleri ve dolapları kontrol edecek vakti olmamıştı. Bu işleri yaparken bir yandan da gözünü Rocco'dan ayırmıyor, bir ameliyat hemşiresinin deneyimiyle gerek duyduğu kalemi eline veriyordu. Getirdiği pizzaları ya da sandviçleri yerken bile Rocco'nun sesi çıkmıyordu. Birikmiş işler artık bitmişti, ama Linda Lafferty tatilden dönmeden önce çıkacak olan sayılara kendi imzasını atabilmek, kendi stilini vurgulayabilmek için var gücüyle çalışması gerektiğini biliyordu.

Yiyecek ve içeceğe yönelik bir dergide çalışmak Rocco için başlıbaşına bir sorun olmuştu. Çok uzun süredir giysiler ve mankenlerle çalışmıştı. Okurların ağzının suyunu akıtacak yiyecekler sunmak gibi, tümüyle yabancı olduğu bir konuya alışmak kolay değildi.

«Bir gram, yalnızca **bir gram,**» diye mırıldandı Rocco, pazar akşamı Maxi pizzaları keserken.

«Aç değil misin?» Endişelenmişti genç kız.

«Çift sayfaya yayılmış bir resim üzerinde yalnızca bir tek gram havyar. Yapılacak en iyi şey fotoğrafı Penn'e çekirmek olacak. Ama Penn demek, Condé Nast demektir. Bunu da ben istemem. Lazerle çekilen bir fotoğraf nasıl olur? Ya da foto-mikrografi? Havyarı **çizemezsin**. Yoksa çizebilir misin? Belki evet, belki... iki sayfayı kaplayan altın yapraklar ve Andrew Wyeth'in çizeceği havyar... belki... Neli bu, biberli mi?»

«Her şeyli olsun demiştim.»

«İyi.» Rocco tekrar sessizliğe gömüldü. Biraz sonra **çalış-**maya son vereceğini anlayan Maxi öylesine usulca ayrıldı ki, genç adam gittiğini fark etmedi bile.

Bundan sonraki hafta **Savoir Vivre**'in grafik bölümüne gelenler, kendilerini bir ortaçağ manastırında, el yazması kitapların hazırlandığı odada sanabilirlerdi. Daha özgün, daha heyecan verici sayfalar yaratabilmek amacıyla Rocco'nun öne sürdüğü fikirleri, büyük bir ciddiyetle masasına eğilmiş, gerçekleştirmeye çalışıyordu herkes.

Maxi bu yoğun çalışmada kendine düşen görevi anlatınca Zachary çok sevinmişti. Derginin hazırlanması konusunda sorduğu teknik sorular, kızın bu işle epey ilgilendiğini belli ediyordu. Ama bu ani ilgi bir bakıma endişe vericiydi... Ya yine birdenbire ilgisi dağılırsa? Maxi'nin hevesine hiç güvenmiyordu babası. Haftasonunda okul arkadaşı India West'i Connecticut' da ziyarete gitmiş olmasına ve bu haftasonu tekrar gideceğine de memnun olmuştu.

Pazar gecesi Rocco kalemlerini bıraktı, esnedi ve gerindi. «İşte bu kadar! Tamamdır!» diye seslendi, yıkadığı çorapları dikkatle çekmeceye yerleştiren Maxi'ye. Dergilere, kitaplara, portfolyolara dokunmadan, evi elinden geldiğince temizlemiş, düzene sokmuştu.

«Pizza vakti mi?» diye sordu Maxi.

«Yoo hayır. Bir daha pizza görmek istemiyorum. Dayanamam.» Sırıtarak bakıyordu kızın yüzüne. Çalıştığı en iyi asistan, diye geçirdi içinden. Üstelik kız galiba bir şeyler yapmıştı ki, sabahları giyinirken hiç zorluk çekmiyordu, ama ne olduğunu da bir türlü çözemiyordu.

«Öyleyse et kızartırım, salata yaparım ve fırında patates pişiririm.»

«Pazar akşamı bunları nereden bulacaksın?»

«Hepsi burda,» diyerek buzdolabının kapağını açtı Maxi. Bir gün önceden gerekli her şeyi alıp yerleştirmişti. İzci kampalarında basit yemekler yapmayı da öğretiyorlardı insana.

«Harika. Yorgunluktan ölüyorum. Patatesler pişene kadar biraz kestirsem fena olmaz. Yemek zamanı beni uyandır, olmaz mı?»

«Elbette.»

Başı yastığa değer değmez derin bir uykuya daldı Rocco. Gece olmak üzereydi; ancak güneşin son ışıkları aydınlatıyordu odayı. Maxi usulca yaklaşıp, sessizce yatağın yanında diz çöktü. Uzanıp Rocco'nun saçlarını okşamamak için yumruklarını sıkmıştı. Ya daldığı gibi birdenbire uyanırsa? Şimdiye dek birkaç saniyeden fazla yüzüne bakmaya cesaret edememişti. Ancak büroda Rocco bir başkasıyla konuşurken tüm cesaretini toplayıp bakıyor ve her an başını çevirip gözetlediğini fark edecek diye ödü kopuyordu. Birlikte geçirdikleri iki haftasonu boyunca elinden geldiğince göze çarpmamaya özen göstermişti, çünkü herhangi bir şekilde Rocco'nun dikkatini dağıtırsa oradan kovulacağından emindi.

Maxi genç adama öylesine hayran, öylesine âşıktı ki, nor-

mal tepkileri donmuş gibiydi. Onu ilk gördüğünden beri kendinde olmadığının farkındaydı; yanında nasıl davranacağını bir türlü kestiremiyordu. Rocco'nun kendisinden hiç etkilenmediğini de çok iyi biliyordu. Aşk genç kızı o duruma getirmişti ki, adamın her hareketi ona son derece çekici geliyordu. Kafasını kaşısa, düşüncelere dalıp parmaklarını dişlese, bir şarkı mırıldansa Maxi serseme dönüyordu. Korkunç bir istek ve hayranlıkla Rocco'nun düzgün dudaklarını inceledi, uzun uzun. Ona yaklaşmaya can atıyor, ama başka hiçbir erkeğe karşı duymadığı bu şiddetli arzunun etkisiyle yerinden kımıldayamadığını hissediyordu. İlk aşkın anlatılmaz şaşkınlığı içindeydi. Usulca uzanıp siyah buklelerini okşasa, yavaşça elini yanağına değdirse... ama cesareti yoktu. Tehlikesi çok büyüktü bu davranışın.

İstekle kıvranarak orada diz çökmüş dururken, Rocco'nun sözleri geldi aklına.

«İşte bu kadar! Tamamdır!» demiş ve çalışmaya son vermişti. Kasım sayısı hazırды. Evet, pazartesi günü aralık sayısının çalışmaları başlayacaktı, ama herhalde Rocco'nun yedi gün çırpınmasına gerek olmayacaktı. Şimdiye kadar hiç düşünmemişti bunu Maxi. Bu evde geçirdiği haftasonlarının sonuza dek sürüp gideceğini sanmıştı. Üstelik beş hafta sonra okulu açılıyordu. Birden paniğe kapıldı. Yarın işe gidecekti, her gün olduğu gibi masaları düzeltecek, kalemleri yontacak, herkese kahve getirecekti ve o kalabalığın arasında Rocco onu fark etmeyecekti bile.

Panik Maxi'nin kendine gelmesini sağladı. Büyü bozulmuştu. Fransızca dersinde öğrendiği Danton'un sözleri geldi aklına: «Cesaret, tekrar cesaret ve daima cesaret.» Birkaç dakika sessizce odada dolaştı ve «cesaret» diye mırıldanarak üstündekileri çıkarıp attı. Dolgun, diri göğüsleri, incecik beli, yuvarlak kalçalarıyla çok güzeldi.

Çıplaklık Havva Anamız için ne kadar doğalsa, Maxi için de o kadar doğaldı. Vücudu öylesine biçimliydi ki, soyunduğu

zaman daha uzun boylu duruyordu. Başını sallayarak elleriyle saçlarını dağıttı. **Cesaret**, diye geçirdi içinden, cesaret. Usulca yatağa yaklaştı, Rocco'nun hâlâ derin uykuda olduğunu anladı ve yanına uzandı. Cesaret diye dud ederek, usul usul yüzünü öpmeye başladı. Ancak birkaç dakika sonra Rocco homurdanıp kıpırdadı. Maxi adamın gömleğinin düğmelerini çözüp dudaklarını boynunda, göğsünde gezdirdi ve uyandığını anladınca dudaklarından öptü.

«Maxi? **Maxi?**» dedi Rocco şaşkınlıkla.

Sırtüstü dönüp karmakarışık saçlarının arasından adamın tâ gözlerinin içine baktı. Rocco'nun şimdiye dek duymadığı o içten gelen, şen kahkahasını attı.

«Umarım başka birini beklemiyordun,» dedi kendini onun kollarına bırakırken.

12

«Kraliyet Hava Kuvvetlerinde dedikleri gibi, tahtalıköyü boyluyorsun, Maxi,» dedi India West düşünceli bir sesle.

«Ne demek oluyor bu?» diye sordu Maxi endişeyle. India West henüz on beş yaşında olmasına karşın her şeyi, ama her şeyi iyi bilirdi. Maxi'yle her zamanki gibi beden eğitimi dersinden kaçmaya çalışırken tanışmışlar ve hemen arkadaş olmuşlardı. Bazı kişiler onları yalancılıkla suçluyordu. Ama bir keresinde Maxi'nin açıkladığı gibi, yalan söylemiyorlar, yalnızca yaşamı herkes için daha ilginç bir biçime sokarak bir tür kamu hizmeti yapıyorlardı.

«Uçağın düşüyor demek,» diye yanıtladı India aynada kendini incelerken. «Galiba ben gitgide güzelleşiyorum... ne dersin?»

«Çok güzel olduğunu biliyorsun. Ne zaman güzel olmadın»

ki? Şimdi konuyu değiştirmeye çalışmaktan vazgeç. Benden söz ediyorduk.»

Saratoga'da ailesiyle geçirdiği yaz tatilinden yeni dönmüş-tü India. Lily'yle oğlanlarsa kente ancak ağustos sonunda dö-neceklerdi. En sonunda Maxi'nin Rocco konusunu tartışabileceği biri çıkmıştı karşısına. O temmuz pazarından beri her gün, her gece beraber olmuşlardı. Rocco genç kıza fena halde tutul-muştu. Gerçekten âşıktı Maxi'ye. Kendisi söylemişti bunu. Maxi'nin aksine, Rocco asla yalan söylemezdi. Bulutlar ara-sında gezen Maxi, her zaman kaygısız olan India'nın bu büyük aşkı niçin bir sorun gibi gördüğünü anlayamıyordu.

«On yedi, on dokuz demek değildir. Amberville de Adams değildir,» dedi India.

«Yarın on sekizime basıyorum. Ve hâlâ onun aşık olduğu kişiyim.»

«Pek sayılmaz.»

«Yani gerçeği öğrenince beni sevmeyeceğini mi söylemek istiyorsun, India? Saçmalık bu!»

«Hayır, ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsun. Gerçi gittiğimiz okul için kıbarca, 'değişik bir eğitim biçimi' diyorlar-sa da, ikimiz de aptal değiliz,» dedi India sert bir sesle.

«Pekala, tamam. Babam zengin bir adam.»

«Yaaa!»

«Amerika'nın en zenginlerinden biri, tamam mı? Ama ben Vassar'a değil, hâlâ liseye gidiyorum. Söylediğimden iki yaş küçük olmam ve babamın tonlarla parası olması beni cüzzamlı filan mı yapıyor yani?»

«Ona yalan söyledin.»

«Ben herkese yalan söylerim.»

«Ben de... ama Rocco'nun daima doğruyu söylediğini sen anlatmıştın. Yani artık sana güvenmeyecek. Orta halli, iyi ni-yetli bir İtalyan ailesinin son derece çalışkan, onurlu oğlu, pat-ronun kızıyla ateşli bir aşk ilişkisini sürdürmek ister mi acaba? Ne hale geleceğini tahmin edemiyor musun? Sen sözde onun

yardımcısıydın. Mesleği ne olacak? Anladığım kadarıyla adam işine çok bağlı. Sana bir daha nasıl güvenebilir? Zavalılığı şaşkına çevirdiğinden eminim ve bu iş bir yıl önce başlamış olsaydı, kodesi bile boylayabilirdi. Annenle baban bunu öğrendiği zaman neler olacağını da ancak Tanrı bilir.»

India sesini öylesine ustalıkla kullanıyordu ki, o konuştuğu zaman her yaştan insan dikkatle dinlemek zorunda hissediyordu kendini. India olayına alışkın olan Maxi bile etkilenmişti.

«Benimle böyle konuşmamamı isterdim,» diyerek alnındaki beyaz tutamı çekiştirmeye başladı. Daha önce de başını çeşitli dertlere sokmuştu, ama bu kez çıkar yolu bulamayacağını biliyor ve cüretli görünüşünün altında korkudan ölüyordu.

«India, sana ihtiyacım var,» dedi endişeyle. «Büyük bir derdim var. Bir hafta sonra ailem dönecek ve özgürlüğümü yitireceğim. Rocco'ya onların Avrupa'da olduklarını söyledim. Döndüklerini haber verirsem, tanışmak isteyecektir... ailelerle tanışmak filan gibi eski moda fikirleri var.»

«Anlıyorum.»

«Okulum üç hafta sonra açılıyor,» diye sürdürdü sözlerini Maxi. «Ancak o zaman döneceklerini söyleyeceğim Rocco'ya ve bu arada da sen beni idare edeceksin. Rocco'yla olduğum zamanlar, annelere seninle olduğumu söyleyeceğim. Akşam yemeğinde evde bulunmam gerekince de, Rocco'ya senin yanında olduğumu anlatacağım. Anlıyor musun?»

«Eğer dediğin kadar eskiye bağlıysa, en iyi arkadaşınla tanışmak istemeyecek mi?»

«O zaman senin bir fobin olduğunu söylerim. Evden çıkmaktan korktuğunu anlatırım. Agorafobi çok yaygındır.»

«Ya beni ziyarete gelmeye kalkarsa?»

«Yabancılarla tanışmaktan da korkuyor olursun. Bu da fobilerinden bir başkası olur. Seninle ancak telefonda konuşabilir.»

«Rocco konusu halledildiğine göre, annenle baban ne ola-

cak? Birbirimizden hiç ayrılmadığımıza nasıl inanacaklar?»

«Benim sınıfıma atlayabilmen için sana ders çalıştırdığımı söylerim.»

«**Sen** mi **bana** ders vereceksin?»

«Elbette. Onlar da bilir ki, istediğim zaman çok çalışırım. Üstelik sana iyilik yapıyor olacağım. Seni arayıp beni sorduklarında bir şeyler uyduruverirsin.» Maxi'nin asla beceremeyeceği kadar akla yakın, inanılır yalanlar uydurmakta çok başarılıydı India.

«Yani bundan sonraki üç haftayı telefon başında geçireceğim,» diye homurdandı India. «Okul açılınca ne olacak? Ne zaman ders çalışacaksın? Evden böyle kolay çıkamayacaksınız.»

«Yalnızca bana üç haftalık özgürlüğümü ver, yeter... gerisini daha sonra düşünürüm.»

«Ona gerçeği söyleyebilirsin.»

«India, lütfen,» diye yalvardı Maxi dehşete düşerek. «Bir türlü anlamıyorsun. Başıma gelen en önemli olay bu benim. Bir daha asla böyle bir şeyle karşılaşacağımı sanmıyorum... yürütmek zorundayım. **Gerçek** lafını **aklına** **bile** **getirme**. Çok geç olduğunu biliyorsun.»

«Dostlarımızla yapacağımız en yüce anlaşma, 'Sonsuza dek aramızda yalnız dürüstlük olacak' diyebilmektir.»

«Niçin bana eziyet ediyorsun, India?»

«Ralph Waldo Emerson'un bir sözü. Belleğim güçlüyse suç benim mi?»

«Bunları yalnızken anımsasan olmaz mı?»

«Ayrıca, 'Sakin olun, yüzyıl sonra her şey düzelecek.'»

«Gerçekten beni rahatlatıyorsun, India. En iyi arkadaşım olarak niçin şımarık bir veledi seçtim ki?»

«İnce buz üzerinde kayarken, güvenliğimiz hızımıza bağlıdır.»

«Yine mi Emerson?»

«Sıkıyor mu yoksa seni?»

«Hayır, sinirlendiriyor.» Maxi'nin endişeyle irileşmiş yeşil

gözleri odanın tüm ışığını parlak derinliklerinde toplamış gibiydi.

«Dinle Maxi, oynamak gerçekten dedikleri kadar eğlenceli mi?» diye ani bir çekingenlikle sordu India.

«Oynamak eğlencelerin en **üstünüdür.**»

«Allah kahretsin, ben de böyle diyeceğinden korkuyordum zaten.»

Ekim ayının başlarında Maxi gerçekte yüz yüze geldi. India'yla birlikte öyle çok yalan söylemişler, öyle çok eğlence peşinde koşmuşlardı ki, bu kadar sık sevişen her kadının dikkat etmesi gereken bir nokta o kargaşalıkta akıllarından çıkmıştı. Karşılıklı oturup gün sayımı yapınca, India'nın kibarca dediği gibi, Maxi'nin bir, hatta iki aylık bir «müstakbel anne» olduğu anlaşıldı. Uzun bir süre korku içinde birbirlerine baktılar. Belki de tanıştıklarından beri ilk kez birbirlerinin düşüncelerini kestiremiyorlardı. Sonra Maxi'nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve muzip ifadeli, güzel yüzünü geniş bir gülümseme kapladı.

«Harika! Ne kadar güzel, nefis, beklenmedik bir eğlence. NE KOMİK!» Yerinden fırlayıp kendisinden birkaç santim uzun olan India'yı kaptı, odanın içinde uçurmaya başladı.

«Eğlence mi? Komik mi? Beni yere indir, sersem!»

«Bir bebek. Harika, cici bir bebek. Tıpkı Rocco'ya benzeyen minik bir oğlan. Pembe beyaz, kıvrıkcık siyah saçlı bir bambino. Dört gözle bekliyorum şimdiden! Örgü örmesini öğreneceğim, doğal doğum dersleri alacağım! Keşke hemen yarın doğurabilseydim... Sana dememiş miydim, bir şeyler olur ve her şey yoluna girer diye? Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum doğrusu.»

«Tanrım, bana güç ver,» diyerek bir koltuğa attı kendini India. Duyduklarına inanmak istemiyordu bir türlü.

«Tek tepkin bu mu olacak? Neyin var senin?» diye sordu

Maxi. «Eğlenmeyi bildiğini sanırdım oysa.»

«Belki de benim eğlence anlayışım seninkinden farklıdır,» dedi India alçak sesle. «Ve Bayan Scarlett, çocuk doğurtma konusunda hiçbir şey bilmem ben...»

«Suç benim,» dedi Nina, «İşe girmesini ben önerdim.»

«Suç benim,» dedi Zachary. «Ben de kabul ettim.»

«Ben suçluyum,» diye atıldı Pavka. «Onu grafik bölümüne yerleştiren benim. Ayrıca Linda Lafferty de suçun tümüyle kendisinde olduğunu söylüyor.»

«Doğrusunu istersen, Pavka,» dedi Nina, «Tek suçlu, sana hayran olan sekreterin. **Savoir Vivre**'i o seçmişti.»

«İkiniz de beni dinleyin. Maxi'den başka kimse suçlu değil. Tanrı biliyor ya, Rocco bile suçlanamaz... Maxi kararını verdikten sonra zavallı oğlanın hiç şansı kalmamış demektir,» dedi Zachary.

«Lily ne düşünüyor?» diye sordu Pavka.

«Düğün hazırlıklarıyla öylesine meşgul ki, düşünmeye vakti yok. Ona bakarsan, eğer başkaca işin gücün yoksa, evlenmek için on sekiz yaş idealdir. Biz evlendiğimizde de Lily daha büyük değildi. Ama nedimeler, gül yaprakları saçan çiçekçi kızlar, kadife pantolonlu uşaklar gibi gereksiz şeylerle dolu, tipik bir İngiliz düğünü istiyor. Tek sorun zaman... mümkün olduğunca çabuk evlenmeleri gerekir. Eğer Lily'nin planları olmasaydı, nikâh şimdiye kadar kıyılırdı. Ama Maxi hiç aldırış etmiyor, öyle eğleniyor ki, bebeğin ne kadar erken doğacağı hiç umurunda değil... Düşlerimde onu kilisede elinde buket yerine çocuğuyla yürürken görüyorum.»

«Ya Rocco?» dedi Pavka merakla.

«Ona ne olmuş? Linda Lafferty'le ikiniz, işinde çok başarılı olduğunu defalarca söylediniz,» dedi Zachary belli belirsiz savunmaya geçerek.

«Ben işini değil, ailesini sordum.»

«Onun her yaptığığın doğru olduğuna inanıyorlar,» diye yanıt verdi Zachary. «Geçen akşam hep birlikte yemek yedik. Joe Cipriani, Kore savaşında Hava Kuvvetlerindeymiş, yani savaş anılarını anlattı. Anna'yla Lily ise, gümüş takımların ve porselenlerin desenlerini konuştular. Maxi yarattığı bir hari-kayla Nobel ödülü almış gibi, yüzünde mutlu bir gülüşle oturdu. Rocco'nun da söyleyecek pek bir sözü yoktu. Sanki kafasına odun yemiş ya da tren altında kalmış, belki de ikisini birden geçirmiş gibi bir hali vardı.»

«Herkes her şeyin iyi olduğuna karar verdiyse, niçin biz üçümüz burada oturmuş kara kara düşünüyoruz?» diye sordu Nina.

«Çünkü hepimiz Maxi'yi tanıyoruz,» dedi Zachary acı bir sesle.

Maxi'yle Rocco'nun düğününden altı ay kadar sonra, 1973 Nisanında Angelica Amberville Cipriani dünyaya gözlerini açtı. İnsanoğlu parmak hesabı yapmaya başladığından beri bu süre, erken doğumlar için olağan kabul ediliyordu. Rocco düğünden sonra o şaşkınlığından kurtulmuş, Maxi ise okulun son sınıfını seve seve feda edip, kocasının evini bebeğin gelişine hazırlamaya girişmişti.

Lily'yle Zachary, doğumdan sonra doğruca kendi evlerine gelmeleri için ısrar etmişlerdi. Bebeğin bakımı için Maxi'ye bir dadı tutulabilir, yemeğini pişirecek, ortalığı temizleyecek hizmetçileri olurdu. Onlara yeni bir ev alıp döşemeyi de önerdiler, ama Rocco geleneksel gümüş takımlar dışında karısının ailesinden hiçbir şey kabul edemeyeceğini kesin bir dille anlattı. Yılda otuz beş bin dolar kazanıyordu ve maddi bakımdan kimseye bağımlı olamazdı. Güzel sanatlara girerken ilk bursunu kazandığından beri kendi ailesinden de hiç para almamıştı. Şimdi de karısıyla çocuğunu geçindirebileceğinden emindi. Maxi

artık on sekiz yaşındaydı ve Rocco'nun yetiştiği çevrede o yaş-
taki kızlar kendi evlerini rahatça çekip çevirebilirlerdi.

Maxi geleceğe büyük bir enerjiyle hazırlanıyordu. Üç ayrı
aşıcılık okuluna gidip Fransız, İtalyan ve Çin mutfaklarını öğ-
rendi. Doğumu kolaylaştırmak için iki ayrı yöntem öğrendi. Ma-
ğazaları dolaşıp bebeği için her türlü eşyayı aldı. Akıllıca bir
davranışla, değerli ve kırılacak düşün armağanlarını kutuların-
dan çıkarmadan bir depoya kaldırdı, yalnızca tencereleri, ta-
vaları, paslanmaz çelik yemek takımlarını ve ucuz bardakları
yeni evine taşıdı.

Tanrıya şükür, Rocco'nun evi iki marangozun yardımıyla
üç ayrı bölüme ayrılacak kadar büyüktü. Biri bebeğin odası,
biri de mutfak ve kiler olacaktı. Üçüncü bölümde ise otura-
caklar, uyuyacaklar ve Rocco çalışacaktı. Önceleri Rocco ken-
disine özel bir çalışma odası gerektiğini söyleydiyse de, Maxi
yine ona yardıma devam edeceğini öne sürüp bu isteğin anlam-
sızlığını ortaya koydu. Geçen yaz yaşanan büyük mutluluğa
şimdi de evin bir köşesinde uyuyan bambino eklenmişti.

Mahalle parkının sert bankında oturmuş, son derece gör-
kemli parlak mavi bebek arabasını sallayan Maxi, Manhattan'ın
ağustos ayına özgü nemli sıcağından ne yapacağını şaşırmış
gibiydi. Kısacık şortu, askısız bluzu ve topuksuz sandaletleriyle
ter içinde kalmıştı. Biraz serinlemek için tepesine topladığı
saçları yavaş yavaş kayıyor ve ensesini pişiriyordu. Elindeki
dergiyi sallayarak serinlemeye çalışıyorsa da, hiçbir sonuç
alamıyordu.

Yalnızca iyi, güzel yanlarını düşüneneğim, dedi kendi ken-
dine. Şu kalın yılbaşı sayısı üzerinde çalışmadığı zamanlar Roc-
co çok eğlenceli; feryat edip bizi uyandırmadığı zamanlar An-
gelica çok eğlenceli doğrusu. Angelica'nın uyuduğu, Rocco'nun
çalışmadığı zamanlar evlilik de çok eğlenceli. Yemek pişirmek
de eğlenceli... yoo hayır, pek eğlenceli sayılmaz, çünkü sonra
bulaşık yıkamak gerekiyor. Yani toplam olarak kırk sekiz saat
içinde bir saat eğlence var. Eğer hava bu kadar nemli ve sı-

cak olmasaydı, o bir saat çok daha eğlenceli geçecekti. Allahın belası havalandırma aygıtları çalışmadığı sürece, ağustos ayında New York'da eğlenceli HİÇBİR ŞEY YOK, diye düşündü öfkeyle.

Üç hafta önce sıcak hava dalgası başladığında, pencerelerdeki iki havalandırma aygıtı yaşlılıktan iflas etmişti. Son yılların en sıcak yazı yaşanırken yenilerini bulup taktirmek olanaksızdı. Her gün söz verildiği gibi ustaların gelmesini bekliyordu Maxi ve her akşam yine atlatıldığını fark ediyordu.

Babası Angelica'yı alıp Southampton'daki yazlığa gitmesi için yalvarıyor; Rocco hafta içinde yalnız kalabileceğini, haftasonları ona katılacağını anlatıyordu; ama daima istediğini elde etmeye alışmış olan Maxi, inatla yerinden kıpırdamıyordu.

Bu ilk yaz bir sınav gibiydi ve galiba herkes onun başarısız olacağına inanmıştı. Ama Maxi kentte kalmaya kararlıydı. Küçük bir çocuk gibi ailesinin yanına koşmak istemiyordu. İşleri başından aşkın olan kocasını burada tek başına bırakmaya asla razı olamazdı. Bir babayı bebeğini yalnızca haftasonları görmek zorunda bırakmak ondan bir şeyler çalmak demektir. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp, serin rüzgârlara, okyanusa, hizmetçilerin getirdiği taze sıkılmış, soğuk meyva sularına koşmak... Hayır! Çantasından bir kâğıt mendil çıkarıp boynundan akan terleri sildi.

Niçin yalnızca beyaz şeyler geliyordu aklına? Beyaz ketenler, beyaz kumlar, masmavi denizin üstünde, mavi gökte doluşan beyaz bulutlar, beyaz çocuk bezleri, beyaz tenis ayakkabıları, beyaz önlüklü hizmetçiler, büyük beyaz evler, beyaz dantel örtülü beyaz bambu masalar, beyaz Limoges porselen takımlar... Bu ağustos ayında Manhattan'ın insana sunacağı hiç beyazlık yoktu, ayaklarının dibinde sürünen kirli beyaz kâğıtlar dışında.

Angelica ağlayarak uyandı. Maxi kızını kucağına alıp serinletmeye çabaladı. Sürekli ıslak süngerle sildiği, sık sık ılık suyla yıkadığı halde dört aylık bedeni ısıklık içinde kalmıştı.

Can acısıyla yüzünü buruşturmadığı zamanlar çok güzel bir kız olduğu söylenebilirdi. «Zavallı bebeğim,» diyerek yüzünü çocuğun boynuna gömdü Maxi. «Sana çok acıyorum, sevgili kızım. Zavallı talihsiz, cesur bebeğim benim. Sen çok iyi bir kızsın, ama kimse bunu takdir etmiyor.» Angelica ağlamaktan vazgeçip annesinin saçlarını çekiştirmeye başladı. Gülümsediğini görünce Maxi'nin gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. «Ah, zavallı bebeğim!»

Ani bir kararla yerinden fırlayıp parktan çıktı ve ilk gördüğü taksiyi durdurdu. Beş yüz dolarlık İngiliz malı bebek arabasını kaldırımında bırakıp arabaya atladı.

«Saint Regis Oteli,» dedi şoföre. «Lütfen acele edin, durum çok acil.»

Amberville Yayıncılık kent dışından gelen konukları için bu otelde sürekli bir daire kiraladığı için herkes Maxi'yi tanıyordu. Sanki dalgaların arasından bir cankurtaran sandalına çıkarıyorlarmış gibi çevresini sarıp, beş odalı daireye götürdüler. Maxi bir süre kucağında bebeğiyle bir yatağın üstüne uzanıp, kendini odanın serinliğine bıraktı. Enerjisine kavuştuğunu anlayınca banyoyu ılık suyla doldurup yine Angelica'yla birlikte içine girdi. Bir denizkızı ve yavrusu gibi uzun süre suyun içinde oynastılar.

Sonra bebeğini havlulara sardı, telefonun başına oturdu. Önce Saks Mağazasını arayıp bebek için gerekli her şeyi ısmarladı, sonra Bonwit'e kendisi için ipek pijamalar, gecelikler, bluzlar ve şortlar söyledi. Otelin çiçekçisini çağırıp beyaz güllerle dolu bir düzine vazo istedi. Otel eczanesi de bebeğin tüm gereksinimi karşılayacak kadar büyüktü. Sonra resepsiyonu arayıp komileri siparişlerini toplamaya gönderdi ve yemek ısmarladı. Evet, dedi oda servisi, elbette havuç püresiyle tavuğun beyaz etini hazırlayabilirlerdi. Sonunda sıra Rocco'ya gelmişti.

«Sevgilim,» dedi Maxi heyecanla. «Yazı geçirmek için ha-

rika bir yer buldum ve senin büromdan yalnızca birkaç blok ötede.»

Ağustos ayında New York'un aşırı sıcak olması olağandır ve kentlilerin çok iyi bildiği gibi, genellikle eylülde de durum değişmez. «New York'da Sonbahar» şarkısında, sonbaharın ekim ayı olduğu belirtilmeliydi aslında, tıpkı «Nisan'da Paris»de şemsiye, kalın yağmurluk ve çizmesiz dolaşılmayacağını belirtmesi gerektiği gibi. Maxi, Rocco ve Angelica beş hafta daha St. Regis Otelinin serinliğinde sürdürdüler yaşamlarını ve genç adam oda servisi faturalarının kendi maaşından daha yüksek olduğunu fark etmesine karşın sesini çıkarmadı. Duyguları ne olursa olsun, minik bebeği kendi evinin sıcaklığıyla baş başa bırakamazdı. Havalarda serinleyince nasıl olsa geri döneceklerdi.

Eylül sonlarına doğru bir sabah işe giderken, «Bence bu akşam eve dönsek iyi olur,» dedi Maxi kocasına.

«Ben de ilk kar yağınca kadar kalmak isteyeceğini sanmıştım,» diyerek güldü Rocco, karısının mutlu yüzüne bakıp burnunun ucunu öperken.

«Oda servisinden bıktım,» dedi Maxi. Sonra da bir eliyle bebeğini tuttu, öbürüyle başarılı bir biçimde Rocco'nun kravatının altından düğmelerini aralayıp göğsünü öptü.

«Erken dönüp toplanmana yardım ederim,»

«Endişelenme, sevgilim. Bütün gün boşum, oteldeki de yardım etmeye söz verdiler. Yalnızca gelip ikimizi al yeter.»

Akşam otele dönen Rocco, karısıyla kızını lobide kendisini bekler buldu.

«Her şey hazır,» dedi Maxi sevinçle ve taksiye bindiler. Otel kapıcısı şoföre adresi verdi.

«Niçin bu tarafa gidiyoruz?» diye sordu Rocco.

«Önce uğrayıp bizimkileri görmek istedim.»

Rocco, «Öyleyse niçin evi geçtik?» diye sordu sabırla. Ma-

xi'nin sık sık yaptığı sürprizler çok hoşuna gidiyordu. Çok sevdiği bir İtalyan yemeğini öğrenip pişirir, taslaklarını beceriksizce de olsa çerçeveleyip asar, bir eskicide bulduğu dantel bir elbiseyi kızına giydirirdi.

«Çünkü Toby'nin evine gittiler.»

«Ve Toby de bir dostunu ziyarete gitti, değil mi?»

«Doğru. Çok akıllısın. Seninle yalnızca olağanüstü yakışıklığın için değil, korkunç zekân için de evlendiğimi biliyor muydun?»

«Ben de hamile kaldığın için evlendiğimizi sanıyordum. Çevrede herkesin fikri bu zaten.» Karısının gözlerindeki muzip ifade onu da keyiflendirmişti. Ancak güzel bir düşte görülen, erişilemeyen bir kıza insan kendini nasıl teslim ederse, öylesine bırakmıştı Rocco kendini karısına.

Beşinci Caddeyle Madison arasındaki Yetmiş Altıncı Sokakta, büyük bir evin önünde durdular. Asansörle beşinci kata çıkıp uzun koridoru geçtiler. Maxi zili çalınca üniformalı bir hizmetçi kapıyı açtı.

«Kimse yok mu burada?» diye sordu Rocco, beyaz duvarlı, kahverengi, koyu sarı ve toprak rengi döşenmiş büyük odaya hayranlıkla bakarak. Nedenini bilmiyordu, ama birdenbire sevmişti burasını.

«Herhalde bir yerlerdedirler,» dedi Maxi ve koridora çıkıp seslendi. «Evde kimse yok mu?»

«Salonda beklememiz daha doğru olmaz mı?»

«Hadî sevgilim, şimdi buluruz onları,» diye yanıtladı Maxi koridordan. Birlikte odaları dolaşmaya başladılar. Çok şirin bir bebek odası, antika bir örtüyle kaplı yatağın bulunduğu büyük yatak odası, hizmetçinin yemek hazırladığı pırıl pırıl mutfak, iki kişilik masanın hazır beklediği kırmızı duvarlı yemek odası... Rocco kolundan tutup onu durdurdu. «Otur ve bekle. Bir başkasının evinde sen bile böyle dolaşamazsın. Yoksa bu da bir sürpriz parti mi?»

«Bak bir oda daha var. Belki de orada saklanıyorlardır,»

diyerek kapıyı açtı Maxi. Rocco çalışma masasının ve her türlü araç gerecinin yerleştirilmiş olduğu aydınlık odanın kapısında kalakaldı.

«Bütün hepsi 'bir gecede oldu sanma,» dedi Maxi gururla.

«Burası...»

«Burası **bizim** evimiz. İşte sana sürpriz parti. Sandığım kadar uyanık değilmişsin.»

«Ailenden hiçbir şey kabul etmemek konusunda söylediklerimi biliyorsun Maxi, bunu nasıl yaparsın?» diye sordu Rocco alçak sesle.

«Sözlerine saygı duyuyorum. Bunun onlarla hiç ilgisi yok.»

«Öyleyse nereden geliyor?»

«Benden. Benden sana, benden bana ve 'benden Angelica'ya bir armağan.»

«Ne demek istediğini pek anlamadım.»

«Adıma kurulmuş olan fondan geliyor. Doğduğum zaman babam ayırmış bu parayı benim için. Doğum günümde bana geçti. Yirmi birime ve yirmi beşime basınca tekrar kullanabileceğim... Tabii Justin'le Toby'nin de aynı hakları var. Hayattayken çocuklarına para verebilmenin bir yöntemi bu, yoksa insan ölünce devlet her şeye el koyuyor.» Ayrıntıları pek bilmediği için, işi geçiştirmeye çabalıyordu Maxi.

«Yani **seni tanıdığı halde**, yüklü bir para mı verdi sana baban?» İnanmadığı anlaşılıyordu Rocco'nun sesinden.

«Doğduğum zaman kurmuş bu fonu, sonra da yapacak bir şey kalmamış. Yoksa bana bu kadar para vermezdi doğrusu. Ama pek savurgan davrandığımı da söyleyemezsin.»

«Neye göre?»

«Beş milyon dolara sahip olduğuma göre.»

«Beş milyon mu?»

«Apartmanın fiyatı dahil, bir milyonun dörtte üçünden fazlasını harcamadım ki, Rocco.»

«Yedi yüz elli bin dolar!..»

«Pek büyük bir yer sayılmaz, ama üçümüze de yeter,» diye

açıkladı Maxi sabırla. Rocco hiç de zeki görünmüyordu bu gece. «Bir çocuğumuz daha olunca başka bir eve taşınırız.»

«Yoksa hamile misin?» Zor konuşur gibiydi Rocco. «Bu gecenin öbür sürprizi de bu mu?»

«Yoo, henüz değil.»

«Hadi gidelim.»

«Nereye?»

«Bizim eve. Ailenden hiçbir armağan kabul etmediğime göre, bunu... bu evi kabul edebileceğimi nasıl düşündün?» Öfkeden solmuştu yüzü. İliklerine kadar hakarete uğradığını hissediyordu.

«Ama bunun ailemle ilgisi yok. Tamamiyle farklı. **Kendi paramla aldım** ve döşedim bu evi. Herhalde kendi paramı harcamaya hakkım var, değil mi, Rocco? Ne de olsa her şeyi paylaşacağız.»

«Bunu yapamam. Özür dilerim, Maxi, ama asla kabul edemem. Tüm inançlarıma ters düşüyor bu durum.»

«İnatçı, eski kafalı, zorba bir erkek gibi davranıyorsun.» Maxi'nin sabrı yavaş yavaş tükeniyordu.

«Kendim gibi davranıyorum. Evlendiğimiz zaman beni daha iyi tanımalıydın. Hiç değişmedim ki.»

«Ben de değişmedim.» İyice öfkelenmişti Maxi.

«Ve bütün sorun bu. Birimizin değişmesi gerekiyor.» Yumruklarını sıkımişti Rocco. Bunların olacağını önceden tahmin etmeliydi. Defalarca uyarı işareti almış, ama aldırış etmemiştir. Maxi'nin böylesine şımarık ve düşüncesizce kaprisli olabileceğine inanmak istememekle aptallık etmişti.

«Bana böyle bakma, Rocco Cipriani!» diye haykırdı Maxi.

«Hoşçakal, Maxi,» dedi Rocco yalnızca. Söyleyeceği başka bir sözün evliliklerinin yıkılmasından bile acı geleceğini düşünmüştü. Tâ başından beri bu dakikayı yaşamaktan korkmuştu; ne var ki, Maxi'nin gerçek kişiliği konusundaki sezgilerine kulak vermemeye özen göstermişti. «Eşyalarımı sonra aldırırım.»

Boş odada, ağzı açık kalakaldı Maxi. Ön kapının usulca kapandığını duydu. Birkaç dakika zilin tekrar çalmasını bekledi, sonra kucığında Angelica'yla salona geçip, özenle seçilmiş yaprak kırmızısı kadife koltuklardan birine oturdu. «Nasıl olsa dönecektir, Angelica,» dedi bebeğiyle konuşarak. «Bana emir verilmeyeceğini anlayınca dönecektir. Kendini kim sanıyor, Tanrı aşkına? **Hiç kimse** benimle böyle konuşamaz. Duyuyor musun, **hiç kimse!**» Derin bir acıyla gözyaşlarına gömülürken, ikisinin de değişemeyeceğini biliyordu. Gereksiz gururu ve inancı yüzünden Rocco değişmeye yanaşmayacaktı. Kendi de asla değişmezdi. Ne de olsa Maxi Amberville'di o. **Niçin değişmek zorunda kalsındı?**

13

Maxi büyük bir hevesle dayayıp döşediği evde bir tek gece bile geçirmede. Ertesi gün Rocco'nun eşyalarını yolladı, emlakçıyla konuşup evi içindekilerle birlikte kaçta satabilirse satmasını tembihledi.

Amberville Yayıncılığın avukat ordusu sayesinde kolayca ve basına yansımadan boşandılar. Angelica'nın bakım masrafını Maxi'yle eşit oranda üstlendikten sonra, bebeğin sürekli olarak annesinin yanında kalmasına izin verdi Rocco. Yalnızca haftasonları görmeye razı oldu. Bütün boşanmış babalar gibi, çocuğunu mahallenin parkına götürüyordu. Onlardan tek farkı, Angelica'nın öbür çocukların hepsinden küçük olmasıydı.

Boşanma sarsıntısını atlatmak için Maxi kendini tümüyle kızının bakımına verdi. Hiç üşenmeden Madison Bulvarındaki manavların hepsini dolaşıyor, portakalların tazeliğini ya da tavuk etlerinin yumuşaklığını uzun uzun tartışıyordu. Ama Angelica'nın gibi titreşen, onu cezalandıran bir acının farkına varıyordu. Çok

sağlıklı bir bebek olan Angelica, zamanının çoğunu uyumakla geçiriyordu üstelik. Başka bir seçeneği olmadığını anlayan Maxi, derin acısına sessizce katlanıyordu. Her gün Angelica'yı yıkıyor, yediriyor ve alt kata, Lily'yle Zachary'yi ziyarete götürüyordu. Yeni evini terk ettiği akşam, Maxi bildiği tek yuva olan baba evine geri dönmüştü.

Bu yas dönemi 1973 sonbaharından 1974 kışına kadar sürdü. On dokuz yaşına bastıktan sonra bir ilkbahar günü, durumunu yeniden değerlendirmesi gerektiğine karar verdi. Yatağının üstüne yumuşak yastıkları attı, uyuyan kızını da kucağına alıp geleceğini düşünmeye başladı. Ruhsal durumunu araştırmak bahtsızlığına uğramış bir annenin göğsünü kaplayıp, onu koruyacak kadar büyümüştü Angelica.

Yaşam sürecinde tam olarak neredeyim, kendimi nasıl tanımlayabilirim, diye düşündü bir an. Boşanmış bir kadındır, bir kızı vardı ve birkaç ay sonra yirmi yaşına basacaktı. Genç kız değildi, evlilik dışı çocuk sahibi bir anne değildi, üniversite öğrencisi de değildi. Öte yandan mesleği olan bir işkadını da değildi. Kendini sığdırabileceği bir tek kategori kalmıştı; İlginç bir yaşam sürecekti, **genç bir dul**. Tabii eğer bu söz hâlâ geçerliyse.

Adına kurulmuş vakıf fonundan daha ilk seferinde eline milyonlar geçmiş olan bu genç dulun ne gibi seçenekleri vardı? Böylesine bol parası ve zamanı olan bir kadın için sayısız seçenek olmalıydı. Herhalde bu koca evde rahatça yaşayabilir, istediği zaman girip çıkabilirdi. Artık çocuk olmadığına göre, kimse ona karışamazdı. Babasının evini bir üs olarak kullanıp... ne yapabiliirdi?

Belki de öncelikle Manhattan'da bir üniversiteye gitmesi en doğrusu olurdu. Ama liseyi bitirmemişti henüz. Yıllar boyu okuldan okula dolaştığı için, onu son sınıfa kabul edecek bir sürü okul olduğunu biliyordu. Yani üniversiteye gitmek olasıydı. Ama artık eğitilmekten bıktığını hissediyordu. Okula dönmek için artık hem çok geç, hem de erken değil miydi? Üniversiteyi sil listeden!

Sonra yolculuğa çıkmak vardı. Bir dadı tutup Angelica'yı da yanına alır, altı ay ya da bir yıllığına İngiltere'ye, büyükbabasıyla büyükannesinin yanına gidebilirdi. Londra'yı fethe çıktığını düşledi bir an. Zandra Rhodes'in yarattığı en çılgın giysileri alabilir, Eaton Meydanında büyük bir kat tutar, bir Rolls, bir Bentley... yoo, hayır, bir Daimler, hani kraliçenin kullandığı ve Amerika'nın yolları için çok geniş olan o arabalardan birini alabilirdi. Annesinin katılmak için hiç çaba göstermediği Londra sosyetesine kendini kabul ettirebilirdi, tabii Baron Adamsfield'in yardımıyla. Keşke altmışlı yılların coşkun Londra'sına gitmiş olsaydı... Bir süre keyifle kendi kendine gülümsedikten sonra gerçeği anımsadı ve gözleri şaşkınlıkla irileşti. Çocuğuna çok düşkün bir baba olan Rocco, kızını altı ay alıp götürmesine asla izin vermezdi. Asla. Demek bir iki haftadan uzun yolculuklar olanaksızdı. Yolculukları da sil listeden!

Ya bir iş? Grafik bölümünde en basit işleri yapmaya razı olduğu için bu duruma gelmişti. Belki de iş dünyası ona göre değildi. Ayrıca bakmakla yükümlü olduğu bir çocuğu vardı. İşi de sil!

Baba evinde, yattığı yerde kalmıştı yine. Ama bunu kabul edemezdi. Annesiyle babası kalmasını ne kadar çok isterlerse istesinler, buradan ayrılmak zorundaydı.

Maxi usulca kızının saçlarına doğru üfledi ve bukleleriyle oynadı. Ailesi onun tek başına yaşayabileceğine inanmıyordu. Bugünkü durumun geçici olduğunu kabul etmiş göründükleri halde, gerçek duyguları gözlerinden belliydi. Daha akli başında bir erkek karşısına çıkıp, Maxi'yi bir daha hiç denemek istemediği sağlam bir evliliğe götürünceye dek, kızlarının kendi evlerinde kalmasını istiyorlardı.

Her şeyi düşününce, geriye bir tek seçenek kalıyordu: Manhattan'da kendine bir ev tutmak. Baba evinin büyümüş kızı rolünü oynamak istemiyorsa, başka çıkar yolu yoktu. Hafif bir korkuya kapıldı. Hiç tek başına yaşamamıştı. Baba evinden çıkıp

doğruca kocasının evine gitmiş ve tekrar ailesinin yanına dönmüştü.

Bunu denemek için geçerli bir neden daha, diye düşündü. Hemen yarın başlayacaktı yeni bir ev aramaya. Londra'ya gide-meyeceğine göre, kentin ortasında güzel bir ev bulabilir ve dostlarını davet edebilirdi. Hangi dostlar? **Savoir Vivre**'in grafik bölümüne adım attığı günden sonra yaşamında öylesine büyük değişiklikler olmuştu ki, herkesle ilişkisini koparmıştı. Yalnızca India vardı, o da üniversiteye gidiyordu. Yine de tanıdığı birileri kalmış olmalıydı. Davetleriyle ünlü bir hanım ne demişti: Eve konuk çekmek için bir kutu sardalye açmak ve bunu herkese duyurmak yeterlidir. Derhal bir kutu sardalye ve bir konserve açacağı almam gerekiyor, diye düşündü. Yaşamdan aldığı derslerden biri de, her şeyin birbirini kovaladığıydı. Kaçırdığı dersler varsa, bunları da zamanla öğrenebilirdi.

Maxi baba evinden kesinlikle ayrılmaya karar verince, hemen kolları sıvayıp çok sevimli bir ev tuttu, Ludwig ve Bizet adında iki iç mimarı da burayı güzelleştirmekle görevlendirdi. Bu ev ani kararlar veren bir genç kızın değil, akli başında bir mirasyedinin On Beşinci Lui'den Venedik'e uzanan ve İngiliz motifleriyle yumuşatılan görkemli evi olacaktı.

Geleceğini planlamak için uzun uzun düşündü Maxi. Yeni boşanmış kadın rolü oynamaktan vazgeçti. Manhattan'da kocasından yeni boşanmış o kadar çok kadın vardı ki, neredeyse bir kulüp kurabilirlerdi ve onların arasına katılmak istemiyordu. Dergideki ilk çalışma gününe kendini hazırladığından çok daha büyük bir özenle, bundan sonraki kimliğini belirledi: Yeni Maxime Emma Amberville Cipriani, kocasını yeni yitirmiş bir dul olacaktı. Çok erken, çok acıklı ve çok gizemli bir dulluk her şeyden daha çekiciydi. İnsana hem şiirsel, hem de onurlu bir hava veriyordu. Tabii rolünü gerektiği gibi oynayabilirsen, diye düşündü gülümsemeye başlarken.

Dul kadın rolüne hazırlanmak için önce ani gülüşlerini bastırdı Maxi. Sık sık nedeni belirsiz sessizlikler yaratmayı öğrendi. Sürekli kullandığı dışadönük enerjisini, benliğinin derinliklerine çevirdi ve anlatıp kimsenin canını sıkmak istemediği bir acıyla kıvrandığını hafifçe ortaya çıkaran bir hava verdi kendine. Son derece, ciddi, pahalı ve çok yakışan siyahlara bürünmüştü. Kullandığı tek takı, annesiyle babasının düğün armağanı olan iki sıra inci kolye ve bir dulun gerekli aksesuarı olan incecik, göze batmayan bir alyanstı. Evde yalnız olduğu zamanlar eski blucinlerini ve gömleklerini geçiriveriyordu üstüne, ama tepeden tırnağa siyahlara bürünmedikçe sokağa adım atmıyordu. Kent dışına çıkarken bile siyah pantolonlar, siyah ipek bluzlar giyiyordu. Bütün allıklarını, rujlarını çöpe atıp, bildiği makyaj hileleriyle yüzüne inanılır bir solgunluk verdi ve gözlerinin altını hafifçe morarttı. Keşke India burada olsaydı da, yarattığım harikaları görseydi, diye hayıflanıyordu aynanın önünde otururken.

Her yeri çınlatan kahkahasını kendine yasakladığı gibi geçmiş hakkında konuşmamaya da özen gösteriyordu. Buna karşılık insanların her zaman konuşmak istedikleri konuda, yani kendileri hakkında anlattıklarını dikkatle dinlemeyi öğrenmişti. Özel yaşamına ait soruları atlatmayı da öğrendi ve aldığı üç davetten ikisini geri çevirdi: Angelica'yla evde kalmak zorundaydı! Sardalye kutusu çok iyi iş başarmıştı doğrusu. Sık sık içinden geldiği halde, hiç kimseye Rocco Cipriani'nin öldüğünü söylemedi. Ne eski bir evlilikten söz etti, ne de artık olmayan bir kocadan.

İnsanların başkalarının özel yaşamlarının ayrıntılarını anımsama süresi, şömineye atılan bir kucak odunun yanma süresine eşitti Manhattan'da. Pek az konuşarak bir yıl sonra, yirmi birinci yaş gününde kendini bir dul olarak tanıtmayı kesinlikle başarmıştı.

Bu süre içinde birlikte olduğu bir düzine erkeği büyük bir titizlikle seçmişti. Her biri kusursuz, bekâr, her an onunla evlenmeye hazır ve parasını istediği gibi harcamasına asla karışma-

yacak kişilerdi. Ama hiçbiriyle birkaç aydan fazla beraber olmak ihtiyacını hissetmemiştir. Bir daha asla âşık olamayacağına inanıyordu. Bu düşünce bazen onu üzüyor, bazen de korkunç bir özgürlük duygusuna kapılmasına neden oluyordu. Bugüne uyarlanmış bir Henry James romanının kadın kahramanı gibi görüyordu kendini: Geçmiş pek az bilinen; bugünü kendine özgü ama ailesi, parası ve bağımsızlığıyla çekici ve doğruyu söylemek gerekirse, geleceğinin çok şeyler vaat ettiği yüzünden belli olan bir kadın.

1978 Ağustosunda bir gece, Monte Carlo Kumarhanesinin kapısına yaklaşıyordu Maxi. Bu küçük ülkede her beş kişiye bir polis düştüğü için en karanlık sokaklarda bile takılarıyla hiç çekinmeden dolaşabileceğini biliyordu. Tâ içinden yükselen bir ses şimendifer masasında şanslı bir iskemlenin onu beklediğini fısıldıyordu, ama hiç acelesi yoktu.

Monte Carlo'da ilk gecesi idi ve yaşamı boyunca ilk kez kendini, istediği gibi davranacak kadar özgür hissediyordu. Ailesi Southampton'a yazlığa gitmiş, Rocco da dergideki işlerini ayarlayıp Angelica'yı bir ay boyunca yanına alıp Hartford'daki ailesini ziyarete gitmeyi kabul etmişti.

Maxi dostlarının yazlıklarına konuk olmayı ya da onlarla birlikte yolculuk yapmayı kesinlikle reddetmiş, Monte Carlo'daki Hotel de Paris'de, balkonundan güneşin batışını izleyebileceği bir köşe dairesi ayırtmıştı. Aşağıda kalabalık Monte Carlo limanı uzanıyor, uzaklarda mavi gökle mavi denizin birleştiği noktada limana yaklaşan gemiler görülüyordu. Maxi'nin balkonundan bakılınca, şirin küçük villaların birçoğunun yıkılıp Miami stili yüksek binaların yapıldığı fark edilmiyordu. Grimaldi'nin ülkesinin Akdenizlilerden çok İsviçrelilere özgü, duygusalıktan uzak bir katıllıkla berbat edildiği belli olmuyordu.

Ne kadar sıcak olursa olsun, Monte Carlo'nun ziyaret mevsimi ağustostur. Bir ay süren balolar, havaifşekler, bale gös-

terileri, belli bir kesimin her yıl yinelenen ziyaretleri... Doksan dokuz ülkenin vergi kaçakçıları avukatlarının ve muhasebecilerinin emriyle bir ay için Monte Carlo vatandaşı olur, geri kalan on bir aya yetecek kadar para kazanırlar. Yat limanı ağzına kadar dolar ve Monte Carlo efsanesi her yıl yeniden doğar.

Maxi de kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Yolculuk için aldığı yeni giysilerin hiçbirisi siyah değildi. Para durumunu da çok iyi ayarlamıştı. O gün bozdurduğu dolarlara karşılık aldığı franklar çantasını iyice şişirmişti.

New York'da dul kadın yaşamı sürerken, Beekman Place' de oynayan poker partilerine arasıra katılmıştı, ama her zaman Las Vegas'a hiç benzemeyen gerçek bir kumarhane görmeyi çok istemişti. Kumar bir bakıma alışverişe benzerdi... İnsan her ikisini de yalnız başına yapmalıydı. İster yeteneğe dayansın, isterse yalnızca şansın rolü olsun, kumar bir seçim işiydi ve omzunuzun üzerinden biri bakıp fikir verdiği sürece hiçbir zevki ve anlamı kalmazdı. Dul kadın yaşamı bir yerden sonra sıkıcı gelmeye başlamıştı ve artık yeni bir maceranın da tam zamanıydı. Böyle bir macerayı hak etmişti doğrusu. Kumarhaneye akın akın giren insanlar da en az kendi kadar neşeli ve serüvene hazır görünüyordu.

Büyük binanın girişindeki salonda düş kırıklığına uğradı. Spor giyimli turistler kumar makinalarının kollarını çekip dururlarken, yüksek tavanları süsleyen resimler âdeta küçümsercesine onları seyrediyordu. Ama özel odaların girişindeki nöbetçileri geçince, Monte Carlo Kumarhanesi efsanesinin hâlâ capcanlı olduğu görülüyordu. Altın yaldızlı eşyalar, ön tarafın caz müziğini yok eden yumuşak bir vals, kumar makinalarının yanıp sönen ışıklarını unutturan pembemsi bir aydınlık, ağır adımlarla yürüyen, alçak sesli, iyi giyimli insanlar. İster kumar deyin, ister bahis, oyun, kâğıt, ne derseniz deyin, hiç kimse bunun büyüsüne karşı bağışıklık kazanamamıştır, Maxi bile.

Yanında bir kavalyyeye gereksinmeyen, ancak çok güzel bir kadının duyabileceği özgüvenle salına salına içeri girdi Maxi.

Uzun askısız tuvaleti gözlerinin yeşilinden bir ton açıldı ve zalimcesine saydamdı. New York'dayken ensesine topladığı saçları, bu akşam omuzlarına dökülüyordu. İnci kolyesini boynundan çıplak sırtına doğru atmıştı. Göğüslerinin arasına sıkıştırdığı minik beyaz orkide demeti, dulluk ya da masum genç kızlıkla ilgisi olmadığını simgeliyordu âdetâ. Eğlenceye susamış bir dişi kediymiş sanki.

Bakara ya da şimendifer için vaktin henüz erken olduğuna karar verip, biraz rulet oynamayı düşündü. Daha önce hiç denememişti, ama hiç yetenek gerektirmeyen aptalca bir çocuk oyununa benziyordu.

Kasaya gidip onbin dolarlık fiş isteyince, beş yüzer franklık yüz tane büyük siyah fiş sürdüler önüne. Bu kadarla kendime fazla zarar vermem, diyerek en yakın rulet masasına oturdu. Önce yaşına oynamayı düşünüp on fişi yirmi üç numaraya yatırdı. Tekerlek döndü, durdu ve Maxi bin dolar yitirdi. Belki gelecek yaş günü uğurlu olabilirdi. Yirmi dört siyah da hiçbir şey kazanmadı. Eğer kazansaydı otuz beş bin dolar alacaktı, çünkü sayılar bire otuz beş veriyordu. Acemi şansına ne olmuştu acaba? Bunu düşünürken yanında oturan adamın krupiyeye seslendiğini duydu.

«Sıfıra on tane.» Belirleyemediği bir aksanla konuşuyordu. Merakla adama baktı Maxi. Bir kolunun üstüne öylesine abanmıştı ki, bir tek kol kemiği tüm bedenini taşıyordu. Üzerinde Maxi'nin şimdiye dek gördüğü en eski, en biçimsiz ceket vardı. Siyah saçlarının kesilmeye, sakallarının traş edilmeye, gözlerinin da aralanmaya ihtiyacı var gibiydi. Upuzun siyah kirpiklerinin altından herhangi bir şey görüp görmediği belli değildi. Canı sıkılmış bir korkuluğu andırıyordu. Ama bu korkuluk tarlada o kadar uzun süre kalmıştı ki, kuşlar onu didik didik etmişlerdi. Zevk ve eğlenceye harcanmış iğrenç yaşamının belki de son şansını deniyordu. Ama düzgün profilinde ve bakımlı güzel ellerinde bir başkalık vardı. Acaba profesyonel bir kumarbaz mıy-

dı? Herhalde olamazdı, çünkü özsaygısı olan hangi profesyonel böylesine kötü giyinebilirdi?

Kendisine yalnızca bir saniye kadar bakmış adamı incelerken, yetmiş fiş daha kaybetti Maxi. Otuz yaşlarında olmalıydı bu adam ve galiba İrlandalıydı. Bu kadar beyaz bir tenle bu kadar koyu siyah saçlar başka hangi ırkta görülebilirdi? Eğer gözleri de maviyse tahmini doğru çıkacaktı, ama bir türlü gözkapakları aralanmıyordu. Beş yüz franklık on fişini sıfırda kaybedince, aynı miktarı yine sıfıra sürdü. Ne yüz ifadesi değişti, ne de önce hızlı sonra yavaş dönen tekerleğin üstünde dans eden topa baktı. Onu ilgiyle seyrederken Maxi yine kaybetti. Adamın ayağında eski tenis papuçları vardı. Gece ceketinin altına bol bir beyaz tişört giymiş, zorunlu olan kravatu bunun üzerine bağlamıştı.

Yalnızca on fiş kaldığını fark edince, bir görevliye işaret edip elli fiş getirmesi için gerekli parayı verdi Maxi. Masa komşusu da başını kaldırdı.

«Bana da on tane.» Para çıkarmamıştı cebinden. Herhalde kumarhaneden kredi bekliyordu.

«Özür dilerim, efendim,» dedi görevli istediğini geri çevirerek.

«Yok mu?»

«Korkarım ki, hayır efendim.»

«Herhalde gecemde değilim.» İfadesiz bir sesle söylenmişti bu sözler.

Gerçekten İrlandalı, dedi Maxi içinden. Bir an için görmüştü adamın mavi gözlerini. Herhalde limanda demirli yatlardan birinde çalışıyordu ve ödünç aldığı ceketle buraya gelip son kurşunu da yitirmişti. Ama aksanı İrlandalıya benzemiyordu, bir değişiklik vardı.

Adam eğilip çorabının içinden beş fiş daha çıkardı. Bunları son şans olarak saklamıştı besbelli. Maxi bu zavallı yaratığa acıdığını hissediyordu. Çok zor durumda olduğunu belli etmemeye çalışmasında bir soyluluk vardı. Yolun sonuna geldiği açıkça görülüyordu. Son fişlerini de yitirince onu nelerin beklediğini

kim bilebilirdi? Belki de borç aldığı ya da çaldığı parayla oynuyordu. Ama yine on fişi de hiç duraksamadan sürdürdü. Kendine son bir şans tanımak için bir tek fiş bile saklamamıştı. Tekerek yavaşlarken Maxi soluğunu tuttu. Top sıfırda durdu. Neşeyle el çırpı. Otuz beş bin dolar! Herhalde adam artık intihar filan etmezdi. Tebrik etmek için ona döndü, ama genç adamın gözkapakları bile aralanmamıştı. Acaba dürtsem mi, diye düşündü bir an.

Krupiye bir sonraki oyunu başlatırken masayı bir heyecan dalgası sarmıştı. Adam hâlâ put gibi duruyordu. Sonunda krupiye, «Yine sıfır mı, efendim?» diye sordu.

«Evet.»

Hepsini kaybedecek, diye düşündü genç kadın dehşetle. Arka arkaya iki kez sıfırın kazanması olanaksızdı. Adam deli miydi, sarhoş muydu, yoksa bu oyunu mu biliyordu?

Adamı uyarmamak için kendini kontrol etmeye çalışırken para sürmeyi unutmuştu Maxi. Krupiye «**Rien ne va plus**» deyince geç kaldığını anladı. İçini çekerek tekerleği izledi ve zıplayan top yine sıfırda durdu. Masayı çevreleyen kalabalıktan hayret sesleri yükseldi. Korkuluk otuz beş kere beş bin frank kazanmıştı. Maxi'nin paslanmış çarpım tablosu bile bu rakamın bir milyon dolardan fazla ettiğini bildiriyordu. Artık gözlerini açmalı ve bu kadar umutsuz görünmekten vazgeçmeliydi bu adam. Dudaklarında bir gülümseme var mıydı? Gözleri aralanmış mıydı? Yanakları kızarmış mıydı? Hayır, kesinlikle hayır. Hâlâ tek koluna yaslanmış duruyor, fişlerine bile uzanmıyordu. Görevlinin kredi verilmeyeceğini söylediği zamanki kadar duygusuz ve kayıtsız görünüyordu. Aklından zoru vardı herhalde.

«Fişlerinizi toplayın,» dedi Maxi alçak sesle.

«Niçin?»

«Yoksa yine hepsini kaybedeceksin, aptal. Tartışma benimle. Belki de yaşamının tek şansı bu.» Öfkeyle tıslıyordu Maxi.

«Küçük mü oynayayım yani?» Alay ediyormuş gibi çıkmıştı sesi.

Krupiye bir görevlinin gelip bu miktarın sürülmesini onaylamasını beklerken, masada kimse kıpırdamıyordu. Görevli geldi, korkuluğa anlaşılmaz bir bakış attı ve isteksizce krupiyeye işaret etti. Masayı çevreleyen kalabalık biraz daha artmıştı. Endişe içindeki Maxi yine oynamayı unuttu. Üçüncü kez topun sıfıra gelmesi kesinlikle olanaksızdı. Kumarhane sahipleri de bunu biliyorlardı, yoksa oyunu sürdürmesine izin vermezlerdi. Monte Carlo Kumarhanesini şimdiye kadar kim batırabilmişti ki? Krupiye diğer oyuncularla ilgilendi ve en sonunda yine korkuluğa döndü.

«Sıfır da mı kalacaksınız ,efendim?»

«Niçin olmasın?» Neredeyse esniyordu adam.

Krupiyenin elini tekerleğe uzatmasını izledi Maxi ve **rien ne va plus** sözlerinin ağzından dökülmesinden bir saniye önce, sıfırda duran fiş yığınının üstüne kapandı, koluyla fişleri adama doğru süpürdü.

Şaşkınlık sesleri yükseldi sağdan soldan. Kumarhane adabına öylesine tersti ki davranışı, herkes ruleti bırakmış ona bakıyordu. Barbarlar, diye düşündü Maxi, bir adamın aslanlara atılmasını bekliyorlar. Ben rezil olsam bile, sizlere bu zevki vermeyeceğim. Öfkeyle kalabalığı süzerken, korkuluğun gözlerini hâlâ ruletten ayırmadığını, üstüne başına dökülmüş fişleri toplamak için elini bile uzatmadığını fark etti. Başından aşağıya kaynar sular indi birden. Ortalama hesapları kurallarında bir nokta daha vardır. Tekerleğin her dönüşü yeni bir başlangıç sayılır, daha önce hiç dönmemiş gibi kabul edilirdi. Yoo hayır, lütfen, diye yakarıyordu sessizce. Odayı kaplayan sessizlikte yalnızca dönen tekerleğin sesi duyuluyordu. Maxi gözlerini yumdu. Seyircilerden vahşi bir çığlık yükseldi. Sıfır! Donup kalmıştı kadın ,ölmek istiyordu. Bunu hak etmişti. Bir el uzanıp sıkıca kolunu tuttu. Kemiklerini teker teker kıracaktı herhalde. Hakkı vardı buna. Maxi kendini savunmayacaktı.

«Kimse sana ucuz bir kadın diyemez,» dedi korkuluk ye-

rinden kalkarken. Maxi'yi de kaldırdı ve yere saçılan fişleri toplama işini bir görevliye bıraktı.

Maxi gözlerini açtı ve ağlamaya başladı. Ölmeyecekti. Adam daha da çılgın gibi görünüyordu, ama katil değildi.

«Ağlayan bir kadın görmek istemem,» dedi usulca.

Derhal sustu Maxi. Korkuluk hayret edilecek kadar temiz bir beyaz mendil uzatıp gözlerini kurutmasına yardım etti.

«Alt tarafı para,» derken ilk kez gülümsüyordu.

«Alt tarafı para ha! Kırk milyon dolardan fazla!»

Adam omuzlarını silkerek yanıtladı. «Nasıl olsa bir gün yine kaybedecektim. Bundan emin olmasalardı, oynamama izin verirler miydi? Kumarhane adına çalışmıyorsun ,değil mi? Yoo, sanmıyorum. Ama sana bedava bir içki vermek zorundalar yine de. Gel şuraya otur. Şampanya ısmarlayacağım.»

«Daha sertini yeğlerim.»

«Aferin sana. Öyleyse tekila.» Bir garsona işaret etti. «Bana da, hanımefendiye de her zamankinden, Jean Jacques. Double olsun.»

«Kötü şans, Bay Brady,» dedi garson.

Korkuluk dikkatle Maxi'yi süzdü. Pek öyle denemez, Jean-Jacques, pek öyle sayılmaz.» Sonra ona döndü. «Haydi, iç de seni eve götürüyüm.»

«Yoo, bunu yapmak zorunda değilsin,» diye karşı koydu Maxi.

«Daha iyi olur. Ne de olsa **sana sahip sayılırım**. Kırk milyon değerindesin.»

«Yaa?»

«Kabul ediyor musun?» Son derece kibardı sesi.

«Tabii, elbette. Haklı sayılırsın.» İnsan çok daha kötü bir kaderle de karşılaşabilir, diye düşünüyordu bir yandan; ama yine de giyimi konusunda bir şeyler yapmalıyım.

Avustralya'nın Eski Dünyaya geri gönderdiği ilk göçmendi Dennis Bardy. Yüz yıl önce atası Black Dan Brady, Dublin'den Avustralya'ya göçmüş ve Wasted Vadisinde muazzam bir gümüş madeni bulunca zengin oluvermişti. Aradan geçen yıllarda Wasted Valley Madencilik Şirketi inanılmaz miktarlarda demir, kömür ve manganez damarları bulmuştu. 1972'ye gelindiğinde, madenciliğin yanı sıra çelik fabrikaları, ülke üretiminin yüzde üçünü sağlayan petrol tesisleri çalışmaya başlamıştı ve şirketin kârı milyarlarca ulaşıyordu artık. Brady servetinin tek mirasçısı ve şirketin en büyük ortağı Bad Dennis Brady ise Melbourne'dan, Avustralya'nın en zengini olmaktan, Çin sahillerinde petrol, Şili'de bakır arama çalışmalarından, Güney Afrika'daki altın madenlerinden tümüyle **bıkmıştı**. Bu gezegenden artık bir tek damla bir şey bile çıkarmak istemiyordu, ama buna karşılık kumarı çok seviyordu. Ne var ki, Avustralya'da kumar yasadışıydı. Tasmanya'nın en büyük kumarhanesinde o kadar çok para kazanmıştı ki, bir daha oraya adım atmasına izin verilmiyordu.

Toplantıya çağırdığı Wasted Valley yönetim kurulu üyelerine, kendisine dolandırıcı diyemeyeceklerini; çünkü borçlarını daima ödediğini, savurgan diyemeyeceklerini; çünkü eninde sonunda kazandığını uzun uzun anlattı. Ama şirkete yararlı olduğunu da söyleyemezlerdi. Brady hanedanlığına yararlı olabilmek için tam yirmi dokuz yıl uğraşmış, ama başaramamıştı. Eğer şirketi onlara bırakıp, Brady'lerin geldiği ülkeye geri dönse herkes için daha iyi olmayacak mıydı? Bunu kabul edenler evet desin yeter, formalitelere boşverin. Zaten karar alınmasına yetecek kadar oy sahibi olduğunu kendisi de biliyordu. Herkese bir veda içkisi ısmarlayabilir miydi?

«Sonra ne oldu?» diye sordu Maxi öyküyü ilgiyle dinlerken.

«İçki için saatin çok erken olduğunu söylediler, ama kararının doğruluğunu onaylayıp elimi sıktılar. İyi adamlardır. Hiç kuşkusuz hâlâ bir yerleri deliyorlar, kazıycılar, satın alacak başka şirketler arıyorlardır. Dev bir Noel Babanın çalışan yardımcılara benzetirim onları, ama hepsi de çok iç sıkıcı.»

«İrlanda'ya gittin mi?»

«Yoo. At yetiştirip yarıştırmak bana göre değil. Üstelik atlara alerjim var. Ve yağmurdan hiç hoşlanmam. Doğruca buraya gelip, bu güzel yatı aldım ve o günden beri de buradayım. Belki limandaki en büyük yat değil, ama en mutlusu olduğu kesin.»

«Peki, ne iş yapıyorsun, Dennis?»

«İş mi? Şeyy... yaşıyorum işte. Biraz burda, biraz orada. Su kayağı yapıyorum, biraz içki içiyorum, müzik dinliyor, tekneyle dolaşıyor, helikopterimle uçuyorum... Bazen bir iki günlüğüne yatla denize açılıyorum. Dopdolu bir yaşam sürüyorum. Bazen o kadar çok işim oluyor ki, kumarhaneye gece yarısından önce gidemiyorum. Orada kendime kesin bir kredi sınırı koydum... yoksa kumar da sıkıcı olmaya başlayacak.»

«Artık hiç canın sıkılmıyor mu?»

«Şu anda sıkılmıyorum diyelim. Şimdiye dek kırk milyonluk bir kıza sahip olmamıştım. Acaba seninle önce ne yapmalıyım?»

«Önce beni herhangi bir kız olarak düşünsen...» diye mırıldandı Maxi. Karanlıkta adamın yüzünü seçmeye çalışıyordu. Limandaki yatların çoğu ışıklarını yakmıştı, ama konuşurlarken Dennis Brady yıldızsız gecenin karanlığında kaybolmuş gibiydi. Yarı hüznü, yarı ölü yüzünü görmeyi, kendisini bile şaşırtacak kadar çok istiyordu.

«Sen herhangi bir kız olsaydın, bunları anlatmazdım.»

«Sahip olmadığın kızlarla ne konuşursun?»

«Pek konuşmam.»

«Sen utangaçsın,» diye teşhis koydu Maxi.

«Hayır, Avustralyalıyım. Konu kadınlar olunca, Avustralyalı erkekler konuşmak yerine harekete geçmeyi yeğlerler. En azından genel görüş bu.»

«Anlattıklarına bakılırsa, tipik bir Avustralyalı değilsin.»

«Nasıl olabilirim ki? Gözlerimle ellerim uyumlu çalışmıyor. Sporda, özellikle futbolda hiç iyi değildim. Annemle babam ölünce uzun bir süre için beni İngiltere'ye gönderdiler. Aksanım bile

bozuldu. Korkarım ki, hiçbir yere uyum sağlayamıyorum.» Acıklı bir biçimde içini çekerek uzanıp Maxi'nin elini tuttu. Dokunuşunu hissettiği anda, Dennis Brady'nin en az bir spor dalında çok başarılı olduğunu anladı genç kadın. Zavallı görünüşlü, kaprisli, yalnızca serserilik etmekten hoşlanan bir adamdı, ama tümüyle zararsız olduğu da söylenemezdi. Bedeninin tüm uyarı zilleri çalmaya başladı.

«Ah zavallı, Bad Dennis. Çok acıklı bir öykü bu, ama anımsatmam gerekir ki taksimetre çalışıyor.»

«Taksimetre mi? Ah, evet... neredeyse unutuyordum. Ne kadar?»

«Bir milyon dolar.»

«Haftada mı?» diye sordu umutla.

«Hayır, Dennis.» Çok sabırlıydı Maxi'nin sesi.

«Günde mi?» İnanamıyormuş gibi görünmeye çabalıyordu.

«Saatte... ve şimdilik iki saatini konuşarak yitirdin.»

«Aman Tanrım! Oldukça yüksek oynayan bir oyun bu. Ama yine de ruletten daha yavaş sayılır. Tabii gerektiği gibi oynanır sa. Eğer eminsen?»

«Eminim.»

«Öyleyse... belki... aşağı inmek ister misin?» Ayağa fırlamıştı bile.

«Emrinizdeyim.»

«Bu oyunu sevdim.» dedi Dennis Brady. «Üzerine bahse girilme se bile...»

«Benim gibi biriyle evlenmeyi düşünür müsün, Maxi?» diye alçak gönüllülükle sordu Dennis. İnce, uzun, güçlü bedeniyle yanında yatan adamı şaşkınlıkla baktı Maxi. Acınacak durumdaki giysilerinden sıyrılınca olağanüstü biçimli bir vücuda sahip olduğu ortaya çıkmıştı ve madencilik için harcamadığı enerjisi ni anlaşılan şimdiye dek Maxi için saklamıştı.

«Senin gibi biri mi? Senin gibi bir tek kişi daha olamaz ki,

Dennis. Yoksa dünya bambaşka olurdu; ne saldırganlık, ne hırs kalır ,yalnızca kumar ve seks üzerine dönerdi. Belki de cennet böyledir.» Bütün kasları inceden inceye sızlıyor, beyninin yerinde olmadığını hissediyordu. Değil düşünmek, konuşmak bile zor-
cu.

«Öyleyse benimle evlenir misin, Maxi?»

«Seninle mi? Evlenir miyim?»

«Bir fikir işte.»

«Saat kaç, Dennis?»

«Sabahın cnu.»

«Kaç saattir bu teknedeyiz,» diye sordu Maxi esneyerek.

«Tam otuz dört saattir. Haydi Maxi, sevgilim, cevap ver ba-
ra.»

Düşünmeye zorladı kendini Maxi. Önemli bir konuydu bu. «Bir bakalım. Otuz dört saat artı konuşmakla geçirdiğin iki saat, eder tamı tamına otuz altı saat.. yani eğer bu işi dört saat için-
de ayarlayabilirsen, benim seçme hakkım yok.»

«Böyle düşüneceğini umuyordum,» dedi Dennis neşeyle ve bir havluya sarınıp yatağının yanındaki telefona uzandı. «Kap-
tan, uluslararası sulara ne kadar zamanda ulaşabiliriz. Ne? Ha-
yır, liman yöneticisinin canı cehenneme. Tayfalardan kaç sa-
hile çıktı? Her neyse, elinden geleni yap be adam! Bana bak,
sen gerçek bir kaptansın, değil mi? Evet, biliyorum, kaptanlık
sertifikanı görmüştüm. Hiç nikâh kıydın mı? Yalnızca cenaze mi?
Neyse, birini yaptıysan ötekini de yapabilirsin demektir. Haydi
kaptan, incil'inin tozunu al ve yola çıkalım.»

«Giyecek bir şeyim yok,» dedi Maxi kahkahadan kınılarak.
Bayan Bad Dennis Brady. Herkes ne düşünecekti? Önemi var
mı? Ne kadar çok eğleneceklerdi birlikte. Maxi bu işten sorum-
lu tutulamazdı. Herkesin bildiği gibi, namus borcu ödenmelidir,
yoksa insanın adı lekelenir.

«Zavallı Bad Dennis,» dedi Maxi, India'yla birlikte, Beverly Hills'deki Bistro Garden'da öğle yemeği yerlerken, «Onu terk edeli bir yıl oldu, ama hâlâ bana bulabildiği en acıklı kartları gönderiyor.»

Kentin en lezzetli kızarmış sosisini ağzına götürürken durakladı India. «Acaba niçin pişman gibi çıkıyor sesin? Monte Carlo yaşamına artık bir dakika bile dayanamayacağını sen söylemiştin bana. Hatta Emerson'dan bazı cümleler bile eklemiştin: Görevi olmadan yaşamak çok ayıptır... buydu, değil mi?»

«Evet ve hâlâ aynı fikirdeyim. Başımdan ikinci bir boşanma geçtiği için üzgündüm, ama evli kaldığımız birkaç ay içinde sevgili çocuğun çok eğlendiğini, benimse çıldıracak hale gelmekte olduğumu düşündükçe ne yapacağımı şaşıryordum. Ah India, hiçbir işle ilgilenmeyen, yalnızca serserilik peşinde koşan ve bundan hiç utanmayan bir adamla yaşamının ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Sanırım haksızlık ediyordum, ama onu hep babamla kıyaslıyordum. Oysa evlenmeden önce nasıl bir insan olduğu konusunda Dennis beni uyarmıştı. Babamın işine ne kadar düşkün olduğunu, bir tek gün içinde ne kadar çok iş başardığını, ne denli enerjik olduğunu ve ona nasıl hayran olduğumu biliyorsun, değil mi? Galiba hiçbir iş yapmayan kişilere saygı duyamıyorum. Sonra her ay zavallı Angelica'yı Monte Carlo'yla Manhattan arasında mekik dokurcasına getirip götürmek de çok zordu. Aşağılık Rocco, kızın daha uzun bir süre benim yanımda kalmasına izin vermiyordu. Angelica'yla dadısının kalabilmesi için daha büyük bir eve de taşınmıştı zaten. Başka ne yapabilirdim ki? Bir sürü insan üzerine düşünce, Angelica da çok şımaracaktı.»

«Sevişmek de sıkıcı gelmeye mi başladı?»

«Hayır,» diyerek içini çekti Maxi. «Keşke olsaydı. Ama tüm geleceğini yalnızca cinsel çekiciliğe bağlayamazsın ki.»

«Yaa ,niçin olmazmış?» diye sordu India inanmazlıkla.

«Her şeyin bir sınırı vardı, ben de bu sınıra ulaşmadan önce oradan ayrıldım.»

«Hâlâ ona birazcık âşık olmadığından emin misin?» Kuşkuluydu India'nın sesi.

«Doğrusunu istersen ona hiç âşık olmadım... Öylesine zavallı ve âciz bir hali vardı ki, onu seviyordum yalnızca. Avusturyalı yanlarını seviyordum. Keşke bu kadar beceriksiz ve kararsız kalmaya niyetli olmasaydı,» diyerek içini çekti Maxi. «Ondan hoşlanıyordum, ama yeterince değil.» Tabağındaki soğuk somun balığına bakıp, keşke ben de sosis yeseydim, diye düşündü.

İki film çekimi arasında bir haftasonu boş kalan India'yı görmek için Los Angeles'a gelmişti. India'nın okulu birincilikle bitirmesi gibi, hiç sıkıntı çekmeden film yıldızı da oluvermesini bir bakıma kıskanır gibiydi. En iyi dostunu New York'tan bu kadar uzak bir yere hapseden, dünyanın akla gelmeyen köşelerine çekim için gönderen film endüstrisine sövüp sayıyordu. India'nın her istediğini yemesine karşın incecik kalabilmesine gıptayla bakıyor, film çevirmenin zevksiz olduğunu söylediği halde, çok eğlendiğini tahmin edebiliyordu.

«Neyse, unut artık Dennis Brady'yi,» dedi India kızarmış soğanları çatalına doldururken.

«Uzun bir süre önce unutmuştum zaten. Konuyu sen açtın.»

«Ben yalnızca hayatında yeni bir erkek olup olmadığını sordum; Bad Dennis'le kıyaslanacak biri bile olmadığını söyledin.»

«India, sen nasıl oluyor da hem ruh doktoruna gidiyor, hem de bana akıl vermeye kalkışıyorsun?»

«Benim nevrozlu olmamla, başkalarına yardım etmem arasında ne ilişki var?» Hiç kimse, hatta Maxi bile psikanalizi anlayamıyordu bir türlü.

«Niçin kendini nevrozlu olarak kabul ettiğini anlayamıyorum,» dedi Maxi. «Gördüğüm kadarıyla eskisinden farklı değil-

sin. Yine şımarık, havai, son derece güzel ve bir parça herkesten değişiksin. Ve üstelik şimdi ünlüsün.»

«Hiçbir erkeğin bana duygusal açıdan yaklaşmasına izin vermeyecek kadar nevrotik bir yapım var. Eğer tabii o benden daha da nevrotik değilse,» dedi India düşünceli bir sesle. «Ve ünlü olmak durumu biraz daha zorlaştırıyor.»

«Doktor Florence Florsheim senin için neler yapacak?»

«Yapmak mı? **O hiçbir şey yapacak değil ki!** Değişmesi gereken benim. O yalnızca onaylayacak.»

«Yani sana inandığını, destek olduğunu mu söylüyorsun?»

«Hayır, muayenehanesinin yanındaki park yerine arabamı bırakmamı sağlıyor, hepsi bu. Sen benim dostumsun ve beni destek liyorsun, bana inanıyorsun. O benim doktorum yalnızca, arkadaşım filan değil. Sadece anlattıklarımı dinliyor, yargılamıyor ve iki haftada bir filan da bir soru soruyor. En iyi yanı ise, benim neye benzediğime hiç aldırış etmemesi. Gerçekleri ondan saklamanın anlamı yok, çünkü zihnimi okuyamıyor ve eğer yalan söylersem, zararı benim keseme dokunuyor. Eninde sonunda ona doğruyu söylemek zorunda kalacağım. Gerçeklerden kaçarsam düzelemem ki. Ona istediğim her şeyi söyleyebilirim. Şoke olmayacağından da eminim, çünkü şimdiye dek duymadığı hiçbir şey kalmamıştı. Eğer önemli bir konudan söz edersem, bunu unutmayacağından da eminim.»

«Kesinlikle emin misin?»

«Hayır. Yalnızca güveniyorum. Ruh doktoruna güvenmek zorundasın, Maxi. Eğer onun hakkında kuşku olursa, bunları yenmek en az bir yılını alır. Gerçi ona para veriyorum, ama benim yanımda olduğunu biliyorum. Özellikle bu kentte yaşayanların böyle birine gereksinmesi vardır.»

«Senin yanında olduğunu nereden biliyorsun? Kendisi mi söyledi?»

«Bunu **hissediyorum**... garanti aranmaktan vazgeç, çünkü kimseye garanti dağıtılmıyor. Lütfen artık anlatılması olanaksız konuları kapatalım ve Angelica'yı dünyaya getirmek dışında

boşa harcadığın yaşamının geri kalanını nasıl değerlendireceğini tartışalım.»

«Önümüzdeki hafta Londra'ya gidiyorum. Yıllardır gitmek isterdim, ama ancak bu yaz Angelica temmuz ayını Rocco'yla geçirebilecek.»

«Nerede kalacaksın?»

«Büyükbabam ve büyükbabamla tabii. Onlarda kalmazsam bana çok güvenirler. İkisi de yetmişine yaklaştı ve her zaman-
kinden daha dinç görünüyorlar. Benim için bir sürü eğlence dü-
zenlemişler. İsimlerini bile duymadığım üçüncü, beşinci kuşak-
tan yeğenlerimle de tanışacaktım.»

«Çok... ilginç gibi,» dedi India.

«Yani berbat demek istiyorsun.»

«Elbette, elbette.» Neşeyle başını salladı India.

«Bir şeyler yapmaya çalışmanın hiç anlamı yok,» dedi Vi-
kontes Adamsfield kocasına oldukça karamsar bir sesle.

«Ama seçilebilecek bunca erkek arasından tutup bir **Kirk-
gordon**'u beğenmek. Üstelik Laddie Kirkgordon... Tanıştıktan
iki ay sonra torunun kalkıp onunla evleniyor. Ailesi dört yüzyıl
önce Flodden Field'de her şeylerini yitirmişti ve o günden beri de
kötüye gidiyor durumları,» diye hcmurdandı kocası.

«O senin de torunun, üstelik durumu ne kadar kötü olursa
olsun, Oswald Charles Walter Agnus bugün için Kirkgordon
Lordudur.»

«Oswald mı? Neden Laddie dedikleri şimdi çıktı ortaya,»
dedi. Evelyn Gilbert Basil Adamsfield. Okulda en az yirmi beş
kişiyle dövüştükten sonra 'Bertie' takma adından kurtulabilmişti.

«635-642 yılları arasında Oswald, Northumbria Kralıydı.
Anlaşılan bu isim bir aile geleneği,» dedi Lady Adamsfield üz-
gün bir sesle. «Ne yazık ki, Oswald ancak yedi yıl tahtta kaldı,
ama herhalde çok dindarmış ki, putperestlere din öğretebilmek
için misyonerler göndermiş, biliyorsun.»

«Bilmiyorum, aldınş da etmiyorum. Niçin Oswald kendi iş-
leriyle uğraşmamış? Anladığım kadarıyla Maxi sana ders veri-
yor. Yoksa kız bu kez de evliya mı olmak istiyor?»

«Âşık olduğunu sana kendisi söyledi, Bertie. Bence bu ko-
nuda çok kötü davranıyorsun.»

«Hoşlandığımı söyleyemeyeceğim. Ayrıca bildiğin gibi, ona
çok uygun bir koca aday bulmuştum.»

«Maxi adamın kaçık olduğunu söyledi.»

«Bir marki asla kaçık değildir, üstelik yakında dük olacak-
sa. Babasının bir yıl daha yaşayabileceğini sanmıyorum. Belki
pek zeki değil, ama kaçık da değil. Ayrıca onun ailesi her za-
man taca ve tahta bağlı kalmıştır. Şu aptal Kirkgordon'lar ise
hâlâ Stuart sülalesine sadakat gösterirler ve onlara kalsa İs-
koçya Kraliçesi Mary'nin soyundan gelme birinin tahta çıkması-
nı isterler. Durumlarının kötü olduğuna şaşmamak gerek, çün-
kü hepsi idealist, hayalci, ekzantrik, inatçı ve delidir. İçlerinde
en kötüsü de Laddie.»

«Maxi'nin ondan niçin hoşlandığını anlar gibiyim. Kaderci-
lik yanının çok güçlü olduğunu söyledi. Uğrunda yaşamak, sa-
vaşmak istediği idealleri var... Yaptığı her işe tüm benliğini ve-
riyor...»

«Bunları bana anlatma, Maxime. Düğünde ben de vardım
ve Maxi'nin ondan niçin hoşlandığını açıkça gördüm.»

«Çok yakışıklı olduğunu itiraf etmelisin,» dedi Lady Adams-
field hülyalı bir sesle. «Doğrusunu istersen çok uzun zamandan
beri hiç bu kadar güzel bir yaratık görmemiştim... soylu başı,
masmavi gözleri, sağlıklı teni neredeyse altın rengi denecek sarı
saçları, upuzun boyu, geniş omuzları...»

«Yıkılmakta olan şato, bomboş arazi...»

«Üç metre kalınlığındaki tarihi duvarlar, o manzara...»

«Cebinde beş kuruşu yok ve o kız bir düşes olabilirdi...»

«Maxi'nin kendi parası var, hayatım. Şimdi de bir kontes
ve kocası ona âşık...»

«Sen son derece romantiksin,» dedi Vikont Adamsfield, «Bir

zamanlar senin akli başında bir kadın olduğunu düşünürdüm.»

«Umarım bu evliliğini sürdürür.»

«Maxi mi? Bir Kirkgordon'la evlilik mi? Ben kuşkuluyum, sevgilim. Sürdürebilecekmiş!»

«Tanrı aşkına, o ne?» dedi Milton Bizet gerileyerek.

«Neye benziyor?» diye sordu ortağı Leon Ludwig keyifle.

«Telefon rehberi kadar uzun bir telgraf. Herhalde Maxi'den dir. Ver onu bana.»

«Eğer biliyorsan niye soruyorsun, Milton?»

«Kapıldığım paniği, merakımı ve sevincimi anlatabilmek için. Şu harika Kirkgordon'la evlendiğini bildirdiğinden beri ondan haber alamadığımız için endişelenmeye başlıyordum. Bizim Maxi ve sevgili kocası herhalde şimdiye dek Londra'nın en güzel evini satın almışlardır, dedim kendi kendime ve Maxi bize sadık kalır, birtakım İngiliz mimarları işe karıştırmaz. Acaba nerede ev? Tabii Mayfair'dedir, ama neresinde? Haydi, ver şu telgrafı.»

«Bir şato,» dedi Ludwig kâğıtları uzatırken.

«Maxi'ye güvenmek gerek. Ona daima daha büyüğünü düşünmesini biz öğrettik.»

«İskoçya'da,» dedi Ludwig ürkütücü bir sesle.

«Yoo, hayır!»

«Evet. Dediğine göre, Kelso'yla Ettrick ormanı arasındaymış, sanki biz oraları bilirmişiz gibi. Merkezi ısıtma sistemi yokmuş. İçinde bütün bir kuzuyu çevirebileceğin birkaç şömine varmış sadece. Ahşap kaplamalar, duvar kilimleri, tablolar, atalardan kalma antikalar, doğru dürüst banyolar filan yok. Minicik pencereler saldırganlara karşı savunma amacıyla yapılmış. Aşağı yukarı bin yıldır bakım görmemiş. En iyi zamanında bile pek rahat olduğu söylenemezmiş. Burası bir malikâne değil, Milton, bir kale olsa gerek. Maxi oraya 'Korku Şatosu' adını vermiş ve bir an önce gidip orayı sevimli bir hale getirmemizi istiyor. Anlaşılan ahşap kısımların büyük bölümü çürümüş. Bunun ne demek

olduğunu biliyorsun ,değil mi? Evin tek süsü yüzden fazla geyik kafasıyla bir sürü doldurulmuş balıkmış. Aileden kalma tek parça gümüş ise, bir tür kutsal kâseymiş. Zavallı Maxi.» İcini çekeerek sözlerini tamamladı Ludwig.

«Para sorun değilse, niçin 'zavallı' diyorsun? Monaco'ya gidip harika Dennis'in yatını yeniden dekore edişimizi anımsıyorum... kaç para harcadığımıza hiç aldırmıyordum. O işi çok sevmiştim. Daha doğrusu Dennis'den de hoşlanmıştım. **Arap Casusu Lawrence** filmindeki Peter O'Toole'a benziyordu.»

«Ama onun kadar iyi giyinmiyordu, »diye anımsattı Ludwig geçmişe özlem duyan bir sesle.

«Sonra Maxi'nin ilk aldığı küçük evi sattırıp aldığımız ikinci evi nasıl süslemişti?» diye devam etti Milton Bizet. «Sanırım Trump Kulesinde aldığı katı satmayacaktır. Geyik avlamaktan falan bıktığı zamanlar gelip burada kalabilir.»

«Paranın sorun olmadığından eminim. Maxi için asla sorun olmaz. Ama bizim aylar boyu İskoçya'da kalmamız gerekecek. İskoçya sana neyi anımsatıyor geyik avının dışında, Milton?»

«Kaşmir kazaklar, ekoseler, viski... şetland kazaklar, Drambuie, soğanlı ciğer yahnisi, gaydalar, alabalık... İskoç etekleri... Leon, bu bir sınav mı?»

«Yağmur, soğuk, sis, rüzgâr, bomboş çayırlar, rahatsızlık, Baskerville'lerin Köpeği... eğer Korku Şatosunda merkezi ısıtma ve doğru dürüst banyo yoksa, civarda nerede olabilir ki?»

«Leon, hayal gücün yok senin. Çok çabuk paniğe kapılıyorsun. Herhalde o çevrede bir otel vardır. Eğer yoksa Claridge'de kalırsınız ve gerektiği zaman İskoçya'ya gideriz. Keşke Claridge'in banyolarında da ışık düzeni daha iyi olsaydı. Doğru dürüst traş olamıyor insan. Ama kalabileceğimiz başka yer var mı?»

«Yok,» diyerek içini çekti Ludwig. «Başka yerde kalırsak herkes ucuz tatil yaptığımızı sanır. Artık Londra'da ucuza yaşamının modası kalmadı.»

«Sekreterime söyleyeyim, hemen bize yer ayırtsın. Maxi'nin

durumu çok kötü herhalde. Isıtma sisteminin en geç önümüzdeki hafta yapılmasını istiyor. Nedenini oradaki ustalar bir türlü anlamıyormuş. Bu bir kriz, Leon. Bize gereksinmesi var.»

«Milton, onun bize her zaman gereksinmesi vardı. Asla bizsiz yapamaz.»

«Umarım bu kez evliliğini sonsuza dek yürütür.»

«Kim, Maxi mi? Haydi Milton, sen aklını kaçırdın galiba? **Evliliğin! yürütecekmiş!**»

Hamburgerini yiyen Angelica'nın yedi yaşındaki bir kıza göre çok düşünceli bir hali var, diye geçirdi içinden Rocco.

«Ters bir şey mi var, hayatım?»

«Yoc hayır, babacığım. Yalnızca acaba Laddie'yi de Dennis'i sevdiğim kadar sevecek miyim diye merak ediyorum, hepsi bu.»

«Yaa?»

«Dennis çok komikti, ama Laddie on iki telli gitar çalıp eski şarkıları söylüyor. Dennis bana yüzme öğretti, Laddie ise bir midilli alıp bana ata binmesini öğretecek; Dennis'in harika bir teknesi vardı, Laddie'nin koskoca bir şatosu var. Dennis bana cyunlar öğretirdi, Laddie ise olta takımı aldı, alabalık mevsimi gelince beni balığa götürececek...»

«Anlaşılan her ikisi de kusursuz, harika insanlarmış,» diye sözünü kesti Rocco. «Bir hamburger daha ister misin, Angelica?»

«Evet, lütfen, babacığım. Bak işte hamburgeri ne Monte Carlo'da, ne de İskoçya'da doğru dürüst yapabiliyorlar. Hamburgerleri özlüyorum.»

«Öyle mi?»

«Evet, sonra ton balığı sandviçlerini ve kızılçık soslu hindiyi de özlüyorum,» dedi Angelica hüznle.

«Yalnızca bunları özlediğinden emin misin?»

«Galiba Dennis'i de biraz özlüyorum. Gerçi Laddie çok çok

uzun boylu ve çok çok yakışıklı, ama Dennis'i özlemekten vaz-geçecek kadar tanı mıyorum onu.»

«Anlıyorum.»

«Önemli değil, baba,» diyerek güvence verdi Angelica. «Belki de herkes, hoşlandığı yeni insanlarla tanıştığı halde hep başkalarını öz lüyordur.»

«Belki.»

«Ketçapı verir misin, babacığım! Annemin Dennis'le evli olduğu zamanı anımsıyor musun? Her ay dadımla ben helikopterle Monte Carlo'dan Nice'e geçer ,oradan uçağa binip Paris'e gider ve Concorde'a atlayıp New York'a gelirdik seninle beraber clabilmek için. Ama o zamanlar küçük bir çocuktum ve hiçbir şey öğrenmem gerekmiyordu. Şimdi ikinci sınıftayım, her ay okul değiştiremem.»

«Bilmiyorum, güzelim.»

«Yani bir kez İskoçya'da okula başlayınca, uzun bir tatil olana kadar sana gelemeyeceğim,» diye açıkladı küçük kız endişeli bir bakışla.

«Bunu biliyorum, bebeğim. Annenle bu konuyu düşündük ve senin öğrenimine ara vermenin doğru olmayacağına karar verdik.»

«Ama senin için endişeleniyorum, babacığım.»

«Niçin, Angelica?»

«Çünkü beni özleyeceksin.»

«**Hem de çok özleyeceğim.** Ama yanında annen, Laddie, şaton, midillin olacak, okula gitmek için bir sürü ekose etek alacaklar sana. Beni özlemeye vakit bile bulamayacaksın.»

«Seninle beraber olmadığım her dakika seni öz lüyorum ama, baba.»

«Dennis'den daha mı çok?»

«Saçmalama! İkisi aynı değil ki. Dennis'den hoşlanıyordum, ama **seni seviyorum.**»

«Yalnızca şaka yapıyordum.»

«Bence komik değildi. Hiç değildi! Sözlerini geri al.» İyice sertleşmişti Angelica'nın sesi.

«Sözlerimi geri alıyorum.»

«Çikolatalı tatlı yiyebilir miyim, baba, lütfen?»

«Elbette, ne istersen yiyebilirsin.»

«Şey, umarım bu kez annem Laddie'yle hep evli kalmaya karar verir. İlerde onu da özlemek istemiyorum.»

«Evli kalmak mı? Senin annen mi? **Hah!**»

«Şu 'hah' ne demek, babacığım? »

«Öksürdüm Angelica, yalnızca öksürdüm.»

«Zachary, annemden gelen şu mektubu dinle,» dedi Lily pa-niğe kapılmış bir sesle, tereyağlı ekmeğini elinden bırakarak.

«Derdi neymiş?» diye sordu Zachary sabırla yumurtasını yer-ken.

«Konu Maxi.»

«Maxi olduğunu biliyorum. Annen önemsiz konulara sinir-lenmeyecek kadar akıllı bir kadın. Şimdi ne yapmış Maxi? Sa-nırım artık zindana yaptırdığı kapalı yüzme havuzunun ve her yatak odasına eklemekte ısrar ettiği banyonun yarattığı şok geç-miştir. Üstelik de o şato tarihi bir yapı.»

«O kadar önemsiz değil. Annemin dediğine göre, Maxi Londra'nın tek dedikodu konusu olmuş; özellikle uzakta oturuyor-san, pek kolay değildir bu. Anladığım kadarıyla, son haftalarda sürekli olarak parti veriyormuş.»

«Niçin oimasın?» Zachary yemeğini bırakıp kızını savun-maya geçti. «O harap yeri onarıp döşemek bir yıl aldı ve kızın milyonları gitti. Elbette bunu amorti etmek isteyecektir. Dostla-rını çevresinde toplamaktan daha güzel bir yolu var mı bunun?»

«Sanırım haklısın, Zachary, ama partilerin kötü şöhreti git-gide yayılıyor. Dediklerine göre, serada marihuana yetiştir-meye başlamış ve Glasgow Başpiskoposunun on beşinci yüzyıl-da Kirkgordon ailesine armağan ettiği Kutsal Kupanın içinde de

elde sarılmış sigaralar bulunduruyormuş. Aman Tanrım, annem bile 'sarma' diyor... bu sözcüğü bileceği aklıma gelmezdi. Bir önceki dükün ödülleri sergilediği odada, pazar dahil her gün, çok yüksek poker oynatıyormuş... Tanrı aşkına hayatım, tereyağı bıçağını yerine bırak... Saint Patrick Gününü, Kolomb Gününü, Koscicusko Gününü, Ben Bir Amerikalıyım Gününü ve diğer tüm Amerikan bayramlarını şatonun tepesinde ateş yakarak kutluyormuş. İtfaiye bir türlü onu vazgeçirememiş. Ferrari'sini yolun ters yönünde kullanmakta ısrar ediyormuş. Ve en kötüsü, komşusu olan Dük ve Düşes Buccleuch'un Bowhills Malikânesine gittiği zaman duvardaki Leonardo'nun gerçekliğinden kuşku duyduğunu açıkça söylemiş. Bağışlanmaz bir davranış bu. Üstelik doğru değil, Zachary ve eminim Maxi de gerçek olduğunu gayet iyi biliyordu.» Ani bir hiddetle mektubu fırlatıp attı.

«Kız mutsuz, Lily. Evliliği iyi gitmiyor. Bunların anlamı bu kadar açık. Hiç şaşırmadım. Şu Kirkgordon denilen herifin gereğinden çok yakışıklı olduğunu düşünmüştüm zaten. Böyle erkeklere asla güvenmem ve işte kızımı üzdüğü görülüyör. Maxi'nin bazen şımarık olduğunu itiraf ediyorum, ama asla kendine zarar vermez.» Zachary gözlüklerini çıkarıp başını salladı. «O mektubun beni endişelendiren tek noktası, yolun ters tarafında araba kullanması. Hemen ona telefon edip, neler olup bittiğini öğreneceğim. Gerçekten bu kez Maxi'nin sonunda yürütebileceği bir evlilik yapmış olduğunu umuyordum.»

«Kızına düşkün bir baba olduğunu biliyorum, ama umudun da bir sınırı vardır. Yürütebileceği bir evlilik mi? Senin kızın mı? Maxi mi? Yapma, Zachary!»

«Bu kez neler ters gitti, Maxi?» diye sordu India soluğunu tutarak. «Baştan başlayarak her şeyi anlat bana.»

«Eğer beni ziyaret etseydin, bunu sormazdın. Ama bir hafasonu için bile gelemeyecek kadar meşguldün.» Arkadaşını suçluyordu Maxi. «Yine seni görmek için buraya kadar geldim.»

«Boş konuşma, iki kez üst üste jet yorgunluğunu çekemeyeceğimi biliyorsun. Ayrıca sen San Francisco'da filan değildin ki. Hadi, bırak şimdi bunları da anlat.»

«Son derece ıslak, son derece karanlık, son derece loş ve son derece soğuk... Hava yani. Hava berbattı, India.» Maxi uzanıp onun tabağından biraz soğan aşırı. Artık her şeyi yiyebilecek kadar zayıftı.

«Yani üçüncü boşanmanın nedeni kötü havaydı. İlginç. Bu nedeni ilk kez duyuyorum. Eğer yeterince Bergman filmi görürsen, kapalı havanın insanı melankoliye ittiğini öğrenirsin, ama yalnızca iki yıl oldu, Maxi. Lütfen tabağımı rahat bırak. Niye kendine sosis ismarlamıyorsun? Yaptığın merkezi ısıtma sistemine ne oldu?»

«Niçin sosisini benimle paylaşacak kadar cömert değilsin? Ya sana erkekler konusunda dünyanın en kötü zevkine sahip olduğumu ve bekçisiz dolaşmamam gerektiğini söylersem?»

«Kesinlikle kabul etmezdim. Anımsadığım kadarıyla, Rocco eşi bulunmaz bir insandı. Bad Dennis Brady kendine özgü bir biçimde harikaydı. Mektuplarına göre Laddie Kirkgordon ise dört dörtlüktü. 'Kral Arthur'un, Tarzan'ın ve 'Warren Beatty'nin en iyi noktalarını kendinde toplamış'... senin sözlerin bunlar. Soylu olmasının da değeri yok mu?»

«Gece yarısı uyanınca kendi kendine kontes olduğunu yinele bakalım, acaba bir fark yaratacak mı?» diye tersledi Maxi.

«Niçin gece yarısı uyanıp kendi kendine konuşuyordun?»

«Pekala, India, vazgeçiyorum. Anladığım kadarıyla, Doktor Florence Florsheim olma dersleri alıyorsun ve her şeyin köküne kadar inmek istiyorsun. Haklı mıyım?»

«Hemen hemen.» Tekdüzeydi India'nın sesi bilinçli olarak.

«Laddie sicilli bir delidir,» dedi ve sustu Maxi.

«Hepsi bu mu? Erkeklerin çoğu delidir. Zırdelidirler, Maxi. Ama bu nedenle onlardan boşanmazsın, yaşamayı öğrenirsin. Belki de bu yüzden ben hiç evlenmedim. Çok şey biliyorum. Laddie, sana uygun bir deli değildi.»

«Haklısın, değildi. Galiba zavallı Dennis'e karşı yersiz bir tepkiydi yalnızca, ama ilk başta ben de aldandım. Kuşaktan kuşağa geçen geleneklere, hayatın anlamına, İskoç olmanın anlamına, vatanseverliğe, atalara saygıya kapıldım. Ama yataktan çıkıp onu doğru dürüst dinlemeye başlayınca, -ki bu bir yıl sürdü- Amerika'ya sandığımdan daha fazla bağlı olduğumu anladım. Laddie'nin sabit fikirlerinin delilikten kaynaklandığını fark ettim. Başka bir yüzyılda yaşar gibiydi. Gerçek dünyayla ilgili her şeyi yadsıyordu sanki. Tek değer verdiği şey, Selanik Gümüş Ok'unu kazanmaktı.»

«Nee?»

«Bir okçuluk ödülü ve en eskisi. Gümüş oku kazanmak için Kraliçenin Okçu Koruyucuları arasında yedi yılda bir yapılıyor, bu yarış. Laddie ok ve yayla günde en az altı saat çalışıyordu. Lütfen bunun bir hobi olduğunu ileri sürme, onun **yaşamıydı**. Üstelik de uğrunda yarışacağı kraliçe, İkinci Elizabeth değildi. Eğer hava bu kadar berbat olmasaydı, daha çok çalışacaktı ama...»

«Niçin daha önce kaçmadın? Kötü hava ve nişan çalışmaları arasında bugüne dek nasıl dayandığını anlamıyorum.»

«Bir hata daha yaptığımı itiraf etmekten **utanıyordum**. Evlenmeden önce üç kocamı da en fazla bir aydır tanıyordum. Üstelik zavallı tatlı Bad Dennis'i yalnızca otuz küsur saat önce tanıdım. Benim hakkımda bunlar ne anlatıyor sana? Lütfen yanıtlama. Bad tek söz söyleme, soru değildi zaten.»

«Angelica ne düşündü?»

«Adamın garipliğini fark etmeyecek kadar iyi vakit geçirdi. Kapalı yüzme havuzunu, bölge okulunu ve okçuluğu çok sevdi. Laddie ona ders verdi. Allaha şükür, yakışıklı Prens Charles'ın beyaz bir at üstünde sislerin arasından çıkagelip onu götüreceğine inanmaya başlamadan önce kaçırabildim oradan. Bence Angelica suyun altında bile yaşayabilir. Uyum gösteremeyen benim.»

«Sen çok ani bir karar veriyorsun?» dedi India sevecenlikle.

«Acaba ben de Doktor Florsheim'a mı gitsem?» diye sordu Maxi umutsuz bir bakışla.

«Buna karar verecek olan sensin. Benim sana akıl vermem doğru olmaz. Ayrıca Doktor Florsheim seni kabul etmez, çünkü hem sen onun hakkında çok şey biliyorsun, hem de o senin. Üstelik biz çok yakın arkadaşız. Olanaksız bu.»

«Demek benden söz ettin,» dedi Maxi keyifle. «Bunu bilmiyordum. Neler anlattın?»

«Konuşmak istemediğim konular açıldıkça, sözü hep sana getiririm. Ama sen benim sorunlarımdan biri olmadığına göre, senden söz etmek vakit kaybından başka bir şey değil, tabii. Yani gerçeklerden kaçmak için seni bahane olarak kullanıyorum.»

«Yaa.»

«Anlamaya çalışma sakın.»

«Çalışmam, India ,inan bana.»

«Şimdi ne yapacaksın, Maxi?»

«Önce çok ciddi bir yemin edeceğim. Sen de tanıgım olacaksın. Bir daha asla başka bir erkekle evlenmeyeceğim. Evlenmeyeceğim! Duyuyor musun, India?»

«Duyuyorum, ama inanmıyorum. Bir daha evlenmeye niyetli olmaman, gerçekten evlenmeyeceksin demek değil ki. Böyle bir yemin etmek için çok gençsin. Bunu yapmaman için seni uyarıyorum.»

«Bırak da kararı ben vereyim. Eğer başka bir erkekle evlenirsem gazetelere tam sayfa ilan vereceğim ve davranışlarımdan sorumlu olmadığımı, erkekler konusunda hiç kafam çalışmadığını, sağduyumun tersine hareket ettiğimi, daha sonra pişman olacağımı bile acele karar verdiğimi, evliliğin yürümeceğini bildiğim halde evlendiğimi herkese açıklayacağım. Ve sen India West, benim bir kez daha **başka** bir erkekle evlenmek konusunda yemin ettiğimi bilen tek tanık olacaksın.»

«İlanı nerede yayınlayacaksın?» Kahkahalar arasında sormuştu bunu India.

«**New York Times... Women's Wear Daily... New York Post...**

London Times... Le Figaro... böylelikle tanıdığım herkese duyurmuş olacağım, değil mi?»

«**Weekly Variety**'yi de unutma,» dedi India. «Bu meslekten de tanıdıkların var.»

«Kabul. Bu konuda çok ciddiylim.»

«Ciddi olduğunu biliyorum. Ah Maxi, bu kez sonsuza dek evli kalacağını ummuştum oysa.»

«**Ben mi**, India? Beni daha iyi tanıyor olmalıydın!»

15

Haftasonunda kapıldığı düş kırıklığına karşın, pazartesi sabahı **Buttons and Bows**'un kapısına yaklaşırken heyecanla titrediğini hissediyordu Maxi. En iyi arkadaşıyla telefonda uzun uzun konuştuktan sonra, eski editör Bob Fink'in çok kötü durumdaki bir derginin bile ufak bir çabayla başarıya ulaşabileceğine inanmayacak kadar kötümser olduğuna karar vermişti. Adamın düş gücü sınırlıydı. Dergiyi düzeltmek için çaba harcamadığına bakılırsa, emlakçıdan iyi para kazanıyor olmalıydı. Bedava öğle yemeğinden başka hiçbir yenilik düşünmemişti. En kısa zamanda bu kapıyı boyatmalıymış, diye aklından geçirerek içeri girdi.

Giriş holünün duvarlarına derginin parlak günlerinden kalma kapaklar yapıştırılmıştı. Kırklı, ellili yılların eski moda kapaklarını inceleyince, hayal gücünü kullanarak dergiyi başarıya ulaştırabileceğine bir kez daha inandı. Derginin son sayısının kapağı duvardakilerden pek farklı değildi. Derginin en önemli unsuru olan kapak düzeninin kırk yılda tümüyle değişmiş olması gerekirdi oysa.

«Zor günlere hoşgeldiniz, Bayan Amberville.»

Maxi arkasını döndü. Geçen hafta gördüğü sekreter kızdı konuşan.

«Hâlâ burada mısın? Bob Fink herkesin bir an önce kurtulmak için can attığını söylemişti.»

«Maaşım bu haftanın sonuna kadar ödenmişti. Emekliye ayrılacak kadar da yaşlı değilim.»

«Adın ne?»

«Julie Jacobson.»

«Bana Maxi diyebilirsin,» diyerek eski çalışma masasına oturdu Maxi. «Ve giysilerin konusunda bir karara varmamız gerekiyor.»

«Bence de en doğrusu bu.» Sözcükleri dikkatle seçmişti genç kız.

Bir örnek giyinmişlerdi. Kıp kırmızı mini etekler, beyaz bluzlar, siyah kravatlar, siyah çoraplar ve yüksek topuklu siyah pa-buçlar. Eteğin kırmızısından bir ceket askıya asılmıştı ve aynısı Maxi'nin sırtındaydı. Stephen Sprouse'un yarattığı son moda giysiler, bacaklarına güvenen her genç kadının giymek isteyeceği gibiydi. Maxi'yle Julie hemen hemen aynı boyda olduklarından yüzlerini görmeyen bu kılıkta onları ikiz kardeş sanabilirdi.

«Ya birbirimizi görmekten vazgeçelim ya da birbirimizden yararlanalım,» dedi Maxi. Bob Fink sekreterine çok yüksek maaş ödediğini söylemişti. Üstündeki giysilerin fiyatı bin dolardan fazla olduğuna göre Julie kaç para alıyordu acaba?

Aynı boyda sayılırlarsa da, Julie daha küçük göğüsleri ve dar kalçalarıyla Maxi'den uzun duruyordu. Kısa saçları bordoyla turuncu arası bir renge boyanmıştı, ama punk denemezdi. Siyah kalemle çerçevelenmiş iri gözleri, ince burnu, kıp kırmızı rujlu biçimli dudakları ve kimsenin emri altına girmeyeceğini bildiren çenesiyle dikkat çeken bir kızdı, Julie Jacobson.

«Giyim konusunu sonra tartışırız,» diye devam etti Maxi. «Şimdi büroyu dolaşmak istiyorum.»

Julie ayağa fırladı, Maxi'yi engellemek ister gibi Bob Fink'in odasına açılan kapının önünde durdu.

«Buraya girmek isteyeceğinizi pek sanmıyorum.»

«Niçin?»

«Yeni bir güne başlamanın en iyi yolu bu değil.»

«Yoksa ortalığı toplamadı mı? Her şeyi atacağına söz vermişti bana.»

«Evet, her şey atıldı.»

«Öyleyse sorun nedir?» diyerek içeri girdi Maxi ve kalakaldı.

Yayları fırlamış, eski bir deri koltuktan başka bir şey yoktu odada. Halının üstü kâğıt parçacıklarıyla kaplıydı. Köşelerden örümcek ağıları sarkıyordu. New York'da örümceğin ne işi vardı? Masaların üstündeki kâğıt yığınları kaldırılınca duvarların pisliği ortaya çıkmıştı. Pencereleler leş gibiydi, güneş ışığı bile girmiyordu içeriye.

«Hiç olmazsa **Büyük Umutlar**'daki Bayan Havisham'ın örümcek ağlarının sarılacağı mobilyaları vardı,» dedi Maxi bir süre sonra.

«Çalışma masasını kaldırmaya çalıştılar, ama kırılıverdi,» diye ekledi Julie.

«Burayı temizlemek için süpürge filan yok herhalde,» dedi Maxi zor duyulan bir sesle.

«İşgücü daima bulunabilir. »

«İşgücü mü?» Dehşete düşmüştü Maxi. «Umarım beni kas-tetmiyorsun!»

«Bu giysilerle mi? Hayır, bu binada çalışan Hank'dan söz ediyordum. Avucu biraz dolarsa işe canla başla saldırır. Elli kâğıdın var mı?»

«Nakit olarak mı?.. Sanmıyorum. Kredi kartı kabul eder mi?»

«Borç verebilirim, yarın bana ödersin.»

«Allah razı olsun Julie. Gel çıkalım buradan. İnsanın içi kararıyor.»

«Nasıl istersen, patron sensin.»

«Doğru. Şimdi söyle bana bir patron oturup **Buttons and Bows**'un geleceğini kadrosuyla nerede tartışabilir?»

«Maxi, kadro diye bir şey yok ki.»

«Sen varsın ya.»

«Olamaz. Sana b r   vermek başka şey. Ben geçici olarak çalışıyorum.»

«Hiç olmazsa haftasonuna kadar kadrolu elemanmı sın gibi davranamaz mısın? Bundan sonraki içine başvuruda bulunurken  zge mi ine bunu da yazabilirsin.»

«Ben tümüyle unutmayı ye lerim. Ama kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacaksa bana danışman diyebilirsin. Key-fimizin yerine gelmesi için sana bir kahve ısmarlarım. Kahve makinası için hiç bakınma, kırıldı.»

«En yakın kafe nerde?»

«Yürüyelim,» dedi Julie.

«Olanakları hiç d   nd n m , Julie?» diye sordu Maxi kah-velerini içerlerken. «Dünyadaki tüm müzik topluluklarının giysi-leri garnitür ve aksesuar dolu. Madalyalar, sırmalar, apoletler... Claude Montana'nın vatkalarını gözünün önüne getirsene. Gar-nit r n değişik biçimlerde kullanıldığı bir moda değil mi punk- ılık? Bu yılın gece giysilerini gördün mü?.. Eğer parlamıyorsa, o giysiyi unut gitsin. Sonia Rykiel'in tüm modelleri hep garnitür-lere dayanıyor. 'Hanedan' dizisinde kullanılan garnitürler konu-sunda bütün bir sayı çıkarabiliriz... ya da Michael Jackson'ın eldivenleri konusunda.»

«Hmmm.»

«Ne demek bu?»

«**Mademoiselle**'deki editör yardımcılığı görevi son dakikada suya düşünce, iki hafta önce burada i e ba ladım. Ama kimle-rin hâlâ bu dergiye abone olduklarını biliyorum. Yalnızca be  bin metre biyeyi satmaktan başka bir şey düşünmeyen Bay Lu-met'yle yaşamının en önemli konusu saçaklar olan Bay Spiel-berg... Her ikisinin de Michael Jackson'ın eldiveniyle ilgilene-ceklerini sanmıyorum. Derginin kapağına Michael Jackson'ın  iplak resmini bassan bile dönüp bakmazlar. **Buttons and Bows**' da moda dünyasının önemsiz ayrıntıları yer alıyor sadece. Spi-

elberg'le Lumet modayı öğrenmek isteyince **WWD** okuyorlar ve Michael Jackson'la ilgilenmeyi torunlarına bırakıyorlar.»

«Öyleyse piyasamızı biraz daha genişletmek ve Lumet'le Spielberg dışında kişilere seslenmek zorundayız.»

«**Biz değil, Maxi, yalnızca sen.**»

«Neyse, bunu yarın düşünürüz. Şimdi bana kendini anlat. Bilmem gereken her şeyi söyle bana.»

«Yirmi iki yaşındayım ve geçen yıl Smith'den mezun oldum. Annem sekreterlik kurslarına gitmem için hep ısrar ederdi. Üç kuşaktan beri ailemizin tüm kadınları sekreterlik öğrendi, ama ilk olarak ben bu işe girmek zorunda kaldım. Hoşlandığımı söyleyemem. İki hafta içinde **Redbook**'da moda editörü yardımcısının yardımcısı olarak işe başlayacağım.»

«New York'lu musun?» diye sordu Maxi merakla. Julie kadar özgüveni olan birini daha önce tanımamıştı.

«Shaker Heights, Cleveland. Babam sinir cerrahıdır, annem de üniversitede İngiliz Edebiyatı okutur. Uzmanlık dalı Virginia Woolf ve Bloomsbourn grubudur. Kız kardeşim Fransızca ve felsefe dallarında yüksek öğrenim görmekte. Tek amacı Pascal, Montaigne ve Voltaire konusunda ders vermek, ama kime ne öğretebileceğini ancak Tanrı bilir. Ağabeyim kentleşme uzmanıdır ve Cleveland belediye başkanının yardımcısıdır. Ailemin yüzkarası benim.»

«Suçun nedir?» diye sordu Maxi. Herhalde saçlarının rengiydi, yoksa her yönden kusursuzdu genç kız.

«Modacılığa tutkunum. Ama Jacobson ailesinde hiç kimse modaya önem vermez. Modacılığı, saçmasapan, kazancı düşük ve genel kültüre katkısı olmayan bir iş alanı olarak tanımlarlar.»

«Ülkenin dördüncü ya da beşinci büyük endüstrisidir bu.»

«Endüstriye de fazla yüz vermezler zaten.»

«Boston'luların fikirlerine benziyor.»

«Ailenin bir kolu Boston'da yaşar. Biz Cleveland'lılar onların yanında televizyondaki yarışma programlarının yapımcıları gibi kalırız.»

«Ben liseyi bile bitirmedim,» diye itiraf etti Maxi.

«Bu nedenle mi seni **Buttons and Bows**'a gönderdiler? Eğitimini tamamlamayanların başına neler geleceğini öğrenmen için mi?»

«Fikir tümüyle bana aitti ve vazgeçmeyeceğim.»

«Daha bir sürü Amberville dergisi varken, zavallı **Buttons and Bows**'a ilgi duymak nereden aklına geldi anlayamıyorum. Senin yerinde olsaydım, **Style**'ı seçerdim.»

«İstersen giyimden söz edelim biraz,» diye konuyu değiştirdi Maxi. Julie'den hoşlanmıştı, ama kızın merakını gidermek için her şeyi anlatmak niyetinde değildi. Bunun nedenleri duygusaldı ve kökeninde babasına olan sevgisi yatıyordu.

«Milano giysileri mi? Bendel's giysileri mi? Yoksa Amerikalı desinatörlerin giysileri mi?» Julie'nin gözleri neşeyle parlıyordu.

«Kahveleri sen ısmarladığına göre, sen seç.»

Aynı gün öğleden sonra, bir zamanlar grafik bölümü olan odada saatlerce oturdu Maxi. Yırtık pırtık muşambanın üzerinde bacakları pek de sağlam olmayan birkaç sandalye ve L biçiminde iki boş çizim masasından başka bir şey yoktu. Arasına içeriden telefona bakan ve temizlik yapan Hank'a seslenen Julie'nin konuşması çalınıyordu kulağına.

Önüne bir deste kâğıt ve bir kutu kalem çekmişti. İlk işi dergide yapılması gereken değişiklikleri belirlemektir. Listeler başka listeler, şemalar yapacağına inanarak sıvamıştı kolları, ama hiçbir şey yapamıyordu. Kalkıp bir süre odada dolaşarak, pencereden dışarı bakıyor, tekrar masaya dönüyor, bomboş duran kâğıtların başına geçiyordu. İlham gelmiyordu bir türlü. Belki odanın dekoru bunu engelliyordu, belki de kahveyle yedikleri salamlı-peynirli sandviçler. Ya da gününde değildi. Keşke Julie Lumet'le Spielberg'den hiç söz etmeseydi, diye geçirdi içinden. Bu açıdan bakınca, aklına gelen fikirlerin hiçbirini yeterli bulmuyordu. Eğer bu dergi küllerin arasından sıyrılıp şahlana-

caksa, binlerce Lumet ve Spielberg'in ilgisini çekmek zorundaydı. Hatta yüz binlerce, milyonlarca...

«Yüce Allahım!» dedi Maxi yüksek sesle.

«Bir şey mi dedin?» diye sordu Julie kapının ağzından.

«Milyonlarca Lumet ve Spielberg yok ki!»

«Sanırım ikisinden de birer tane var yalnızca. Yani abone listesi bunu gösteriyor.»

«Julie, ben dışarı çıkıyorum. Yürürken daha iyi düşünürüm.»

«Dışarı çok güzel,» dedi Julie boş kâğıtlara anlamlı bir bakış atarak. «Oksijen beyni harekete geçirir.»

«Evet, hava çok güzel. Yarın görüşürüz.»

Elie kapının önünde, arabanın içinde bekliyordu.

«Evrenin merkezine götür beni, Elie,» diye emretti Maxi ve Elli Yedinci Sokakla Beşinci Caddenin kesiştiği köşede arabadan indi. «Bu gece kaçta gelmemi istersiniz, Bayan Amberville?»

«Bilmiyorum, Elie, ama altı sularında ara beni.»

Eylül havasından derin soluklar alarak Beşinci Caddede hızlı adımlarla yürürken, insana aktif bir yanardağın tepesindeymiş duygusunu veren bu hareketli kenti çok sevdiğini düşünüyordu. «Manhattan'a da, Bronx'a da, hatta Staten Island'a da sahip olacağım.» Babasının şarkısı dökülüyordu dudaklarından. Ama yıllar önce öğrendiği şarkının, kendi amacına uygun olarak babası tarafından değiştirildiğini, aslında «... sahip olacağız...» diye sona erdiğini biliyordu.

Yeni bürosunda geçirdiği kasvetli saatlerden sonra Beşinci Cadde her zamankinden daha geniş, daha parlak görünmüştü gözüne. Birbirini itekleyen, acele adımlarla yürüyen bu kalabalık hiç bu kadar ilginç gelmemişti. Herkesin gideceği bir yeri, bir amacı, bu saatte burada bulunuşunun bir nedeni vardı.

Herkes ne istiyor, diye sordu kendi kendine Maxi. New York'luların benliğinin merkezinde yatıyordu **istemek**. Maxi ne istediğini çok iyi biliyordu: **Buttons and Bows**'u korkunç bir başa-

riya ulaştırmak. Ama bunun olanaksızlığını da biliyordu. Kesinlikle olanaksızdı. Her şey için piyasa bulunan bu kentte bile, makalelere fazlaca yer veren, Julio'nun u bin dolarlık elbise-lerindeki işlemelerden, Prince'in kollarındaki bzgl danteller-den ya da Linda Evans'ın payetlerinden söz eden bir dergiye ge-reksinme yoktu. Herhalde kontakt lens kullananlar, solaklar, hat-ta ip koleksiyonu yapanlar için bile özel dergiler vardı, ama bunların hepsi 'önemsiz küçük yayınlardı. Maxi tüm enerjisini böyle bir konuya harcamak niyetinde hiç değildi.

Garnitrlere boşver, diye düşündü. Yeni bir fikre, **yepyeni bir kavrama** yönel. Kırmızı mini eteği, güzel dudaklarında tatlı bir gülüşle âdeta Beşinci Caddede dans ederken, yalnızca bu gerekli, diye karar verdi. şimdiye dek düşünülmemiş bir kavram.

Bu akşam Elie arayınca, kentte satılan tüm dergileri alıp getirmesini söyleyecekti. Yeni dergisine biçim vermeden önce, nelerin daha önceden düşünülüp piyasaya sürülmüş olduğunu öğrenmekte yarar vardı.

«Anneciğim, kendine acı çektirmekten ne zaman vazgee-ceksin?» diye sordu Angelica yalvaran bir sesle. «Artık dayana-mıyorum.»

«İşler bombok, yavrum.»

«Anne, insan küçük kıızıyla böyle konuşmaz!»

«İyi davranmaya vaktim yok. Eğer nazik birini istiyorsan, gidip öylesini bul. Ben alışıyorum.»

«Anne, bunu bana niye yapıyorsun?»

«nk... sızlanmayı bırak artık... başka kızların anneleri de çalışıyor, ama hiçbiri şikâyet etmiyor.»

«alışan anne mi?» Angelica karşı koydu. «Sen çılgına ben-ziyorsun. ıldırımış bir robot gibisin.»

«Git oyun oyna.»

« gündür bu dergilerin arasına gmldn, iki lokmadan

fazla yemek yemedin, gözlerin kapanıncaya kadar okuyorsun ve uykunda dişlerini gıcırdatıyorsun...»

«Bunu nerden biliyorsun?»

«Dün gece dergilerin üzerinde uyuyakaldığın zaman duydum.»

«Buna stres derler, bebeğim.»

«Ama anne, sen hep stresten kaçınırdın, nefret ederdin. Yeter artık!»

«Stres insanlara özgüdür, hayatım, bunu bilmiyor muydun? Belki sen daha çok gençsin, ama okuduklarıma göre bu ülkedeki tüm kadınlar büyük stres içinde yaşamlarını sürdürüyorlar. Biz burada gevezelikle vakit yitirirken durumları daha da kötüye gidiyor. Hadi, artık beni işimle baş başa bırak.»

«Anne, şimdi Toby'yi arayacağım ve seni bir akıl hastanesine kapattıracağım.»

«Birini hastaneye kapattırmak için üç doktor gerekir. Ama ülkedeki doktorların hepsi stres konusunda yazılar hazırlamakta olduğundan, boş vakti olan birini bulacağını sanmıyorum. Yine de denemekte özgürsün.»

Angelica korumak istercesine annesinin yanına oturdu. Üç gün önce Elie ilk dergileri getirdiğinde, annesi Noel armağanlarını açan bir çocuk gibi sevinmişti. Fume ayna kaplı duvarları, kitap dolu rafları ve kirli beyaz yumuşak deriden büyük koltukları olan çalışma odasına kapanmış ve dergileri sayfa sayfa incelemeye başlamıştı. Her dergiyi baştan sona dikkatle gözden geçirdikten sonra, çeşitlerine göre ayrılmış yığınların üstüne koyuyordu. Elie her seferinde bir kucak dolusu dergiyle gelmeye başlayınca, Maxi'nin umutları sönmeye yüz tuttu: İlk akşam sıkılmışa benziyordu, ama ikinci günün akşamı iyice öfkeli olduğu belliydi ve öfkesi gitgide artıyordu. Dergiler neredeyse odanın her yanını kaplamıştı.

Erkek dergileri, spor dergileri, kompüter, araba, motosiklet, sinema dergileri, haftalık haber dergileri, eşcinselleri ilgilendiren dergiler, uzay dergileri asık suratlı bir Elie tarafından geri götü-

rlmekteydi bir yandan. Kırmızı-beyaz, el dokuması halının üzerinde bağdaş kurmuş oturan Maxi, sayfaları çevirmeyi sürdürüyordu.

«Seviciler için bir dergiye rastlayamadım henüz.» dedi yorgun ve düşünceli bir sesle.

«Anne! Yoksa bunu mu tasarlıyorsun?»

«Belki de el atılmamış tek piyasa bu.»

«Seviciler bir dükkâna girip özel bir dergi isterler mi acaba?» diye sordu Angelica. n kapının zili duyuldu. Herhalde Elie bir kucak dolusu dergi getirmişti yine.

«Elli dokuz milyon bekâr insanın yaşadığı bir ülkede eğer **Bride** gibi bir dergi  milyona varan tirajıyla vnyorsa, korkunç bir sevice topluluğu var demektir.»

Ana kız dergilere öylesine dalmışlardı ki, kütüphaneye giren erkeği fark etmediler. Adam kapıya yaslanıp onları seyretti bir süre. Başının alaycı duruşu, çenesinin sert çıkıntısı, gözlerindeki kuşkucu bakış, dimdik duran açık sarı kısıacık saçları dünyaya belirli bir hoşnutsuzlukla baktığını belirtiyordu. zerindeki deri giysiler öylesine eskimişti ki, neredeyse paçavra bile denilebilirdi. Boynunda  ikon sallanıyor, sevgi, anlayış dolu bir gülüş dudaklarını süslüyordu. Angelica'yla Maxi'yi hem komik, hem de sevmeye değer bulduğu ve böyle insanlara pek sık rastlanmadığını düşündüğü apaçıktı.

«**Boy's Life**'a abone olmak sizlerin ilgisini eker mi acaba?» diye sordu açık sesle.

«Justin!» Maxi bir çığlıkla yerinden fırlayıp kardeşinin kollarına atılırken, dergileri odanın dört bir yanına saçtı. «Justin, seni canavar seni, bir yıldır neredeydin? Justin, hayatım!»

«Bana da fırsat verin!» diye bağırdı Angelica ve dayısının yakasına yapışıp küçükken yaptığını gibi üstüne tırmanmaya çabaladı. Az kalsın adamı yere düşürüyordu. Sonunda Justin kendini onların ellerinden kurtarmayı başardı. «Bir bakalım sizlere,» dedi ve dikkatle ikisini de szd. «Hâlâ krallığın en güzel kızlarısınız,» dedi birkaç saniye sonra. Kyu gri gözlerinden hiçbir

şey kaçmazdı, ama her zamanki gibi gerçek düşüncelerini yine kendine saklıyordu.

Zachary Amberville'in zamansız ve acı ölümünden kısa bir süre sonra Justin kimseye tek kelime etmeden çekip gitmişti. On beşine bastığından beri sık sık ortadan kaybolmasına aslında alıştı ailesi. Gittiği yerlerden ne bir kart atar, ne de telefon ederdi. Ama günün birinde bir dergide, Justin imzalı bir fotoğraf çıkardı. Hiçbir seyahat acentasının adını bile duymadığı minnacık adaların, isimleri bile olmayan dağların, haritalarda gösterilmeyen ormanların Avustralya kıyılarında sörf yapanların, Bouloqne Ormanında dolaşan Brezilyalı travestilerin, Ascot'daki kraliyet locasının fotoğrafları... Objektifin ardındaki beyin şaşırtıcı bakış açısını yansıtmanın dışında birbirlerine hiç benzemeyen, her türlü olağanüstülüğün sergilendiği bir dönemde bile özgürlükleriyle dikkat çeken fotoğraflar.

Ailesinin «yolculuk» dediği son gizemli yok oluşu bu kez her zamankinden uzun sürmüş, dergilerde de pek az fotoğrafı çıkmıştı. Ama ailesi hiç endişelenmemişti; Justin'in kendini koruyabileceğinden hepsi emindi artık.

Çocukluk yıllarında kendini çelimsiz, beceriksiz bulur, göze batmaktan kaçınırdı. Oniki yaşına basınca dövüş teknikleri ve savunma yöntemlerine merak sarmış, annesinin yalnızca bale sanatçılarında bulunduğu inandığı bir azimle hepsini öğrenmişti. Bir süre sonra, kırıdamadan durduğunda bile karşısındakini ürküten bir yapıya sahip olmuş, daha önceleri tanımadığı bir güç ve çeviklik kazanmıştı. Bu orta boylu, sağlam yapılı, yirmi dört yaşındaki genç adamı artık kimse hafife alamazdı.

Cesur ve ne yapacağı kestirilemeyen biriydi, ama sertliğini dışa vurmaktan hiç hoşlanmazdı. Sırtından hemen hiç çıkarmadığı deri takımlarını, erkeksi görünüşünü vurgulamak için değil, sırf rahat ettiği için giyiyordu. Southampton'daki yazlıkta kriket oynarken giydiği beyaz keten pantolonları ve açık renk kazak-

ları da aynı rahatlıkla taşırdı. Tehlikeli görünüşü, asla gevşemeyen sert kaslarından, her an savaşımaya hazır duruşundan kaynaklanıyordu.

Justin'in bir başkasına sevecenlik dışında bir duyguyla dokunduğunu hiç görmemişti Maxi. Ama çok sevdiği kardeşi hakkında pek az şey bildiğini de kabul ediyordu. Herhalde duygularını, düşüncelerini onun kadar sıkı saklayan bir başkası olamazdı. Aklından geçenleri tahmin etmek, evden niçin böyle sık sık uzaklaştığını anlamak olanaksızdı. Sezgileri çok güçlü olan Toby bile, kardeşinin davranışlarının sırrını çözememişti. Sanki hiçbirine açıklamadığı bir amaç uğruna sürdürüyordu yaşamını.

«Ne yapıyorsunuz burada?» diye sordu Justin gülerek, «Bir açıklama bekliyorum. Toby sizleri burada bulacağımı söyledi, ama ne durumda olacağınızı belirtmedi. Her şeyi senin anlatacağını bildirmekle yetindi.»

«Annem yeni bir dergi için fikir arıyor,» dedi Angelica omuzlarını silkerek. «Ben de açlıktan ölmesine engel olmaya çalışıyorum. Yeni aşçı dün işten ayrıldı.»

«Niçin, Maxi?» Şaşkına dönmüştü Justin. «Yeni bir dergiyi kim ne yapsın?»

«Ben de bundan emin değilim. Sorunlardan biri de bu zaten. Ama en önemli sorun, Cutter. Beni aptal yerine koymasına izin vermeyeceğim.»

«Bu durumda tümüyle senin yanındayım, seni destekleyeceğim.» Justin'in nefretini bu kadar açıkça gösterdiği hiç olmamıştı.

Maxi'yle Toby amcalarını niçin sevmediklerini en ince ayrıntısına kadar anlatırlardı. Justin ise Cutter'dan nefret eder, ama nedenini bilmezdi. Bu duygunun karşılıklı olduğu da bir gerçektir ve genç adamın içgüdüsel nefreti sözcüklerle anlatılmayacak kadar derinlerdeydi. Justin de kardeşleri gibi, San Francisco'dan asla ayrılmayan amcasını merak ederdi küçükken. On bir yaşına bastığı yıl, Cutter'la Candice Amberville, Avrupa yolculuğuna çıkarken birkaç günlüğüne New York'a uğramışlardı.

Daha ilk karşılaşmalarında Justin'in merakı şiddetli bir nefrete dönüşmüştü. Nedenini hiç araştırmadığı bu nefret bir kaya kütesi kadar somut, babasına ve kardeşlerine olan sevgisi kadar güçlüydü.

«Önerini kabul ediyorum,» dedi Maxi sevinçle. Son üç gündür fikirlerini Angelica'dan başkasına açmamıştı. Julie büro-
nun son işlerini tamamlıyor, ölen dergilerin gittiği boşlukta **Buttons and Bows** için bir yer hazırlıyordu. Amberville Yayıncılıkta kendisine yardımcı olabilecek kişilerden hiçbirini aramamıştı Maxi. Gururu ve bu işi **tek başına başarmak** kararı engel olmuştu aramasına. Elinden gelenin en iyisini yaptıktan sonra yenilgiyi bile kabul etmeye hazırды. Pavka, Nina ya da Linda'nın yardımlarını istemiyordu. Artık yirmi dokuz yaşındaydı ve Angelica'yı büyütmekten başka hiçbir iş yapmamıştı. Ama Justin farklıydı, ailenin bir üyesiydi.

«Nereden başlıyoruz?» diyerek deri ceketini, yeleğini üzerinden çıkardı Justin ve yanlarına oturdu.

«Niçin yeni bir fikir aradığımı bilmek istemez misin?» diye sordu Maxi.

«Konu Cutter'ı yenmek olduğu sürece gerekmez. Şimdiye kadar neler yaptın? Bir umut ışığı var mı?»

«Ne yapamayacağımı biliyorum. **Vogue House and Garden** gibi parlak dergileri bir yana bırakıyorum. Bunlara benzer bir dergi çıkarmak çok pahalıya mâl olur. Ayrıca Amberville Yayıncılık **Style**'la **Indoors**'u çıkarıyor zaten, kendi şirketimizle rekabete girecek değilim. Üstelik bu dergiler beni sinirlendiriyor.»

«Ne zamandan beri? Onlara tutkun olduğunu sanırdım.»

«Bir zamanlar evet. O dergilere bayılırdım, ama sonraları onları okudukça öfkelenmeye başladım. Bu dergilerin insanı nasıl alçalttığını görmüyor musun, Justin? Hemen hemen hiç kimse o kıyafetleri giyemez, o çılgın makyaj malzemelerini kullanamaz ya da o görkemli evlere, bahçelere sahip olamaz... Resmini o sayfalarda görebilmek uğruna tüm yaşamını kusursuzluğa erişmek için harcayabilirsin, çünkü kusursuz olmayana dö-

nüp bakmaz bile onlar, ama bunu asla gerçekleştirmezsin. Bu dergiler düş değil, düş kırıklığı satıyorlar. İnsanlara sahip olduklarından memnun olmamayı öğretiyorlar, **kıskançlığı** tanıtıyorlar.»

«Hey Maxi, kendine gel. Bunlar elbise, kozmetik ve eşya satıyor... Makaleler de sadece bir reklam aracı. Amerikan iş dünyasının tekerleklerini döndürmeye yarıyor yalnızca. Bunları sen de biliyorsun.»

«Ama sevmem gerekmiyor ki,» dedi Maxi inatla.

«Ama bu dergilerin okuru **sensin**. Gördüklerinin hepsini alabileceğinden eminsin. Şu eve bir bak... dört milyon mu, yoksa beş mi? Tıkabasa dolu dolaplarına, mücevher kutuna ve sonra aynaya bir göz at. O dergilerde gördüklerinden **ne eksik var?** Yani dördüncü kocadan başka?»

«Maxi, «Ben okurlarımı düşünüyorum,» diye yanıtladı sabırsızlıkla.

«Haa, demek okurların da var. Evet, buranın bir farklılığı olduğunu anlamıştım, ama manzarasından kaynaklandığını sanıyordum.»

«Bir okur kitlesi edinmek zorundayım. Ve onlara zengin tabakanın nasıl yaşadığını anlatan bir dergi vermek istemiyorum.»

«Tebrikler! Yayınlamak istemediğin başka ne tür dergiler var?» Ablasının öfkesi Justin'in merakını körüklemişti.

«Kadınların suçluluk duygularını körükleyen dergiler istemiyorum. **Ladies Home Journal**'daki şu ilana bak... Bir anket yapmışlar ve konuştukları 86.900 kadından yüzde seksen yedisi 'kadınlar her şeyi yapabilir' diye yanıtlamış.»

«Yapamazlar mı yani? Sen daima her şeyi yapabileceğine inanmış gibi davranırsın.»

«Bak, daha neler diyor... Fiziksel açıdan kusursuz olabilmemiz için size rejim listeleri, güzellik öğütleri, jimnastik hareketleri sunuyoruz... evde, işde, toplumda daha başarılı olmanın yolunu açıyoruz. Bu nedenle on yedi buçuk milyon kadın her ay bizi okuyor. Despotluktur bu, Justin, zavallı kadınlar her koşul-

da kusursuz olmaya mahkûm sanki. Kusursuz olmak için elinizden gelenlerden daha fazlasını yapmaya çabalayın, bu uğurda çölürseniz abone kaydınızı yeniletmeyi unutmamışsınız demektir.»

«Angelica, git annene sakinleştirici bir hap getir.»

«Yararı yok, Justin. Biraz önce verdim. Ağzının köpürmesi insanı öldürür mü?»

«Sanmıyorum, hayatım. Annenin tek derdi stres şimdilik.»

«Justin!» diye bir çığlık attı küçük kız, «Lütfen bu kelimeyi bir daha ağzına alma.»

«Allah kahretsin,» diye homurdanarak elindeki dergiyi attı **Maxi**. «Henüz eylül ayındayız ama, 'Noel için yapılabilecek 101 armağan' diye bir yazı var. Sonra 'her zaman sevilen yemekler'... Ve Doktor Art Ulene'in **Aile Scrunlarını Başlama'dan Önce Çözmenin Yolları** adlı kitabından bir bölüm... Ya yemek pişirmiyorsan, ya armağanlarını satın alıyorsan, ya özellikle Noel zamanı aile sorunlarından uzak kalmak istiyorsan ne yapacaksın? Bu kapak seni suçluluk duygusuna itmez mi? Bir de şu dergiyeye **bak!** Ne kadar iç açıcı! Ölümcül bir karaciğer hastalığına yakalanmış bir gencin öyküsü; kalp krizine aday olup olmadığınızı anlamak için uygulanacak bir test; Noel masası için işlenmesi gereken bir örtü modeli. Tiğ işi stresi azaltır mı, yoksa artırır mı?»

«Maxi, niçin bu dergilere bakıyorsun?» diye sordu Justin. «Bunlar sana göre değil. Senin bir kadeh votka hazırlamaktan daha karışık bir şey yaptığına şimdiye dek tanık olmadım. Üstelik limonun çekirdekleri var diye sızlanmıştın.»

«Kadınların neler okuduklarını bilmek zorundayım. Yoksa piyasadakilerden farklı bir dergi yaratamam ki.»

«Ama **Good Housekeeping** gibi dergilerle yarışamazsın... deney mutfakların nerede, Maxi? Hani iadelerin parasını ödeme-yi neyle garanti edebilirsin? Okurlarının güveni? Bir dergi değil, bir dest olarak en iyisini sunduğunun, kanıtı nerede?»

«Justin, bunları nereden biliyorsun?» Kuşku doluydu Maxi'nin sesi.

«Bir zamanlar Hearst'den biriyle yemek yemiştim,» diye ka-
çamak bir yanıt verdi Justin.

«Ben bisküvi yapmayı seviyorum,» dedi Angelica. «şu der-
giyi alabilir miyim?»

«Elbette.» Sabaktan beri ilk kez gülümsedi Maxi ve Justin'e
dönüp şaşkın bir bakış attı. Bisküvi yapmak da nereden çıkmıştı?

«şu yığında neler var?»

«Bunlara 'daha başka ne hatanız var' dergileri adını taktım.
Her şeyin çok kötü gittiğine ve şiddetle yardıma ihtiyacımız ol-
duğuna karar vermişler. Bak işte, en tipik başlıklar: 'Sevgilinizin
sizi kullanmasına niçin göz yumuyorsunuz?', 'Sancıları yenmeyi
öğrenin', 'Utangaçlığı yenmenin yolları', 'Eğer seks size, benim
ne hatam var, duyusu veriyorsa...', 'Demek seks sizleri ilgilen-
dirmiyor...', Can sıkıntısından kurtulun, acıyı yenin, güvensiz-
liği silip atın, yalnızlıktan sıyrılın', 'Kendinizi kendinizden nasıl
koruyabilirsiniz?'... Daha devam edeyim mi?»

«Yeter, lütfen yeter, yoksa haykıracağım,» dedi Justin kah-
kahasını tutamadan.

«Annem çok şiddetli tepki gösteriyor,» diye kulağına fısıldı-
ladı Angelica.

«Ne demek bu? Her yerde satılan dergilere bakıyorum ve
normal bir tepki gösteriyorum.»

«Uykunda dişlerini gıcırdatmak gibi mi?»

«Tam üstüne bastın. Michael Korda'nın 'Stresden kurtulma-
nın tek yolu' diye bir yazısı var. Bilin bakalım neymiş?»

«Gevşemek mi?» diye sordu Justin.

«Derin soluk almak ya da çikolatalı pasta yemek mi?»

«Hayır, sevgili küçüklerim... Daha fazla çalışmak!» Yere
yatıp inledi Maxi. «Daha fazlasını yapın diyor bu adam. **Daha
fazlasını!**»

«Gel Maxi, sırtına masaj yapayım. Herhalde ağrıdan ölüyor-
sundur.» Justin kollarını sıvayıp, güçlü parmakları kasıp gev-
şetti.

«Çikolataya ne dersin? Dediklerine göre bir hormonu çalıştırıyor ve insanı mutlu ediyormuş.» Angelica'dan gelmişti bu öneri.

«Hayır, beni iyileştirmeye çalışmayın.» Maxi ayağa fırlayıp dergileri rastgele savurmaya başladı. «Yeterince suçluluk duygusu çıkıyor insanın karşısına! Fazla kilolardan, sevgilisini nasıl kötü bir insan haline getirdiğinize kadar suçluluk... para konusunda neler bilmiyorsunuz, niçin dolabınız düzenli değil, yeterli kalsiyum almıyorsunuz, işinizde ilerleyemediniz, evle işi birlikte yürütemiyorsunuz, ayrıca evliliğinizin de düzeltilmesi gerekiyor, seks konusunda yeterince bilgili değilsiniz, yaşamınız tek düzeyse suç sizin... Daha fazla suçluluk duymak istemiyorum!»

«Aynı fikirdeyiz, değil mi, Justin?» diye endişeyle sordu Angelica. Ama odada dört dönerek bağıra çağıra konuşan annesi onu duymadı bile.

«Kadınları sözde kusursuzluğa ulaştırmaya çalışırken özgüvenlerini yıkıyorlar aslında. Vücudunuz asla gerektiği kadar çekici olamayacak... Büroda, mutfakta, yatak odasında daha başarılı olmalısınız... Niçin hâlâ yönetici kadrosuna yükselemediniz? Büronuzdaki eşyalar kişiliğiniz hakkında hangi acı gerçekleri yansıtıyor? Eğer çalışmıyorsanız, niçin hindi için yeni bir sos denemiyorsunuz? Çok kötü durumdasınız, bu dergiyi okumazsanız yarına çıkacağınız bile kuşkulu. Bütün iyi niyetli editörlere, evlendiğiniz serseri ve sizi terk eden bir düzine erkek konusundaki uyarıları, yatakta yaptığınız on yedi hatayı açıkladıkları, bir türlü aklınızdan çıkmayan sevgilinizden sonunda sizi kurtardıkları için teşekkür etmeniz gerekir. Hepsi sizin hatasız. Siz kötü bir kızsınız. KÖTÜ KIZ! Suçluluk, suçluluk, suçluluk! ACABA HANGİ ERKEK, HER AY KENDİSİNE NE KADAR BERBAT DURUMDA OLDUĞUNU SÖYLEYEN BİR DERGİYİ ALIR? Hayır yavrularım, hiçbir erkek almaz. Oburluk konusunda bir yazı daha okursam kusacağım. Allah kahretsin, bir kadını olduğu gibi seven bir dergi yok mu? Ne dedim şimdi ben?»

«Kusacağını söyledin, eğer...» diye atıldı Angelica.

«Hayır, daha sonra.»

«Kadınları seven dergilerden söz ettin.»

Havalara sıçradı Maxi. «İŞTE BU! Okurunu seven, onu olduğu gibi kabul eden, değiştirmeye çabalamayan, yalnızca eğlendirmek için çıkan bir dergi. Her şey eğlendirmeye dayanacak. Çok yemek yemene, iyi bir erkek bulamayışına ya da yardıma gereksindiğine aldırmış etmeyen bir dergi. EĞLENCE! Raflarda herkese yetenek kadar 'yardıma koşmaya hazır' dergi var zaten. Duydunuz mu beni? EĞLENDİRİCİ!» Kollarını iki yana açıp sürdürdü zıplamasını.

«Duyduk, anneciğim. Ve Trump Kulesindeki herkes duydu.»

«Bu eğlendirici derginin adı ne olacak?» Ablasının normal haline dönmesine çok sevinmişti Justin.

«Bir adı var zaten. Bu fırsat karşıma çıktığı zaman **Buttons and Bows**'u seçmiştim. Ama zaman değiştiğine göre, ismi de değişecek. **B and B** olacak?»

«**B and B** mi? Ne biçim isim bu?» diye sordu Angelica.

«Ben biliyor muyum sanki? Önemli mi? Balon ve Bilya, Bakla ve Bamyas, Başlar ve Beller, Benedictine ve Brendi... hangisi size uygun gelirse. Derginin adı **B and B** olacak ve E-Ğ-L-E-N-C-E sunacak.»

16

«Beğenme garantiliymiş. İçi çıksın beğenme garantisinin.» Rocco öfkeyle söylenip okumakta olduğu **Reklam Dünyası** dergisini yere çaldı. Dag Hammarskjöld yapısının kırk üçüncü katındaki bürosunun penceresinden bakınca, East Nehrinin öte yanındaki Pepsi-Cola şişeleme fabrikasının kırmızı neonları göze çarpıyordu. Şimdilik Coca-Cola müşterisiydi ve Pepsi-Cola nefret edilen düşmandı, tabii durum değişip Pepsi de müşterileri arasına girene kadar. «Her neyse,» diye ekledi. «Bu iş tümüyle

berbat. Beğeni garantisi için sekiz buçuk saatlik film çek ve kırıp kırıp otuz saniyelik televizyon spotu yap. İyi sonuç verse bile, ben derim ki, bu işde büyük bir hata var.»

«O spotla bizim ilgimiz yok ki, Rocco,» dedi Rap Kelly sakinleştirici bir sesle. «Bir şirketin deodoranlı sabununun reklamı. Bu dergileri okumaktan vazgeçmelisin.»

«Felsefeye kalkışma sakın, Rocco.» diye atıldı Man Ray Lefkowitz. New York'un en gözde reklam ajansı Cipriani, Lefkowitz ve Kelly'nin ortaklarıydı konuşanlar. «Uzaktan kumanda aracı diye bir şey var, istemeyen TV reklamlarını seyretmez.»

«Eğer bizim işimiz olsaydı, şu sabun reklamını hazırlayan her kimse, çıplak ellerimle öldürürdüm.» Rocco sıkıntılıydı. «Adamın Hitchcock olduğunu iddia edemezsiniz.»

Manny'yle Rap bakıştılar. Kendi aralarında «Rocco'nun dergi özlemi, bunalımları» dedikleri günlerden birini mi yaşayacaklardı? İkisi birlikte üç yıl önce Rocco'yu Condé Nast'dan ayırmayı başardıkları zaman, Chevrolet'nin reklamlarını almak dahil, hayatlarının en güç işini başardıklarına inanmışlardı. Reklam konusunda dergilerin yetersiz olduğunu kabul etmeye yanaşmamıştı Rocco ve ömrü boyunca bir dergide çalışmaya kararlıydı.

Metin yazarı Manny Lefkowitz kendisini başarıya götüren savını gayet açık seçik anımsıyordu. «Rocco,» demişti. «Eğer bir dergiyi para verip aldınsa, herhangi bir reklam görmemek için sayfayı çevirmek, televizyonu her açışında karşısına çıkan reklam spotlarını görmemek için düğmeye basmaktan daha fazla enerji, kararlılık ve zaman ister. Bir sanat yönetmeni için hangisi daha heyecan verici? Yatırımının karşılığını almak isteyen bir dergi okuru mu, yoksa izlediği programın geri gelmesini sabırsızlıkla bekleyen ve reklamlara doymuş olan TV izleyicisinin beğenisini kazanmak mı? Yanıtlamana gerek yok, her şey apaçık ortada! Eğer Rap'le benim düşündüğümüz gibi sen dünyanın en iyi sanat yönetmeniysen, TV reklamlacılığı sana

lâyet tek yerdir. Bu adımı atman gerektiğini biliyorsun, yadsıma sakın, Rocco.»

«Doğru, farkındayım... ama bilemiyorum... beyaz boşluk nerede, Man Ray, sayfa planı nerede?»

«Ekranı olduğunu biliyorsun, Rocco. Bir anda milyonlarca insanın dikkatini çekmek zorunda kalacaksın... Onları yalnızca eğlendirmeyecek, bir şeyler satacaksın. Dergilerin sayfa planları mastürbasyonun basılmış şeklidir; reklamcılara, hazırladıkları ilanları yerleştirmeleri için güzel sayfalar yaratıyorsun. Kendi arzularını tatmin ediyorsun böylelikle. TV reklamlarında ise, izleyicilerin yüzde kırkının senin spotunu kapatmayı düşündüğü o birkaç saniye içinde ya yaşıyorsun ya da ölüyorsun. Yani bu işte çok daha iyi olmak zorundasın. Yalnızca iyi değil, **harika** olmalısın.»

«Mastürbasyon mu?» Gücenmişti Rocco.

«Dergiciliğe özürlerimi sunarım, ama zamanın yüzyıl kadar gerisinde kalmış durumda. Bir sayfa ne kımıldar, ne de sana bir şeyler söyler. Haydi Rocco, kımılta biraz. Hani şu, hiç kimse-nin sesli filmlere gitmeyeceğini iddia eden adam gibi davranma.»

«Evet Rocco, aptallık etme,» diye söze karıştı Rap Kelly. Sessiz bir soyguncuydu Kelly. Şirkete iş bulup getiren hep oydu. Görüldüğünden çok daha zeki-ydi ve başkalarının tatlı sözlerle bağlayamadığı birçok müşteri-yi şirketine çekmişti.

Rocco dikkatle ikisine de baktı. Korkunç yetenekli bir metin yazarı olan Manny, B.B.D.O. reklam ajansında genel müdür yardımcısı-ydı. Rap ise Young and Rubicam'ın kralı olarak tanınırdı. Bu iki reklamcılık dâhisi-yle birlikte yepyeni bir ajans kurma fikri ilginç gelmeye başlamıştı. Madison Bulvarında şimdiye dek hiçbir sanat yönetmenine böylesine çekici bir öneri yapılmamıştı.

O zamanlar otuz üç yaşındaydı ve Amberville Yayıncılıkta geçen kısa dönem dışında hep Condé Nast'da çalışmıştı. Hiç olmazsa bir süre için dergicilikten ayrı kalmanın yararı olabilirdi. Belki Man Ray'le Rap, TV reklamcılığının daha heyecan verici olduğu konusunda haklıydılar. Üstelik bir de para konu-

su vardı. Dergilerde çalışan hiç kimse reklamcılık alanındakiler kadar para kazanamazdı ve artık Rocco'nun bu konuya ciddiyetle eğilme zamanı gelmişti.

Hemen hemen dokuz yıl kadar önce Maxi'den boşanınca, parayı aklına getirmemeye çalışmıştı. Ama para konusuna ilgi göstermemenin hem doğaya aykırı olduğunu, hem de bir Amerikalıya hiç yakışmadığını biliyordu. New York'da çalışıp para düşünmemek, yemek ya da seks düşünmemekten daha zordu. Ne var ki, yaşamı para yüzünden, özellikle de Maxi'nin parası yüzünden altüst olmuş biri için mide bulandırıcı bir konuydu bu yine de.

Reklamcılıkta bol para olduğunu söyleyenler yanılmıyordu. CLK adıyla kurdukları ajans, bir altın madeni olduğunu daha ilk günden kanıtlamıştı. Madison Bulvarının ünlü ajanslarından müşteri ve eleman çalmaya başlamışlar, dev şirketlerin kaprisli reklam müdürleri kapılarını aşındırır olmuşlardı. Üç arkadaşın kentteki diğer hiçbir ajansta olmayan bir avantajları vardı: Üçü de bekârdı. Ve Madison Bulvarının en önemli isimlerinin çoğu dişiydi. Man Ray Lefkowitz son derece neşeli, kızıl saçlı bir devdi. Masmavi gözlerinin, Saba Melikesi Belkis'in soyundan geldiğinin en belirgin kanıtı olduğunu ileri sürerdi. Saçları daha kızıl, gözleri daha mavi olan Kelly ise, İrlanda asıllıydı ve UCLA futbol takımında oynamıştı. Canı istediği zaman açık saçık şarkıları büyük bir başarıyla söylerdi. Üçünün de saçları dökülmemişti. Hanımlara asla kaba davranmamışlar ve St. Valentine Gününü kutlamayı ihmal etmemişlerdi. Geçen yıl Valentine Günü için Robert Homma'dan gönderdikleri çiçeklerin faturası seksen bin dolar tutarındaydı. Kadın müşterilerine antika Japon kavanozları içinde çok zarif ayva çiçekleri yollamışlardı ve Kelly'nin dediği gibi, ettikleri masrafın belki milyon katı kâr olarak geri dönmüştü.

«Gidip kafa çekelim,» dedi Rocco gözlerini Pepsi'nin yanıp sönen ışığından ayırmadan. «Cutty Sark reklamları bizde, değil mi?»

«Geçen hafta aldık...» diye yanıtladı Rap Kelly. «Onları eski dostlarından ayırmak epey güç oldu. Ama senin viski sevdiğini bilmezdim, Rocco.»

«Müşteri olunca iş değişir. Zevk almaya başladım bile. Hadi çocuklar, içki saati geldi.» Kravatını bağladı, ceketini giyip öne düştü. Lefkowitz'le Kelly endişeyle bakiştılar. Rocco pek ender içki içerdi.

«Hadi şu tatlı New York bayağılığından bir yudum... ama sert olmayacak, çok hafif,» dedi Maxi'nin iç mimarlarından Leo Ludwig.

«Olmaz, Orta Amerika'dan söz ediyoruz. Sanki bir taşra evi; parlak çiçekli kumaşlar, biraz yıpranmış kanepeler...» diye karşılık verdi Milton Bizet. Maxi'nin bundan önceki evlerini, hatta Kirkcaddon Şatosunu dekore eden takım bunlardı işte.

Trump Kulesindeki eve pek imzalarını atmış sayılmazlardı. Maxi'nin bitmez tükenmez yolculuklarında topladığı en sevdiği eşyaların kullanılması kesinlikle gerekiyordu çünkü. İki daireyi birleştiren duvarı yıkmış, ellerinden geleni yapmışlardı, ama yine de müşterilerini pek memnun edemediklerine inanıyorlardı.

«Beyler, yeter bu kadar,» diye sözlerini kesti Maxi. «Büro eşyasından söz ediyoruz, masalar, iskemleler filan... Bir deko-rasyon harikası yaratmaya çalışmıyoruz.»

Buttons and Bows'un bulunduğu yere yaklaşıyorlardı. Yedinci Cadde civarındaki binanın önünde araba durunca, Ludwig'le Bizet şaşkınlıkla aşağı indiler.

«Burası mı?» diye sordu Ludwig gerileyerek.

«Evet, burası. Kontratın bitmesine daha üç yıl var, bütün bir kat bize ait, yeni binalara oranla kira çok düşük ve ilişkim olan şirketlere yakın,» dedi Maxi kesin bir dille.

«Buraya Art Deko bile denemez.» Milton Bizet'in şaşkın sesi duyuldu. Kentin bu taraflarını tiyatroya giderken bile görmemişti.

«Ne Art Deko ne de başka bir stil,» diye atıldı Maxi. «Tabii eğer Mali Kriz İğrençliği demezseniz. Son derece berbat ve kullanışsız... şimdi sizin burayı adam etmenizi istiyorum. Hatta daha geçen hafta hazır olmalıydı. Çalışabilecekleri bir yer olmadığı için adamlarını işe başlatamıyorum.»

«Belki büro düzenlemesinde isim yapmış firmalardan biri... şu Itkins ya da adı her neyse... belki senin amacına daha kolay hizmet eder...» dedi Leon. Ludwig alçak sesle, Zarif bedenini binadan içeri sokmaya bir türlü yanaşmıyordu.

«Çocuklar, Itkins'le hiçbir ilişkim yok. Ve sanırım siz benimle olan ilişkinizi sürdürmek istersiniz!»

«Elbette Maxi, hayatım, ama...»

«Öyleyse yukarı çıkın ve sızlanmayı bırakın,» dedi Maxi en çekici gülümsemesiyle. «Üstelik dar bir bütçeyle çalışmak sizler için eğlenceli olacak.»

«Bütçemiz ne kadar?» diye sordu Milton kaşlarını kaldırarak. Bütçeden söz etmek Maxi'ye hiç yakışmıyordu doğrusu. Zevk ve rahatı uğruna genç kadın parasını savurmaktan hiç kaçınmamıştı. Ama Trump Kulesindeki evi aldıktan sonra dertlerin başlayacağını sezmişti Milton.

«Söyleyeceğiniz en düşük fiyatın yarısı kadar,» dedi Maxi.

«Ne kadar komik,» diye yanıtladı Leon.

«Şaka yaptığını hiç sanmıyorum,» dedi Milton gerçek bir korkuyla. En sevgili ve biraz da zor diye tanımladıkları müşterilerinin yüzündeki garip, ciddi ifadeyi yorumlamaya çalışıyordu.

«Şaka değil. Bu dergiyi çıkarmak büyük para isteyecek ve paranın büro duvarlarına harcanması işime gelmiyor. Buna karşılık, nasıl inekler mutlu bir ortamda daha fazla süt veriyorlarsa, insanlar da daha verimli oluyorlar. Bu nedenle büronun son derece neşeli, keyifli, çalışmayı zevk haline getirecek bir yer olması şart. Gün ışığına açılan pencereler istiyorum. Gereksinimler floresan kullanılmamalı. Harika bir giriş için ucuz aynalardan yararlanabilirsiniz...»

«Maxi para kazanmak için harcamak gerektiğini hiç duy-

madın mı?» dedi direndi Leon. Sınırlı bir bütçenin getireceği sıkıntıları şimdiden tahmin edebiliyordu.

«Duydum tabii, ama para maaşlara gidecek. Yoksa piyasanın en üstün yeteneklerini nasıl işlerinden koparıp alabilirim? Neyse, geldik işte,» diyerek kapıyı açtı Maxi. Antre bomboştu. Julie'yi aramak için onları yalnız bıraktı, iki koca adamın ağlamasını seyretmek hoşuna gitmeyecekti.

«Hoşgeldin,» dedi Julie rahatlayarak. «İşte anahtarlar ve işlerin tümü bitti. Borçlar ödendi, masam temizlendi ve telefon hâlâ çalışıyor. Geçen hafta çıkarken bıraktığın kâğıt tomarından ve kalemlerinden başka hiçbir şey yok ortada.»

«Ya kazağıma ne oldu?» diye sordu Maxi garip bir bakışla onu süzerek.

«Ne kazağı? Burada bırakmadın ki.»

«Biliyorum.» Maxi gözlerini kısarak, kızın üzerindeki Perry Ellis imzalı kazak etek takımı inceledi. Amerikan hazır giyim modasının en son yeniliği, kaşmirin alışlagelmişin dışında nasıl kullanılabileceğini sergiliyordu. Göz alıcı kazağın mavi, sarı ve kırmızı desenleri herhalde Sophie Delauny'nin kübist çalışmalarından esinlenerek hazırlanmıştı. Uzunca siyah etek ise, Julie'nin topuksuz siyah ayakkabıları ve morumsu kırmızı çoraplarıyla çok uyumluydu. Cumartesi günü aynı kazağı almış olan Maxi, fiyatının sekiz yüz dolar olduğunu biliyordu. Deseni kesinlikle 1984 sonbaharına özgü olduğundan ancak bir mevsim kullanılabilir ve işe giderken bile en sık iki haftada bir giyilebilirdi. Üç yüz dolarlık etek klasik olabilirdi. Ama kazak, giyen kişinin ya çok zengin ya da moda delisi olduğunu ve bir tek mevsim giyip en sevdiğim-giyecekler dolabına kaldıracağını belirtiyordu.

Julie Jacobson bu kadar zengin olamaz, diye düşündü Maxi. Yoksa **Redbook**'da moda editörü yardımcısı yardımcılığı işine girmeyi beklerken sekreterlik yapmazdı. **Buttons and Bows**'un cenazesini kaldırma görevini büyük bir başarıyla tamamlamıştı.

Leon'la Milton'ın ayılıp bayılmalarını görmemek için yanlarından kaçarken, her tarafın pırıl pırıl temizlendiğini fark etmişti Maxi. Anlaşılan Julie üç kıza bedeldi.

«Sana bir önerim var,» dedi genç kızın yanına oturarak.

«Hayır,» dedi Julie titreyerek. «Gerçekten hayır.»

Maxi ona aldırmadı. «**Redbook**'dan ne kadar maaş alacaksınız?»

«Haftada yüz yetmiş beş dolar, ama konu bu değil.»

«Evet, konu moda editörünün yardımcısının yardımcısı olarak görev yapacağın.»

«Doğru.» Genç kızın gözleri uzak düşlere dalmıştı. Bir gün New York defilelerinde ön sırada oturup, beğendiklerini usulca işaretleyecekti defterine.

«Hiç monopol oynadın mı?» diye devam etti Maxi ve Julie düşlerinden kopmadan başını salladı. «Bir düşün, 'geç' işaretine vardın ve yıldırım gibi gidip bankadan iki yüz dolar aldın. Harika, değil mi?»

Julie gerçeğe döndü. «Maxi, beni kandırmaya mı çalışıyorsun? Tanrıya şükür artık senin yanında çalışmıyorum. Cumadan beri buranın maaş bordrosunda değilim. Üstelik bordro bile yok.»

«Ama yeni bir bordro olacak ve her hafta maaşları ben ödeyeceğim.»

«Kaç kişiyi alıyorsun işe?» Kuşkuluydu Julie'nin sesi.

«Şimdilik hiç, ama daha sonra düzinelerle... yüzlerce.»

«Ne yapacaklar?»

«Yeni bir dergi çıkaracaklar.»

«İyi ama Maxi, geçen hafta da bunu tasarlıyordun.»

«Bugünün geçen haftayla ilgisi yok. **Buttons and Bows** konusundaki fikirlerime karşı çıkmakta haklıydın. Bir gençlik çılgınlığıydı onlar. O zamandan beri akıl ve deneyim olarak bin yaş daha aldım.»

«Doğru mu bu?»

«Güven bana.»

«Güven bana diyenlere asla güvenmem.»

«Bu bir sınavdı ve başardın. Şimdi sana resmen **B and B** dergisinin moda editörlüğünü teklif ediyorum. Ama bir başkasını buluncaya kadar benim en yakın yardımcım olacak ve bütün ayrıntılarla ilgileneceksin.»

«Bütün ayrıntılar mı? Burnuma niçin kötü kokular geliyor? **B and B** ne demek? **Buttons and Bows**'un yeni bir şekli mi? Modaya kaç sayfa ayrılacak? Yetkilerimin sınırı ne olacak? Ya maşım? Ya dergi tutmazsa ve ben de **Redbook**'daki işi kaçırsam?»

«Başlangıç için haftada üç yüz dolar, giysilerini toptancılardan alabileceksin. **B and B**'nin felsefesine uygun olarak, kesin bir söz hakkın olacak. Derginin felsefesine gelince: Bütün kadınlar oldukları gibi harikadır. Buna karşı çıkamazsın, değil mi? Haa, geldin mi? İşte fotoğraf danışmanımız Justin. Bak Justin, dergimizin yeni moda editörü Julie Jacobson. Birlikte çalışacaksınız.»

Julie döndü, seşsizce içeri girip kapıya yaslanmış olan genç adama baktı. Koca binayı tek omzu üzerinde taşıyabilecek kadar güçlü görünüyordu. Justin boynuna fular gibi taktığı Nikon'lara büyülenmiş gibi bakan kıza yaklaşıp elini sıktı.

«Justin.. hani **şu Justin**... bu dergi için mi çalışacak?» Julie'nin ağızı açık kalmıştı.

«Evet, **o Justin**. Bana güvenmeni söylemişim. Güvenmemeni gerektirmezdi bu sözler,» diyerek güldü Maxi. «Ve tıpkı bir zamanlar Mary Tyler Moore'un dediği gibi 'merhaba beyler'. İşte Leon Ludwig'le Milton Bizet karşınızda. Büromuzu güzelleştirecekler. Çocuklar, içeri girip moda editörümüz Julie Jacobson'la tanışın. Sizin faturalarınızı o ödeyecek, ona iyi davranın. Söyle bana Leon, eğer Julie saç rengini değiştirmeyecekse, odasını ne renk döşemeyi düşünürsün?»

«Bir orman atmosferi, batıklar, duvarlarda süsler, tabii yerde bir kilim, egzotik bitkiler...»

«Leon, ben duvarların rengini sormuştum. **B and B**'de duvarlar kumaş kaplanmayacak, çünkü kumaş hem çok pahalı,

hem de çabuk kirleniyor. Kumaştan arınmış bir büro, iç mimari tarihinde yeni bir çığır açacak, öyle değil mi, Justin? Bakarsınız ünlü dekorasyon dergilerine kapak olursunuz... her şey sizin yeteneğinize ve hayal gücünüze kalmış. Yeterince başarılı olursanız, derginin iç mimari editörleri yaparım sizi, ama önce kendinizi kanıtlamak zorundasınız. »

«Bembeyaz bir oda,» dedi Milton gücenerek. «Ve koskocaman bir kutu deterjanla bir düzine sünger.»

«Masama beyaz bir vazo içinde bir beyaz gül getirebilir miyim?» diye sordu Julie heyecanla. **Toptancılardan alışveriş!**
Justin!

«Güller benden,» diye atıldı Justin.

«Sana bir oniks vazo veririm,» dedi Leon. «Beyaz vazoymuş!»

«Bana kalırsa, tümüyle beyaz bir oda saçımın arasındaki beyaz tutama daha uygun düşer,» dedi Maxi. «Ama iki tane beyaz oda yapamayız.»

«Öyleyse Julie'ninki beyaz olacak,» diyerek kararını bildirdi Leon. Kendini daha iyi hissediyordu. «Yalnızca ona karşı iyi davranmak zorundayız şimdi.»

«Pavka, beni yemeğe davet etmene çok sevindim. Çok uzun zamandır görüşmedik seninle.» Ekose giysileri ve kıvrak bedeniyle bir anda adamın kollarına atmıştı kendini Maxi.

«Ben de seni çok özledim, ama meşgul olduğumu biliyordum,» derken sitem etmemeye özen gösteriyordu Pavka. Maxi'nin kendisinden kaçmakta olduğunun farkındaydı. Amberville Yayıncılıkta genç kadının tasarıları konusunda bazı söylentiler doluyordu, ama hiç kimsenin kesin bir bilgisi yoktu.

«Büroyu boyuyorduk,» dedi Maxi alçak gönüllülükle.

«Şeyyy... bu da bir başlangıç sayılır.»

«Aynı fikirdeyim.» Son zamanlarda yayıncılık dünyasının en üst düzey yöneticilerinin toplanmayı gelenek haline getirdikleri

Four Seasons'un yemek listesine dikti gözlerini. Buraya gelenler öyle önemli kişilerdi ki, şirketler emirlerine limuzinler vermişti ve Park Avenue'den Elli Beşinci Sokağa uzanan trafik sıkışıklığına bakınca, bir gangsterin cenaze töreninin yapıldığını düşünebilirdi insan. Bir bakıma doğru sayılabilirdi bu düşünce.

«Boya işi bitince perdeleri asacak, eşyaları getirecek ve halıları sereceksiniz, değil mi?» Siparişlerini verdikten sonra sabırlı bir sesle sordu Pavka.

«Herhalde böyle bir şeyler yapacağız,» dedi Maxi ciddi ciddi.

«Eğer doğru anladıysam, bir dergi çıkartacaksın.»

«Haa, şu mesele. Eninde sonunda evet. Tabii hemen yarın değil, ama bir dergi çıkarmaya çalışacağız. Bakalım başarabilecek miyiz?»

«Herhalde ismi henüz belli değildir.»

«Tam bir isim sayılmaz. Gerçek bir isim bile değil.» Maxi'nin yeşim rengi gözleri bir anda renk kataloglarının tekdüzeliğine bürünmüştü. Hiçbir ayrıntıyı Pavka'ya aktarmamaya kararlıydı, ilk yumurtası üzerinde kuluçkaya yatmışken rahatsız edilen bir tavuğa benzetiyordu kendini.

«Ama hayatım, yine de bir isim koymak zorundasın.»

«Zamanı gelince.» Çok tembel bir hali vardı. Maxi'nin zamana aldırış etmediğini göstermek ister gibiydi.

«Ama bir dergi için adın ne kadar önemli olduğunu bilmiyor musun?»

«Elbette biliyorum.»

«Herhalde içeriğini okurlarına açıkça yansıtan bir isim düşünüyorsundur.»

«Aşağı yukarı öyle sayılır. Pavka, sen Russell Baker'in ne dediğini bilir misin? Yalnızca altı konu vardır: Seks, Tanrı, evlilik, çocuklar, politika ve beyzbol.»

«Yani çıkaracağın derginin sekse yönelik olduğunu düşünebilir miyim?»

«Bu konuyu atlayacak değiliz tabii. Evlilik de iyi bir konu. Boşanma da.»

«Maxi! Niçin bana anlatmıyorsun? Benimle alay ediyorsun. Broadway dışındaki kötü oyunlardan birinde oynuyorsun sanki. Adından içeriği belli olan bir dergi çıkarırsan, herkes hiç olmazsa ilk sayısına **bir göz atar**. Yeni bir dergi çıkarmanın güçlüklerinden yalnızca bir tanesidir ilgi çekmek. Dergini almasalar bile açıp bakmalarını sağlamak zorundasın.»

«Pavka, sevgili Pavka, senden çok önemli bir şey isteyeceğim.» En güzel bakışıyla onu süzdü Maxi. Pavka'nın yüreği eridi. Genç kadının endişelenmesine gerek yoktu, Pavka daima ona sadık kalacaktı.

«Ne istersen. Konu ne olursa olsun sana yardım edeceğimi biliyorsun. Tasarılarının ayrıntılarını mı tartışmak istiyorsun? Yoksa başka bir şey mi? Maxi'm için her şeyi yaparım.»

«Lütfen beni bekleyen sorunlardan **söz etme**. Yalnızca bunu istiyorum.» En tatlı sesiyle konuşuyordu Maxi. «Bana harika öğütler verebileceğinden eminim, ama **sen çok şey biliyorsun**, Pavka, gereğinden çok derginin kapanışına tanık oldun. İlk adımını atmaya hazırlanan bir bebeğe, kayak yarışının ya da buz üstünde dans etmenin tehlikelerinden söz eder misin?»

«İstedğin gibi olsun, hayatım, ama bunu sana söylemek zorundayım. Trafiği kontrol etmek için deneyimli birini işe almak zorundasın. Genellikle bu kişiye müessese müdürü denir. Dergiye basılanlar hakkında hiç fikir yürütmez, ama fikirlerin soyut birer kavramdan kâğıda dökülmelerine kadar geçirdiği aşamaları izler ve tüm yazıları, resimleri tam zamanında matbaaya yetiştirir. Kendisi yapmadığı sürece işin doğru gitmeyeceğine inanan bir kötümserdir. İstersen yük hayvanı da diyebiliriz, ama canını bile ona emanet edebilirsin. Yoksa dergin dümensiz tekneye benzer.»

«Teknenin dümeni benim.»

«Hayır Maxi, sen teknenin kendisisin. Ayrıca okyanussun,

hatta yelkenleri dolduran rüzgârsın, ama yaratılışın dümene hiç uygun değil.»

«Yaa.» Sevinsin mi, yoksa üzölsün mü bilemiyordu Maxi. Ama kendini bir tekne, özellikle de kırk sekiz metrelik üç direkli bir yarış teknesi olarak görmek hoşuna gitmişti. «Sanırım aklında böyle biri var.»

«Evet, var. Cutter'ın katliamından önce **Wavelength**'in müessesese müdürüydü ve işten atıldığı zaman izindeydi. Yani hâlâ boşta. Adı Allenby Winston Montgomery.»

«Ona 'general 'demem gerekir mi?»

«Artık başka bir seslenişe yanıt vermiyor. Ama istemezsen selâm çakmak zorunda değölsün.»

«Kolayca anlaşılabileceğim birine benziyor.» Maxi'nin sesi usanç doluydu. Pavka'nın haklı olduğunu biliyordu. Sıkıntılı işleri yükleyebileceği biri olduğu sürece eğlenceli konularla kendisi ilgilenebilirdi.

«Umarım sanat yönetmeni konusunu da düşünmüşsündür,» diye sürdürdü sözlerini Pavka. Eğer Maxi ne yapacağını bilseydi, öğüt dinlemek istemese bile, planlarını mutlaka açıklardı.

Kendine fazla güvenir gibiydi. Gerçekten doğru dürüst bir planı var mıydı? Varsa bile, herhalde beyninin bir köşesindeki çizim masasındaydı. Öyle derine gizlemişti ki, insan her teli ayrı yöne giden, sanki ateşli bir sevgiliyle yataktaymış duygusunu veren saçlarından başka bir şey göremiyordu.

«Sanat yönetmeni mi?» dedi Maxi. «Tabii, bu konuyu da düşündüm. Ama şimdilik duvar boyasının kurumasını bekliyoruz. Henüz sanat yönetmenine gerek duymuyoruz.»

«Bir gün çok ünlü bir editöre, yayıncılık dünyasındaki düşmanlarının kendisini yenmek için yapabilecekleri en büyük kötölüğün ne olduğunu sormuştum,» dedi Pavka kendi kendine konuşur gibi. «O da, sanat yönetmenimi çalmaları, diye yanıtlamıştı.»

«Kimdi bu editör?»

«Babandı. Sözü edilen sanat yönetmeni de bendim.»

«Anlamam gerekirdi. Ben de başka dergilerden birilerini çalmayı düşünüyorum. Bir eleme konusu bu, bir seçim ya da istiridyede inci bulmak... Düşünüyorum tabii, ama daha karar vermedim, Pavka. Güven bana.»

«Nasıl güvenebilirim? Söyle bana, maket ne durumda?»

«Harika... tümüyle harika. Kendini kaktüslerin arasına atan kovboyo benziyorum. Bunu niçin yaptığını soranlara, 'O zaman iyi bir fikir gibi gelmişti,' demiş.»

Pavka kahkahalara boğuldu. Böylece Maxi'nin yalanını yüzüne vurmadan kurtulmuştu. **Savoir Vivre**'de çalışması genç kadını evlilik ve annelik gibi çok önemli olaylara sürüklemişti, ama şimdiye dek bir maketi yakından gördüğünü hiç sanmıyordu. Hele yapıp ortaya çıkarmak asla. İçini çekti Pavka, ama hiç şaşır-mamıştı.

«Unutma hayatım, herhangi bir konuda yardıma ihtiyaç du-yarsan, ben hazırım.» Maxi'nin çizdiği yolda yürümeye kararlıydı. «Geri döner dönmez generale seni aramasını söylerim.»

«Teşekkürler, Pavka. Bana çok iyi davranıyorsun.» **Four Seasons**'ın görkemli mermerlerinden uzaklaştılar. Döner kapının önünde Elie'nin beklediğini gördü Maxi. Biraz ileri gitmesi için nefes tüketen kapıcıya aldırış bile etmemişti. Büroya dönerken, her şeyi Pavka'ya anlatma isteğine karşı koyduğuna seviniyor-du Maxi. Biraz eski kafalı ve karamsar sayılırdı ne de olsa yaşlı adam. Aradığı fikri bir kez bulduktan sonra her şeyin çorap sö-küğü gibi gideceğine asla inanmayacaktı. İş artık hepsini yerli yerine yerleştirmeye kalmıştı. Hepsi bu kadar. Yoo, biraz dahası var... biraz daha düşünmek... ve... biraz daha çalışmak.

O akşam üç yemek davetini geri çevirip evde oturdu. Çalışması gerektiğinden onlara katılamayacağını bildirdiği için erkeklerin kendisiyle alay etmemelerini diliyordu. Geniş yatağına yastıklardan bir köşe yapıp, vizon yatak örtüsünü dizlerine çek-ti.

Bir maket hazırlamak için gerekli olan her şeyi aldığına ina-nıyordu: Birkâç paket çok kalın kâğıt, beş cins seloteyp, iki kutu

özel çizim kalemi, minik bir kalemtraş, piyasada bulunan her renkten keçeli kalem, tam bir yazı seti... En son çıkan moda dergileri de yanındaydı. Dergide çalıştığı o yaz boyunca sayfa planlarını dağınık olarak görmüştü, ama bir maketin neye benzediğini bile bilmiyordu. Diğer dergilerden keseceği ilanları da kullanıp, hazırlayacağı maketi biraz daha gerçeğe yakın bir biçime getirmeyi tasarlamıştı. İsviçre yapısı en kaliteli makasını eline alıp bir sürü renkli, ve birkaç tane de siyah-beyaz ilan kes-ti ve almayı ihmal etmediği ataşlarla tutturdu. Artık öteki dergiler çöp sepetini boylayabilirdi.

Evet ,artık makete başlama zamanı gelmişti.

Acaba önce Angelica'nın ev ödevini yapıp yapmadığını mı kontrol etmesi gerekirdi? Hayır, kızın okulu ertesi hafta açılacaktı. Herhalde kütüphaneye kurulmuş, «Hill Caddesi Karakolu» nun başlamasını bekliyordu sabırsızlıkla. Belki India'yı arayıp neler yapacağını anlatması yerinde olurdu. Yoo hayır, saatlerce telefonda sohbet edecekler ve bütün bir akşamı boşa geçirmiş olacaktı. Yazı takımından çelik uçlu bir kalem seçip, sert kırmızı kâğıdın üzerine başlık çizgisini çekti. Bunu başarmak oldukça zordu ve ancak beşinci deneyinin sonucundan memnun kaldı. Sonunda cesur çizgilerle **B and B** harflerini yazdı. Sayfanın tam altına küçük bir daire çizip, C harfini yerleştirdi. Artık dergi isminin telif hakkına sahipti. Ama galiba Kongre Kütüphanesiyle ilgili bir işlem yapılması gerekiyordu. Bir kez basıldıktan sonra bu isim yalnızca Maxi'ye ait olacaktı. İsimlerin telif haklarını alamayacağını söyleyen kişiye hiç inanmamıştı zaten. **B and B**'yi ondan çalmak isteyeceklerin alnını karışlardı.

Evet, buraya kadar çok iyiydi. Şimdi sıra derginin içeriğine ve fotoğraflara gelmişti. Önce yazıları hazırlamazsa, hangi resimlerin gerekli olacağını nasıl kestirebilirdi. Yoo, hayır bir hata vardı. Yazıları herhalde ünlü yazarlar hazırlayacak, Maxi'nin yalnızca başlıkları bulması yeterli olacaktı. Nelerin yazılmayacağını bilmesi büyük bir şans değil miydi? Kadınlara kıskançlık, kötümserlik ya da suçluluk aşıl原因 konulara asla yer yoktu. Bu du-

rumda işin büyük bölümünü bitirmiş sayılırdı. Angelica'nın yanına gidip bu hafta «Hill Cadde»sinde neler olduğunu öğrense fena olmazdı. Bakarsın Mick'in annesi ölür ya da Furillo bir sarışına âşık olabilirdi. Belki de Renko vücut geliştirme çalışmalarına başlar ya da Joyce saç biçimini değiştirdi. Derin derin içini çekti Maxi. Makete yarın başlasa daha iyi olmaz mıydı? Maket her gün hazırlanabilirdi, oysa 'Hill Caddesi' yalnızca perşembe geceleri oynuyordu.

Hayır, bu odada oturup işini tamamlamak zorundaydı. Bir yastığın altına yarı gizlenmiş duran kâğıtlarına uzandı. «Niçin Kısa Boylu, Şişman Erkekler Yatakta Daha İyidir, yazar Nancy Kissinger.» Dünyaya bunu anlatmak herhalde Nancy'yi mutlu edecektir. Yatağa yerleştiğinden beri ilk kez rahat bir soluk aldı. Derin düşüncelere dalıp kalemin ucunu yaladı, beyaz saç tutamını çekiştirdi ve ağır ağır yazdı. «Penis Kıskaçlığı Konusunda Yaptığım Hata: Daha Önce Basılmamış Bir Deneme, imza Sigmund Freud» Fazla uzun bir isimdi, ama derhal ilgi çekiyordu. Karnı guruldamaya başlayınca düşünmenin insanı ne kadar acıktırdığını fark etti. Mutfağa inme dürtülerine karşı koyup bir başlık daha yazdı: «Günlük Yiyecekleriniz Arasında Çikolatanın Çok Olmasının Yararları» Bunu kim yazmalıydı? Uzay programının başkanı mı? Ya da Jane Fonda. Evet, Jane Fonda bu konuda uzman sayılırdı.

Yataktan kalkıp pencerenin önünde dolaşmaya başladı. Manhattan'ın ışıklarının aşağılarda parlamaya başladığına bile dikkat etmiyordu. Ani bir hareketle yatağına sıçrayıp kalemini tekrar eline aldı: «En Önemli Sevgi-Nefret İlişkisi: Siz ve Kuaförünüz, imza Boy George» Birkaç satır atlayıp, biraz homurdandıktan sonra bir konu daha çıktı ortaya: «Gerçek Erkekler Siska Kadınları Düşlemez.» Bunu kim yazmalı?.. Clint Eastwood... yoo, Mel Gibson... daha iyisi Don Thomas.

«Aylık yazı dizisi,» dedi yüksek sesle. Saçlarını karıştırdı, kulaklarını çekiştirdi ve sonunda buldu. «Biraz Seksten Söz Edeyim, Tom Selleck» Artık gülümsüyordu Maxi. Bunu bulmak diğer-

lerinden zor değildi. Tekrar gözlerini kapayıp beynini sanki Noel Babanın torbasıymış gibi karıştırdı ve dikkatle yazdı: «Otuz Yaşın Üstündeki Kadınların Hayran Olduğum Yanları, yazar Warren Beatty» Bir başka sayıda kadınların yaşı yirmi beş, kırk ya da elli olarak değişecek ve imzaların arasında Richard Gere, Bill Murray, Sam Shepard ya da Prince bulunacaktı. Tüm yakışıklı erkeklerin ağzından yazılabilirdi bu sütun. Okurlar bu yaşların üstünde olmasalar bile, geleceğe mutlu gözlerle bakabileceklerdi. Sonra, «En güzel Boşanma Öyküm, imza Elizabeth Taylor.» Ama sürekli bir dizi olamazdı bu. İnsanlar bu kadar çok evlenip boşanmazlardı. Bazılarıyla asla boşanamazdı. Örneğin, İngiltere Kraliçesi. Telaşla yazıyordu Maxi, «Kraliçelik: Dünyanın En Zor Görevi, yazar Anthony Hayden-Guest.» Acaba bizim okurlar bu adamın kim olduğunu bilir mi, diye düşündü. Bu ismi çizip Prens Philip yazdı. Aksırıp kâğıt mendillerini ararken bir konu daha çıktı ortaya: «Beş Ünlü Kadının Giyinmeleri Bitince Banyoları Ne Halde Olur?» Fotoğraflı bir yazı ve Helmut Newton. Sayfanın sonuna geldiğini anlayınca çok şaşırdı. «Hareketli Bir Arapça Seks» yazdı ikinci sayfanın başına. Bunu kim yazsın? John De Lorean olabilir. Yoo, Paul Newman daha iyi.

«Anne.» Yatak odasının kapısı açıldı.

«Ne var, Angelica? Görmüyor musun, çalışıyorum!»

«Çabuk gel! Lucy hamile. Babasının kim olduğu bilinmiyor. Mesleğini nasıl etkileyeceğini de bilmiyorlar henüz. Acele et, yoksa kaçıracaksın.»

«Şimdi bırakamam. Sen öğrenince bana anlatırsın. Lütfen kapıyı arkandan kapa.»

«Acıma duygularına ne oldu?» Angelica şaşırmıştı. Tek düşü Hill Caddesindeki adamlarla birlikte ıssız bir adada yaşamak olan annesine neler olmuştu?

«Onlar yalnızca birer aktör,» dedi Maxi ve derhal yazdı: «Çocuk Yapmamak İçin Yirmi Neden.»

Tekrar yalnız kalınca mutlulukla gerindi. Daha makete elini

sürmemişti, ama yaptığı işten hoşlanıyordu. Bu listeleri yapmak çok eğlenceliydi doğrusu.

Yataktan atlayıp aynanın karşısına geçti. Şimdiye dek hem düşünmekten kaçındığı, hem de ne kadar korktuğunu Pavka'ya bile açıklamak istemediği işi bu kadar kolay gerçekleştirdiğine bir türlü inanamıyordu. Okurlarını olduğu gibi seven bir dergi yaratmak olasıydı demek. Aynadaki aksi, saçının darmadağınık olduğunu, yüzünün solduğunu, makyajından iz kalmadığını gösteriyordu. Gözlerini ovuşturunca rimelleri de bulaşmıştı. Eğer ne kadar güzel olduğunu bilmeseydi, endişeye kapılabilirdi.

«En Ünlü On Mankenin Gerçek Yüzleri,» dedi yüksek sesle. Justin çekebilirdi bu fotoğrafları. Herhalde gizli çalışması gerekecekti, çünkü hiçbir manken makyajsız halinin resimlenmesini istemezdi. Ama bunu başarabilse, ilk sayının güzellik ögütleri sayfası için harika bir başlangıç olacak ve milyonlarca kadını mutlu edecekti. Evet, dergide güzellik köşesi, moda, dekorasyon, hatta sağlık konuları bile işlenecekti. Sağlık sözü fazlasıyla resmi kaçıyordu, niçin «İyi Yaşam: Yemek, İçki ve Seks» denmesin? Ya da ilk yazıya, «Akşamdan Kalmalığa Karşı En İyi On Yöntem» diye başlamak halka hizmet sayılmaz mı? Milton'la Leon herhalde, «Evinizi Yeniden Dekore Etmeden Önce İyi Düşünün» yazısını severek hazırlarlardı. Konuya açıklık getirmek için hataları gösteren birkaç resim de eklenmeliydi. «Her Kadının Sahip Olduğu Ve Vazgeçemediği On Eşya», bunun imzası Yves Saint-Laurent olmalıydı. Eşyaların nasıl kullanılacağını gösteren resimler tabii ki ihmal edilmeyecekti. Kalemını dişlerine vurarak resimleri düşünmeye başladı.

Angelica üzgün bir sesle, «Anne, Lucy düşük yaptı,» dedi kapının aralığından başını uzatarak. «Gerçekten çok kötü bir erkekle tanışmış olmalı... yine de kim olduğunu açıklamıyor.»

«Harika Bay Yanlış Erkek, Her Kadının Yaşamındaki Gerekli, Eğlenceli Deney,» dedi Maxi.

«Anlayamadım,» dedi Angelica.

«Eddie Murphy açıkladığı zaman anlarsın,» diye yanıtladı Maxi.

Kâğıt kesikleri. Dünyanın hiçbir ilacı insanın parmağındaki kâğıt kesiklerinin acısını geçirmeyi başaramaz. Sonra sırt ağrısı. Duruş değiştirmek ve masaj yaptırmaktan başka bir şey sırt ağrısını geçiremez. Eğer garip bir biçimde durup, binlerce kâğıt parçasıyla ilgilenmeniz gerekiyorsa her ikisine de alışırırsınız. Ya göz yorgunluğu? Çevreyi bulanık görmeye başlayınca derhal banyoya koşar, gözlerinizin üzerine ıslak bir havlu kapatır, birkaç damla ilaç damlatır ve tekrar işinizin başına dönersiniz. Bu derdlerin hepsinden kurtulmanın tek yolunun yaptığınız işi bırakmak olduğunu bilirsiniz, ama bunun olanaksızlığını da bilirsiniz. Maket bitene dek dinlenmeye fırsat olmaz, çünkü maket olmazsa, **B and B** gerçekleşmez.

«Sanırım bu yaptıklarımın kişiliğimi geliştirmeye yararı oldu,» dedi Maxi yorgun bir sesle, yanında endişeyle duran kızına. Maketi bir tarafa itti, masadan kalktı ve kendini halının üzerine attı.

«Sen olduğun gibi çok iyiydin,» diye karşılık verdi Angelica. Ufak tefek, narin yapılı annesinin yanında kendini üstün görmeye çok alışmıştı ve belki de diğer tüm hevesleri gibi gelip geçici olan dergicilik, hepsinden uzun sürdüğü için küçük kızı korkutuyordu. Her şey annesinin Venedik yolculuğunu iptal etmesiyle başlamıştı... bundan sonra hiç bir şey eskisi gibi olmamıştı. Bir hafta daha süreceğine inanmıyordu Angelica. Evet, annesi Iskoçya'nın neredeyse ıssız bir bölgesinde iki yıla yakın Kirkgerdon Kontesi olarak yaşamıştı, ama o durum farklıydı. O bir evlilikti, bu ise yalnızca bir dergi. Otlakların ısıran rüzgârını, Korku Şatosunun esintilerini anımsayan

Angelica bir an titredi, sonra aklına ikinci üveybabası geldi. Acaba annesi adamın deli olduğunu anlamış mıydı? Tatlı kaçtı o adam, değil mi?

«Ne zaman bitecek, anneciğim?»

«Ne demek istiyorsun? Bittiğini görmüyor musun?» diye sordu Maxi gücenerek. «Niçin çalışmayı bıraktım sanıyorsun? Lütfen sırtımı ovar mısın? Lütfen, yalvarırım. İstersen çık doluş biraz sırtımda. Eğer beni seviyorsan bir şeyler yap, Angelica.»

«Sırtüstü yatıyorsun anne, hadi dön.»

«Yapamam. Gücüm yok.»

«Hadi dön, yüzükoyun dön.»

«Bir dakika sonra. Harika, değil mi, Angelica? Maketimin harika olduğunu düşünmüyor musun?»

Angelica nefret etmeye başladığı nesneye baktı. Önceki dört denemeden pek farklı görünmüyordu. Son derece çirkin, kalın ve sevimsizdi. Parmağını dokundurduğu anda dağılıverecek gibi duruyordu. İlkokulun üçüncü sınıfında buna benzer bir şey yaptığını anımsıyordu, ama kendi yaptığı daha küçük ve kat kat daha güzel olmuştu.

«İnsanda hayranlık uyandırıyor, anne. Kırmızı kapağını çok sevdim. Harika bir kırmızı kapak.»

Maxi dönüp dikkatle kızına baktı. «Ne kusuru var?»

«Hiç kusuru yok. Gerçekten harika. Ama başka hiç maket görmediğim için kıyaslayamam ki. Yine de kapağı cidden nefis bir kırmızı.»

Maxi ayağa kalkıp maketin durduğu masaya yaklaştı.

«Hiçbir boka benzemiyor,» dedi alçak sesle. «Kırmızı bir bok yığını. Ve bundan daha iyisini beceremiyorum.»

«Anne!»

«Özür dilerim, ama senin de bu sözleri zaman zaman kullandığını biliyorum.»

«Derdim sözcüklerin değil anne, söylediklerin. O kadar çok

çalıştın ki, çok iyi olması gerekir. Herhalde çok yorgun olduğun için iyi değerlendiremiyorsun.»

«Pisliği değerlendirmek gerekmez. Baktığın zaman ne olduğunu anlıyor insan. Yardım gerek bana. Özellikle bir sanat yönetmeni gerek bana. Angelica dünyanın en iyi sanat yönetmeni kim?»

«Yanıtlarını en az benim kadar iyi bildiğin, saçma soruları niçin soruyorsun?»

«Gece ya da gündüz her saatte babanı telefonun başına kim kolayca getirebilir?»

«Ben ama, herhalde sana yardım etmesi için onu benim aramamı beklemiyorsun, değil mi? Açlıktan ölsem, elinden bir dilim ekmek ya da bir yudum su kabul etmem diyen sen değil miydin?»

«Ben ekmek ya da su değil, dünyanın en iyi sanat yönetmenini istiyorum.»

«İkinci iyi yetmez mi sana?»

«Angelica, haksızlık bu!»

«Öyleyse kendin ara. Sık sık telefonda konuşuyorsunuz. Şimdi neden olmasın?»

«Yalnızca senin hakkında konuşuyoruz. Seni kim, kaçta, nereden alacak, diye. Hava durumundan bile söz etmiyoruz.»

«Aptalca bir şey.»

«Bu işler böyledir.»

«Ben beğenmedim. Neyse, gitar dersine geç kalıyorum. Ah, şu büyükler!» dedi Angelica horgörüyle ve ortalıktan kayboluverdi. Ardından koşan Maxi asansörün kapanan kapılarını gördü yalnızca.

Yatak odasına dönerken, Bizet'le Ludwig'in büyük bir özenle döşedikleri odalara bakmadı bile. Çeşitli yerlerden aldığı ve onlarsız yaşamamanın olanaksız olduğunu düşündüğü mobilyalar, heykeller, tablolarla bezenmiş odalar artık ilgisini çekmiyordu. Bir hafta önce maket üzerinde çalışmaya başladığından beri yatak odasından çıkmıyor, yeni aşçının hazırlayıp buzdo-

labına bıraktığı yemeklerden birkaç lokma mutfakta, ayakta atıştırıyor ve eğer Angelica evdeyse, aceleyle bir selam verip işinin başına dönüyordu.

Dudaklarını kısıarak, şu çocuklar ne kadar nankör, diye düşündü. Sonra da Cipriani, Lefkowitz ve Kelly Ajansının numarasını çevirdi. Rocco'nun sekreteri, Bay Cipriani'nin General Foods Şirketinden müdürlerle toplantıda olduğunu ve telefon bağlayamayacağını bildirdi. Rahatsız edilmemesini emretmişti. Sonra Avedon'un stüdyosuna gidip, bir Calvin Klein reklamının çekiminde bulunacaktı.

«Ama çok acil bir durum bu, Bayan Haft,» dedi Maxi ve telefon derhal bağlandı.

«Angelica'ya ne oldu?» diye sordu Rocco paniğe kapılarak.

«Çok iyi. Geçinilmesi çok güç, ama çok iyi.»

«Öyleyse niçin aradın?» Rocco'nun sesi buz gibiydi.

«Rocco, yardımına ihtiyacım var.»

«Angelica'nın başına bir şey mi geldi? Allah kahretsin, Maxi...»

«Rocco, kızının bedensel ve ruhsal sağlığı yerinde. Ama bir iş konusunda, senin mesleğin konusunda yardımın gerekiyor. Ve çok acele. Buraya ne zaman gelebilirsin? İşi senin bürona getiremem. Nedenini gördüğün zaman anlarsın.»

«Maxi, ihtiyacın her neyse, başka birinden sağlamak zorundasın.»

«Olmaz.»

«Ben toplantıdayım Maxi, hoşçakal.»

«Rocco, eğer eve gelip bana yardım etmezsen... Angelica'yı doğum kontrol hapına başlatacağım.»

«Tanrı aşkına, daha on bir yaşında o.»

«Ama yakında on iki olacak. Üstelik çok olgun ve gelişmiş bir kız. Bugünlerde kızlar anneliğe daha erken yaşlarda hazır oluyorlar ve damarlarında senin ateşli kanın dolaşıyor... her şey olabilir. Önlem almak, üzülmekten iyidir. Küçük yaş-

“taki hamileliklerle ilgili istatistikleri okumadın mı? Ben onun yaşındayken, anımsıyorum da...” Uyduruk anılara daldı Maxi bir anda.

«Bu gece saat dokuzda,» dedi Rocco ve telefonu kapattı.

Maxi neşeyle şarkılar mırıldanarak, masözünü aradı. Hil-da yarım saat sonra gelebilecekti. Sonra iyi bir banyo yapar, saçlarını yıkar ve biraz kestirebilirdi. Niçin, diye düşünüyordu bir yandan, erkekler yaşamlarını güçleştirmek için ellerinden geleni yaparlar? Keşke her zaman nazik, anlayışlı ve yardım-sever olsalardı. Ama hayır, kişiliklerinde bir bozukluk vardı. İnsanı numara yapmak, yalanlara başvurmak zorunda bırakıyorlardı. Gerçi dolambaçlı yollar Maxi’nin yaratılışına ters düşüyordu, ama güç koşullarda insan bulabildiği her yöntemi kullanmalıydı. Angelica daha oğlanlardan hoşlanmıyordu bile. Hap kullanmayı herhalde en az altı yıl sonra filan düşünecekti. Ya da belki evleninceye dek bakire kalırdı. Bekâret yine moda olmaya başlıyordu. Maxi kâğıtlarını eline alıp dalgın bir bakışla yazdı: «Bekâreti Deneyin, Hoşlanacaksınız, imza Michael Jackson.»

«Bu bir ne?» dedi Rocco inanmazlıkla, gözlerini kırmızı yığından ayırmadan.

«İlk söylediğimde de duydun beni. Bunu adam etmeni istiyorum. Dünya yüzünde şimdiye dek hazırlanmış en kusursuz maket olmalı.»

«Artık maket filan yapmıyorum, Maxi. Eminim bu gerçeğin farkındasın.» Öfkeden titriyordu genç adam. Şu utanmaz karının iyi bir dayaağa öyle ihtiyacı vardı ki, bunu düşünmek bile Rocco’nun dişlerinin ağırmasına yol açmıştı. Böylesine alçak, böylesine rezil, böylesine kötü, bencil, yalnızca kendini düşünen bir kadınla bir zamanlar evli olduğunu anımsamak bile istemiyordu. Üstelik ne kadar kolay şantaj yapıyordu. Böyle bir anneden gelen Angelica, nasıl bu kadar harika, sevimli bir kız

olabilmişti? Belki de Rocco'nun genleri yaratmıştı bu mucizeyi. Bir kez daha evlenmeyi aklından geçirmemesinin nedeni, herhalde Maxi'nin etkisiydi... Hemcinslerinin en kötü örneği olan bu kadın, her erkeği yaşam boyu evlilik fikrinden soğutabilirdi.

«**Niçin ben** yapacaktım bunu?» diye sordu. «Bu nesneyi maket haline getirebilecek bir sürü insan salık verebilirim sana. Bunun gizemli bir yanı yok ki.»

«Çünkü sen hepsinden daha iyi yaparsın,» dedi Maxi amansızca.

«Biraz daha iyi belki, ama bunun ne yararı var? Bir derginin içeriği önemlidir, maketi değil. İnsanlar güzel sayfalara kanmazlar, içeriğini okurlar.»

«İçeriği tamamdır. Bu konuda senden yardım istemiyorum, yalnızca maketi adam et yeter.»

«Hepsi bu kadar, öyle mi? Her şey senin şu minicik bey-ninden çıktı, değil mi? Acaba Time Şirketinin yeni dergiler yaratmak için koca bir ekip kurduğunu öğrenmek seni ilgilendirir mi? Bu elli kişilik ekipte **People**'ın yaratıcısı Stolley ve **Dolling Stone**'dan Fier bile var. Ayrıca serbest çalışan on yedi kişi ve on beş işadamı... Bu elli kişiyi **Money**'yi başarıya ulaştıran Marshall Loeb yönetiyor. Bütçeleri de üç milyonun üstünde. **Time**'in alabileceği en üst düzeydeki beyinleri saydım sana. Şimdiye dek iki yeni derginin maketlerini bitirdiler bile. Başka hazırlıklar da var. Ne diyorsun bütün bunlara?»

«Beni ilgilendirmiyor. Ben komitelere güvenmem. Henry Luce da sağlığında herhalde güvenmezdi. Babam da güvenmezdi. Bütün gece oturup bunlardan söz etmek mi istiyorsun, Rocco, yoksa makete bir göz atacak mısın?» Maxi'nin sesi çok sakindi ve büyük bir özenle dağıttığı saçları, kafa derisinin dehşetle diken diken olduğunu ortaya çıkarmadığı için mutluydu. Ya Time Şirketinin beyinleri **kendi** bulduğu fikri daha önce gerçekleştirilse?

«Angelica'yla haplar konusunda görüşüp, erken yaşta başlamanın zararlarını anlattıktan sonra gideceğim buradan.»

«Bosver. Onu haplara yaklaştırır mıyım sanıyorsun? Benim ne zaman şaka yaptığımı hiç anlayamadın; senin derdin de buydu zaten. Daha doğrusu, dertlerinden yalnızca biri. Bu gece Angelica'nın çok sevdiği programları izleme izni var. Rahatsız edilmekten hoşlanacağını sanmıyorum.» Masaya yaklaşımaketi aldı ve hızlı bir hareketle Rocco'nun ellerine bıraktı, içgüdüsel olarak tuttu genç adam.

«Bok!»

«Biliyorum, bu yüzden sana ihtiyacım var. Otur ve oku lütfen.»

«Yalancı kaltak, sana yalnızca üç dakika süre tanıyorum. Çünkü Angelica burada olduğumu biliyor ve bu pisliğe bir göz atmazsam, hakkımda ona kötü sözler söyleyeceksin. B and B ne demek, Tanrı aşkına? Bir dergi adına değil, keşişlerin yaptığı bir içkinin adına benziyor,» diye homurdandı Rocco.

Maxi'nin masasına yerleşip sayfaları hızla çevirmeye başladı. Bir tepki göstermesini bekleyerek, dikkatle onu izliyordu genç kadın. Hemen hemen dört yıldır Rocco'yu görmemişti. Angelica yedi yaşına basınca, babasına yanında biri olmadan gidebilecek kadar olgunlaşmıştı ve Rocco'yla Maxi'nin karşılaşmaları için hiçbir neden kalmamıştı. Bir erkek böylesine yakışıklı olunca, kızlar ne hatalar yapabilir diye geçirdi içinden Maxi. Hâlâ gördüğü günkü gibiydi... ama görünmez bile olsa artık önemi yoktu. Alkolizm tedavisi gören birine bir şişe cin ne kadar etkili olursa, Rocco da o kadar çekiciydi. Acaba ne zaman saçları dökülecek ve şişmanlayacaktı? Angelica'nın anlattıklarına bakılırsa, bir sürü güzel kızla ilişki kurmuştu, ama hiçbirisiyle evlenmemişti. Anlaşılan bir sorunu vardı. Otuz altı yaşındaydı artık, böyle giderse yapayalnız bir bekâr olarak sürdürecekti yaşamını... Angelica için çok kötü olacaktı bu, çünkü bekâr erkekler daha çabuk ölürlerd. Niçin tepki göstermiyor, diye düşündü. Nancy Kissinger'ın o nefis resimlerine ancak gözünün ucuyla baktı. Orospu çocuğu, bakışları bile değişmedi. Bana bu mutluluğu vermek istemiyor. Onun

fikirlerinin benim için beş paralık değeri yok... **B and B** kadınlar için, reklamcılık yapacak kadar alçalan erkekler için değil. Angelica'nın adına seviniyorum başarıya ulaştığı için, ama yüzündeki yorgun ve bıkkın ifadeye bakılırsa, zavallı adam hayatından memnun değil.

Rocco tüm maketi gözden geçirdi ve kapağını sertçe kapadı.

«Kaç paraya satacaksın?»

«Rocco! Yani satış şansı olduğunu düşünüyorsun. Ah, Rocco! Eğer iyi olmasaydı, bunu bana asla sormazdın!» Maxi sevinçten zıplamaya başladı.

«Kendine özgü bir havası var. Kaliteli demek istemiyorum, ama göz alıcı bir yanı var. Senin çarpık beyninin ürünü... Herhalde birkaç nüsha satar.»

«Bir dolar elliye satmayı düşünüyorum.»

«Çıldırılmışsın sen. Çok ucuz.»

«People'in fiyatı da bu kadar. Ve herkes alıyor.»

«Maxi, bu bilgiyi sana vermek gerçi bana düşmez, ama ülkenin en yüksek tirajlı dergisinden söz ediyorsun. Bütün süpermarketlerin kasalarının tam önünde duruyor o dergi ve kadınlar hiç düşünmeden sepete atıyorlar.»

«**B and B** de orada duracak,» dedi Maxi sakın bir sesle. «Ayrı okur kitlesi için hazırlanıyor. Kadınlar Rocco, **kadınlar**. Onları oldukları gibi seven, iyi vakit geçirtmeyi garantileyen bir dergiyi alacak milyonlarca kadın var bu ülkede.»

«Bu fikri nerden çaldın?» diye sordu Rocco sertçe.

«Birdenbire aklıma geliverdi işte.»

«Bir buçuk dolara satabilmek için en az dört, hatta beş milyon baskı yapman gerekir. Ve bir sürü ilan almak zorundasın. Sen hâlâ düşler ülkesinde yaşıyorsun. Eminim, bir dağıtımın bile yoktur. Bahse girerim.»

«Senin paranı almak istemem,» dedi Maxi gururla. «Bunun bir kumar olduğunu biliyorum, ama oynamayı severim. Özel gruplar için bir dergi değil bu... Herkese seslenmek zorun-

da, eğer başaramazsa, tekrar üzerinde çalışmak gerekecek.»

«Çok büyük konuşuyorsun. Kimin parasını yitireceksin bu işde? Lily'nin mi?»

«Yitirmek amacıyla değilim. Artık pazarlığı keselim. Şu bir dolar elli sentlik dergiyi milyonlukmuş gibi göstermeni istiyorum. Kâğıdı en iyi kalite olmasa bile, yaratacağın grafik harikasıyla öyle gösterebilirsin. Tekrar beyaz kâğıt üzerinde yeteneğini sergileme fırsatı olarak düşün bunu, Rocco. General Foods ve General Motors yaşamına burnunu sokmadan önce neler yapıyorsan, yine yapacaksın. Özgürlük! Sana sanat özgürlüğü sunuyorum, Rocco! Aslında sana iyilik yapıyorum, ama henüz bunun farkında değilsin. Biraz minnet duyabilirsin bana.»

«Kaltak!»

«Ama bu meydan okumaya karşı duramazsın, değil mi?»

«Kolaylıkla karşı dururum. Serbest çalışsan, çok iyi bir grafiker gönderirim sana. Hizmet vermem gereken kırk tane müşterim var benim. Yeni bir derginin maketiyle uğraşabileceğim nereden geldi aklına? **Korkunç** bir iş bu.»

«Hayır, ben yalnızca seni istiyorum.»

«Hâlâ her istediğini elde edebileceğine inanıyorsun, değil mi? Geçmişe böylesine bağlı olmak aslında çok olağandışı ve neredeyse hayranlık uyandırıcı. Tıpkı kulaklarına kadar çamura bulandığı halde soluk almayı sürdüren, tarih öncesi yaratıklar gibi...»

«İstedığın gibi olsun,» diyerek içini çekti Maxi. «Bana çok iyi birini gönder. Haa Rocco, gitmeden önce sana göstermek istediğim bazı broşürler var.»

«Broşür mü? Ne konuda?»

«İsviçre'deki yatılı okullar. En az yarım düzine çok iyi okul var. Artık Angelica'nın oraya gitme zamanı geldi. Yalnızca kayak ve Fransızca için değil tabii. Bu kentte bir sürü kötü alışkanlık edinebilir. Çocuk parklarında bile LSD ve esrar sattıklarını herhalde sen de biliyorsun. Ve arkadaşları bence pek uy-

ğun değil. Gerçekten İsviçre'ye gitmesi gerek. Onu yazın görebilirsin, tabii kampa gitmediği zamanlar. Eğer çok özlersen, Noel' de gidip görebilirsin.»

«Sen... sen...» Öfkeden konuşamıyordu Rocco. Öldürecek- ti bu kadını.

«Fikrini değiştirmene çok sevindim,» dedi Maxi cilveli bir tavırla. «Bitmiş maketi ne zaman görebileceğim?»

«Çıkamaz ayın son çarşambasında,» dedi genç adam sıkılmış dişleri arasından.

«Ne demek bu? Bir hafta mı? İki hafta mı?»

«Göstereceğim sana!» diye haykırdı Rocco ve genç kadını yüzükoyun yatağa atıp tüm gücüyle bir tokat attı. «Bir!» diye bağırdı. «Ve iki!» Bir kez daha vurdu. «Ve üç!»

«Korkak,» dedi Maxi ve adamın bacakarasına bir yumruk atmaya çabaladı. Rocco bir kez daha vurdu ve dizine inen yumruğun etkisiyle yatağa devrildi. Maxi saçlarını yakalamış çekerken, onu omuzlarından tutup belkemiğini kırarcasına sarsmayı düşünüyordu genç adam. Ama hayır, Maxi bir anda ellerinden sıyrıldı ve bacakarasına balıklama daldı. Rocco donup kaldı. Bu kadının hadım etmekten başlayarak daha neler yapacağını ancak Tanrı bilirdi. Yalnızca kesik soluklarının bozduğu bir sessizlik içinde bundan sonraki hareketi bekleyerek ikisi de kımıldamadılar. Sessizlik uzadı ve Rocco uyanmakta olduğunu hissetti. Bunu engellemek için yapabileceği bir tek şey yoktu. Elinden kurtulmaya çalışabilirdi, ama çok sıkı tutuyordu Maxi. Bir süre sonra kurtulma fikri önemini yitirdi. Bunu fark eden Maxi boş eliyle fermuarını açtı usulca. Rocco'nun asla karşı koyamayacağı bir ritmi sürdürüyordu şimdi.

«Orospu,» diye homurdandı Rocco.

«Kapa çeneni.» Maxi okşamalarını sürdürürken, genç adam ona kolaylık olması için pantolonunu dizlerine kadar indirdi.

«Lütfen,» diye mırıldandı Rocco bir süre sonra, «Lütfen...» Bunu duyunca, Maxi tek eliyle iç çamaşırlarından sıyrıldı ve

yatağa tırmandı. Sonra, çok sonra, çılgın bir mutluluğa erişmenin güzelliğini yaşadılar birlikte.

Maxi bir an için adamın üstüne yığıldı ve son gücünü toplayıp yana çekildi. Rocco'nun dudaklarının kımıldadığını görünce kulağını yaklaştırdı.

«Harikaydı.»

Maxi, «Teşekkürler,» diyerek kalan enerji kırıntısıyla onu itti. Rocco ayağa kalkmayı başardı ve giysilerini düzeltti.

«Maketi unutuyorsun,» diye mırıldandı Maxi. Genç adam hiç sesini çıkarmadan maket bozuntusunu koltuğunun altına sıkıştırdı ve sendeleyerek kapıya yaklaştı.

«CLK Ajansından kaç sayfa ilan bekleyebilirim?» diye seslendi Maxi arkasından.

«Tanrım bana yardım et,» diye yakardı Rocco ve kapıyı çarparak kapamak istedi. Başaramadı.

Maxi uzandığı yerden gözlerini tavana çevirdi. Her erkeğin bir zayıf noktası vardır, diye düşünüyordu. Ve bu nokta hepsinde aynıdır. Eğer bu basit gerçeği kabul ederseniz, her bahsi kazanabilirsiniz. Üstelik kâğıt kesiklerinin acısını dindirecek yöntemi de bulmuştu.

18

«Kes... tamam.» Yönetmenin veda eden ses tonu, India West'in son filminin çekiminin bittiğini bildiriyordu.

Özgürlük duygusuyla soyunma odasına koşarken, Doktor Florence Florsheim da aynı zamanda tatile çıktığı için iki kez mutlu hissediyordu kendini. Böylesine harika rastlantılar, yıldız olduğu günden beri karşısına çıkmamıştı. Artık Maxi'yi görmeye gidebilirdi. Son telefon konuşmasından anımsadığı kadıyla Maxi'nin bir derdi vardı ve günlerdir aramamıştı. Pazar günü India onu arayınca karşısına çıkan Angelica olmuş ve

usturuplu bir yalan savurup «Annem çalışıyor ve kesinlikle rahatsız edilmek istemiyor,» demişti. Eğer India küçük kızı çok iyi tanımasaydı, bu sözlerle inanabilirdi. Anlaşılan yalan söyleme yeteneği kalıtımla ilgiliydi. Angelica en az Maxi kadar inanılır bir biçimde konuşuyordu.

Ama «şu doğu»da olup bitenleri bir an önce öğrenmek istiyordu genç kadın. Hani Hindistan'da bir garnizonda tıklıp kalan İngilizler için «yuva» sözü nasıl yalnızca İngiltere'yi belirtirse, India da aynı duyguyla kullanıyordu bu sözcüğü. Bavulları toplanmış, sevgili köpekleri en az Beverly Hills Oteli kadar fatura çıkaran bir bakımevine bırakılmıştı. India ertesi sabah yola çıkacak, en eski ve tek yakın dostunun neler yapmakta olduğunu öğrenecekti.

Herhalde Maxi fermuarlar konusunda bir dergi çıkaracağını söylerken ciddi değildi. Kendinden şikâyetleri ve şu berbat amcasına ettiği küfürler yüzünden öyküsü sık sık kesildiğinden, anlattıklarını takip etmek epey zor olmuştu. Gazete ve dergilerde sık sık resmi çıkan Lily dışında, Maxi'nin akrabalarını anımsamak çok güç, diye düşünüyordu India. Birlikte okul ödevlerini yaptıkları yıllarda birkaç kez Toby'yle Justin'i görmüştü, ama sevgili dostunun ilk evliliğinden sonra ailesi hakkında bütün bilgiyi ancak anlattıklarından öğrenebilmişti. California'da bulunduğu son altı yıl içinde Maxi arasına ziyaretine gelmeseydi, birbirlerini hiç göremeyeceklerdi. Çünkü Maxi ilk kocasından ayrılmaya hazırlanırken, India üniversiteye başlamak üzere Manhattan'dan ayrılmıştı. Sevgili arkadaşı, Bad Dennis Brady'yle evlendiği zaman Monte Carlo'da, adamın o harika yatında birkaç gün geçirmeyi başarmıştı India, ama Iskoçya'da geçen yıllarını hiç bilmiyordu. Çok yazık olmuştu, herhalde Kirkgordon Kontesi tanınmaya değer bir insandı.

Artık tek ailem Maxi, diye düşünüyordu. Annesiyle babasının ölümünden sonra yaşamındaki tek sabit nokta o olmuştu. Gerçi aralarındaki ilişki yüzde doksan dokuz telefonla sürüyordu, ama almaçların ötesinden birbirlerinin aklından ge-

çenleri okuyabiliyorlardı. Ayrıca Angelica'nın isim anneliğini üstlenmişti. Küçük kızla yeterince ilgilenemediğinden, bu boşluğu güzel armağanlar göndererek kapamaya çalışıyordu. Böylesine sevimli ve güzel bir kızın, sürekli armağanlar gönderen isim annesine yalan söyleyeceğine inanır mıydınız? Herhalde Angelica'yla gerçeğin önemi ve Emerson konularında uzun bir konuşma yapması gerekecekti. İnsanın Maxi gibi bir annesi olursa, hangi kötü alışkanlıkları edineceği bilinmez, dedi India başını sallayarak. Kızı yola getirecekti. Hem ona Doktor Florsheim'in görüşlerinden söz edebilir, hem de adam gibi birkaç çarşaf alabilirdi.

Maxi, adres defterinde adı bulunan herkesi partiye çağırmış ve hepsi de olumlu yanıt vermişti. Sevgili maketinin Rocco tarafından düzeltileceğine emin olduktan sonra korkunç bir yaşama sevinciyle, Julie'yle birlikte telefonların başına geçmişler ve genç kadının en sevdiği biçimde bir parti düzenlemişlerdi. «Konuklara son anda haber vermek gerekir,» dedi Maxi bir ara. «Eğer ne giyeceklerini, saçlarını nasıl yaptıracaklarını düşünmeye, diğer davetlilerin kim olacağını merak etmeye zaman tanırırsan, partinin zevki kalmaz. Daha önce başka planlar yapmışlarsa bile, her zaman için dostlarını da yanlarında getirebilirler. Harika sürprizlerle dolu bir paketi açmaya benzer bu.»

Parti, türlerinin en kusursuz örneği olan hayvanların toplandığı bir hayvanat bahçesi gibiydi. Karacalar, tavuskuşları, upuzun boynuzlu geyikler, görkemli panterler, zarif ayıbalıkları, mutlu aslanlar ve birkaç tane de nazik maymun. Hepsi Manhattan'a özgü yaratıklardı ve ses tonları başka hiçbir kentin seçkinlerinin ulaşamayacağı desibellere varıyordu.

Zil sesi artık duyulmaz olduğundan, ön kapı açık bırakılmıştı. India peşinde bavullarını taşıyan asansörcüyle kapının önünde kalakaldı. Dönüp arkasını gitmeye hazırlandı. Anlaşılan sürpriz bir ziyaret için yanlış bir zamanlama yapmıştı. Stüd-

yonun Palace'de sürekli olarak kiraladığı daireye gider ve Ma-xi'yi ertesi sabah arardı. Partiler genç yıldızı her zamankinden daha da çekingen yapıyordu.

«Vaftiz annem,» diyerek yaklaştı Angelica ve onu havalara kaldırdı. «Gerçekten sensin! Tam karşımda duruyorsun. Solu-ğum kesildi aslında. Annem seni aradı ,ama evde yoktun. Par-tiyi nasıl haber aldın?»

«Sen... Angelica mısın?»

«Evet, biraz büyüdüm. Seni yere indireceğim. Canını acıt-madım, değil mi?»

«Hayır, yalnızca çok şaşırttın. Dinle beni Angelica, anne-nin rahatsız edilemeyecek kadar meşgul olduğunu söyledin bana, ama şimdi kendimi bir tımarhanede buluyorum. Neler olu-yor?»

«Gerçekten çalışıyordu, vaftiz anneciğim, taa dün geceye kadar. Korkunçtu! Şimdi de dinleniyor.»

«Kulaklarında niçin üçer tane delik var, Angelica? Ve niçin tüyler taktın? Yoksa bilmediğim bir mezhebe filan mı katıldın?» Angelica'nın güzelliği karşısında soluğu kesilen India, elinden geldiğince sert bir sesle sormuştu bunu.

«Canım öyle istedi,» diye açıkladı küçük kız. «Sence hata mı ettim? Doğrusunu istersen, kendimi çok garip hissediyorum, ama blucinlerimi nasıl buldun? Harika ,değil mi? Sanırım dün-yanın bir ucundaki bir cüzzam kolonisinde hazırlamışlar bunları.»

«Anlayabiliyorum,» dedi India beyninin karanlık noktalarını karıştırıp, yetmişli yılların kendine özgü deyimlerini anımsamaya çabalayarak. «Eğer bu küpeleri çıkarırsan, kulaklarındaki delikler bir süre sonra kapanır. Ve lütfen bana vaftiz anneciğim demek-ten vazgeç,»

«Madem istiyorsun,» Düş kırıklığına uğramıştı Angelica. «Bavullarını konuk odasına taşıyayım... India.» Bavulları eline alıp içeri girdi.

«Yoo, dur biraz. Kesinlikle burada kalamam. Ağzına kadar dolu burası,» dedi India kaçmaya hazırlanarak.

«Beş saniyede konuk odasını senin için hazırlarım, India. Sen onur konuğumsun. Bu işi kıvrabilir misin?»

«Hep böyle mi konuşursun sen?»

«Deniyorum. Deniyorum,» dedi Angelica ve elinde bavullarla kendine yol açtı.

Kapısı kilitli odada giysilerini değiştirirken, bu çocuğun yardımı ihtiyacı var, diye düşünüyordu India. Tam zamanında gelmesi büyük şanstı doğrusu. Çok geç kalmadığını umuyordu. Kızın eğitimine Maxi'nin önem vermediği anlaşıyordu. Judyth van Amringe'in yarattığı beyaz dantel ve beyaz şifon karışımı giysi öylesine uçucuydu ki, sanki bir kalçasına taktığı safir ve zümrütlerle süslü antika Yunan parasından oluşan broşla tutuyordu giysiyi. India'nın güzelliği kış dışında tüm mevsimlerden oluşur gibiydi. Büyüleyici ilkbahardan, olgun yaza ve sonbahara yönetmenin ya da senaristin isteği üzerine zahmetsizce geçerken, seyredenleri çılgına çeviren bir gösteri sunuyordu sanki. Bugün ise karar yalnızca kendisine kaldığından, tüm tazeliği ve vaatleriyle ilkbaharı seçmişti.

Utangaç olduğu kadar da gerçekçiydi India. Topluluklarda göze çarpmamasını sağlayacak bir tek giysi bile bulamadığından, tipik bir sinema yıldızı gibi giyinmeye çok önceden karar vermişti. İnsanlar yıldızlardan bunu bekliyorlardı aslında ve Diane Keaton gibi, niçin-sizin-için-süslenmeye-gerek-duyayım giysilerine bürününce daha fazla merak ve düşmanlık uyanıyordu. Öte yandan, bu yıl parlak giysiler moda diye, asla böyle şeyler de giymezdi India. Böyle giysiler içinde kendini bir Oskar töreni sunucusu gibi hissederdi. Oysa Oscar kazanmış bir yıldızdı o.

Her türlü partide sürekli hareket halinde görünmesini sağlayacak bir teknik keşfetmişti India yıllar önce, şimdi de aynı yöntemi kullanarak Maxi'yi aramaya koyuldu. Durduğu anda bile, konuştuğu kişiye hareket ediyormuş duygusunu vermekte üstüne yoktu. Asla elinde kadeh taşımazdı. Sohbetin konusunu sevmediği anda, «Ah, kendime bir içki almalıyım, hemen dönerim,» deyip ortadan yok olur ya da konuştuğu erkeğe bir içki

getirmesini söylerdi. Konuştuğu erkeğe söylerdi, çünkü kadınlarla sohbet ettiğini hiç anımsamıyordu. Eğer canı gerçekten içki isterse, doğruca bara gidip barmene istediğini bildirir ve içkisini bir yudumda bitirip kadehini bırakırdı.

Partilerde dolaşırken asla insanların gözünün içine değil, başlarının biraz yukarısına bakar ve odanın öteki tarafında çok sevdiği birini arıyormuş pozunu takınıp hep hareketli bir hedef halinde dolaşırdı. Bu küçük oyunlar sayesinde Hollywood partilerinde kimseyle konuşmak zorunda kalmamayı başarmıştı. Her zaman, her yerde bulunan Creative Artists Şirketinin yöneticilerinden kaçmasına olanak yoktu tabii. Onlar da belirli bir yere gelince tüm artistlerin yalnızca birer kadın olduklarını zaten anlardı. Bir müşteri olarak onları ürkütmüyordu India. Kazancınızın büyük bölümünü komisyon adı altında elinizden alanlar, sizin güzelliğinizden etkilenir miydi?

Davranışlarının kendisini koruduğunu umarak kalabalığın içinde ilerlerken, hiçbir zaman artist ajanları ya da filmlerle doğrudan ilgili olan kişilerin yanında çekingenliğe kapılmadığını düşünüyordu. Doktor Florence Florsheim bir keresinde ,herkesten kaçan bir sinema yıldızıyla, ilgi çekmeyen, pek güzel sayılmayacak bir kız arasında hiç fark olmadığını söylemişti.

«Eğer bir sohbele karışmak zorunda kalırsan, başına gelecek en kötü olay ne olabilir?» Gerçekten bunu öğrenmek istemişti doktor. India'nın açıklaması ise, kendini bile tatmin etmemişti. Sohbeti düşündüğü anda beyni sanki boşalıyordu. Başına gelebilecek en kötü olay **sohbetin ta kendisiydi**. Herhalde güzelliğinden olacak, girdiği gruplarda konuşma birdenbire kesiliyor, sohbeti sürdürmenin yükü onun omuzlarına bırakılıyordu. Doktor Florsheim'ın en iyi yanı, India'nın odaya girişi ve çıkışı dışında hiç yüzüne bakmamasıydı; üstelik havadan sudan söz etmeye de izin vermiyordu.

Oda oda dolaşarak Maxi'yi aradı, bir türlü bulamayınca paniğe kapıldı. Bir süre sonra insanların gözlerinin içine bakmak zorunda kalacak ve onlarla konuşmak tehlikesiyle karşılaşacaktı.

«Özür dilerim,» dedi farkına varmadan çarptığı adamın elindeki iki kadehin üstüne dökülmesine neden olunca. «Ah Tanrım, ne kadar sakarım. Hiç önüme bakmıyordum. Ceketinizi kurutayım bari.»

«Kadehlerdeki yalnızca votkaydı. Endişelenmeyin, zarar vermediniz.» Adamın ses tonu hemen India'nın sakinleşmesini sağladı. Eğer içkileri döken o olsaydı, herhalde durumu şimdiye kadar kontrol altına alırdı, diye geçirdi içinden. Bu kadar kolay rahatlatılmasına şaşırmişti. Ancak en yetenekli birkaç film yönetmeni başarabilmişti bunu şimdiye dek.

«Birini arıyor gibisiniz. Yardımcı olabilir miyim?» dedi adam.

«Yoo, hayır, yalnızca dolaşıyordum,» diyen sesini duydu India. Maxi biraz bekleyebilir, diyerek üstünü başını sırlıslıkla ettiği adama baktı. India'dan daha uzundu, otuz yaşlarındaydı ve ıslak ceketine aldırmadan sakin sakin duruyordu karşısında. Eğer âşık olursa acaba insana nasıl bakar, diye merak etti genç kadın. Yanlarından geçen bir garson adamın elindeki kadehleri aldı ve India birkaç peçete yakaladı. «Silebilir miyim?.. İçkiler halıya damlıyor...» diyerek güldü ve silmeye kalkıştı. Adam peçeteleri aldı elinden.

«Votka buharlaşır ve iz bırakmaz. Birkaç dakika içinde yok olmasını sağlayacak kadar vücut ısısı var burada,» Sözleri son derece basitti, ama yüz ifadesi çok derin konulara dalmış gibiydi. India yabancılara karşı duyduğu korkuyu unutup, başkalarının sanki yüz hatlarından bir şey öğrenecekmiş gibi kendisine bakmalarını anımsatan bir bakışla onu inceledi. Nazik, kararlı, kendine güvenen bir hali var... üstelik de sabırsız gibi görünüyor. Sanki enerji küpü. İçkileri götürmekte olduğu kişinin yanına gitmeye kalkışmasın, diye dua ediyordu bir yandan da. Hareketli insanlarla dolu salonun ortasında kımıldamadan durdular bir süre. Dikkatle adamın gözlerine baktı genç kadın, ama görmeye alıştığı o tanıma, şaşkınlık ve hayranlık ifadesini bulamadı.

«Sesinizden hoşlandım,» dedi adam.

«Teşekkür ederim.» Belki de yaşamında ilk kez, övgü duyduğu için özür dilemiyordu. Adamın özgüveni âdeta bulaşıcıydı.

«Sanki havayla sevişir gibi.»

«Ama her zaman için bunun bir hile olma olasılığı var,» dedi India. İlk gençliğindeki muzipliklerini anımsamıştı birdenbire. Blanche DuBois'ı oynamaya hazırlanırken öğrendiği aksanı başarıyla kullanıyordu. Zamirleri yutup yüklemeleri vurguluyor ve tümcelerin sonunda sesini soru sorar gibi, hafifçe yükseltiyordu.

Sanki genç kadın çocukça ve çok tatlı bir aptallık yapmış gibi gülümsedi adam ve India birdenbire mutlu oldu.

«Güney plantasyonlarına özgü bir ses. Plantasyon sesli kızlara bayılırım, ama size uygun değil. Güneyli olamayacak kadar çekingensiniz... güneylilerin çekiciliğinin gizi bundadır işte... utangaçlıklarını belirtmedikleri için başkalarının utanmasına da yol açmazlar.»

«Ya benimki belli mi oluyor?» diye sordu India acıklı bir ifadeyle. Herkes aksini iddia etmiş olsa bile, Blanche DuBois rolünde pek başarılı olduğuna inanmamıştı zaten.

«Benim için evet. Ama bu da hoşuma gitti. Çekingenlik insanoğluna özgüdür, ama bu kentte yaşayanlar öylesine saldırgan bir kişiliğe bürünüyorlar ki, doğal çekingenlikleri belli olmuyor. Sonucunu kulaklarınızla duyuyorsunuz. Bu gürültüyü dinlemek bile çok yorucu. Genellikle fısıldarım ben... gürültünün üstüne çıkmaktansa, altından duyurmaya çalışmak daha kolay.»

«Bir öğretmenim de aynını söylemişti bana.»

«Bir öğretmen mi?» Adam öne eğilip dikkatle yüzüne baktı.

«Şan öğretmenim.» India şaşırmıştı.

«Siz şarkıcı mısınız?»

«Şarkı söylediğim de olmuştur.» Şaşkına dönmüştü genç kadın. Yıllardan beri ilk kez kim olduğunu bilmeyen birine rastlamıştı ve bu gerçeği nasıl yorumlayacağını bilemiyordu. Bakışları kuşkuyla keskinleşti. Tanrım, umarım beni bilinçli olarak tanımazlıktan gelenlerden biri değildir. Böyleleri hayranlıkla bakanlardan daha kötüydü. Hayır, bu adam ya sinemaya gitmiyor-

du ya da hiç dergi filan okumuyordu. Anlaşılan bu adamın evinde India'nın adı hiç geçmiyordu.

«Başka ne iş yaparsınız?» diye sordu adam, kendisine soru sormasına fırsat vermeden.

«Çalışıyorum... yaşıyorum... herkes gibi. Köpeklerimi doyururum... jimnastiğe giderim, okurum, yüzerim ve şey bazen partilere katılırım... galiba hepsi bu kadar. Çok dolu bir yaşam gibi görünmüyor değil mi? Ve tabii ruh doktoruma... Doktor Florence Florshiem'a da gidiyorum... Gülmeyin artık! İsmi bu kadar önemli mi? Ne yapsın, kadının adı Florence'miş ve Bay Florsheim'la evlenmiş. Belki de bunu yapmamalıydı.» India da kıkırdamaya hazırdı. «Belki delicesine âşıktı, belki de genç kızlık soyadıdır bu.»

«Bunu ona sordunuz mu?» Galiba gerçekten öğrenmek istiyordu.

«Sorulara genellikle yanıt vermez.»

«Benim ruh doktorum verir.»

«Öyleyse pek Freud'cu sayılmaz,» dedi India bilgiç bir havayla.

«Tüm ruh doktorları gibi, uzun bir süre Freud'a bağlı kalmış, daha sonra da Freud'un beğenmediği görüşlerini bir yana bırakmış, kendi anlattı bana... Yani annenizden nefret ettiğinizi söylediğiniz zaman, onun sert bir kişiliği olduğunu düşünüyor. Aksi kanıtlanmadığı sürece, üç yaşındayken onunla sevişmeyi düşündüğünüz yargısına varmıyor.»

«Hoşuma gitti diyebilirim. Ama Doktor Florshiem'a gitmek zorundayım... çok şey biliyor,» dedi India karamsarlıkla.

«Başkalarının ruh doktorları daima kendinizinkinden daha iyi gibi gelir. Analizin ilk kuralı budur zaten. Ne var ki, yaşamınız konusunda sizinle aynı fikirdeyim, pek dolu gibi görünmüyor. Kocanız, çocuklarınız yok mu?»

«Hayır, ya sizin?»

«Ben hiç evlenmedim. »

«İlgi mi duymuyorsunuz ya da vaktiniz mi yok?» Dikkatle

sormuştu bunu India. Daima insanların kötü yönleri çıkıyordu karşısına.

«Henüz fırsat olmadı, ama ilerde olacak. Bu arada boştayım. Bu delilerin arasından kurtulmak, sizi yemeğe götürmek istiyorum. Ne dersiniz?»

«Ah, olur,» dedi India.

«**India! Ne işin var burada!**» Şaşkınlığını belirtiyordu Maxi'nin cızırtılı sesi.

«Merhaba, hayatım. Sana sonra anlatırım. Şimdi yemeğe gidiyorum,» dedi India acımasızca. Bu partiden bu dakikada, bu yabancıyla birlikte ayrılmak zorunda olduğunu mutlaka anlayacaktı Maxi. Bir başkası ya da biraz önce içkisini götürmeye niyetlendiği kişi ortaya çıkıp onu elinden almadan önce gitmeliydi. Bu tehlikeyi göze alamazdı.

«Ama Toby, bunu yapamazsın. India'yı alıp ortadan kaybolamazsın,» diye sızlandı Maxi öfkeyle. «O **benim** dostum, senin değil. Üstelik hiç kimse onun burada olduğunu söylemedi bana.»

«Toby mi?» India'nın sesi geçirdiği şoku yansıtıyordu.

«India mı? **Şu** arkadaşın mı? Hani dünyanın en güzel kızı olan mı?» Toby kalakalmıştı. Kararsızlık başta olmak üzere binlerce değişik duygu bulutu dolaştı bir anda yüzünde.

«Ah, kes artık,» dedi India çekingenliğinden sıyrılarak. «Benden hoşlandığını dört kez söyledin. Şimdi aptal gibi davranma. Üstelik de artık çok geç, değil mi?»

«Vay vay,» dedi Maxi. «Galiba ilk kavganıza başlıyorsunuz. Harika! Kulak misafiri olabilir miyim?»

19

Sanki ıslak kumda kalan ayak izlerini özenle takip etmek istencesine, masasının ardındaki pencerenin önünde dönüp dolaşıyordu Cutter Amberville. Arkasına kenetlediği ellerini öylesi-

ne sıkıştı ki, parmaklarının kan dolaşımı durmuştu. Adamın işaret ettiği alçak koltuğu reddedip kendi seçtiği ve bulunmasını istediği noktaya taşıdığı koltuğun kolunda oturan Maxi, dikkatle onu inceliyordu.

Cilalı at çizmelerini sallayıp, kahverengi şal yakalı at ceke-tinin içine giydiği dantel bluzun volanlı yakasını düzeltti. Modacı Chantal Thomas'ın son çizgileri, asla bir atın eyerine yaklaşmayacak bir biniciye göre-ydi.

«Cutter, şoförüm aşağıda, ikinci sırada park etmiş durumda,» diyerek adamın öfkeli sessizliğini bozdu. «Ceza yememesi için lütfen beni buraya kadar çağırmana neden olan konuyu açıkla mısın?»

Cutter döndü ve ellerini büyük masaya dayayıp söze başladı.

«Seni yeterince değerlendirmemiş olduğumu anlıyorum, Maxi.»

«Bunu bana telefonda da söyleyemez miydin? Ben işleri başından aşkın bir kadını ve buraya gelmek bu sabahki programı- nı altüst etti. Vakit nakittir, Cutter, vakit nakittir.»

Rocco'nun mucizevi maketi bitirişinin üstünden haftalar geçmiş, düzinelerle yüksek maaşlı eleman Maxi'nin bordrosunda yer almış, ilk sayısının hazırlıkları tamamlanırken, sonrakilerin ön çalışmaları hızla başlamıştı. Haftanın yedi günü çalışan Maxi, fışkıran enerjisiyle herkesi yönlendiriyordu.

Çalışma odasının kapısı isteği üzerine çıkarılmış ve odaya çalışma masası konmamıştı. Odanın orta yerinde üzeri soğuk içecekler, kahve, çay termosları, bisküvi, sandviç tabakalarıyla tepeleme dolu büyük bir masa vardı. Bu açık büfenin çevresinde ise yüksek taburelerle yüksek yuvarlak masalar göze çarpıyordu. Samuel Johnson'un kendini evinde gibi hissedebileceği bir bir on sekizinci yüzyıl kahvesine benziyordu buranın dekoru ve tam Maxi'nin istediği gibi, dergi çalışanları günde en az iki kez uğrayıp yiyecekleri atıştırırken birbirleriyle sohbet ediyorlar, yeni fikirler ortaya atıyorlar, bağlı bulundukları bölümlerin birbi-

riyle ortak çalışmasını ve sonuç olarak da harikalar yaratılmasını sağlıyorlardı. Yüksek bar taburelerinden birine yerleşen Maxi, ortaya atılan yeni fikirleri belli etmeden not alıyordu. Eğer telefonda ya da başka bir yerdeyse, üç sekreterinden biri aynı görevi üstleniyordu. Bu sabah Cutter'ın bürosuna gelmeyi, sırf onu kendi yerinde görmek istemediği için kabul etmişti. Adanın varlığı orayı kirletirdi.

«Senin böyle bir şey yapabileceğine asla inanmazdım,» diye devam etti Cutter. «Hayır, sen bile yapamazsın bunu.»

«Ama henüz ilk sayfa planlarını bile görmedin ki,» dedi Maxi sıkıntıyla. Yoksa biri ona sayfaları gizlice göstermiş olabilir mi? Acaba kadroda bir casus filan mı var?

«Senin derginden söz etmiyorum, Maxi,» dedi Cutter, Yüzüne bakınca, adamın bastırmaya çabaladığı öfkeden kıpkırmızı kesildiğini fark etti genç kadın. Bir tomar kâğıdı ona itti Cutter.

«Bunları söylüyorum! Milyonlarca dolar tutarında fatura! Aptal muhasebeciler de faturalarda bir Amberville imzası görünce bana bile danışmadan ödemişler. Kâğıt, kira, mobilya, maaş, resimler, yazılar... hepsinin faturaları burada.»

«Sonra yiyecekler de var,» diyerek sözünü kesti Maxi. «İşe başlarken daima masraflar yüksektir,» diye açıkladı gayet sakin bir sesle. «Dergi çıkıp para kazanmaya başlayınca durum değişecek tabii.»

«Hayır, bana oyun oynama, Maxi. Aramızdaki anlaşmayı sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sen **Buttons and Bows**'u istemiştin. Ve onu aldın. Hiç bütçesi olmayan bir garnitür dergisi. Bu nesne her neyse, onunla ilgisi bile yok. Anlaşmamız böyle değil-di.»

«Pek sayılmaz.» Maxi'nin sesi soğuktu. «**B and B**'de tıpkı **Buttons and Bows** gibi aylık bir garnitür dergisi. Başlığı da bunu belirtiyor. Ama bana dergiyi modernleştiremeyeceğimi söylemedin ki. Yaşama şansı olan bir şekle getirmeme konusunda bir tek kelime etmedin, Cutter. Bana bir yıl tanıdın ve ben de bundan yararlanacağım. Bir yıllık sürem daha henüz başlıyor.»

«**Sana milyonlar harcama hakkı vermedim.**» Cutter'ın yumruğu masaya şiddetle indi.

«Umarım o masa değerli değildir.» Hafif bir esnemeyle karşılık verdi genç kadın. «Gerçi antika gibi görünüyor, ama son zamanlarda çok iyi kopyalar da yapmaya başladılar.»

«**Milyonlarca dolar... Asla ben...**»

«Ama harcamayacağımı da söylemedin, Cutter.» Maxi tembel bir gülüşle sustu, yakasını düzeltti ve çizmesinin üstündeki bir toz tanesini sildi. Kaşları öylesine yukarı kalkmıştı ki, kâküllerinin altında kaybolmuştu âdeta. «Artık gördüğün gibi çok geç. Çok büyük firmalara altı aylık ilan yeri satmış bulunuyorum, hem de çok cazip fiyatlarla. Hepsi de diğer Amberville dergilerine ilan verdikleri için, yeni bir derginin çıkacağını bildirip ilanlarını istediğim zaman paralarının boşa gitmeyeceğine inandılar. Amberville Yayıncılık artık tümüyle **B and B**'ye bağlı Cutter, özellikle de ilan ve iş dünyası açısından. Bu dergi yayınlandığı sürece adamların ilanlarını basmak zorundayız, ya da paralarını geri vermeliyiz. Tabii hepsinin gözünde en azından iş bilmez adamlar oluveririz bu durumda. Öbür üç dergiyi kapattığın için, **B and B**'nin senin izinle çıktığını biliyorlar. Bunu iyice bilmelerini ben istedim, Cutter. Tüm şirketin batmakta olduğu kuşkusunu yaratmadan benim dergime **el süremezsın.**»

«Harcadıklarının bilançoları nasıl etkileyeceğinin farkında mısın?»

«Herhalde büyük bir delik açacaktır. Ve Cutter, bu faturalar konusunda,» diyerek yerinden kalkıp kapıya doğru ilerledi Maxi, «Seni şimdiden uyarmalıyım, çünkü tansiyonun tehlikeli derecede yükselmiş gibi geliyor bana. Bu faturalar henüz başlangıç sayılır. İlk altı ay için çok büyük planlar yaptım ve okurlarımı hayal kırıklığına uğratmak istemem. Para kazanmak için önce harcamak gerekir. Babam hep, 'Önce okurlarını kazanmalı, sonra elde tutmalısın,' derdi.» Maxi kapıyı açarken Cutter donmuş gibi, kımıldamadan oturuyordu. «Başka bir şey daha var. İş dünyasının en çok okunan dergi ve gazetelerine bazı ilan-

lar verdim. Onlara B and B'den, gelecek için yaptığımız planlardan söz ettim ve Amberville Yayıncılığın en yeni ürününü tanıttım. Bu faturalar da kısa bir süre sonra sana ulaşacaktır. Ayağa kalkmana gerek yok, yolumu bulurum... her zamanki gibi.» Dışarı çıkıp kapıyı çekti ve tekrar aralayıp dikkatle adamın yüzüne baktı, «Aman Tanrım, Cutter, gerçekten sinirlenmiş gibi görünüyorsun,» dedi endişeli bir sesle, «Yoksa ben mi bir şey söyledim?» Kapıyı usulca çekip kapattı.

«Lily sevgilim, gel yanıma otur,» dedi Cutter kanepeyi işaret ederek. Lily uysal bir tavırla yerinden kalkıp gösterilen yere oturdu ve ince, yumuşak bedeniyle kocasına sokuldu.

Aşktan daha derin bir mutlulukla içini çekti. Yıllarca sabırla beklemesinin ödülüydü, akşamları Cutter işten gelince baş başa geçirdikleri bu güzel saatler. Hatta fiziksel beraberlikten bile belki daha önemliydi. Ayrı geçirdikleri yıllar, aralarındaki ateşi biraz küllendirmişti, ama yalnızca bir tek kibrit, biraz çıra tekrar tutuşup alevlenmesine yetiyordu. Yine de günün sonunda böyle oturup konuşmak bambaşkaydı; Zachary'yle konuşmaktan hiçbir zaman zevk almamıştı. Bu mutluluğa erişmek için gereğinden çok beklemişti ve Cutter'la evlenmekle, istediklerini her zaman elde edebileceğini bir kez daha kanıtlamıştı.

«Sevgilim, bugün büroda olan bir olay seni ve birlikte geçireceğimiz günlerimizi düşünmeye itti beni.»

Sesinin ciddiliğinden endişeye kapılan Lily başını kocasının omzundan çekti.

«Yeo hayır,» diyerek güldü Cutter. «Endişelenecek bir şey yok. Üzerinde düşünülmesi gereken bir konu, ama ben bunu sana öneremezdim. Yine de bu işi senden saklayamam.»

«İş mi?» diye sordu Lily. «İş konularında konuşarak vakit yitirmeyeceğimize söz vermiştin bana. Ben bu konulardan hiç anlamam. Zachary saatlerce konuştuğunda ,karşısında oturup dinlemek bile başımı ağrıttı.»

«Bu hem iş, hem değil. Can sıkıcı bir konu da sayılmaz. Dinlemelisin, sevgilim.»

«Bütün işler can sıkıcıdır,» dedi. Lily üzüntüyle, «Ama bildiğin gibi ben sabırlı bir insanım.»

«United Broadcasting Şirketinden hiç tanımadığım bir adam bana telefon etti bugün. Seninle görüşüp, Amberville Yayıncılığı'nın günün birinde satmak isteyip istemediğini soracaktı...»

«Ne? Deli mi o? Kim sanıyor kendini? **Ne küstahlık böyle!** Şirketin satılacağını da nereden çıkarmış? Durup dururken böyle bir laf söyleyecek kadar utanmaz biri olacağı aklıma gelmezdi.» Lily şaşkına dönmüştü. Sanki kendi çaresizlik içinde kıvrılırken, gözlerinin önünde mücevherleri çalınıyordu.

Cutter hoşgörüsüyle güldü. «UBC'den arayan adam senden yararlanmaya çalışmıyor, sevgilim. Yalnızca görevini yapıyor. Bir saldırı değil bu. Aslını ararsan, büyük bir övgü sayılır. Yarın ona telefon edip satışla ilgilenmediğini söylerim. Belki bir daha aramaz, ama belki de ısrar eder. Ne olursa olsun, böyle öneriler almaya hazır olmalısın.»

«Zachary öldüğü için mi?»

«Zachary yaşasaydı da durum değişmezdi. Aynı öneriler ona da yapılacaktı. Zamanın getirdiği değişiklikler bunlar. Büyük şirketler, özellikle de bazı holdingler satın alacak dergi arıyorlar.»

«Beni ilgilendirmiyor! Niçin ilgilendirsin ayrıca? Üstelik yalnızca yüzde yetmiş hissem var. Bildiğin gibi, çocukların da yüzde onar hisseleri var.»

«Ama hisselerini senden başkasına satamazlar ve hisselerin çoğu senin elinde. Canının istediği gibi davranabilirsin, Lily. Seni durduramazlar. Zarar eden dergileri niçin kapatmamız gerektiğini anlattığımda, anladığını sanmıştım.»

«Anladım. Gerekli olduğuna ikna ettin beni. Ama satmak... satmak hiç aklıma gelmedi. Zachary bu dergileri yaratmak için tüm yaşamını harcadı... hiçbirini satmadı. Koşullar ne olursa olsun, kaç para verilirse verilsin, şimdi de satmazdım eminim.»

«Lily, ona hâlâ bağılısın değil mi? Şu dergiler uğruna seni harcadığını hiç düşündün mü? Canını sıkan uzun iş konuşmaları, yalnız bırakıldığın iş yolculukları, Zachary çok meşgul olduğu için çocuklarla tek başına ilgilenmek zorunda kalışın, sayısız haftasonu kendini bürosuna hapsedişi, iş için verilen davetler ve hiç ilgini çekmeyen kişilere nazik davranmak zorunda kalışın... Bu dergiler senin yaşamından yıllar çaldı, Lily. Bir daha dünyaya gelecek değilsin. Ama sen hâlâ, eğer Zachary hayatta olsaydı acaba ne yapardı, diye düşünüyorsun. Zachary **artık yaşamıyor**. İşin başında, benden başka güvенеbileceğin hiç kimse yok. Hisselerini Pavka'nın kontrolüne bırakır mısın? Evet, başarılı bir adam, ama yaşlandı artık. Sanırım yakında emekli olur. Dergileri ayakta tutma konusunda diğer çalışanlara güvenebilir misin? Hepsi de yaratıcı kişiler, ama yönetici olamazlar. Zachary gerçek bir yöneticiydi, ne var ki, yerini alacak kişiler yetiştirmede.»

«Hiç aklıma gelmemişti...»

«Biliyorum, sevgilim. Sırf sen üzülmesin diye, bütün işleri ben yürütüyorum. Senin işlerinle ilgilenebilmek için Booker, Smity and Jameston Şirketinden ayrılıp kendi büromu açtım. Yine de senin bu dergicilik işinde kalmanı istediğimi söyleyemem pek.»

«Benim bilmediğim bir şeyler mi dönüyor? Satmam için bir neden mi var?» Kocasının ürkütücü ses tonu karşısında dikleşiverdi Lily.

«Şu anda dergilerin durumu gayet iyi, ama 1985 yılında kâğıt ve dağıtım fiyatları çok yükselecek. Yani gelecek yıl bu yıldan daha az kazanacak değiliz belki, ama işimiz zorlaşacak. Şu anda bilançomuz son derece sağlıklı. Hemen yarın satsan, Amberville Yayıncılık için korkunç bir para alacağından eminim. Ya birkaç yıl sonra? Kimbilir? Elimde kristal küre yok. Senin de ilgini çekmeyen bir şeye böylesine zincirlenip köle olmanı görmekten nefret ediyorum. Maxi bu işe tutkun olsa bile...»

«Maxi mi?» diye atıldı Lily. «Neler yapmaya kalkıştı?»

«Endişelenecek bir durum yok, hayatım. Her zamanki taşkınlığı yalnızca. Ben onu idare eder, zarar görmesini engellerim. Ama şirketi satarsan, çocuklar da paylarına düşeni alacaklardır.»

«Ya sen, Cutter? Yani dergiciliği sürdürmek istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Öbür firmadan ayrıldığına pişman mısın?»

«Eğer sen istiyorsan, ben burada sonuna kadar çalışmaya hazırım. Hiçbir zaman Zachary'yle birlikte çalışmak istemediğini biliyorsun. Bana defalarca önerdi, ama her seferinde reddettim. Ne var ki, bugün o adam arayınca, bunu bir işaret saydım... belki bir dönüm noktası... üstünde durmamız gereken bir konu.»

«Ne işareti?»

«Yeni bir yaşamın işareti. Birlikte geçireceğimiz bir yaşam. Her aybaşı yükselen kâğıt fiyatlarını, emekli maaşlarını, Amberville Yayıncılıkla ilgili milyonlarca ayrıntıyı düşünüp üzülmeden, birlikte geçireceğimiz bir yaşam. İstersen satabilirsin, sevgilim ve ikimiz de özgür oluruz. Dünya yüzünde yapmak isteyip de yapamayacağın bir tek şey kalmaz. Kendi bale topluluğunu bile kurabilirsin... istemez misin?.. Gidip aylarca İngiltere'de kalabiliriz, Güney Fransa'da bir ev alırız, sevdiğin şeylerin koleksiyonunu yapmaya başlarız... Ah Lily, herhalde bu kentte saatlerce bir büroda oturup, seni ancak yorucu bir günün akşamında görebilmemden başka bir yaşama biçimi vardır bu dünyada. Ama hisseler benim değil. Şirket bana ait değil. Kararı ancak sen verebilirsin. Bu nedenle o telefon görüşmesini sana anlatmak zorundaydım. Can sıkıcı olduğunu düşünebilirsin, ama senden saklayamazdım.»

«Haklısın,» dedi Lily ağır ağır.

«İster düşün, istersen hiç üstünde durma sevgilim. Her şey sana kalmış. Amberville Yayıncılık için sen herkesten daha çok özveride bulundun. Belki de satılmaması daha doğru olur. Ben yalnızca seni mutlu görmek istiyorum.»

«Söz veriyorum, düşüneneğim. Hemen karar verebileceğim bir konu değil... Elbette değil.»

«İstediyin kadar düşünebilirsin, Lily. Çok ciddi bir adım bu,» diye yanıtladı Cutter ve kalkıp kendine bir cin tonik daha hazırladı.

Nefret ettiği ağabeyi tarafından yaratılmış olan Amberville Yayıncılık, kısa bir süre sonra büyük bir holding içinde kaybolup gidecek, adı unutulacak, çalışanları dağılacak, taşınmaz malları satılacak ve en önemli Zachary Amberville adı unutulacaktı. Birkaç yıl sonra ancak bellekleri çok güçlü birkaç kişi onu anımsayacaktı. Tanrıya şükür Cutter, Amberville Yayıncılığı ortadan kaldıracak, ağabeyinden kalan son izleri de silecek ve kendini onun pençelerinden kurtaracak kadar gençti. UBC'ye gelince, yarın bir telefon edip bir yöneticiyi yemeğe çağırır ve gerçekten ilgilenip ilgilenmediklerini öğrenebilirdi. Dünya kadar alıcı bulunabilirdi herhalde. Eninde sonunda bu amacını da gerçekleştireceğine inanıyordu. Zarar eden dergilerin yayını durdurmayı başarmamış mıydı? Biri dışında tabii.

«Biliyor musun, Justin, kadınlara oldukları gibi güzel olduklarını söyleyen bir derginin moda editörü olmak pek kolay değil. Moda daha önce görülmemiş şeyler demektir. Moda sayfaları insanları alışverişe itmeli.»

İsyankâr bir tavırla konuşuyordu Julie, ama sesi bir aşk şarkısı gibiydi. Justin'e delice tutkundu. Genç adamın hepsi bir-birinin eşi gibi görünen giysilerini, fotoğraf makinalarını birbirinden ayırt edebiliyor, ne zaman tırnaklarını kestiğini biliyor, hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmıyordu. Ama kesinlikle belli etmiyordu onu gözhapsinde tuttuğunu. Duygularına karşılık alamaması, aşkını daha da derinleştirmişti. Eğer Justin ona ilgi duymuş olsaydı, ilişkileri iyi ya da kötü bir gelişme gösterecekti. Julie ya çok mutlu ya da çok mutsuz olacaktı. Oysa birlikte çalıştıkları haftalar boyunca genç kıza yalnızca bir arkadaş gibi

davranmıştı Justin. İlkokuldan beri istediği her erkeği elde etmeyi başarmış olan Julie Jacobson „ondan gelecek bir işareti özlemle bekliyordu.

«Başka bir dergide çalışmak ister miydin?» diye sordu Justin. «Redbook'daki işi kabul etmediğine pişman mısın?»

«Hayır, asla. Ama... bizim dergideki tüm moda yazıları, en sevdiğiniz mayonuzu niçin atmamanız gerektiğini işliyor. Bize reklam veren mayo imalatçılarına bunu nasıl açıklayacağım?»

«Maxi'nin varsayımını anlat onlara. Eğer bir kadın bu dergiyi okuyunca kendini daha iyi hissederse, reklamlara karşı olumlu bir tepki gösterecektir. Bizim makaleler onları derhal mağazalara koşmaya yöneltmiyorsa bile bunu yapacaklardır.»

«Buna inanıyor musun? Yoksa yalnızca Maxi'nin fikri mi?»

«Doğrusunu istersen, inanıyorum. Sahip olma duygusu insanları zaten alışverişe iter. Bizim dergi de kadınları reklamlara olumlu bir gözle bakmaları için havaya sokuyor.»

Duygularını hiç belli etmeden stüdyosunu gözden geçirdi Justin. Şimdiye dek çalışmalarını hep, açık havada yapmış, birkaç kamera çantası ve sırt çantasıyla yolculuklara çıkmıştı. İlk kez bir stüdyoya sahip oluyordu, ama Maxi'nin dergiyi ilgili isteklerini başka türlü yerine getiremezdi. Telefona bakacak, karanlık odada çalışacak, ışıklarla filan ilgilenecek yardımcıları tutmuştu. Bütün masraflar **B and B** tarafından ödeniyordu tabii. Genç adam yaşamı boyunca ilk kez bir işe bağımlı hissediyordu kendini. Bu yüzden de oldukça tedirgindi. Ama Cutter'dan nefret ettiği için **B and B**'nin başarısına seviniyor ve Maxi'nin işleri tamamiyle yoluna girmedikçe buradan ayrılamayacağını biliyordu. Ya da dergi kesin bir başarısızlığa uğrayıncaya kadar. İki olasılık da aynı derecede güçlüydü şimdilik. Maxi'nin alışılmamış tasarılarına, hareketli yaşam biçimine ,sürekli olarak heyecan ve eğlence peşinde koşmasına alıştı ve bu dergi hevesinin uzun sürmeyeceğinden emindi. Belki de altı ay içinde bıkartı bu işten.

Birbirlerine çok benzedikleri için Maxi'yi herkesten daha iyi tanıdığına inanıyordu. Justin de bir yere kök salmasına neden olacak kadar çekici bir durumla karşılaşmamıştı şimdiye dek. Yaratılışı gereği hiçbir yerde uzun süre kalamıyor, sürekli ilişkilere giremiyordu. Çok sevdiği babasının ölümü ona çok acı gelmişti. Gerçi babasıyla birbirlerine pek yakın sayılmazlardı, ama daima onu özleyeceğinden emindi. Justin fazla yakın olmaktan hep kaçınmış, buna saygı duyan Zachary de oğlunu hiç zorlamamıştı.

Buna karşılık annesi, doğduğu günden beri oğlunun ruhunun derinliklerine girmeye çabalamıştı. «Justin buraya gelip benimle konuş biraz.» Okuldan eve döndüğünde annesinin oturma odasından gelen tatlı sesi hâlâ kulağındaydı. İçeri girip beklediği öpücüğü vermekten, saçlarını okşamasına boyun eğmekten, ısrarlı sorularını hoşuna gidecek biçimde yanıtlamaktan başka çaresi yoktu. «Matematik sınavı nasıl geçti, Justin? Bir tek kazakla üşümedin mi? Niçin paltonu giymedin? Bu yıl en iyi arkadaşın kim? Chicago'dan yeni gelen çocuk nasıl biri? Ondan hoşlanıyor musun? İngilizce ödevini ne zaman vermek zorundasın? Yardıma gereksinirsen, bana gelebileceğini biliyorsun, değil mi?» Araştıran, soruşturan, nazik, tatlı, yumuşak sesi küçük çocuğun her yaptığını, her düşündüğünü öğrenmek ister gibiydi.

Annesine yakın arkadaşları olmadığını hiçbir zaman söylememişti. Kimseye ilgi duymadığını açıklarsa soruların çoğalacağından emindi. Herhalde bu konuda da bir şeyler yapmak isteyecekti annesi. Oysa Justin rahat bırakılmak istiyor, büyüme çağının korkularını yalnız başına atlatmayı yeğliyor, sorunlarını kendisinden başka hiç kimsenin çözemeyeceği fikrine alışmaya çabalıyordu. Ama tüm güzelliğine, mücevherlerine, hareketli sosyal yaşamına karşın annesinin yalnız olduğunu hissediyor ve ona yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. Oğluna olan aşırı düşkünlüğünün, kendisine daha yakın olmasını istediğinden kaynaklandığını anlıyordu.

Ancak yakın dövüş tekniklerine ilgi duyup öğleden sonraları ders almaya başlayınca, annesinin ablasına asla göstermediği sevgi ve ilgiden uzak kalmayı başarabilmişti. Bu duygulara nedenini bilmediği bir tersliğin karıştığını seziyor ve annesini çok sevdiği halde, bir yandan da ondan nefret ediyordu. Belki de ailenin en küçüğü olduğum içindir, diye karar verdi bir gün. Maxi sürekli olarak annesiyle çekişirdi, Toby ise gitgide yaklaşan körlüğüne karşın çok bağımsız yaratılışıydı. Yani annesinin sevgiye boğabileceği yalnızca Justin kalıyordu geride. En sevilen ,üzerine en fazla düşülen çocuk olmanın yarattığı güçlüklerle katlanmak zorundaydı.

B and B'nin kesin bir başarı ya da başarısızlığa doğru gittiğini anladıktan sonra buradan ayrılacaktı. Daha önce gezmediği yerlere gidecek, kendini en rahat hissettiği kişiliğe bürünecekti. Boynundaki makinalar sayesinde her yere rahatça girip çıkarırken, sanki her sahnenin bir parçası oluyor ve belli etmeden her şeyi dikkatle izleyebiliyordu.

«Justin!» diye bağırdı Julie ,ancak 1950'li yıllarda yapılmış olabilecek çiçekli bir bikiniyi havaya kaldırarak. «Şuna inanabilir misin? Hâlâ öylesine güzel görünüyor ki, eminim suya değmemiştir.»

«Belki de en sevilen mayolar hiç ıslanmazlar,» dedi Justin omuzlarını silkerek.

«Maxi de böyle söylüyor. 'Vücudunu gerçekten çok güzel gösteren, saklamak istediği yerlerini örten bir mayo bulan kadın, zorunlu kalmadıkça onu asla ıslatmaz. Giyemeyecek kadar şişmanlasa bile, bir gün yine içine sığabileceğini düşleyerek bir yerlerde saklar.' Bana sorarsan Maxi mucizelere inananları destekliyor,» dedi hoşnutsuzlukla.

«Ne düşünürsen düşün hayatım. Şu mayoların resimlerini zorundayız. Kaç fotomodel çağırdın?»

«Üç kız ve iki düzine erkek.»

«Delisin sen. Niçin erkekler daha çok?»

«Bu da Maxi'nin fikriydi. Her kızın çevresinde ona hayran

bakışlar atan bir sürü yakışıklı olacak,» dedi Julie şuh bir tavırla. Eski mayo aramaktan, bir haftadır toptancılara gidecek vakiti olmamıştı ne yazık ki.

«Erkeklere ne giydireceksin?»

«Ralph Lauren'den yüzlerce değişik renkte, garip bir şeyler aldım. Hepsi aynı biçim, ama eski moda değil. Bunlar mayo mu, iç çamaşırı mı bilmiyorum. Fazla kumaş harcamamaya özen göstermişler, değil mi?» Julie bir erkeğin kasıklarını zor örtecek büyüklükte bir mayoyu havaya kaldırdı. «Kadınlara yeni şeyler almamalarını öğütlüyoruz, erkeklerin de neredeyse çıplak dolaşmalarına izin veriyoruz.»

«Bu kalabalığı nereye yerleştireceksin?»

«Soyunma odasını kızlara ayırdım. Kuaförler ve makyajcılar da eklenince orası ancak yeter. Oğlanlar senin büronda ginecekler. Stüdyo yeterince büyük değil.»

«Her gün yirmi yedi manken mi çağıracaksın yoksa?» diye sordu Justin düşünceli bir sesle.

«Bu ilk kez oluyor, ama bence iki soyunma odası olan bir yer kiralsan fena olmaz.»

«Herhalde,» dedi Justin, ama kiralamayacağını biliyordu. Bu stüdyoyu özellikle küçük olduğu için kiralamıştı. Büyük stüdyolar onu ürkütüyordu. Ne kadar küçük olursa o kadar iyi olur gibi geliyordu; hiç değilse burada kalma niyetinde olmadığını gösterirdi. Maxi gerçi ona istediğini yapmasını söylemişti, ama Justin stüdyoyu çok kısa süreli kiralamayı yeğlemişti. Özel bürosunda ise yalnızca bir masa, bir sandalye, bir telefon ve çekimlerden sonra uzanıp dinleneceği bir kanepe vardı.

Kızları dikkatle inceledi. Olağanüstü güzel sayılmazlardı. Saçları ne Farah Fawcett'inki gibi gür ve dalgalı, ne de bakanları ürkütecek kadar kısa kesimliydi. Makyajcılara da kızların doğallıklarını bozmamaları bildirilmişti. «Pembe göz farları ya da mavi rujlar istemiyorum,» diye emretmişti Julie. «Şu berbat yeni kozmetikleri satmaya çalışmıyoruz burada. İyi kötü makyaj yapmayı bilen ortalama Amerikan kadınına sesleniyoruz.»

Kızlardan sonra iki düzine erkek model de geldi ve hazırlıklar başladı. Fotoğrafçıların çoğu gibi, Justin de yardımcılarının makinalara dokunmasına izin vermezdi. Görevleri çekim sırasında film takmaktı sadece. Biraz sonra mankenler hazırlandı ve yarım saat kadar fotoğraf çekildi.

«Onları ıslat, Julie,» dedi Justin sonunda.

«Niçin?»

«Duruşları doğal değil. Dahili mayo çekimlerinde mankenler hep zorla poz verdirilmiş gibi durur ve sonuç iyi olmaz. Karanlık odada birkaç kova olacak. Beyler, birkaçınız oraya gidip kovaları doldursun. Bir de böyle deneyelim.»

«Yani ıslanacak mıyız?» diye sordu kızlardan biri inanmazlıkla. «Ajansta kimse söylemedi bunu bana. Telefon etmek istiyorum.»

«Rahatla biraz. Yalnızca oğlanları ıslatacağım,» dedi Justin terslenerek. Adı bilinmeyen bir sokakta dilediği resmi çekmekte özgür olmayı çok isterdi. Ne var ki, karşısında ülkenin saat başı ücreti yüksek yirmi yedi vücudu duruyor ve plajdaymış gibi davranmamakta inat ediyorlardı. Aslında bunları Ganj kıyılarındaki çekmeliydim, diye geçirdi içinden. Hepsini nehre itip bir süre suyun altında tutmak çok zevkli olurdu. Gelgelelim sınırlı olanaklarla idare etmek zorundaydı şimdilik.

Kızların başlarından aşağı dökülen sular, Justin'in istediğini elde etmesini sağladı gerçekten de. Küçük birer çocuk gibi, karşılarındakini daha fazla ıslatmak için ellerinden geleni yaparlarken, hiçbir dekorun veremeyeceği bir sahil ya da havuz kenarı görünümü yaratmışlardı.

Grubun elebaşısı, Jon adında, darmadağınık kırmızı saçlı, sırtıkan bir erkek modeldi. Kızlardan birinin başından aşağı ilk kova suyu döken yine oydu. «Buna cesaret edemezsin!» diye bağırdı zavallı kız ve bir kova su daha yedi. Sonra da iki düzine erkekle, üç kız manken bir anda kamerayı unutup kendilerini eğlenceye verdiler. Kuaförler hüzünle bir kenarda durmuş başlarını sallarlarken, yine de yedi yüz elli dolarlık saat ücretlerini

alacaklarından emin görünüyordlardı. Justin'in bir işaretiyle ıslak kızın birini aradan çekiyordu Julie ve soyunma odasına götürüp mayosunu değiştiriyordu. Tabii ıslak vücutla giysi değiştirmek pek kolay olmuyordu. Julie ,en azından bir düzine dişi fotomodel ayarlamalıydım ya da havlu bulundurmalıydım, diye düşünüyordu. Ama bir su savaşının çıkacağını kim tahmin edebilirdi?

Ve sonunda çekim bitti. Islak mayolar toplandı, mankenler kâğıt havlularla kurulandı, saç kurutma makineleriyle son rötuşlar yapıldı ve asistanlar dahil herkes dağıldı. Yorgun gözlerle çevresine bakınan Julie son derece heyecan verici resimlerin çekilmiş olduğundan emindi.

«Merak etme. Yarın ortalığı temizletirim. Haydi, evine git, Julie,» dedi Justin usulca.

«Kalmam gerekir ama...»

«Saçmalama, yorgunluktan ölüyorsun. Haydi yallah, güzelim.»

Sonunda yalnız kalınca, ıslak ve kirli kâğıtları bir yana iterek özenle makinalarını yerlerine kaldırdı. Bürosunun kapısını açarken, erkek mankenlerin orayı ne halde bıraktıklarını merak ediyordu.

«Epey geciktin Justin. Kaybolduğunu düşünmeye başlamıştım,» dedi kızıl saçlarından hâlâ sular damlayan Jon. Çalışma masasının arkasında oturuyordu. Justin'i görünce yaramaz çocuklar gibi güldü. Sanki burası ona aitmiş gibi rahat davranıyordu.

«Giysilerini mi bulamadın?» dedi Justin. Sakin sesi, kendini savunmaya hazır duruşuyla çelişiyordu.

«Tam bıraktığım yerde duruyorlar.»

«Demek ıslak mayoyla oturmaktan zevk alıyorsun?»

«Yoo, hayır. Mayomu çıkardım,» dedi Jon ve bir balta girmemiş orman kedisi gibi gerindi.

«Pek rahat olamazsın,» dedi Justin ihtiyatlı bir sesle. «Üstelik benim sandalyemde oturuyorsun.»

«Doğrusunu istersen, kanepenin daha rahat olduğundan eminim,» dedi Jon, ama kalkmaya davranmadı.

«Eminim,» derken şifreyi çözmeye çalışıyor gibi bir tavır takınmıştı Justin. «Ama seni burada istediğimi nereden çıkarıyorsun?»

«Ah, Justin,» diye alay etti genç manken sitem dolu bir sesle. «Yani senin ne istediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Beni ne kadar istediğini fark etmedim mi?»

«Nereden çıkardın bunu?» Hiç kımıldamadığı halde, tehlikeli bir hamleye hazırlanıyormuş gibi görünüyordu Justin.

«Hiçbir şeyden... hissettim yalnızca. Sezgilerim güçlüdür.»

«Öyle mi? Emin misin? Yoksa oyun oynamaya mı kalkışıyorsun? Haklı olabileceğini kanıtlamak için her fotoğrafçıya bu oyunu oynar mısın? Bir şeyler elde edebileceğini mi umuyorsun?»

«Senden hiçbir şey istemiyorum, Justin. Artık yanıma gel ve oyunu bırak. Haydi, yaklaş Justin.»

Hiç sesini çıkarmadan Jon'a yaklaştı Justin...

20

«Senin tek sorunun çok ani karar vermen, Maxime,» dedi Lily opali andıran gözlerini, hoşnutsuzluğunu gizlemek istercesine kısarak.

«Anne, yaşamım boyunca birçok kere tedbirsizce davrandığımı biliyorum. Bundan övünç de duymuyorum, ama inan bana, B and B bambaşka bir şey. Nasıl bir sonuca varacağını bilmeden onu bir oyuncak olarak görmem bence hiç doğru değil. Bak sana ilk sayının maketini getirdim, neler yaptığımızı görebilirsin.» Hevesle maketi annesine uzattı Maxi.

«Hayır yavrum, buna bakarak hiçbir şeye karar veremem. Özellikle yeni dergiler konusunda yeterli fikri olan biri değilim. Sonunda baban bile bunu anlamıştı. Lütfen çantana koy, hayatım, giderken unutmayasın.»

«Lütfen anne, bir göz at. Belki bakınca gülersin,» diye yalvardı Maxi. Herhangi bir şekilde Lily'ye ulaşması gerekiyordu. Avrupa yolculuğundan beri birbirlerini pek görmemişlerdi. İlişkilerini sürdürmenin en az zarar verici biçimi olan öğle yemeği ya da bale matinesi davetlerini kabul edecek zamanı olmamıştı genç kadının. Ama bugün annesinin çay davetine gelmek zorunda hissetmişti kendini. Otuz yıl önce Manhattan'a ayak bastığından beri bu İngiliz alışkanlığını sürdürürdü Lily.

«Bakmamayı yeğlerim, hayatım. Tabii basıldığı zaman okuyacağım, ama o güne kadar beklemek daha iyi. Güzel bir sürpriz olacağını sanıyorum. Bugün seni çağırmamın nedeni, son zamanlarda Amberville Yayıncılık konusundaki bazı düşüncelerim. Ve tabii senin bu kaprisin için kaç para harcadığını da bilmek istiyorum... Hani, kendini bir yayıncı gibi görmen konusunda...»

«Cutter sana anlatmadı mı?» diye sordu Maxi şaşırarak. Amcasıyla bürosunda yaptıkları görüşmenin üzerinden birkaç gün geçmişti ve doğal olarak tüm öyküyü annesine anlattığına inanıyordu.

«Hayır, doğrusunu istersen biraz değindi, ama bana kalırsa bu konuya hiç girmek istemiyor. Bu yüzden meraka kapıldım. Bir şeyler olup bittiğini, aranızda bilmem gereken bir olay geçtiğini düşündüm.»

«Bir olay mı? Yani Cutter'la bir sorunum olduğunu mu söylemek istiyorsun?»

«Tam üstüne bastın,» dedi Lily çay fincanlarını tekrar dolurarak.

«Aramızda bir tartışma çıktı. Cutter benim çok para harcadığımı düşünüyor, bense daha az masrafla başarıya ulaşamayacağımı biliyorum. Eğer işi şimdi durdurursam, tüm harcadıklarımı boşa gider. Bir işi ya doğru dürüst yapmalı ya da hiç yapmamalı, ama ona bunu bir türlü anlatamadım. Babam ne demek istediğimi hemen anlardı. İtiraf etmem gerekirse, Cutter'a karşı pek anlayışlı davranmadım. Ama anne, o bir dergici değil, yalnızca Wall Street bilançolarına akli eriyor. Onun bir banker olduğu-

nu düşünürsek, bu durum doğaldır. Ne var ki, Cutter'la mantıklı bir konuşma yapmak olanaksız. Eğer babam...»

«Maxime, baban öldü. Cutter'la olan derdin ,ona karşı kişisel hoşnutsuzluğundan kaynaklanıyor. Şu anlamsız kinin, karşı koyman beni çok üzüyor. Sorunlar onun ilgisizliğinden ya da anlayışsızlığından doğmuyor.»

«Anne, durum kesinlikle böyle...»

«Bir dakika, Maxime. Bırak lafımı bitireyim. Cutter'a olan derin... düşmanlığını anlamaya çabaladım. Biliyorum ki, babanın ölümünden sonra yaşamıma kim girse girsin, sende bu ıkel duyguları uyandıracaktı. Sen babana çok düşkündün ve bundan kurtulamadın.» Lily'nin her zaman kontrol altında tuttuğu sesinde tanıdık bir acılık vardı şimdi. Bu ses, annesinin her şeyi, istemesine bile gerek kalmadan elde ettiğini anımsatırdı Maxi'ye.

Lily, «Sen Cutter'ın benim için ne anlam taşıdığını bilmiyorsun,» diye sürdürdü sözlerini. «Ya da biliyorsun ama aldırmiyorsun. Elli yaşındayım, Maxime, ocakta elli birime basacağım. Eminim duygularıma kapılmayacak kadar yaşlandığımı düşünüyorsun. Yirmi dokuz yaşında, daha önünde yaşanmamış bir ömür, ardında pek de olaysız denemeyecek bir geçmiş varken, elli yaşın sence anlamı nedir? Bu yaştayken, benim duygularımı tahmin bile edemezsin.»

«Tanrı aşkına ,anne. Elli yaş ihtiyarlık değildir ki. Senin bir kalbin, bir bedenin olduğunu düşünmeyecek kadar da aptal değilim. Belki sen benim yaşımdayken elli yaş ihtiyarlık sayılırdı, ama artık zaman değişti.» Maxi heyecanla çay fincanını masaya sertçe bırakınca Lily irkildi.

«Zaman yalnızca teoride değişti, insanların yapısı aynı kaldı,» diye devam etti Lily. «Ve insanın annesini kansız cansız bir antika gibi görmesi bir bakıma doğaldır. Gerçi bu kaçınılmaz bir durumdur, ama Angelica'nın seni başka gözle görmesi konusunda şimdilik başarıya ulaştın sayılır. Beklenmedik davranışların insanı soluksuz bıraktığı için, kızcağız senin yaşamına

ayak uydurmaya çaballıyor. Sen bir kuyrukluyıldızsın, Angelica da kuyruğunun ucu sadece. Ama bir gün o da seni bir sınıfa sokacaktır, Maxime, sözlerime kulak ver.»

«Angelica bu konuya nasıl karıştı?» diye sordu Maxi derin bir sıkıntıyla. «**B and B** için harcadığım paranın miktarını görüşmek istediğini sanıyordum.»

«Bir gün Maxime, ne yaparsan yap ihtiyarlayan bir bedenin içinde sonsuza dek genç kalmanın ne demek olduğunu anlatacaksın,» diye sürdürdü sözlerini Lily onu duymamış gibi. «Moda dergilerindeki mankenlerin resimlerine bakarken, evet şimdi güzelsiniz, diyorum içimden, ama yirmi yıl sonra bu resimleri görmeye dayanamayacaksınız. Güzel olmak ömür boyu hapse mahkûm olmaktır, bir nimet değildir. Sahip olduğun güzellikleri bir gün yitirmek...»

«Anne, karamsarlığa kapılıyorsun. Sen daima güzeldin, şimdi de güzelsin, ileride de güzel olacaksın. Bu konunun şu çay davetiyle ne ilgisi var?»

«Yararsız olacağını bilmeliydim,» diyerek içini çekti Lily ve ellerini düzgün topuzunda dolaştırdı. «Cutter'la benim hakkımda bir şeyler anlatmaya çalışıyorum, ama her zamanki duygusuzluğuyla beni zora koşuyorsun. Pekala Maxime, söyle bakalım, şu derginin maliyeti ne kadar?»

«Şimdilik kesin bir rakam veremem. Çünkü başarılı ya da başarısız olması masrafları etkileyecektir.»

«Öyleyse şimdiye dek ne kadar harcadığını söyle.»

«Önümüzdeki altı ayın masrafları da dahil, beş milyona yakın.»

«Giriştiğin maceranın sonucunu bilmeden bu kadar para harcamak sence normal mi?»

«Kesinlikle. Doğrusunu istersen pek yüksek sayılmaz. Mort Zuckerman'ı ele alalım. **The Atlantic** için sekiz milyon harcadı ve bir yıldan önce kâr beklemiyor. Sonra Gannett de **USA Today** için korkunç bir yatırım yaptı, ama işin başında editör olarak

harika Cathie Black var tabii. **Self'i** yaratmak için büyük bir ser-
vet harcadı...»

«Bunları bana anlatma, Maxime. Rakamlardan söz etmek hoşuma gitmiyor. Papağan gibi babanın sözlerini yineliyorsun, ama o hiç olmazsa ne dediğini biliyordu. Yani sonuç olarak, Avrupa'dan döndüğünden beri Amberville Yayıncılığın kasasından beş milyon dolar harcadın.»

«Evet, anne, harcadım. Beş milyon gitti ve henüz iş bitmedi. Ama pişman olmayacaksın, söz veriyorum.» Eğer Lily kızının yüzünü inceleseydi, Zachary'nin hevesini ve kararlılığını görebilirdi.

«Demek söz veriyorsun.» Alaycı olamayacak kadar hafif bir hareketle omuzlarını silkti Lily. «Öyleyse endişelenecek bir şey yok. Bir çay daha ister misin?» -

«Hayır, teşekkürler, anne. Büroya dönmek zorundayım.»

«Anlıyorum, hayatım. Angelica'ya sevgilerimi söyle. Eğer önümüzdeki hafta boş vakti varsa, cumartesi için bale gösterisine bilet aldım.»

«Çok sevineceğinden eminim,» diyerek annesini yanağın-
dan öptü Maxi. Yararsızdı. Her zaman yararsız olmuştu zaten. Senin derdin duygusuz olman, Maxime; Cutter'ı iyi değerlendirmemen; babana düşkün olman; işlerine ilgi göstermemi istemen; senin derdin, Maxime; annenden çok fazla şey beklemen.

Çay servisini kaldırması için hizmetçinin ziline basarken, Maxime'le bu görüşmeyi yapmakla akıllıca davrandığını düşünüyordu Lily. Beş milyon harcamıştı ve elinde bir maketten başka bir şey yoktu. Gerçi Lily işten pek anlamazdı, ama Maxi harcamaların bitmediğini itiraf ettiğine göre, bundan sonra kaç para gideceğini bilmediği belliydi. Hayatında beş kuruş kazanmamış, düşüncesiz, savurgan bir çocuğun elinde tehlikeli bir oyuncakla benziyordu bu dergi. Birkaç ay içinde beş milyon doları pencereden savurmuştu. Cutter bilançoların sağlıklı olduğunu söylüyordu, endişelenmeye şimdilik gerek yoktu. Ama Maxi'nin tehlikeli tutumu, Amberville ailesinin artık dergicilikten çekilmesi gerektiğinin bir kanıtıydı.

Üst kata, soyunma odasına çıkarken, konu yalnızca harcanan para değil, diye geçirdi içinden Lily. Önemli olan Cutter'ın yıpranması. Maxime'in savurganlığının ayrıntılarını anlatmamış olması, Cutter'ın düşünceli ve anlayışlı bir erkek oluşundan kaynaklanıyordu. Herhalde öfkeden kudurmuştu, ama kızının kaprislerini anlatarak Lily'yi üzmemişti. Gereğinden fazla ince düşünceliydi. Tâ başından anlatmalıydı hepsini Cutter. Kendini yayıncı sanarak, deliler gibi para harcıyordu Maxime. Eleştiren bakışlarını giysilerinde dolaştırdı Lily. Sevgili Mainbocher'i çok özlüyordu. Toby'yle Justin'i de ne kadar severse sevsin, ilerde neler yapabileceklerini şimdiden kestirebiliyor muydu? Hep birlikte Amberville hisselerinin yüzde otuzuna sahiptiler. Hayır, teşekkürler, çocuklarını ortak olarak istemiyordu Lily. Belki iş konusunda fazla bilgisi yoktu, ama herkesten, özellikle de kendinden gizlediği kurnazlığı ve bencil zekâsıyla, bu kadarını düşünebiliyordu.

«Hadi, git burdan,» dedi işporta tezgâhının ardındaki adam. «Niçin kırbaç satıyorsun?» diye sordu ona Angelica merakla.

«Seni ilgilendirmez ufaklık, yok ol.» Eğer çocuklar çevresini sararsa, sadomazoşistik araçları satması olanaksızdı. Hele şu uzun boylu, uzun saçlı kız neredeyse tüm satışlarını durduracaktı. «Hey, git kendine bir sosisli al,» dedi adam bir dolar uzatarak.

«Teşekkürler,» dedi Angelica ve Trump Kulesinin önündeki sandviççiye yaklaştı. Yarın sabah arkadaşlarını, yani Trump Kulesi Çetesini şu işporta tezgâhını incelemek için getirmeliydi. Acaba hepsine bedava birer sosisli olanağı çıkar mıydı? Niçin olmasın? Sandviçini ısıtırken, Beşinci Caddeyi dolduran işportacılarla baktı. Dünyanın dört bir köşesinden gelme cüzdanlar, kemerler, eşarplar, takılar, ülkenin en ünlü mağazalarının önünde, bir zamanların en ünlü caddesinde, kaldırımlarda satılıyordu.

Çete Beşinci Caddenin en parlak dönemine yetişememişti. Trump Kulesindeki dairelerde oturan bu çocuklar için birkaç milyon dolarlık evlerinin tam önünde satış yapan işportacılar bulunmaz bir eğlence kaynağı olmuştu.

Çete Trump Kulesi hakkında her şeyi bilirdi. Yirmi dört saat nöbet tutulan kontrol noktasına çaktırmadan, mağazaların bulunduğu bölüme nasıl geçileceğini onlardan başka bilen yoktu. Altı kat yüksekliğindeki pembe mermer kaplı holde nefis bir fısıkye vardı ve kapının ağzındaki kuyruklu piyanonun başında fraklı biri otururdu daima. Yorgun New York'lular birkaç dakikalığına içeri girip müzik dinlerler, belki birer sandviç atıştırırlarken, birkaç kat yukardaki inanılmaz derecede pahalı mağazalarda dört bin dolara gecelik satılırdı. Çete tüm mağazaları incelemişti. Hizmetçilerin kaldığı katı bile gezmişlerdi. Hatta sarışın bir güzel olan Bayan Trump'la tanışmışlar ve kulenin en üstünde yer alan, hakiki ağaçlarla bezenmiş tripleks dairesini gezdirmesi için onu kandırmışlardı bir gün.

Hem Amerikalı olduğu, hem de en büyük dairede oturduğu için Angelica çetenin şefiydi. Diğer ailelerin çoğu yabancıydı ve dünyanın sayılı kentleri arasında mekik dokurken arasıra buraya da uğrarlardı. Ama bugün Angelica arkadaşlarıyla eğlenmek istemiyordu. Nedenini bilmediği halde annesi için endişeleniyordu.

Kendi parasıyla bir sosisli sandviç daha alırken, annem garip bir biçimde düzenli olmaya başladı, diye düşünüyordu. Yeni işe aldığı aşçı uzun süre kalacak gibiydi. Ağır işlere yardımcı olması için bir de hizmetçi tutmuştu ve ne yapılması gerektiği konusunda upuzun talimat listeleri hazırlıyordu. Hayatında hiçbir şeyi önceden planlamamış olan Maxi, şimdi haftalık yemek listeleri yapıyor, alışverişin daha düzenli olmasına gayret ediyordu. Sonuç olarak tüm alışverişini Lexington Caddesindeki dükkanlardan yapan, bir şey eksik olduğu zaman Gristede'e telefon açmayan tek Trump Kulesi aşçısına sahip olduklarına ina-

niyordu Angelica. Evlere servis yapan lokantalara son anda edilen telefonlara ne olmuştu? Birbirinden değişik yemekleri, bazen adamların getirdiği kartonların içinden yediklerini anımsıyor, daha özgür geçirdiği yılları özliyordu.

Konu yalnızca her akşam annesiyle karşılıklı sofraya oturmaları değildi. Maxi kızının derslerine de ilgi göstermeye başlamıştı. Elbette modern matematiği anladığı söylenemezdi, ama ev ödevlerinin gerektiği gibi yapılıp bitirilmiş olmasına dikkat ediyordu. Angelica'nın gardrobu da ilgi alanına girmişti. Her istediğini alıp giymesine izin vermiyordu. «Akli başında giysiler aslında kötü değildir,» demişti daha geçen gün. Annesinin ağzından çıkan bu sözler ne kadar garipti!

Bir sorun da aşk yaşamıydı. Maxi'nin aşka ayıracak vakti yok gibiydi, daha kötüsü buna hiç aldırmıyordu. Menopoza girmiş olabilir miydi? Annesinin yaşını düşündü Angelica ve yirmi dokuz yaşın çok erken olduğuna karar verdi. Ama anımsayabildiği kadarıyla, Maxi'nin yaşamına birbiri ardına bir sürü erkek girmişti; hatta bazen ikisini birden idare ettiği de görülmüştü. Ama B and B hiçbir şeye vakit bırakmıyordu. Annesi bürosunda ya da evinde değilse mutlaka Julie, Justin ya da dergiden başka biriyle çalışıyordu. Bazen de çok şaşırtıcı bir biçimde kâğıtları ve kalemleriyle tek başına yatak odasına kapanıyordu. Arasına attığı neşe çılgınlıkları ve kahkahaların kendini beğenmekten kaynaklandığını anlıyordu Angelica, çünkü televizyonu bile açmıyordu. Acaba sabit fikir dedikleri bu muydu? Ve sabit fikir insanlar için zararlı değil miydi?

Ama Maxi'nin parçalanmakta değil, tam tersine kendini toparlamakta olduğunu da görüyordu. Gelgelelim annesi kendini öylesine ciddiyetle vermişti ki işine, artık gözetim altında tutulacak, cici, cana yakın, çılgın, sevimli anne olmaktan çıkmıştı. Olgun fikirlere sahip, olgun bir anne istemiyordu Angelica. Maxi'nin değişmekte olduğu kesindi ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Evet, hiç hoşlanmıyordu. Eğer Maxi ailenin büyüğü rolüne girerse, Angelica'ya hangi rol düşecekti?

Anımsadığı kadarıyla hiçbir Cipriani kendi dudağını ısırıp kanatmamıştı bugüne kadar. Rocco bir anda kendine geldi, alt dudağını dişlerinden kurtardı.

«Görülüyor ki, şu klasik hatayı yapmamışım,» dedi Maxi acı soslu morina balığını patates püresi gibi atıştırırken.

«Hangi klasik hata?» diye sordu Rocco. Birlikte yemek yemekleri için kendisini kandırmasına nasıl izin verdiğini merak ediyordu bir yandan da. Herhalde meraklı bunun nedeni. Makete emek verdikten ve son derece yakışıklı, yetenekli sanat yönetmeni Brick Greenfield'le onu tanıştırdıktan sonra, **B and B**'nin geleceğine az da olsa ilgi duymaya başlamıştı. Ama Maxi'nin umursamazlığı, Chez Leonie'nin Haiti'li sahibinin hazırladığı acı soslu yemekler kadar içini yakmaktaydı.

Bir sürü kişi Maxi'nin, Rocco'nun hazırladığı maketi kartvizit olarak kullanıp büyük ilan veren firmaları dolaştığını ve her türlü yeteneğini sergileyerek dergisindeki reklam sayfalarını onlara sattığını anlatmıştı genç adama. Eğer Maxi'yi önceden tanımiyorsanız, **B and B**'nin savunduğu fikrin, çok mantıklı olduğunu rahatça kabul edebilirsiniz. Hele bunu size Maxi'nin kendi sunuyorsa. Maxi'yi tanımayan, okurunu seven bir dergiye ilan vermek zorunda olduğuna kolayca inanabilirdi. Üstelik Cipriani, Lefkowitz and Kelly gibi üstün başarılı bir reklam şirketinin adı da geçiyorsa... Eğer çok büyük çapta reklam veren bir firmanın sahibiyseniz, Maxi gibi bir fıstık kendini hem yayıncı, hem de reklam müdürü gibi tanıtarak sizi ziyaret edebilir, bağlı olduğunuz reklam şirketini size unutturabilir ve aklınız başınızdayken asla vermeyeceğiniz sözler vermeniz için sizi tatlılıkla kandırabilirdi.

«Rocco, dişlerinle ne yapıyorsun? Dudağın mı kanıyor, yoksa şu kırmızı sos mu bulaştı?» Endişeli bir tavırla peçetesini uzattı Maxi.

«Çek onu. Benim peçetem var. Galiba çok acı bir kırmızı biber attım ağızma. Allah kahretsин!»

«Dikkat etmen için uyarmıştım seni,» diyerek çevresine ba-

kındı Maxi. Birinci Caddedeki Chez Leonie ancak altı masa alacak büyüklükteydi, ama Maxi'ye göre büyüleyici bir havası vardı: Eski gramofonda çalınan eski Karayip melodileri, Cocteau filmlerini anımsatan, mumları akan şamdanlar, Leonie'nin aile resimlerinin süslediği sarımsı beyaz duvarlar... Sıcak adalardan birine tatile gitmiş gibi hissediyordu Maxi burada kendini. Anlaşılan Rocco kendini Madison Bulvarının havasına öylesine kaptırmıştı ki, buranın şiirselliğini anlayamıyordu. Ve bu adam bir zamanlar acı bibere bayılırdı. Ne kadar acıklı!

«Hangi klasik hata?» diye yineledi Rocco, özgüvenini kazanarak.

«Çıkaracağım her sayı için iki ayrı müşterim olduğunu anlamamak hatasına düşmedim. Benim müşterim hem okurlar, hem de ilan verenler. Okur kitlen olmadıkça ilan alamazsın, buna karşılık ilansız bir dergiyi de satamazsın, çünkü okurlar çok ince bir dergi görünce kuşkuya kapılırlar. Bu yüzden ilk altı aylık ilan sayfalarını neredeyse bedavaya verdim. Tabii pek bedava sayılmaz, ama olması gerekenden çok ucuza sattım. İlk sayı tombul bir piliç gibi güzel, ağır ve güven verici olacak. Okurlarım dergiyi ellerine alıp tartınca, bir dolar elliye degeceğini düşünecekler. Rocco esas yemek için midende yer bırak biraz.»

«Yemek bu değil miydi?»

«Bekle,» dedi Maxi baştan çıkarıcı bir gülüşle. Üst dudağının tam yukarısındaki ben öylesine çekiciydi ki, Rocco bir an ona bir tokat aşkedip sonucunu beklemeyi geçirdi içinden.

«Sanırım henüz yanıtını bulmayı bile düşünmediğin bir sorun var,» dedi Rocco. «O da, çıkaracağın dergiyi nasıl dağıtacağın. Dünyanın en iyi dergisini, dört renk ilanlarla doldurabilirsin, ama müşteriye ulaştıramazsan nasıl satarsın?»

«Rocco, sen hiç Joe Shore diye birini duydun mu?»

«Yoo.»

Maxi içini çekti. «Harika bir insandı, ama öleli galiba on beş yıl oluyor. Son gününe kadar onunla yarışlara giderdim. İstedğim kadar sosisli sandviç yememe izin verirdi. Tam istediği bi-

çimde, Belmont Park'daki özel locasında bahsi kazanırken öldü. Tabii yalnızca iki dolarlık oynamıştı, ama yine de kazanmıştı.»

«Maxi, neden söz ediyorsun sen?»

«Barney Amcanın babası Joe Amcadan. Doğal olarak Barney Amca'yla ilişkimi hiç kesmedim. Laddie Kirkgordon'dan boşandığımda çok kızmıştı... Kontes olmam hoşuna gidiyordu. Karısıyla birlikte Korku Şatosuna beni ziyarete gelmişler ve harika vakit geçirmişlerdi.»

«Barney Amca? J. Bernard Shore? Crescent'in başkanı yani?» Rocco domuz pirzolaları, piliç, sarı pilav ve kızarmış ördek dolu servis tabağını itti «**Crescent mi?**» Çatlak çıkıyordu sesi.

«Elbette Crescent. Hiç kuşkusuz, ulusal çapta bir dağıtım-cıya ihtiyacım var, Rocco.» diye açıkladı Maxi tatlı bir sabırla.

«Bunun farkındayım,» dedi Rocco dikkatli bir sesle. Bu kadın mutlaka önu öldürmeye çabalıyordu. Kreole yemekleri, saldırganlık, acı kırmızı biberler ve bilinçli kötülük... Acaba şimdiye dek ülser olmuş muydu, yoksa yakında mı yakalanacaktı? Crescent ülkenin en önemli dağıtım-cısıydı. Elbette Amberville Yayıncılık onlar için değerli bir müşteri-ydi, ama **B and B**'yi duyunca herhalde kahkahadan kırılabaklardı. Akılları varsa, kahkahalar atmaları gerekirdi.

«Her neyse, gidip Barney Amca'yla görüştüm. Benim her zaman kazanacak ata oynadığımı bilir, tâ üç yaşından beri. Onunla bir kontrat imzaladım. Her zamanki gibi satış fiyatı üzerinden yüzde on alacaklar. Daha düşük bir yüzdeyle çalışmıyorlar, ama beni En Ön Rafa yerleştirecek. **Rocco!** Leonie! Çabuk gel! Galiba boğuluyor bu adam! Aman Tanrım, Leonie, yoksa yemeğin içinde kılçık filan mı vardı? Rocco, kollarını başının üstü ne kaldır! Hayır, Leonie sırtına vurma! Ne yapabilirim, Rocco? Heimlich manevrasına ne dersin? Ah, lütfen karar ver. Eğer soluk alamıyorsan, parmaklarını boğazında dolaştır... Ah, iyisin, Rocco... Korkuttun beni. Seni bir daha asla buraya getirmeye-

ceğim. Leonie, senin şu Haïti konyagından biraz verir misin? Kendimi pek iyi hissetmiyorum.»

«En Ön Raf?» diye fısıldadı Rocco sözcüklerin arasında soluk almaya çabalayarak. «Böyle dediğinden emin misin?»

«Kesinlikle. Eğer gerekirse, tüm rafları kendi elleriyle genişleteceğine söz verdi.»

«Kaça patlayacak bu?»

«Bu da başka bir sorun. Satıcılara doğrudan ödeme yapacağım. Üç haftada bir, beş dolar. Yani dükkân başına. Herhalde süpermarketlerin dergileri kasaların önüne yalnızca iyilik olsun diye yerleştirdiklerini sanıyordun, değil mi? **People**, **National Inquirer** ve **Cosmo** bile insanların gözünden kaçmayacak yerlere bu yolla yerleşiyor. İş iştir,» dedi Maxi ciddi bir sesle ve boğulma sahnesinin yarattığı şoku atlatmak için Rocco'nun ta-bağındaki acı soslu pizzolaları da yedi.

«Büyük bir servet yitireceksin!» diye kükredi Rocco.

«Lütfen, ya sesini alçalt ya da sözlerine dikkat et. Belki çok para harcayacağım, ama gözlerim açıldı artık. Bu kez yalnızca kendi üzerime bahse giriyorum. Barney Amca da aynı durumda... Bir yıl için En Ön Raf ödemelerinde benim bankerliğimi yapacak. Bir zamanlar ona at yarışında epey para kazandırmıştım. Yaşamında ilk ve son kez olmuştu bu. Ve o zaman daha üç yaşındaydım, okumayı bile bilmiyordum. Ah Rocco, lütfen konyagımdan al biraz... senin adına endişeleniyorum. Bir sağlık kontrolünden geçmeyi hiç düşünmedin mi? Tanıdığım iyi bir dahiliyecisi var, sinirli reklamcılar konusunda uzman. Sanki başka türlü reklamcı varmış gibi...»

B and B'nin ilk sayısının dev Meredith/Burda basımevinde baskıya gireceği gün, Lynchburg, Virginia havalimanında çok ciddi bir grup insan iniyordu uçaktan. Yere ayak basınca bir tek kiralık araba yedisini birden alamayacağı için iki gruba ayrıldılar. Maxi'ye moral vermek için gelmiş olan Justin, yanında Maxi,

Julie ve Brick Greenfield'le ilk arabanın direksiyonundaydı. İkinci arabayı ise Pavka'nın salık verdiği, müessese müdürü Allenby Winston Montgomery kullanıyordu. Çatık kaşlı, asık suratlıydı. Giyotine giden birine benziyordu, ama Maxi ona «Monty» adının «general» lakabından daha çok yakıştığına karar verdiğinden beri, adamın kişiliği değişmişti. Maxi'ye bir kez gülümsemişti bile. Ama adamı yakından inceleyenler, bir yıl dolmadan önce bir kez daha gülümsemeyeceğine emindiler. Onun kullandığı arabada ,okulu boşverip annesinin yalnız başına uçağa binmesine göz yummayan Angelica ve tüm baskı işlemleri sırasında matbaada kalacak olan Harper O'Malley vardı. Dergi basılırken provaları kontrol edecek, eğer yanlışlar varsa, derhal düzeltilmelerini sağlayacaktı.

Brick Greenfield ve Monty'yle birlikte son düzeltmeleri yaptıkları, çok değerli ilk renk provalarını tutuyordu Maxi elinde. Duygularını nasıl tanımlayabileceğini düşünüyor, Virginia'nın doğal güzelliklerini görmüyordu bile; açık söylemek gerekirse korkuyordu.

Evet, aynı duyguları bir kez daha yaşamıştı. Angelica'nın doğumundan üç gün önce Rocco'yla sinemaya gitmişlerdi. Filmin tam ortasında, bedeninde dokuz aydır taşıdığı bebeğin ancak bir tek çıkış yeri olduğu aklına gelmişti. Dokuz aydır bu konuyu düşünmemeye çabalamıştı, ama gerçek, bir tokat gibi inivermişti yüzüne. Nasıl kurtulacaktı bu durumdan? Bebeği dünyaya getirmekten kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Ama koskoca karnına bakarken, hiçbir kaçış yolu olmadığı gerçeğini kabul etmişti. Korkudan kaçmanın da yolu yoktu. Bu işi sona erdirmek zorundaydı. Tıpkı Angelica'nın dünyaya gözlerini açışı gibi, kucağında tuttuğu renk provaları da baskıya girecekti. Biraz rahatlayarak kâğıtları okşadı. Gelecekte onları nelerin beklediği bilinemezdi, ama Maxi elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Meredith/Burda tesisleri, burayı daha önce başka dergilerde çalışırken görmüş olan Brick Greenfield'le Harper O'Malley dışında herkeste, dehşet değilse de korkuyla karışık bir hayranlık uyandıracak kadar büyüktü. Fabrikaya benzeyen, beş kat yüksekliğindeki matbaada yerde otomatik baskı makinaları yılan gibi kıvrılıyor ve basılanları bekleyenlere atıyordu. Kulakları sağır eden gürültü, konuşmayı olanaksız kıldığından, herkes mimiklerle selamlaştı ve Maxi elindekileri uzattı. Sanki Charlie Chaplin'in **Asri Zamanlar** filmine biraz da **Yıldızlar Savaşı**'ndan sahneler eklenmiş ve küçük grup bu garip filme sıkışıp kalmıştı. Baskı mürekkeplerinin renklerini kontrol eden elektronik beyinlerin ışıkları göz kırıp duruyordu. Ama her şeye karşın, baskısı biten sayfayı kontrol edip, istendiği gibi olup olmadığına karar vermek için bir insan gözüne gerek vardı yine de. İlk nüsha ortaya çıkınca, hepsi biraraya toplanıp teker teker sayfaları çevirmeye başladılar.

Angelica'yla Justin dışında herkes, her resmi, her sözcüğü binlerce kez gözden geçirmiş olduğu için hiçbir şey yeni değildi. Ama dergiyi basılmış, kesilmiş, kapaklanmış olarak görmek bambaşka bir duygu yaratıyordu. Maxi için sinemada karında hissettiği bebekle doğum odasında gördüğü Angelica kadar farklıydı neredeyse.

Maxi, Monty ve Brick Greenfield teker teker onayladıktan sonra **B and B**'nin ilk sayısı baskıya girdi ve büyük paketler halinde otomatik olarak bağlanıp dışarda bekleyen kamyonlara yüklenmeye başladı. Dört gün içinde ülkenin tüm gazete bayilerine, süpermarketlerine ve dükkânlarına ulaşmış olacaktı.

İlk kamyonların yola çıkışını izlemek için ardında diğerleriyle birlikte dışarı çıktı Maxi. Ani sessizliği Monty neredeyse duygusal bir sesle bozdu, «İşte gidiyorlar!» İlk uçuşlarına başlayan bir yavru kuş sürüsünü izliyormuş gibi birdenbire gülümsedi Monty. Maxi derin bir iç çekişle döndü ve yanında duran Angelica'ya sarılıp yanağını öptü.

«Hey anne,» dedi küçük kız, «Neler oluyor? Ağlıyorsun sen!»

Pan-Am binasındaki Eastern gazete bayiinin çevresinde dönüp duruyordu Maxi. Yüz binlerce Manhattan'ının her sabah ve akşam önünden geçip, okumak için bir şeyler aradığı bu bayi, bölgenin en büyük ve en çok çeşit bulunduran satış yeri idi. Kentin en merkezi noktasında yer alan bu binanın önünden, ister metroya, isterseniz Grand Central İstasyonuna gidin, geçmek zorundaydınız. Newhouse'den Annenberg'e, Forbes'den Hearst'e kadar tüm yayıncılar, yeni bir dergi çıkardıklarında günde en az on kez satışları kontrol ederlerdi. Uzmanlar bir bakışta kaç dergi satıldığını hesaplar, bir saat sonra tekrar kontrol geldiklerinde satışın nasıl gittiğini kestirirlerdi.

B and B, Virginia'daki yükleme rampasına çıkmalı tam tamına dört gün olmuştu ve Eastern bayiine gitmek için bu dakikaya kadar beklemeye zorlamıştı kendini Maxi. Hiç kimsenin yanında gelmesini istememişti. İlk sayıyı oluşturmak gibi bir grup olayı değildi bu, yalnız başına daha kolay atlatabilirdi insan. Gerçi ruleti başkalarıyla birlikte oynardınız, ama fişlerinizi kasaya götürüp paraya çevirtirken ya da son kuruşunuzu yitirip umursamaz bir tavırla masadan kalkarken, çevrenizde şamata istemezsiniz.

Ağır adımlarla dükkâna yaklaşırken, dergilerin çeşitliliği ve insan kalabalığı karşısında bir an başı döndü, sonra her şey berraklaştı. Barney Amca, Meredith/Burda'ya ülkenin dört bir yanındaki toptancılara kaçır dergi göndermeleri gerektiğini çoktan bildirmişti. Gerçi toptancılar deneyimlerine dayanarak matbaalara sipariş verirlerdi genellikle, ama **B and B** tümüyle yepyeni bir yayın olduğu için böyle yapmak olanaksızdı. Yeni çıkan bir derginin satış şansı olması için, satışı çok iyi olanların yanında yer alması gerekirdi. Ve her türlü ağırlığını koyması-

na karşın, Barney Amca yalnızca bu ay için **Cosmopolitan**'ın yanına konmasını sağlayabilmişti. **Cosmo**'nun tam yanında olması kadınların dikkatini çekmeye yetecekti.

Birkaç gün önce satışa çıkan **Cosmopolitan**'ların diğer kadın dergilerine oranla çok azalmış olduğunu fark etti Maxi. Biraz daha yaklaşıp **B and B**'nin kırmızı kapağını aradı gözlerini kıсарak. Rocco özellikle seçmişti bu parlak kırmızıyı, trafikteki dur işaretini anımsatıyordu ve renk körlerinden başka herkesin dikkatini ve ilgisini çekeceği kesindi. Dergi henüz ulaşmamış olabilir miydi? Hayır, olamazdı! En çok dört gün içinde her yere ulaştırılacağına kesinlikle söz verilmişti. Hele Eastern bayiiine hepsinden önce gelmesi gerekiyordu.

Acaba gazete bayii, diğer çoksatın dergilerle uğraşmaktan, **B and B** kolilerini açmaya vakit mi bulamamıştı henüz? Monty bir sürü korku öyküsü anlatmıştı şimdiye kadar: Eğer dergi paketleri açılmazsa kendinizi ölmüş bilin, diye bağlanıyordu tüm öykülerinin sonu. En küçük ayrıntıyı bile gözden kaçırmamış olsanız da, kutuları, kolileri açacak olan o isimsiz kişinin insafına kalmıştınız yine de. Eğer adam grip olmuşsa ve yerine deneyimsiz biri bakıyorsa, ölürdünüz. Adam yorgunsa, karısıyla kavga etmişse ve her zamanki kadar gayretli değilse, yine ölürdünüz. İnsan unsurunu Allah kahretsin, dedi Maxi kendi kendine. Böyle işleri elektronik beyinler ve robotlar yapmalı.

Cosmo'ların sıralandığı rafın önüne dikilince, gözlerine inanamadı. **B and B**'nin olması gereken yerde **New York Review of Books** duruyordu. Maxi bunu önceden tahmin etmeliydi! Aldatılmıştı! Herhalde gazetecinin kendini entelektüel sayan, şiirler ya da klavyeli çalgılar konusunda eleştiriler yazan bir oğlu vardı ve orospu çocuğu bayi Maxi'nin yerini çalmıştı. **NYRB**'ye bir yer açabilmek için **B and B** görülmez köşelere itilmişti. Maxi kendini bilmez bir durumda dükkândan içeri daldı. Sabırsız müşterilere paralarının üstünü yetiştirmeye çabalayan satıcılarla kaynıyordu burası.

Maxi, «Patron nerde?» diye sordu öfkeyle. «Çabuk patronu bulun band!»

«Buraya girmek yasaktır, bayan. Patron benim. Lütfen dışarı çıkar mısınız?» İri yapılı bir adam eliyle kapıyı gösterdi ve arkasını döndü. Anlaşılan New York, öfkeli yeşil gözlü, karma-karışık saçlı, son derece güzel ve biraz da kaçık görünümlü kızlarla doluydu.

«Çıkmayacağım!» diyerek adamı çekiştirirdi Maxi. «Allah kahretsin, **B and B**'yi nereye koydunuz? Niçin **Cosmo**'nun yanında değil? Dergilerin gelmediğini sakın söyleme bana, çünkü emimim...»

«Evet geldi, ama hepsi satıldı bitti. Toptancıyı aradım, birkaç yüz tane daha gönderecek. Beni suçlamayın, hanımefendi, şu boktan gazeteyle o derginin yerini koruyorum, ama hiç hoşlanmıyorum.»

«Satıldı bitti mi?» diye fısıldadı Maxi. «**Yani insanlar satın aldı mı?**»

«Bana öyle bakmayın, bayan. Ben de sizin bildiğinizden fazlasını bilmiyorum. Eriyip gidiverdiler sanki. Ömrümde böyle şey görmemiştim. Hey bayan, durun biraz! Sizi tanımıyorum bile... Yeter, beni öpmeyin artık... Neyse, lütfen rimellerinizi gömleğime akıtmayın... evet, aynı fikirdeyim... bir robot olmadığım için ben de çok mutluyum.» Böyle güzel bacaklı bir kadının kaçık olması ne kadar acıklıydı. Yalnızca Marilyn'de, Rita'da ve Cyd Charisse'de görülen bacaklardı bunlar. Ne yazık ki, ona göre çok gençti... üstelik de dükkânın trafiğini altüst ediyordu...

Pavka Mayer'le Barney Shore birbirlerini pek tanımazlardı. Gerçi otuz yedi yıldır Crescent, Amberville Yayıncılığın resmi dağıtıcısıydı, ama yayınevinin son derece zarif ve kibar sanat yönetmeniyle, hâlâ tek okuduğu dergi yarış bültenleri olan kaba saba dağıtıcılar kralın pek ortak noktaları olduğu söylenemezdi. Ama Maxi'nin Eastern bayiini ziyaretinden üç gün sonra Barney Shore, Pavka Mayer'i Le Veau d'Or adlı lokantada öğle yemeğine davet etti. Fransız mutfağından seçmeler sunan

bu küçük lokanta birbirinden çok farklı yapıdaki iki erkeğin bile çok rahat edecekleri, çok uzun yıllardan beri yalnızca New York'lulara hizmet veren bir yerdi.

«Benimle aynı duyguları taşıyan biriyle bu olayı kutlamak istedim,» dedi Barney Shore.

«Beni aradığına sevindim.»

«Bir hafta oluyor dergi çıkmalı ve büyük kentlerin hiçbirinde bir tek nüsha kalmamış. **Life**'ın ilk sayısından bu yana böyle bir şey görülmedi. Bilgisayarlarım deliye döndü. Houston'la Fort Worth'lu hanımlar belki öteki kentte vardır diye, iki saatlik yolu günde birkaç kez katediyorlarmış. Tezgâhtarlara rüşvet vermenin de yararı olmuyormuş, ellerinde olmayan bir malı nasıl sat-sınlar? Her taraftan aynı haberler geliyor. Yanlış hesap yapmışım... en az beş, belki de on kat fazla basmalıydık. Meredith/Burda'yı tekrar baskıya geçmeleri için kandırdık sonunda. Epey karşı koydular, ama iki misli ödeyeceğimizi söyleyince kabul ettiler. Elinde bir dergi varsa iyi sakla, yakında koleksiyoncular peşinde koşacaktır.» Barney Shore'un ağzı kulaklarındaydı.

«Herhalde sende birkaç fazla dergi yoktur, değil mi?» diye sordu Pavka.

«Üzgünüm, ama karım arkadaşlarına dağıtmış... kızlar neredeyse öldürecekler onu,» dedi Barney neşeyle. Sezgilerine göre hareket etmek hoşuna giderdi ve Maxi ona daima şans getir-mişti.

«Bunu söyleyeceğinden korkuyordum. Karımın arkadaş-ları asla alışverişe çıkmazlar. Sonunda bir süpermarkete gitme-ye tenezzül ettiklerinde de iş işten geçmiş. Günleri dergilerin arasında geçen bizim şirketteki kızlar öyle her yeni çıkan yayı-na aldırış etmezler, ama binadaki dükkânın önünde nöbet tutu-yorlar. Acaba Meredith/Burda bizim için özel bir koli göndere-mez mi? Pavka'nın mutlu bakışları, zafer kazanmış ifadesi ho-murdanan sesini yalanlıyordu.

«Sekreterim kuaföründeki dergiyi çalmayı düşünmüş, ama adam müşterilerinin çoğunun kleptoman olduğunu bildiğinden,

çoktan evine götürmüş bile. Neyse, içkilerimiz geldi, Pavka.»

İki adam kadehlerini kaldırıp hafifçe tokuşturdular. Bakışları karşılaşınca gülümsemeleri soldu.

«Zachary Amberville'in şerefine,» dedi Pavka.

«Zachary Amberville'in şerefine,» diye yineledi Barney Shore.

Rocco sekreterinin ziline bastı. «Lefkowitz'le Kelly nerede?»

«Bay Lefkowitz'in odasındalar, efendim. Çağırayım mı?»

«Boşverin, Bayan Haft. Ben giderim.»

Rocco'nun kızıl saçlı, mavi gözlü ortakları öğle yemeğinden henüz dönmüşler ve daha paltolarını bile çıkarmamışlardı. Komodinun üstünden **Gentlemen's Quarterly**'yi eksik etmeyen Kelly'nin sırtında kadife yakalı, koyu gri bir Chesterfield palto ve kenarları özenle yukarı kıvrılmış, yuvarlak bir şapka vardı. Daha yirmi yaşlarındayken Belmondo'nun **Stavisky** adlı filminin etkisinde kalan Lefkowitz ise, Borsalino modeli bir şapka giyyordu. Ve sık sık arkadaşlarına anımsattığı gibi, bu şapka öyle herhangi bir şapkacının elinden çıkmış değil, İtalya'da Borsalino Giuseppe e Fratello of Alessandria tarafından yaratılmıştı. Şapkanın bir kenarını aşağıya eğdiği zaman, görenlerin kendisini F. Scott Fitzgerald sandığını iddia ederdi.

«Beyler, üşüyor musunuz, yoksa burada **The Sting** filmi tekrar mı çekiliyor?» diye sordu Rocco.

«Hele şuna bir bak, Rocco!» dedi Lefkowitz heyecanla.

B and B'nin sayfalarını çevirirken, bakabilmesi için ona da yer açılar aralarında. Yaşamları yalnızca insanlara akıllarından bile geçirmedikleri şeyleri satmak olan kişilerin keskin bakışlarıyla inceliyorlardı dergiyi.

«Güzel,» dedi Rocco.

«Güzel mi?» diye homurdandı Rap. «Tanrıya şükür, şu ilan sayfalarını o zaman ucuza almışız. Ve Rocco yalnızca 'güzel' diyor. Yoksa biraz kıskançlık mı seziyorum, dostum?»

«Aman sen de, Rap. Ne kadar aptalca bir söz,» dedi Lefkowitz.

«Man Ray, hepimiz biliyoruz ki, bu dergi çok özel. Bu kadar iyi hazırlanmış bir dergi daha görmedim. Tanrım, şu beyazlıkların kullanılışına bak, şu tipograflığe, grafiklere, sayfa planına dikkat et... Belki sizler benim sadece yeni müşteri avlamakta uzman olduğumu sanıyorsunuz, ama ben kör değilim.»

«Güzel olduğunu belirtmiştim,» dedi Rocco, özenle Maxi için hazırladığı sayfalara bakarak. Kendini aptal yerine koymak istemediği için bu başarıda kendi payı da bulunduğunu açıklayamazdı.

«İşte güzel olduğunu tekrarladı ya, Rap. Daha ne istiyorsun?» dedi Lefkowitz telaşla. «Dinle beni, bir zamanlar Rocco da dergi işleri yapardı ve bu dergiyi hazırlayan kadar da yetenekliydi. Herkes bunu onaylayacaktır.»

«Yaa,» dedi Kelly, «Tabii eğer anımsayan birileri kalmışsa.»

Maxi'nin şirket partisine zaten geç kalmış olan Justin aceleyle giyinirken, kapının vurulduğunu fark etmedi önce. İkinci kez daha sertçe vuruldu kapı.

«Açın kapıyı. Polis.»

Neler oluyor ,diye düşünerek kapıya yaklaştı Justin. Sivil giyimli iki erkek çıktı karşısına.

«Sen Justin Amberville misin?»

«Evet. Niçin?»

Adamlar kimliklerini gösterdiler. «New York Kent Polisi. Evini aramak için arama iznimiz var.»

«Aramak mı? Ne arayacaksınız? Neler oluyor?» dedi Justin şaşkınlıkla, eve girmelerini önlemeye çabalayarak. İki adam alışkın bir hareketle onu omuzlayıp içeri daldı. Justin tüm gücüyle onlara karşı koyunca, ancak ikisi birlikte onu tutup duvara dayayabildiler. «Harry,» dedi biri ötekine. «Sen ortalığı arayiver. Şu Justin kendini pek sert sanıyor. Üstelik aranmaya da karşı

çıkıyor. Unutamayacağı bir arama yapmamız gerek. Justin be-
beğim, işte arama emri. Sakin ol biraz.» Hakaret dolu sesi ,adını
söyleyiş biçimi insanı çileden çıkarmaya yeterdi, ama resmi em-
rini görünce, karşı çıkmanın boşuna olduğunu anladı Justin, üs-
telik saklayacak hiçbir şeyi de yoktu.

İnanmaz gözlerle salondaki kanepenin, iskemlelerin yastık-
larını kesen, kitapları yere indiren, müzik setinin hoparlörleri-
nin içini açan polisi izledi. Sonra yatak odasından gürültüler
geldi. Harry geri döndü. «Burada yok, Danny, tabii eğer döşe-
menin altında değilse. Öteki odaya da bakacağım.»

«Orası karanlık oda. Binlerce dolarlık pahalı malzeme var.
Tanrı aşkına, dikkat edin...»

«Elbette Justin. Biz de zaten dikkat etmek için burada bu-
lunuyoruz,» diyerek sırtı Harry. Karanlık odanın kapısını açtı,
ışığı yaktı ve ilgisini çekmeyen her şeyi yere atmaya girişti. Ni-
konlarının yere çarpıp objektiflerinin çatlamasını izledi Justin
çaresizlikle. Üçüncü makina da yere düşüp kırıldığı anda, Danny'
nin elinden kurtulup ani bir hareketle Harry'yi yere yıktı. «Oros-
pu çocuğu!» diye haykırarak yaklaşan Danny'ye döndü ve tek-
mesiyle adamın dirseğini parçaladı. Bunu izleyen kavga son de-
rece kısa, çirkin ve zalimceydi. Kurallara aykırı olarak taşıdık-
ları copları yanlarında olmasaydı, iki polis kendilerini yerde kıv-
ranır bulacaklardı, ama sonunda Justin bayılıncaya kadar dayak
yedi ve kelepçeler bileğine geçirildi.

«Harry, şu küçük dolaba bakmadın,» diye inledi Danny, dir-
seğini tutarak. «Bu herif malı bir yere gizlemiş olmalı.» İkinci
polis, Justin'den yediği yumruklardan dili bir karış dışarda, do-
laptaki kutuları, özenle sıralanmış resimleri yere indirdi. Boş
kamera çantalarını nefretle savurup attı. En sonunda Justin'in
son yolculuktan dönüşte bir köşeye kaldırdığı sırt çantasına gel-
di sıra.

«İşte burada,» diyerek çantayı açtı. «Ne kadar var dersin,
Danny? Ya sen ne diyorsun, Justin, aşağılık herif?» Justin'in
kaburgalarına bir tekme indi. «Bence üç kilo mal var burada.»

Sokakta milyonlar eder. Çok iyi bir zula bulduğuna inanmış olmalı. Kimsenin aklına gelmeyecek bir yer, ha Justin? Haydi Danny, ben haklarını okuyup onu tutuklarım. Sen aşağıya in, pek iyi durumda değilsin. Sonra gelip çantayı alırım.» Kelepçeli bileklerinden kavrayıp Justin'i ayağa kaldırdı.

«Haydi bakalım, Bay Amberville, kentte bir randevumuz var.»

Satmak üzere kokain bulundurmak suçuyla tutuklanıp, parmak izleri alınıp, resmi çekildikten sonra Justin'e bir tek telefon etme izni verildi. Şaşkın, ürkek bir halde uzandı ve aramaya cesaret edebildiği tek numarayı çevirdi.

Telefon çaldığında, hafifçe çakırkeyif olan Angelica'yı yatağına yatırmış, çalışma masasında oturmaktaydı Maxi. Çok yorgundu, ama öylesine de mutluydu ki, geceyi sona erdirip yatağa girmek gelmiyordu içinden.

«Justin! Niçin partiye gelmedin? Hepimiz bekledik... Ne? Ne? Hayır ,olamaz... Hiç anlamıyorum... elbette hemen gelirim. Bir doktor da getireyim mi, Justin? Ya bir avukat? Hayır mı? Emin misin? Peki, söz veriyorum, kimseye bir şey söylemeyeceğim. Hemen geliyorum... Peki tamam, çek defterimi alırım... Bekle geliyorum.»

Midtown North Karakoluna vardığı zaman saat on biri geçiyordu, ama evden çıkalı yalnızca on beş dakika olmuştu. Karabasanlarla dolu bir on beş dakika... Ne olduğu bilinmeyen, ama olacağından her zaman kuşku duyulan bir çirkinlik yaşanıyordu. Justin'in tutuklanması değildi Maxi'yi korkutan; şimdiye dek kabul etmeye yanaşmadığı bazı gerçeklerle yüz yüze gelmekten korkuyordu. Yarı kuşku duyulan, yarı bilinen, ama yıllar boyu daima kapalı kapılar ardında kalmış, ürkütücü bir gerçek. Gün ışığında düşünmeye cesaret ettiği her şeyden daha da ürkütücü...

Karakolun ezici kalabalığı içinde görevli memuru sonunda bulabildi Maxi.

«Hayır, hanımefendi kesinlikle onu kefaletle çıkaramazsınız.

Daha kefalet miktarı saptanmadı. Tutuklandıktan sonra One Police Plaza'ya götürüldü yargıç önüne çıkarılmayı beklemek için. Bu adam avukatını aramalıydı ,ablasını değil. Tutuklama nedeni mi? Mal bulundurmak ve satmak kuşkusuz. Ne kadar mı? Yeterince bayan, hatta yeterinden de fazla. Ancak bu kadarını söyleyebilirim. Hayır, tabii ki onu göremezsiniz. Yargıcın önüne çıkmadan önce görüşemezsiniz. Yanınızda bir de avukat getirin. Ne demek o? İstemiyor mu? Beni dinleyin bayan, bir avukata şiddetle ihtiyacı var.»

Karakolda yarım saat kadar, daha fazla bilgi verecek birini boşuna aradıktan sonra, genç bir yabancı tarafından durduruldu Maxi.

«Bayan Amberville, değil mi? Anladığım kadarıyla bu gece kardeşiniz tutuklanmış...» dedi adam anlayışlı bir tavırla.

«Kimsiniz siz?»

«Belki yardımcı olabilirim. Getirildiğini gördüm. Mutlaka bir doktora görünmesi gerek. Bunu bilmenizde yarar var sanırım.»

«Kimsiniz siz?» diye yineledi Maxi.

«Anladığım kadarıyla, evinde büyük miktarda kokain bulunmuş. Kendisine ait olmadığını, bir başkasının bırakmış olabileceğini iddia etti. Kimin oraya gizlediği konusunda hiç fikriniz var mı? Acaba güvendiği bir dostu, bir arkadaşı olabilir mi?»

«Defol!» diye haykırdı Maxi. Karakolun merdivenlerinden hızla inerken, elini kolunu sallayıp bir taksi durdurmaya çalışıyordu. Bir dost? Bir tanıdık? Justin'in kendisini bile davet etmediği, özel yaşamını titizlikle herkesten gizlediği, evine kokain saklayacak bir insan. **Ah, Justin. Nasıl insanları dost sayıyorsun sen?** Seni benden daha iyi kim tanıyabilir? Zavallı, tatlı Justin... Bunu tahmin etmemek için zorladım kendimi. Dünyada her şeyden çok, hiç birimizin bunu fark etmemesini istedin değil mi?

Lily'yi aramak için yatağının yanındaki telefonu açarken, ona yardım edilemez, diye düşünüyordu Maxi. Kendi tanıdığı tüm avukatlar yalnızca boşanma davalarına bakıyorlardı. Oysa Justin'in, Amberville Yayıncılığın emrinde çalışan ülkenin en güc-

l  avukatlarına ihtiya ı vardı. Ayrıca da tutuklama haberini yarın gazetelerde görmeden önce, Lily'ye bildirmek daha doğru olurdu.

«Merhaba, anne.»

«Saatin kaç olduğundan haberin var mı, Maxime?» Lily'nin sesi uykuluydu.

«Evet gece yarısını geçti. Seni uyandırdığım için  zg n m, ama bir Şey oldu...  nemli... hayır, kimse hasta değil... Bambaşka bir Şey anne, Justin tutuklandı.»

«Bekle  teki telefona geçeyim,» diye fısıldadı Lily. «Cutter'ı rahatsız etmek istemedim. Justin nerede Şimdi?»

«Hapiste. One Police Plaza'ya götürmüŐler.»

«Niçin tutukladılar onu, Maxime? Yoksa... yoksa müşteri arama mı?» diye sordu Lily dehşete düşmüş bir sesle.

«Aman Tanrım, anne!»

« ok uzun zamandır bundan korkuyordum. Nedeni bu mu, Maxime? Anlat bana,» diye yalvardı Lily.

«Hayır anne, neden o değil. Çok kötü bir yanlıŐlık var ortada. Dediklerine göre, evinde kokain bulmuşlar ve sattığından kuŐkulanıyorlarmıŐ. Kesinlikle olanaksız bu.  ğrenebildiğim tek Şey, Justin uyuŐturucuyu bir başkasının oraya koyduğunu söylemiş.»

«Eğer bunu söylediyse doğrudur.» Lily'nin sesi sakinleŐmiŐti. «Justin yalancı değildir. Üstelik uyuşturucu satıcısı hiç değildir. Hemen Charlie Salomon'u ararım. Ne yapılması gerektiğini o bilir. Sabah erkenden çıkarırız onu.»

«Anne, Justin her Şeyden çok kimsenin bunu duymasını, tahmin etmesini istemiyor. Ama orada bir gazete muhabiri vardı. Benim resmimi çekti... uyuşturucu konusunu da biliyor.»

«Bu konuda da hazırlıklı olmalıyız.» Lily'nin ciddi, berrak sesi hiçbir zaman, kendi kendine konuşurken bile bu denli  zg n çıkmamıştı.

«Ah anne, çok üzülüyorum. Zavallı ,sevgi dolu Justin. Ni-

çin onun başına geldi bu?» Bunu sorarken bile çocukça davran-
dığının farkındaydı.

«Maxime, böyle bir şeyin başına gelmesini çok uzun za-
mandır bekliyordum. Suç onun değil, ama yaşanmak zorunday-
dı bu olay. Endişelenmemeye çalış. Charlie Salomon kentin en
iyi avukatıdır. Ve Tanrıya şükür, hepimize yardım etmek için Cut-
ter da burada. İyi geceler, Maxime... ve teşekkür ederim. Ona
yardıma gittiğin için teşekkürler.»

Cutter'ı uyandırmadan önce Amberville Yayıncılığın hukuk
başdanışmanı Charlie Salomon'a telefon etti Lily ve duygusuz
bir sesle olan biteni tüm ayrıntılarıyla anlatıp, sabah erken sa-
atte One Police Plaza'da buluşabileceklerini söyledi.

Sonra sabahlığına sıkı sıkı sarınıp özel oturma salonundan,
kocasıyla paylaştığı yatak odasına doğru ağır ağır yürüdü. Cut-
ter oldukça yorucu bir gün geçirmişti ve kahvaltı randevusuna
yetişebilmek için sabah çok erken kalkacaktı, ama onu uyan-
dırmadan duramayacağını anladı Lily. Maxi'ye verdiği güvence
ve avukatıyla yaptığı kısa konuşma, Cutter'ın kollarını bedenin-
de hissetmek, her şeyin düzeleceğini söyleyen sesini duymak,
artık yalnız olmadığına bir kez daha inanmak ihtiyacında bırak-
mıştı onu.

Kocasının uykudaki yüzünü seyretti bir süre. Gevşeyen yüz
kasları kemiklerinin soylu yapısını hiç değiştirmiyor, tıpkı uya-
nık halindeki gibi yakışıklılığını koruyordu. Gözlerinin, bir boğa
güreşçisinin dikkatli bakışlarını andıran o katı ifadesi yok olu-
yordu sadece. Bilinçaltından fışkıran bir sevinçle içini çekti. Çok
uzun zamandır karşılaşmaktan korktuğu bu üzücü olayın içine
düştüğü anda bile, Cutter'ın yüzüne bakmaktan mutlu oluyordu.

Usulca parmaklarını alnında dolaştırdı. Adam başını kaçır-
dı, Lily dokunmayı sürdürdü ve sonunda Cutter gözlerini arala-
yıp uykulu bir sesle sordu. «Ne o? Lily, ne oldu?»

«Lütfen uyan, sevgilim, sana ihtiyacım var.»

«Lily hasta mısın?» İrkilerek doğruldu Cutter.

«Ben iyiyim. Ama çocuklardan birinin başı dertte...»

«Maxi! Yine ne yaptı?»

«Hayır, Maxi değil. Bizim çocuğumuz Justin. Ah Cutter, sıkı sarıl bana. Çok uzun zamandır korkuyordum ve sonunda korktuğuma uğradım.» Lily kocasının kollarında güven bulmaya çalışıyordu. Cutter bir süre kadının saçlarını usulca öptü, sonra yüzünü görebilmek için onu kendinden uzaklaştırdı.

«Anlat bana, Lily. Justin'e ne olmuş? Tanrı aşkına, neler oluyor?»

«Tutuklanmış. Polis evini aramış ve kokain bulmuş. Hapse atmışlar onu. Maxi'yi aramış hemen, ama bu gece hiçbir şey yapılamıyor. Charlie Salomon'la görüştüm, sabah ilk iş onu oradan çıkaracağız.»

«Dur bir dakika. Ne kadar kokain bulmuşlar?»

«Maxi bilmiyordu, ona söylememişler. Ama bir satıcı olarak tutuklanmasına yetecek kadar demişler.»

«Tanrım!» Cutter yataktan fırlayıp bornozuna sarıldı. «Güzel Tanrım, sanki yeterince parası yoktu fırlamanın! Nasıl bu kadar aptal olabilir? Kendi ellerimle boğabilirim onu... Kokain satıcısı olduğu kuşkusuyla tutuklanmak! Kokain işine bulaşmış bir Amberville! Bunun ne denli utanç vereceğini hiç düşündün mü? Rezillik...»

«Dur! O suçlu değil, Cutter. Justin suçlu olamaz. Ne kötü bir insandır, ne de katildir o. Nasıl düşünebilirsin bunu?» Öfkeyle soluyordu Lily. «Kokaini biri gizlemiş evine. Orada olduğunu bile bilmiyormuş. Ancak bu kadarını öğrenebilmiş Maxi.»

«Aman Lily, şu herif biraz daha inanılır bir yalan uyduramamış mı sanki?»

«Yalan olduğunu mu sanıyorsun?» Lily'nin sesi yükseldi.

«Justin gizleyecek bazı yanları olan biri. Onu ilk gördüğüm anda anladım bunu. Ne bana, ne sana, ne de ailede başka birine karşı dürüst oldu. Nereye gittiğini söylemeden aylarca yok oluyor ortalıktan. Adım atmamızı istemediği bir evde yaşıyor.

İki kere iki dört eder. Bunu itiraf etmek istemiyorsun belki, Lily, ama durum apaçık ortada. Ve şimdi pisliğini bizim temizlememiz gerekiyor. Justin öylesine iğrenç, zengin, sanat düşkünü gibi görünen serserinin biri ki, harçlıkları ve kazandıkları yetmediği için el altından kokain pazarlıyor ve adi it sonunda yakalanıyor.»

Odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşp, her sözcüğü bir taş parçası gibi ayaklarının dibine fırlatan Cutter'a baktı Lily bir süre.

«Beni dinle, Cutter.» Elinden geldiğince sakın konuşmaya özen gösteriyordu. «Sen Justin'i tanımazsın. Ama yine de kendinden başka kimseye zarar verecek biri olmadığını anlamışsındır. Ne yazık ki, evine uyuşturucu saklayabilecek kişilerle arkadaşlık ediyor. İkinizin hiç anlaşılamadığınızı biliyorum. Kendi öz oğluna yakınlık göstermeye yanaşmadığın zaman, gerçeği sezdüğünü düşündüm. Belki de tâ başından beri Justin'in eşcinsel olduğunu biliyordun. Belki de garip bir biçimde kendini suçluyorsun, diye düşündüm...»

«Eşcinsel mi?» Ölü bir sessizlik kapladı odayı. Duvarlardan yankılanan bir tek sözcük, Cutter'ın şaşkınlıktan donup kalmasına yol açmıştı. Bunu bilmediğini, sezmediğini, hatta oğluna hiç ilgi duymadığı için onun yaşam biçimi kafa bile yormadığını anladı Lily.

«Eşcinsel olamaz, Lily. Olanaksız bu,» dedi Cutter sonunda sert bir karşı koymayla.

«Kokain satıcısı olabileceğine hemen inandın. Hiç soru sormadan inandın. Öyleyse niçin eşcinsel olduğuna inanamıyorsun?»

«Benim oğlum bir eşcinsel ha! Yoo, hayır, asla. Toby de-seydin belki, ama... benimki olamaz. Allah kahretsin Lily, hiçbir zaman o çocuğu doğurmanı istemedim zaten. Ama sen daima kendi istediğini yaptın. **Bu çocuk asla dünyaya gelmemeliydi!**»

«Asla dünyaya gelmemeli miydi?» Lily gözlerini kocasının yüzünden ayırmadan yineledi bu sözleri. Yoğun duyguları yüzü-

ne yansımış, kendisini parçalamaya hazır bir kadın gördü. Cutter karşısında ve şaşkına döndü.

Telaşla ona yaklaştı ve zorla kollarının arasına aldı. «Lily sevgilim, özür dilerim. Bunları söylemek istememiştim. Bir an çıldırdım sanki. Eşcinsellere karşı... bilinçsiz bir korkum var. İlkel bir tepki gösterdim. Sen Justin'in.. şey dediğin zaman bir an düşünemedim bile... Lily, belki sana delilik gibi gelecek, ama bu da benim sorunum ve bundan utanç duyuyorum. Üzüldüğün, sinirlendiğin için seni suçlamıyorum. İnsanlar şok geçirince aslında hiç istemedikleri şeyleri söylerler Lily, bilirsin bunu. Bir oğlumuz olduğu için çok mutluyum, inan bana çok mutluyum.» Kollarında sıkıdığı kadının gevşediğini, usulca ağlamaya başladığını hissetti. «Şimdi iyi misin, sevgilim? Seni çok seviyorum. Lütfen beni bağışladığını söyle. Gidip birer içki hazırlayacağım ve şu zavallı çocuğa nasıl yardım edebileceğimizi sakın sakın konuşuruz. Oğlum için neler yapabileceğimi söylerim sana.»

Alt kata inerken kendine küfürler yağırdırıyordu Cutter. Bir kadınla konuşurken dilini tutamayan aptallara döndüğü için kendinden nefret ediyordu. Lily'yle ilk sevişmelerinden bu yana, onu sürekli olarak kontrolü altında tutmayı başarmış; kendine boyun eğmeye bilinçsizce razı etmiş ve istediği yöne çekebileceğinden emin yaşamıştı. Amberville Yayıncılığı yıkma emellerini gerçekleştirebilmek için Lily'nin güvenini tümüyle sağlaması gerekiyordu. Üç dergiyi kapatma konusunda onu kandırmıştı, ama yayınevinin adını silmek için yok etmesi gereken yedi dergi daha vardı. Neredeyse kendi eliyle bozacakları planlarını. Kadehleri yatak odasına taşıırken bir daha asla bu aptallığı yapmayacağına yemin etti. Suratsız, serseri Justin'i bile bu amaçla kurtarabilirdi. İlk gördüğünden beri ondan nefret ediyordu ve bu duygusunun nedeni ancak şimdi çıkmıştı ortaya.

Kahvaltı saatlerinde daima Park Caddesiyle Altmış Birinci Sokakta trafik birbirine girer, çünkü polisler limuzinlerin Regency Otelinin önünde üç sıra park etmelerine izin verirken, bu kadar imtiyazlı olmayan taksiler tek şeritte ilerlemek zorunda kalırlar. Bu pahalı, ama gösterişsiz otelin kahvaltı salonu, kahve ve kı-zarmış ekmekle kahvaltı edip iş konuşması yapan güçlü, başa-rılı işadamlarının en sevdikleri yer haline gelmiştir nedense. The Plaza ve Carlyle Otelleri merkeze çok uzak, Waldorf çok doğuda, Plaza Athenée de çok yeni sayıldığı için, genellikle bir saatlik kahvaltı sırasında bütün bir günde daha fazla iş yaptıkları iddia edenlerin rağbet ettikleri yer olma şansına Regency erişmiştir. Bu salonda masaya oturanların hiçbirinin niyeti bir şeyler yemek değildir. Yalnızca oda servisini beklemek istemeyen acemi turistler karın doyururlar burada.

Cutter Amberville sık sık ve tam ölçüsünde verdiği bahşişlerle -ne etkilemeyecek kadar az, ne de güvensiz görünecek kadar çok- Altmış Birinci Caddeye bakan pencerelerden birinin önündeki masaya yerleşmişti. Üç yıl önce İngiltere'den geldiğinde kestirmişti bu masayı gözüne, çünkü sırtını duvara vererek oturmasını sağlıyordu. Orta masalara yerleşip dört bir yandan gözetlenerek oturanları bir türlü anlayamıyordu. Regency'de kahvaltıya gelmek bir olayın başlayacağını kanıtlamaya yeterliydi zaten. Ama dikkat çekmek için her şeyi yapmaya gerek var mıydı? Cutter konuğu Union Broadcasting Şirketinden Bay Leonard Wilder'den birkaç dakika önce gelmeye dikkat etmiş ve söze başlarken üstünlüğün kendisinde kalmasını sağlamıştı. Justin'i hapisten kurtarmak için erkenden giden Lily'yi tümüyle aklından silip, dikkatini tanışacağı adamın üzerinde yoğunlaştırmıştı.

Leonard Wilder sabırsızlığıyla ünlüydü. Sürekli olarak iki saat takar ve birkaç saniyede bir, ikisini de kontrol ederdi. Genel olarak saat sekizde ve dokuzda iki ayrı kişiye kahvaltı için randevu verir, hiçbir şey yemezdi. Öyle uzun bir zamandan beri önemli bir kişiydi ki, nezaket sözcükleriyle, havadan sudan laflarla hiç vakit yitirmez, hemen konuya giriverirdi. En sık yinelediği sözlerin, «Palavrayı boşver, işin özüne geç,» olduğu söylenirdi.

Şefgarson, Wilder'i masaya getirince Cutter ayağa kalktı.

«Sizinle tanıştığım için çok mutluyum, Bay Wilder,» dedi tokalaşırken. «Benimle kahvaltı etmek için vakit ayırabildiğinize özellikle çok sevindim. Dün akşam karımla birlikte sizin 'Rag-time Special' adlı programınızı izledik ve üstün başarılı bir program olduğuna karar verdik.»

«Fena sayılmaz, iyiydi,» dedi Wilder her zamanki sabırsızlığıyla.

«Siparişlerimizi verelim mi?» diyerek menüyü incelemeye başladı Cutter. «Henry, ben önce taze çilek istiyorum. Bay Wilder da önce... yani hiçbir şey almayacak mısınız? Sonra İngiliz usulu yulaf ezmesiyle taze krema istiyorum. Ah evet, jambon ve esmer buğday çöreği tabii. Jambonlar çok iyi kızarmalı ve aşçıya söyle benim çörekleri özel olarak kızartsın.» Wilder'a dönüp ekledi. «Sizin yerinizde olsaydım, aynını ısmarlardım. Hayır mı? Gerçi sabah erkenden birkaç tepsi çörek yapıp sıcak tutuyorlar, ama asla yeni kızartılmışı gibi olmuyor. Onun için aşçıbaşı her gelişimde bana yeni çörek hazırlar.» Wilder homurdandı. «Ve Henry, kahve istiyoruz. Kahveyi hemen getirebilirsin. Siz ne alacaksınız, Bay Wilder? Yalnızca kahve mi? Galiba batı sahilinde çok uzun kaldığım için kahvaltı da çok yeme alışkanlığını kazandım. Sadece bir fincan kahve içersem, günüm pek iyi başlamıyor. Pekâlâ Henry, Bay Wilder'a kahve getirin.»

Leonard Wilder'in dümdüz midesine baktığını fark etti Cutter.

«Kahvaltıyı zengin gibi, akşam yemeğini fakir gibi yiyin. Hep

bu ögüdü tuttum. Ama yalnızca perhiz yeterli değil; karımla birlikte spora çok düşkünüzdür. Evimizde bir spor salonumuz var ve sürekli çalışırız. Siz ne yaparsınız bu konuda?»

«İşe yürürüm.»

«Ah, yürümenin yerini hiçbir şey tutamaz,» diye onayladı Cutter. «Ama koşmadıkça tüm kaslarınız çalışmıyor bence. Ne var ki, bu kentte bir taksi tarafından ezilmek tehlikesini göze almadıkça koşamazsınız.»

Koltuğunda doğrulup kahvesinden bir yudum aldı. «Garson, bu kahve sıcak değil. Lütfen daha sıcak bir kahve ve temiz fincan getirir misin? Ve Bay Wilder'in fincanını da al, onun kahvesi de eminim ılıktır.»

Leonard Wilder homurdanarak saatlerini kontrol ederken, Cutter arkasına yaslanıp taze kahveyi bekledi.

«Ağabeyinizi tanırdım,» dedi adam birdenbire. «Harika bir insandı.»

Cutter içini çekti. «Hepimiz onu çok özleyorz. Büyük bir kayıp oldu bizim için.»

«Tek kişilik gösteriydi onunki. Kentin en iyisi. İşler berbat mı şimdi?»

Dilini şaklattı Cutter. «Evet, Bay Wilder, özel şirketlerin birçoğunda görülebilir bu durum. İş kuran kişi ölünce, şirketin dar-madağın olduğunu çok duyduk, ama Amberville Yayıncılığın durumu çok farklı. Henry, bu çilekler olgun değil. Lütfen bu tabağı al ve bana meyva salatası getir.» Tekrar Wilder'a döndü. «Mevsim dışı meyvalarının derdi bu. Asla emin olamazsınız. Genellikle Cezayir ya da İsrail'den iyi çilek gelir, ama bunlar yenir gibi değildi.»

«Amberville iyi demek?»

«Doğrusunu isterseniz, bu yıl kazancımız daha da artacak. Ağabeyim dergilerle oynamayı severdi. Tek tutkusu yeni dergiler yaratmak ve kendilerini kanıtlamaları için onlara zaman vermekti. Bunun ne kadar pahalı bir eğlence olduğunu bilirsiniz. Üstelik de tehlikeli. Karım bana işlere göz kulak olmamı söyleyince,

zararı en alt düzeyde tutabilmek için bazılarınca hoş karşılanmayan bir karar vermek zorunda kaldım. Tabii hiç kimse işinden olmak istemez, ama sonucu şirkete kazanç sağladı. Henry, meyvaları alabilirsin. Yulaf ezmesi istemediğinizden emin misiniz, Bay Wilder? Burada çok iyi yaparlar. Hayır mı? Henry, başka bir krema kâsesi lütfen. Bu yarı boş sayılır.» Dumanı tüten yulaf ezmesine bolca şeker ve tereyağı katarak iştahla yemeye başladı Cutter.

«Kazanç yükselecek mi?»

«Kesinlikle. Dergilerin hepsi ilan alma konusunda dev adımlarla ilerliyor. Bildiğiniz gibi asıl para bu iştir.»

«Yükselmenin özel bir şirket için çeşitli anlamları olabilir,» derken, saatlerine bir göz atmamak için kendini zor tutuyordu Wilder.

«Sanırım bunu size söylememde bir sakınca yok. En az yüzde on dört, on beşten, belki de daha fazlasından söz ediyorum.»

«İyi gibi.»

«Evet, iş çok iyi, ama karım Lily, İngiliz asıllıdır ve ülkesini çok özledi. Otuz yıldan beri Zachary'yle yıldırım gibi gidip geldiği birkaç Avrupa yolculuğunun dışında New York'a tıkılıp kaldı. Lily hâlâ genç bir kadındır ve bir süre Avrupa'da kalmak istiyor. Tiyatroya, ava filan gitmek istiyor... Dergiciliğin dışında da bir dünya olduğunu düşünüyor. Evlisiniz değil mi, Bay Wilder?»

«Bana Leonard deyin. Evet, yirmi beş yıllık evliyim. Yüzde on dört, on beş mi demiştin, Cutter?»

«Doğru. Ah, teşekkürler, Henry. Güzele benziyorlar.»

Leonard Wilder oturduğu yerde kıvranıyordu. Saat dokuzdaki kahvaltı randevusuna şimdiden geç kalmıştı ve Cutter Amberville esmer buğday çöreklerine yeni başlıyordu.

«Yuvarlak rakamlardan söz edebilir miyiz?»

«Yuvarlak rakamlar mı?» diye sorarken çöreklerine dikkatle şerbet döktü Cutter. «Niçin olmasın. Sizin bir soruyu iki kez sormadığınızı biliyorum. Vergiden önce yaklaşık yüz yetmiş milyon.»

«Yaklaşık mı? Aşağı mı yukarı mı?»

«Büyütmek istemem, Leonard, ama daha yüksek bir rakama ulaşmayı umuyorum. Budanacak bazı ölü dallar daha var.»

«Bu iş satılık mı, Cutter? Bunun için mi çağırdın beni?»

«Evet, böyle bir olanak var. Dediğim gibi karım bir değişiklik istiyor ve bunu çoktan hak etti. Acele karar vermemesi için uyardım onu, iyi düşünmesini söyledim. Belki de baharın etkisi... ve karım her zaman ani karar verir.»

«Yani satılık bu şirket?»

«Söz vermek dürüstlük olmaz... ama satışa çıkabilir. Tabii çok iyi bir fiyata.»

«Elbette.»

«Şu Bill Ziff'in şirketini düşünün. Çok ilginç bir anlaşma yapmış. Rakiplerinden söz ettiğim için beni bağışla, ama CBS ondan **Popular Photography** ve **Yachting** gibi dergiler dahil on iki yayını üç yüz altmış iki milyona almış. Sonra adam **Aerospace Daily** ve **Hotel and Resort Guide** gibi on iki meslek dergisini de üç yüz elli milyona Murdoch'a sattı. Toplam yirmi dört dergi. Bizim altı dergimiz var, ama her biri kendi konusunda liderdir. **B and B**'yi bir yana bırakabiliriz, çünkü yalnızca bir denemedir şimdilik, henüz sonuçları belli değil. Ama diğerlerinin gelirleri Ziff'in dergilerinin kat kat üstünde. Yani bir milyara yakın bir rakamdan söz etmemiz gerektiğini anlıyorsun, değil mi? Henry, biraz daha sıcak kahve lütfen.»

«UBC'nin parası çok, Cutter. Sorun değil bu. Başka biriyle konuştun mu?» Wilder öteki randevusunu çoktan unutmuştu.

«Hayır, henüz değil. Lily bu konuyu birkaç hafta önce açtı, ben de acele etmek için bir neden görmedim. Yeni fikirlerin gelişmesi, olgunlaşması için zaman gerektiğine inanırım. Sonradan pişman olmamalı insan.»

«Cutter, oyun oynamaktan hoşlanmam. Bu konuyla ilgilen-dim. Yıllardır satın alacak bir dergi grubu arıyordum. Amberville'i hep istemişimdir. Üst düzey yöneticilerden oluşan bir ko-

mitemiz var. Durumu yönetim kuruluna açacağız. Bir şey istiyorum senden: Bir kez daha benimle görüşmeden başkasına açma bu konuyu.»

«Acelem olmadığına göre, bu sözü verebilirim. Aslına bakarsan, bundan sonraki bilançomuz ancak üç ay sonra çıkacak. Kazancımızdaki ilginç artışları göstereceği için o zamana kadar beklemeyi yeğlerim. Eğer Lily fikrinden caymazsa, senin muhasebecilerin bilançoğu inceleyip, değer biçebilirler.»

«Üç ay... beklemek istediğinden emin misin? Daha erken de varabiliriz bir anlaşmaya.»

«Eminim, Leonard. Ama bu süre içinde niçin hep birlikte bir akşam yemeği yemiyoruz? İçimden bir ses, sana iyi bir yemek borçlu olduğumu söylüyor. Harika bir kahvaltayı kaçırdın.»

«Bunu bilen biri var mı?» diye sordu Toby, parmaklarını India'nın karnında dolaştırarak.

«Neyi bilen var mı?» Uçtuğu mutluluk bulutlarından tembel bir sesle karşılık verdi genç kadın. Onun sesini duymak bile inanılmaz bir duygu yaratıyordu.

«Göbeğinin biraz altında minik bir yara izi var.»

«Sekiz yaşındayken apandisit ameliyatı oldum. Barbara Walters bile bilmez bunu. Ama hiç sormadı ki.»

«Kimsenin bilmediği yüz on yedinci noktayı da öğrenmiş oldum böylece. Kulakların birbirinden farklı, burnun sağa doğru biraz çarpık, sol gözünün kirpikleri daha ince, sol koltuk altında daha az kıl var ve bir ben var...»

«Toby!»

«Kusursuz değilsen, suç senin değil ki. Gerçi en kusursuz yıldız olarak tanınıyorsun, ama benim bulgularım bir kitabı doldurmaya yeter, üstelik daha çok yeni başladım araştırmalara. Ve dinle beni küçük kadın, iki gün üst üste aynı kokuyu alıyorum senden. Bir erkek kadınından biraz olsun süreklilik bekler.»

«Ben senin kadının mıyım?» Sormaması gerektiğini bile bile kendini tutamadan sordu India.

«Şu dakika için benim kadınımsın. Tek kadını. Ama duygularımı biliyorsun. Ben asla...»

«Bırak artık ...asla bağlanmazsın. Korkak! İğrenç derecede korkaksın. Hem böyle davranacak, hem de bağlanmayacağını söyleyeceksin ha... Hiç utanman yok mu? Niçin benimle sevişmene izin veriyorum sanki? Beni sevmiyorsun.»

«Seni seviyorum,» dedi Toby alçak sesle. «Sevdiğimi biliyorsun. Beş ay önce dikkatimi çekmek için o içkileri üstüme döktüğünden beri seviyorum seni. Ama bağlanmak başka konu.»

«Benim geldiğim yerde, iki kişi birbirini severse, çok uzun bir süre birlikte olmak için bir anlaşmaya varmaları beklenir. Ve bu anlaşmaya da genellikle evlilik adı verilir.» Toby'yle tanıştığından beri her haftasonu Los Angeles'den kalkıp New York'a gelen India, aynı inatçılığıyla yineledi sözlerini. Yavaş yavaş giysilerini Toby'nin dolabına taşımıştı, hatta yatağın üstünde kendi elleriyle ütölediği çarşafı seriliydi.

«Dünyanın yaratılışından bu yana herkesin dediği gibi, tartışmaya açık bir konu değil midir evlilik? Kimileri bu müesseseden kurtulmaya çabalarken, kimileri de girmeye can atar.»

Öfkeyle doğruldu India. «Emerson'dan alıntılar yapmaya nasıl cesaret edersin? Onun sözlerini yinelemeyi ben icat etmiştim.»

«Zaman zaman hepimiz alıntı yapma zorunluğuna duyarız,» dedi Toby tam Emerson'vâri bir ağırbaşlılıkla.

«Evet, biliyorum, bunun nedeni Maxi. Ona Emerson'dan cümleler aktararak işkence yaptığımı anlattı sana değil mi?»

«Çocukça dostluğunuzun bir örneği olarak, belki laf arasındaymış olabiliriz.»

«Yani ikiniz benim hakkımda konuşuyorsunuz, öyle mi?»

«Elbette. Ağabeyi en iyi arkadaşına âşık olduğu zaman se-sini kısıp oturmak, hiç de Maxi'nin yaratılışına uygun değil.»

«Ne düşünüyor?»

«Kararımı kendim vermek zorunda olduğumu düşünüyör.»
«Ne de iyi arkadaşmış,» dedi India acıklı bir sesle ve telefon sesiyle irkildi.

«Cevap verme.»

«Benim şeflerden biridir belki arayan. Lokantacılar hiç uyu-
maz.» Toby yatağın yanındaki almacı kulağına götürdü, bir süre
dinledi ve öfkeyle kapattı.

«Şeflerinden biri değil miydi?» diye sordu India endişeyle.

«Korkarım ki, hayır, sevgilim. Senin en büyük hayranındı...
Üstelik rehberlere kayıtlı olmayan bu numarayı üç ay önce de-
ğiştirmiştim.»

«Ah, Toby, çok üzgünüm. Deli adamın teki. Haftada üç
kez mektup yazıyor, sık sık telefon açıyor. Sekreterim benim
orada bulunmadığımı söylüyor. Unut onu, şöhret olmanın bedeli
bu.»

Toby telefonun fişini çekip India'ya döndü.

«Şimdi dinle beni, sevgilim, gerçeklerden kaçma konusun-
da olağanüstü bir yeteneğin var,» diyerek yarıda kalan konu-
şmasını sürdürdü. «Bu oyuna bir son verelim. Ben körüm, sanki
değilmişim gibi davranamayız.»

«Gerçekte kör değilsin,» dedi India inatla. «Bir şeyler göre-
biliyorsun. Görüş açının beş derecenin altında olduğunu söyle-
din, ama bu da bir şeydir.»

«Normal görüş açısının yüz kırk derece olduğunu düşünür-
sen, ağtabakada sadece birkaç minicik noktanın işlevini sürdür-
düğü anlaşıyor. Arasına belli belirsiz bir şeyler görüyorum, ama
ne renkli diyebilirim, ne de tam anlamıyla siyah-beyaz. Ve ke-
sinlikle kötüye doğru gidiyor. Asla düzelmeyecek. Tedavisi yok
bunun.»

«Ama sen çok şeyi başarıyorsun, Toby. Yirmi beş yıl, her
şeyi görerek yaşamışsın. Binlerce anının yardımıyla, görmesen
bile her şeyi kafanda canlandırabildiğini kendin söyledin bana.
Ayrıca yaşamını sürdürebiliyorsun, bu yüzdelerin ne önemi var?
Bizimle ne ilgisi var? Beni hiç görmesen ne olacak? Yaşlanıp

yüzümü kırıncı, güzelliğimi yitirince, sen farkına varmayacaksın. Yalnızca güzel olduğum için seviyor değilsin beni. Bunun anlamını bilmiyor musun? Maxi'yle senin dışında herkes sırf güzelliğim için ilgi gösteriyor bana. Beni yalnızca **ben** olduğum için sevdiğini bildiğimden, sana güveniyorum. Bunun sence bir anlamı yok mu? Beni anlıyor musun?»

«Bir noktaya kadar evet. Ama seni sorunlarıma ortak etmek haksızlık gibi geliyor bana.»

«Haksızlık mı? Hiç kimseye zararın dokunmadan, şu anda var olduğunu bildiğin mutluluğu yakalamak için elini uzatmak haksızlık mı sayılır?» India'nın sesi titriyordu.

«Konuları basite indirgemede senin üzerine yoktur herhalde. Benimki gibi bir kusuru olan bir erkeği seçmene izin veremem. Şu anda bunu istediğini söylesen bile, yine de bir kusurdur bu. Geleceğin neler getireceğini bilemezsin şimdiden. Seni daha ne kadar mutlu edebileceğimden emin olamazsın.»

«Seni istediğimden eminim,» dedi India. İnancının yoğunluğu yansıyor sesine. «Ve fikrimi değiştiremeyeceğimi de biliyorum.»

«Doktor Florence Florsheim'ın bu konuda ne dediğini sorabilir miyim?»

«Konuyu saptırma.»

«Mutlaka bir şeyler söylemiştir.»

«Psikanaliz sırasında insanın yaşamında önemli değişiklikler yapmasının pek doğru olmadığını söyledi.»

«Hepsi bu mu?»

«Kelimesi kelimesine.»

«Bence haklı.»

India, «Offf!» diye haykırarak yumruklarını çıplak göğsüne indirdi. «Bunu söyleyeceğini biliyordum. Hep onunla alay edersin, ama işine gelince de sözlerini onaylarsın.»

«Senin doktorun olması, yanılmasını gerektirmez ki. Hey, bak ne buldum? Ah India, zavallı bebeğim, gözünün altında belli belirsiz bir çizgi var. Herhalde daha birkaç yıl perdede belli ol-

maz, tabii bundan böyle hiç gülümsememen koşuluyla. Bırak, öpüp iyileştireyim seni.»

«Sen birinci sınıf bir sadistsin, Toby. Biliyor musun, Maxi'yle senin gerçekten kardeş olduğunuza ancak şimdi kesinlikle inandım.»

Ertesi sabah Charlie Salomon saat yedide telefon etti, Lily'ye hemen adliyeye gelmesini söyledi. Tüm nüfuzunu kullanmış, yargıç gelir gelmez ilk olarak Justin'in sorgusunun yapılmasını sağlamıştı.

«Seninle gelirim, sevgilim,» dedi Cutter. «İzin ver, şu kahvaltı randevumu iptal edeyim.»

«Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Seni yanımda istemediğimden değil ama... bu olayın pek üstüne gitmemek Justin için daha iyi olur. Ayrıca Maxi'ye telefon edip durumu bildirceğime söz verdim. Onu arayıp çağırırım.»

«Sana destek olması için Maxi'yi mi arayacaksın?»

«Onun Justin'e ne kadar yakın olduğunu sen de bilirsin.»

«Pekâlâ Lily, eğer eminsen...»

«Kesinlikle eminim. Eve döner dönmez ararım seni.»

Lily adliyeye giderken uğrayıp Maxi'yi aldı. Charlie Salomon ve yanında çalışan iki genç avukatla buluştular. Justin elleri kelepçeli olarak getirildiğinde, Lily kızının elini sımsıkı tutarak bakışlarını yere indirdi. Oğlunun kelepçeleri çıkarılmadan önce kendisiyle göz göze gelip utanmasını istemiyordu. Ne kadar küstah ve inatçı duruyor, diye düşündü Maxi. Her an saldırmaya hazır gibiydi, başı da her zamanki gibi saldırgancasına yana eğilmişti. Ama sert havası gözaltları, çenesi ve alındaki morlukları gözden gizlemeye yetmiyordu. Üstelik hafifçe de topallıyordu. Dimdik sarı saçları yer yer birbirine yapışmıştı. Maxi bir an onunla göz göze geldi ve sanki aralarındaki özel bir şakayı paylaşıyormuş gibi gülümseyerek göz kırptı, ama Justin karşılık vermeden başını çevirdi.

«Sanık çok zengin bir adamdır, sayın yargıcım,» dedi savcı. «İki dedektif evinde üç kilo kadar kokain bulmuşlar. Sanık kendisini tutuklamak isteyen dedektiflere karşı koymuş. Kokain satmak amacıyla bulundurduğu kanıtlanırsa, yıllarca hapiste kalabilir. Bu koşullarda mahkemeye çıkmamak için ülkeyi terk edebileceğini düşünüyoruz. İddia makamı bir milyon dolar kefalet öneriyor.»

Yanında çek defterini getir, ha, diye düşündü Maxi. Ah Justin, ikimiz de amma aptalmışız. Bir gece önce karşısına çıkan gazeteci arka sırada oturmuş, harıl harıl not tutuyordu.

«Bu akıl almaz bir rakam, sayın yargıcım,» dedi Charlie Salomon. «Müvekkilimin hiç sabıkası yok.»

Birkaç dakikalık tartışmadan sonra yargıç iki yüz elli bin dolara karar verdi.

Justin'in bilekleri tekrar kelepçelendi ve para getirilinceye kadar oturacağı bekleme hücreğine alındı. Lily banka müdürüne telefon etti, motosikletli bir ulağın çeki getirmesini sağladı. Yaklaşık bir buçuk saat kadar sonra çek geldi ve gerekli kişiye verildi. Bundan sonraki işlemler de yarım saat sürdü.

«Charlie, yardımların için çok teşekkür ederim,» dedi Lily. «Bence sizler gitseniz daha iyi olur. Maxime'le ben Justin'i alıp eve gideriz.»

«Bana kalırsa, çıkana kadar burada beklemem daha doğru olur. Ne de olsa onunla konuşmam gerek.»

«Yarın görüşürsün, Charlie,» diye emretti Lily ve avukatlar gittiler.

«Dün akşamki gazeteci yine burada, anne. Bu kez yanında bir de fotoğrafçı var,» dedi Maxi.

«Justin suçlu değil, Maxime. Eğer resim çekmek istiyorlarsa yapabileceğimiz hiçbir şey yok.»

«İkimiz de kameraya gülümseyelim mi, anne?»

«Niçin olmasın, Maxime?»

«Yalnızca sıcak bir duş ve yiyecek bir şeylere ihtiyacım var,» diye ısrar etti Justin, annesi doktor çağırmak isteyince. Lily cop darbelerinin kafasını zedelediğinden emin olmak istiyordu. Ama Justin inadını sürdürünce, üçü birlikte eve döndüler. Lily hemen yemek hazırlattı. Sanki nezleden daha önemli bir şeyle karşılaşmamış gibi havadan sudan konuşuyorlardı sofrada. Lily'nin olağanüstü güçlü iradesiyle sağladığı bu ortam, Maxi'yi bile etkilemişti. Ama annesiyle kardeşinin benliklerini saran derin acıyı hissedebiliyordu. Kremalı kuşkonmaz çorbasından sonra servis yapılan kuzu gerdanını yerlerken, söylenmeyen sözlerin yarattığı gergin hava gitgide yoğunlaştı.

«Anne, tatlı faslını atlayıp, kahvelerimizi senin oturma odanda baş başa içsek nasıl olur?» diye sordu Maxi dayanamayarak.

«Elbette, hayatım,» diye yanıtladı Lily, sanki dünyanın en doğal isteğiyle karşılaşmış gibi.

Üst kata çıkarlarken, Justin tüm hareket kapasitesini sonraya saklarmış gibi kendini kontrol altında tutarak yürüyordu. Fiziksel olarak annesinden ve ablasından çok uzaklardaydı sanki. Boğa güreşi öncesinde, göz kamaştıran giysilerine bürünmekte olan bir matadora benziyordu.

«Şeker?» diye sordu Lily.

«Lütfen,» dedi Justin ve bir kalp cerrahının hastanın göğsünü keserken gösterdiği dikkatle iki şeker attı fincanına.

Lily ses tonunu değiştirmeden, «Yarın savunma avukatlarını seçmesini söyleyeceğim Charlie Salomon'a,» dedi. «Tabii en iyilerini isteyeceğim. Senin suçsuz olman yeterli sayılmaz.»

«Teşekkürler, anne,» dedi Justin, her zamanki «canın cehenneme» gülüşünün silik bir gölgesiyle.

Lily, «Şunu bilmen gerekir ki,» diyerek sinirli sinirli kahve ibriğinin sapıyla oynuyordu. Kelimeler hiç görülmemiş bir süratle dökülüyordu dudaklarından. «Seçtiğin yaşama biçimi, seninle olan ilişkimizi değiştirmeyecek. Ne olursa olsun, seni çok sevdiğimizi anlamalısın.»

«Yaşama biçimi mi? Yani vejeteryan ya da kiralık katil ol-sam bile mi?» dedi Justin meydan okurcasına.

«Siz nelerden söz ediyorsunuz?» diye atıldı Maxi. «Soru-yanıt oynayacak zaman değil, Justin. Evinde kokain bulunması-nın bir tek nedeni olduğunu hepimiz biliyoruz.»

«Maxime!» Uyarı doluydu Lily'nin sesi.

«Anne, konunun çevresinde dönüp duramayız.» Maxi yerin-den kalkıp Justin'in fincanını sehpaya bıraktı. Kardeşinin yanın-da diz çöküp beline sarıldı ve yanağına şapırtılı bir öpücük kon-durdu. «Buraya bak ufaklık, elinde senin evinin anahtarı bulu-nan ya da sürekli seninle birlikte olan ve sana belli etmeden kokaini oraya saklayan bir adam var. Seninle ilişkisi olan biri. Şu noktayı artık açığa çıkarsak nasıl olur, Justin? Böylece an-nem de, ben de gerçeği bilmiyormuşuz gibi davranmaktan kur-tuluruz.»

Justin ani bir hareketle yerinden fırlayıp pencereye yaklaştı. Ardından koşan Maxi sıkıca beline sarıldı. «Her şeyi biliyoruz, üstelik çok uzun zamandan beri biliyoruz. Ama hiç umursamıyo-ruz. Gel, yerine otur.»

«Hiçbir şey bilmiyorsunuz. Bilemezsiniz.» Justin pencerenin pervazına tutunmuş, kırıcı, yıkıcı bir sesle konuşuyordu. Sanki onlara karşı horgörüden daha güçlü bir duygu taşımıyor gibiydi.

«Biliyorum, hayatım,» dedi Lily sakın bir sesle. «Yıllardır bi-liyordum. Ama bunu kimseyle konuşma gereğini hiç duymadım. Şimdiye kadar özel yaşamın yalnızca seni ilgilendiriyordu.»

«Dün gece annemle konuşuncaya kadar, onun bunu bildi-ğinin farkında değildim,» dedi Maxi kollarını gevşetmeden. «Yal-nızca seni en çok seven bizler durumun farkına vardık. Ve Tan-rı biliyor ya, sana pek az kişinin yaklaşmasına izin verdin. Ama bu konuşmayı kürek kemiklerine bakarak sürdürmek çok zor. Haydi, lütfen.» Ensesine birkaç minicik öpücük kondurdu Maxi.

«Justin, kokaini dolabına kim koydu dersin? En önemli nok-ta bu, değil mi?» Sanki eli uzun bir uşağı atması gerekip gerek-mediğini sorar gibiydi Lily'nin sesi.

Sonunda onlara döndü Justin. Yanaklarındaki iki kırmızı nokta ve boynunda sürekli kıpırdayan bir kas duygularını belli ediyordu. «Hiç fikrim yok.» Ses tonu son derece alaycı ve resmiydi.

«Ama sen olmadığın zaman bile evine girebilen biri olmalı, değil mi?» diye diretti Maxi.

Justin'in yüz hatları utanç ve üzüntüden bir anda öyle gerildi ki, Lily'nin gözleri doldu.

«Evet.» Alçak sesle söylenen bu kelime sanki havada asılı kalmıştı. Sessizliğin uzamasına izin vermedi Maxi.

«O mu yaptı dersin?»

«Yoo hayır, o yapamaz. Kesinlikle hayır. Böyle bir insan değil o. Bir çekimde tanışmıştım. Ama sık sık... davet filan verdik. Bir sürü insan gelip gitti. Herhangi biri koymuş olabilir. Son kez kente döndüğümünden beri çanta orada boş olarak duruyordu.» Justin'in sesi öylesine duygusuzdu ki, ana kız korkuya kapıldılar.

«Şimdi nerede olduğunu biliyor musun? Adı ne?» diye sordu Maxi.

«Kent dışında. Başka biri yapmış olmalı bunu. Ve adı hiç kimseyi ilgilendirmez. Suçsuzluğumu kanıtlamak için bir başkasını suçlayamam. Tanrım, bu kentten nefret ediyorum!»

Justin çıkıp gittikten sonra Maxi'yle Lily bir süre sessizce oturdular.

«Teşekkürler, Maxime. Sen dosdoğru üstüne gitmeseydin, konuşmaya ikna edemezdin onu. Ama herhalde kendisini köşeye sıkıştırdığımızı düşündü. Onun adına değil, ama kendi adımıza utanıyorum bir bakıma.»

«Haksızlık mı? Onu hapisten kurtarmaktan başka bir nedenle açmış olsaydık bu konuyu gerçekten haksızlık olurdu. Ama bu koşullarda kesinlikle hayır. Artık gerçek ortaya çıktığına ve her şeye karşın onu sevdiğimizi öğrendiğine göre, biraz olsun

rahatlamıştır. Çok, çok uzun bir zamandır sırrının yükünü tek başına çekiyordu.»

«Ama Maxime... yüzünü gördün... sanki buharlaşıp yok olmak ister gibiydi... bir daha hiçbir insana güven duymayacak gibi görünüyordu. Her zaman içe kapanıktı, herkesten uzak kalmayı yeğlerdi, kimseye yaklaşıpırdı. Onun için hep endişelendim, ama bir türlü ona yaklaşmayı başaramadım.»

«Suç ne senin, ne benim, ne de Justin'in. **Olan oldu bir kere.** Bu gerçeği değiştirmek artık olanaksız.»

«Keşke buna inanabilsem.» Acı doluydu Lily'nin sesi.

«Yani anne, Justin küçükken onu karşına alıp, 'Bak hayatım, büyüyünce yalnız kızlara dokunacaksın,' demiş olman gerektiğini mi düşünüyorsun? Yemek yemeyi öğretir gibi.»

Ağır ağır, isteksizce, acıyla gülümsedi Lily. «Etkili olacağını bilsem söylerdim herhalde.»

«Anne, artık büroya dönmem gerekiyor. Bundan sonra ne yapacağız? Justin'e nasıl yardım edeceğiz?»

«Hemen Charlie Salomon'u arayıp Justin'in anlattıklarını aktaracağım. Ne var ki, fazla bir şey söylemiş sayılmaz. Acaba bunları hiç açıklamamak nasıl olur? Onu gazetelere manşet olmaktan nasıl kurtarabileceğimizi düşünüyorum bir yandan da. Verdiği partiler, ev anahtarına sahip olan adam... Hiç olmazsa bunu başarabilirsek.»

«Uyuşturucu konusu tüm gazetelere geçecektir. Yayılmasını nasıl önleyebileceğimiz konusunda hiç fikrim yok. Justin'in şimdi anlattıklarının kokusunu almaları da çok sürmez sanırım. Onu korumak için elimizden hiçbir şey gelmez. Bir tek ipucu, yanlış gazeteciyle konuşan bir tek kişi yeterli olacaktır. Fazla umutlu değilim.»

«Yani... biraz olsun onurunu koruyabilseydik. Buna çok önem veriyor Justin.»

«Özel yaşamını koruma konusunda pek iyimser olmamalı-sın bence. Şimdi önemli olan uyuşturucu satıcısı olmadığını ka-

nıtlamak. Ne de olsa bir Amberville o ve herkes tüm ayrıntıları öğrenmeye can atacaktır.»

Maxi gitmek üzere ayağa kalkınca Lily içini çekerek ona sarıldı. Yıllardır hiç yapmadıkları kadar sıcak bir biçimde kucaklaştılar. Tanıdık bir el hareketiyle Maxi'nin alnındaki saçları geriye itti Lily.

«Hâlâ yanlış değil mi, anne?» diye sordu Maxi alaycı bir sesle.

«Senin derdin, hiç düşünmeden sonuç çıkarmak, Maxime. Saç biçiminin sana ne kadar yakıştığını düşünüyordum oysa. Başka türlü tarasaydın sen olamazdın, değil mi?»

23

Maxi'yle Lily vedalaşırken, Cutter da Will Street'deki bürosunda Amberville Yayıncılığın mali işlerle ilgili müdür yardımcısı Lewis Oxford'la konuşuyordu. Gerçi Cutter kolayca kendine Amberville binasında bir oda ayarlayabilirdi, ama dergilerde çalışanları buraya kadar gelmek zorunda bırakmaktan hoşlanıyordu. Ayrıca önemsiz konular için onu rahatsız edenlerin gereksiz ziyaretlerini de böylece önlemiş oluyordu.

«Oxford, şunu yapmamı tercih ederim,» dedi Cutter sertçe.

«Özür dilerim, Bay Amberville, düşünmeme yardımcı oluyor.» Lewis Oxford dişlerine vurduğu kalem isteksizce yerine bıraktı.

«Düşünecek bir şey yok. Karımın emirleri gayet açık.»

«Evet, gayet açık, ama talimatlarının altı aylık, hatta bir yıllık bir süre içinde uygulanmasının daha yerinde olup olmayacağını düşünüyordum. Üç ay çok kısa bir süre ve çok fazla gü-rültü kopacak.»

«Sana üç ay verdim, Oxford. Eğer beceremeyeceksen, baş-

ka birini bulabilirim. Eminim, bir köpeğin kuyruğunu bir defa-da kesmenin, parça parça kesmekten daha az acı verdiğini biliyorsundur. Amberville dergilerinin fazla yağlarının derhal sıyırılmasını istiyorum. Bundan sonraki bilançomuzda bu değişiklik açıkça görülmeli. Benim hesaplarıma göre, işletme giderlerimiz en az yüzde on, on üç kısılabilir. Belki daha fazla.»

Lewis Oxford başını salladı. «Yine de çok hızlı gitmenin hatalı olacağını düşünüyorum.»

«Beni sonuçlardan başka bir şey ilgilendirmiyor. Bayan Amberville kullanılan kâğıdın gramajının düşürülmesini istiyor. **Style** için elli gramlık kâğıt kullanılmayacak. Pahalı dergilere benzemek zorunda değil. Diğer dergilerin de kâğıt kalitesi düşürülecek.»

«Pekâlâ, Bay Amberville.»

«Ayrıca çalışanların maaşlarında, yazar ve fotoğrafçıların ücretlerinde de düşüş görmek istiyorum. Arşivlerdeki bütün konuların kullanılmasını emrediyor, Bayan Amberville. Yüz binlerce dolarlık malzeme eskiyip duruyor arşivde, hepsini kullanıp eriteceksiniz, Oxford. Artık yazarlara çok yüksek ücretler ödenmeyecek. Örneğin, Norman Mailer'in yazdığı şu makale... Tanınmamış bir yazara çok daha ucuza yazdırabileceksen, niçin Mailer'e dünyanın parasını ödediğimizi açıklayabilir misin bana?»

«Daha kaliteli oluyor, Bay Amberville. Her zamanki okur kitlesinin dışındakileri de çekebiliriz böylelikle.»

«Yedi milyon okuru olan bir haftalık televizyon dergisinde kaliteye gerek yoktur. Ünlü yazarları kullanmak, yayın yönetmenlerinin kendi kendilerini tatmin etmelerine yarıyor sadece.»

«Özür dilerim, efendim. Ama haksızlık bu. **T.V. Week**'in editörü, Mailer ve benzeri yazarların Madison Bulvarını etkileyeceğine inanıyor ve **Adweek**'le **Advertising Age**'de bir seri ilan çıkaracak...»

«İptal edin. Önümüzdeki üç ay içinde Amberville Yayıncılık kabuğuna çekilecek. Neredeyse kırk yıldır bu piyasanın içindeyiz ve reklamcılar varlığımızı biliyorlar. Reklam ve tanıtma har-

camalarının sıfıra indirilmesini istiyorum.»

«Peki, efendim.»

«Şu fotoğrafçıların ücretleri insanı çıldırtıyor, Oxford, çıldırtıyor.»

«Ünlü fotoğrafçıların hepsi aynı ücreti alıyor efendim.»

«Tüm dergilerin genel yayın yönetmenlerine birer genelge gönderip, yıllardır kullandıkları pahalı fotoğrafçılardan vazgeçmelerini bildireceksin. Bizim yönetmenlerin derdi, kendi yapmaları gereken yaratıcı işlerin hepsini fotoğrafçılara bırakmak. Tanınmamış, yeni fotoğrafçıları kullanmalarını istiyorum. Dahası, kadınları tercih etsinler, hem daha düşük ücret ister kadınlar, hem de daha çok çalışırlar. Sonra renkli resimler yüzde yirmi oranında azaltılacak. İyi kullanıldığı zaman siyah-beyazlar da aynı etkiyi sağlar. Fotomodellerin ücretlerine gelince, onların yerine mümkün olduğu kadar ünlü kişilerin resimlerini kullanmaya çalışın. Böylece para ödememiş oluruz.»

«Buna karşı çıkmak zorundayım, Bay Amberville. Dergiler **People**'ın kopyası haline gelir. Tanınmış kişileri kullanmanın bir sınırı vardır. Bay Zachary Amberville asla...»

«Geçmişe hiç meraklı değilim, Oxford. Okurlar tanınmış yüzler görmek istiyor. Ve onlara istediklerini vereceğiz. Son üç aylık bilanço beni hayal kırıklığına uğrattı. Kârı yükseltmeni istiyorum, Oxford.»

«Yükselecektir ,efendim.»

«Eğer ürünlerini araya serpiştirirsek, reklamcılar bize bedava resim ve makale vermez mi?»

«Bazen yapıldığı görülmüştür, efendim, ama Amberville'de olmadı hiç.»

«Öyleyse olmasını sağla. Değişiklik olsun diye, bu kez onlar bize para versinler. Ayrıca şu satış temsilcilerinin ve reklamcılarının yol giderlerine bir bak. Bir skandal bu rakamlar. Hepsine kendilerini yakından izlediğimizi söyle ve masraflarını yüzde otuz beş düşürmelerini beklediğimizi bildir.»

«Ama Bay Amberville, onların ne kadar kısıtlı harcama yaptıklarını herkes bilir.»

«Yine de çok lüks bir yaşam sürüyorlar. Masrafını azaltmayı, yaşama biçimini değiştirmeyenlerin hepsi işten çıkarılacak. Bunu da genelgeye eklemeyi unutma.»

«Ama satış temsilcileri bazı ilişkileri korumak zorunda...» Cutter'ın öfkeli yüzünü görünce, Lewis Oxford'un sesi duyulmaz oldu.

«Amberville Yayıncılık bir avanta kapısı değildir, Oxford! Bu kısıntıların vakti gelmiş de geçiyor anladığım kadarıyla. İşlerini bu duruma gelmesinden seni sorumlu tutuyorum. Eğer işine değer veriyorsan, sakın kalkıp bana, Bay Zachary Amberville böyle isterdi, deme. Ağabeyim üstün yetenekli bir yayıncıydı, ama Bayan Amberville'in de, benim de bildiğimiz gibi, dizginleri hiç sıkmamış. Herhangi bir önerin var mı, Oxford? Yoksa bütün konuları görüştük mü?»

«Ufak tefek ayrıntılar var. Örneğin, dergicilik dünyasında verilen davetlerde ayırttığımız masalar ya da şirket yöneticilerine verdiğimiz öğle yemekleri... bunun gibi şeyler.»

«Onlar kalsın. Büyük bir masraf sayılmaz. Durumumuzun bu açıdan olduğu gibi kalmasını istiyorum ayrıca. Endişelenme Oxford, para kazanmaya başlayınca yine ilanlar verip kendimizi göstereceğiz. Üç ay sonra yani.»

Cutter birkaç saniye sustu. Konuşmanın sona erdiğini sa-
nan Oxford, gitmeye hazırlanarak kâğıtlarını topladı.

«Bir nokta daha var, Oxford. **B and B**. Her ay ne kadar zarar ediyoruz?»

«Kesin rakam verebilmek için incelemek zorundayım. Ama Bayan Amberville'e de kısıntı programınızı göndereceğim.»

«Yoo, gerek yok. Her sayının ilk sayı kadar iyi satış yaptığını varsayarak, **B an B**'nin kendini kurtarması ne kadar sürer?»

«Birkaç ay sanırım. Bildiğiniz gibi, yeni bir işe başlarken

epey para akıtmak gerekir ,efendim. Olağandır bu. Ama zamanla büyük kâr edeceğine inanıyorum.»

«**B and B**'nin yayınını durdur, Oxford.»

«Nee?»

«Ne dediğimi duymadın mı? Kilit vur, kapat, durdur. Bundan sonra **B and B** diye bir şey olmayacak. Bir tek nüsha bile basmamaları için matbaaya emir ver. Alacaklıların hepsine bugüne kadar olan hesapların kapatılacağına ilişkin garanti ver, ama bugünden sonra Amberville Yayıncılık hiçbir yeni borcu üstlenmeyecek. Bayan Amberville'in imzaladığı hiçbir fatura ödenmeyecek. Uyar onları, Oxford. Bir tek kuruş ödenmeyecek. Bayan Amberville dışında tüm çalışanları işten çıkar. Bayan Amberville bordroya dahil değil.»

«Ama bu dergi çok başarılı, Bay Amberville! **Cosmo**, **Playboy** ya da **Life**'dan sonra en başarılı dergi.»

«Başarılı bir denemeydi yalnızca, Oxford. Kazancımızı istediğimiz noktaya yükseltmeyi amaçlıyorsak, her ay zarar etmeyi sürdüremeyiz. İtiraf etmen gerekir ki, başka yerlerden kazanacağımızın her kuruşu, **B and B**'nin zararıyla yok olup gidecektir.»

«Evet, doğru. Masrafları kısma bu yüzden karar verdiğinizi düşünüyordum.»

«Düşünme, Oxford,» dedi Cutter tatlı bir gülümsemeyle ve adama yolu göstermek için ayağa kalktı. «Özel sektörde çalışanlar asla düşünmemeli ve tahmin yürütmeye kalkışmamalı.»

Beşinci Caddede, Elli Altı'yla Elli Yedinci sokakların köşesinde, yüksek bir levhaya dayanmış duruyordu Angelica. «Bura Park Etmeyi Aklınızdan Bile Geçirmeyin» yazıyordu levhanın üzerinde, daha etkili olması için de, «Kırmızı Bölge, Çekme Cezası 100 Dolar. Beklemek Yasaktır» diye eklenmişti. Levhanın ardında Steuben'in cam binasının önündeki çeşme görülüyordu. Her zamanki gibi, kimsesiz çocuklar, sarhoşlar, turistler çeşme-

nin çevresine dolmuş, yakındaki seyyar satıcılardan aldıkları şinitzelperi ve piliç butlarını yiyor, bazıları serinlemek için ayaklarını suya sokuyor, bazıları da alışveriş tezgahlarını gözden geçiriyordu. Zengin Kuzey Amerika'nın Kalküta'sıydı burası.

Bu çok ciddi park yapılmaz levhası, Maxi'yi beklerken Elie'nin en sevdiği yerdı. Caddede gezinen polislerle yaptığı anlaşmaya göre, onlar yaklaştığı zaman arabayı çalıştırıyor ve sembolik olarak bir kaç santim ileri ya da geri alıyordu. Ama bugün Maxi'yi eve getirmekte geç kalmıştı ve Angelica sabırsız gözlerle akan trafiği izliyordu.

Sonunda uzun mavi limuzin kaldırıma yanaştı ve Maxi yere atladı.

«Yoo, hayır,» diye homurdandı Angelica'nın elindeki **New York Post**'un, Justin'in öyküsüne ayrılan sayfasının açık olduğunu görünce. Kendisi anlatmadan önce küçük kızın olayı gazeteden öğrenebileceğini nasıl akıl edememişti? Justin ve Lily'yle yenen öğle yemeği, sabah ihmal ettiği işlerini bitirmek için büroda çalışmak zorunda kalışı, olayı kızına anlatmayı unutmasına neden olmuştu.

«Anne?» Angelica'nın sesi ağlamaklıydı.

«Bebeğim, hepsi palavra. Korkunç bir tuzak. Justin Dayının kokainle ilgisi yok. Sakın endişelenme. Justin kesinlikle suçsuz.»

«Suçsuz olduğunu zaten biliyorum, söylemene gerek yok. Ama nasıl oluyor da büyükannemle sen şu resimde keyifle gülümsüyorsunuz? Bunu öğrenmek istiyorum. Nasıl bu denli kalpsiz olabildiniz? Bayan Kuzey Carolina ve sevgili annesi... yolunu sapıtmış eski güzellik kraliçeleri gibi!»

«Nasıl görünmemiz gerekirdi sence? Korkmuş, üzölmüş, dehşete düşmüş gibi mi?»

«Biraz ağırbaşlı durabilirdiniz. Sırıltmanın hiç gereği yoktu. Neyse ki, Justin Dayı kendini çok iyi idare etmiş... harika görünüyor, sert, umursamaz... Tıpkı Sting gibi, tabii ya, Sting gibi.»

«Angelica, bana kalırsa halkla ilişkiler alanında kendine bir iş bulmayı ciddi olarak düşünmelisin. Haydi ,eve gidelim.»

«Önce bir falafel yiyebilir miyim?»

«İştahın kapanacak. Ama eğer adını söylemeyi becerebiliyorsan, bence yiyebilirsin,» dedi Maxi, tartışacak hali yoktu.

«Üzerimdeki otoriteni yitiriyorsun,» dedi Angelica rahatlatarak. «Ama hiç şaşırmadım. Bugün Cyndi Lauper'in otuz yaşında olduğunu öğrendim. O senden yaşlıymış, Maxi.»

«Lütfen biraz saygı göster.»

«Denerim, ama kolay olmayacak.» Son kez burnunu çekti Angelica. Belki Cyndi Lauper daha yaşlıydı, ama bir anne... yine de anneydi.

Rocco, **Post** gazetesini açtı. İrkilerek başını kaldırıncı, St. Regis'in altındaki salonda kırk dolarlık saç traşı için ancak seçkin müşterileri kabul eden Angelo az daha ensesini deliyordu. Bereket versin, refleksleri stres altında yaşayan işadamlarının beklenmedik tepkilerine göre ayarlanmıştı.

«Hey Rocco, kulağını mı yitirmek istiyorsun?»

«Bana bir telefon gerek. Boşver traşı şimdi.» Rocco ayağa fırlayıp örtülerinden sıyrıldı.

«Otur aşağı! Daha yarisındayım, buradan böyle çıkamazsın.»

«Nasıl çıkamazmışım?» Üstündeki saçları silkeleyerek üst kata koştu Rocco. Lobideki kulübelerin hepsi doluydu. Kendini dışarı atınca, bir taksi bulsa bile bu sıkışık trafikte hiçbir yere gidemeyeceğini anladı. Nereden bir telefon bulabilirdi? Cadde-deki telefonların hepsi bozuktı. Onarıldıkları anda bozuluyorlardı zaten. Bürosu yaya gidilmeyecek kadar uzaktı. Otele geri döndü ve merdivenleri üçer üçer indi. Hiç sormadan Angelo'nun özel telefonuna saldırdı. Dev şirketlerden birinin genel müdürüne, yılın en kalabalık mevsiminde bir telefonla Antibes'deki Hotel du Cap'da bile yer bulabilen berber Angelo, bir tek kaşını kaldırmakla yetindi. Rocco belki çılgındı, ama saçını kesmek korkunç bir zevkti. Kalın telli, kıvrırcık, sağlıklı, harika saçları

vardı... herhalde artık gereksinme duymayacağı zamana kadar da dökülmeyecekti.

«Maxi? Justin hakkındaki yazıyı okudum. Nasıl yardım edebilirim?»

«Bilmiyorum. Annem tüm avukatları harekete geçirmekle meşgul, ama Justin'ın kokainin oraya nasıl girdiği konusunda fikri yok. Anlaşılan bir sürü davet vermiş... gelenlerden birinin bırakmış olacağını söylüyor. Bir erkek arkadaşında da evin anahtarı varmış. Bir çekimde tanışmış onunla. Ama kokaini bırakanın o olamayacağını tekrarlayıp duruyor.»

«Niçin?»

«Anladığım kadarıyla kusursuz biriymiş,» dedi Maxi kuru bir sesle. «Ve Justin bu harika adamın ismini açıklamadı. Dahası da var, bu arkadaş şu anda kent dışındaymış.»

«Onu bulamaz mısın?»

«Ben de bunu soruyordum kendime. Justin'ın benim için yaptığı ilk mayo çekiminde yirmi dört erkek manken kullanmıştık. Daha sonra birkaç çekim daha yapıldı. Moda çekimleri dışında da Justin bir sürü resim çekti bize. Şimdi ben de onları inceliyordum.»

«Yirmi dört erkek manken. Hepsi aynı ajanstan mı?»

«Hayır, Julie onları dört, hatta beş ayrı ajanstan ayarlamıştı.»

«Bak faturalarını bul bana. Herhalde faturalar bürodadır. Sonra onları bana ver. Birkaç yere telefon edeceğim. Herhangi bir ipucu yakalarsam haber veririm.»

«Gidip alırım şimdi faturaları.»

«Yarın sabah da olabilir. Bu adamlarla işyerlerinde konuşmam gerek, evlerini arayamam.»

«Sabah erkenden gönderirim öyleyse. Bak Rocco, çok büyük bir iyilik yapıyorsun bana. Sana minnettarım. Bunu asla unutmayacağım.»

«Boşver, değmez,» dedi Rocco umursamazlıkla, «Justin'i sevdiğimi bilirsin. Zavallı çocuk. Angelica nasıl karşıladı bu ha-

beri?» Endişeyle dolmuştu sesi birdenbire.

«Kendince.»

«Ne demek oluyor bu?»

«Eğer içimizden biri bu vartayı hasarsız atlatabilirse, bu kişi kızım olacaktır,» diyerek burnunu çekti Maxi.

«Onu asla anlayamadın,» dedi Rocco. «Benim kızım çok duyguludur.»

«Herhalde Angelica'nın ince duygularını anlayamadığımı söylemek istiyorsun.»

«Kesinlikle. Değil atlatmasına yardımcı olmak, fark bile edemediğin bir bunalım geçirmekte olduğundan eminim.»

«Bir fikrim var, Rocco. Elie'ye söyleyeyim, onu sana getirsin. Akşam yemeğe götürüp, geçirdiği şoku atlatmasına yardımcı edersin.»

«Ha? Şeyyy. Doğrusunu istersen bir randevum var. Tabii Angelica da bize katılabilir... pek iyi olmaz böylesi. Yoo, kesinlikle iyi olmaz. Nasıl olsa Angelica hafta sonunu benimle geçirecek. O zaman konuşup tartışırız.»

«Sakin ihmal etme. Neyse, çok teşekkürler, Rocco. Görüşürüz.» Maxi usulca almacı yerine bıraktı ve duvara fırlatıp bin parçaya ayıracağı bir nesne aradı. Ama her şey çok değerliydi. Şu serseri için bir tanesini bile kırmaya değmezdi.

«Sue? Ben Rocco Cipriani.»

«Ah, merhaba Bay Cipriani. Sizin için ne yapabilirim?»

«Sizin erkek mankenlerden dördü hakkında sormak istediğim birkaç şey var,» dedi Rocco olağan bir sesle. Sue ünlü bir manken ajansının yöneticisiydi.

«Elbette. Bizim harika oğlanlardan hangisi sizi ilgilendiriyor?»

«Şimdi söyleyeceğim. Konu oldukça nazik, Sue. Ama bazen çok güç sorular sormak zorunda kalabileceğimi anlayacağını sanıyorum.»

«Ben bu konular için karşınızdayım,» dedi Sue neşeyle.

Mayo çekimlerine onların ajansından katılmış olan dört erkek mankenin isimlerini saydı Rocco ve sanki beden ölçülerini soruyormuş gibi doğal bir sesle ekledi. «İçlerinde hangilerinin kokain kullandığını öğrenmek istiyorum.»

Sue kısa bir sessizlikten sonra, «Bu bir şikâyet mi, Bay Cipriani?» diye sordu.

«Yoo, Sue böyle bir şey değil. Heyecanlanacak bir şey yok. Ama başkaları da bu kokain konusunda şikâyet yağdırmaya başlamadan önce, benden duymam iyi olur diye düşündüm.»

«Bay Cipriani, siz de benim kadar iyi bilirsiniz ki, bir model uyuşturucu kullanmaya başlarsa, meslek yaşamı kısa sürer. Yeterince şikâyet alırsak onu listeden çıkarırız.» Sue'nun şen şakrak ses tonu bir anda değişmişti. Kadın mesleğinde bir numara olmasını sağlayan, otoriter bir sesle konuşuyordu şimdi.

«Elbette bunu yaparsınız. Ama Sue, eğer bir model çok tutuluyorsa, bazı şikâyetler kulak arkası edilir. Değil birkaç gram ilaç, bir cinayet bile örtbas ediliverir.»

«Burada olmaz,» diye ısrar etti Sue. «Burası Hollywood değil.»

«Sizinle çalışanların çok özel kişiler olduğunu biz de biliyoruz.» Rocco'nun sesi yaptığı komplimana uygun olarak tatlılaşmıştı. «Ayrıca adını verdiğim çocuklardan hangisinin, kazancının çok üstünde bir yaşam sürdüğünü de öğrenmek istiyorum.»

«Nereye varmak istediğinizi hâlâ anlayamadım,» derken sinirlenmemeye çabalıyordu Sue.

«Bak, istersen şöyle diyelim, sezgilerim bana bu kentteki erkek modellerin arasında fazlaca kokain kullanan ya da satanlar olduğunu söylüyor. Her iki durumda da bu bilgiye ihtiyacım var.»

«Bizim ajansa bağlı bir model bunu yapamaz, Bay Cipriani. Kesinlikle olamaz bu.»

«Belki haklısın. Daha doğrusu haklı olduğundan eminim. Gelgelelim ortada bir şeyler dönüyor. Modeller kendilerine biraz çeki düzen verirlerse, ajansların yararına olur bu. İstersen, 'polis-öncesi' hazırlık da buna. Çünkü Sue, eğer bu istediğim bilgileri elde edemezsem, korkarım ki, kent polisi tüm ajansların altını üstüne getirecektir çok kısa bir süre sonra,» dedi Rocco ve tatlı bir sesle ekledi. «Kesinlikle bekleyebilirsin bunu.»

«Elimden geleni yapacağım,» dedi Sue. «Derhal başlayacağım soruşturmaya.»

«Tamam, sen yap bunu. Bu arada ,geçenlerde CLK'nin sizin ajansla geçen yıl yaptığı işlerin hesaplarını karıştırıyordum. Dört yüz bin dolar kadar... Yoo, biraz daha fazlaydı galiba. Biliyor musun, gerçekten en iyilerini seçiyorsunuz. Hoşçakal, Sue. Bir şey öğrenirsen, bana haber verirsin, değil mi?»

«Elbette, Bay Cipriani.»

«Yani bugün saat üç buçuk, dörde kadar yanıt bekliyorum senden. Sakın iş saatinden sonraya kalma. Ve Sue, gerçek bir satıcıyı arıyorum ben, araya birkaç gram çekenleri değil. Bunu anlamış olduğundan eminim. Diğerleriyle pek ilgilenmiyorum, ama onların isimlerini de bilmek isterim.»

«Öyle mi?»

«Evet. **Bir satıcı ve malı sattığı kişiler.** Bunları istiyorum. Herhalde bana istediğim bilgileri verirsin. İkimiz de aynı konuda endişeliyiz, değil mi? Senden kısa sürede haber alacağıma inanıyorum.» Rocco'nun sesi oldukça alaylı çıkıyordu.

«Elbette. Kesinlikle. Bana güvenebilirsiniz, Bay Cipriani. Aradığınız için çok teşekkürler.»

«Seninle konuşmak büyük zevk, Sue,» dedi Rocco nazik bir sesle. «Bir satıcı ve sattığı kişiler...»

Mayo çekimleri için erkek mankenler göndermiş olan diğer dört ajansa da telefon etti Rocco. Hepsi CLK firmasıyla iş yapıyordu. Önce hepsinden olumsuz yanıt almasına karşın, saat be-

şö doğru beklemediği kadar uzun bir liste oluştu önünde. O sıralarda beş ajansın endişeli yöneticileri de birbirleriyle tartışıyorlardı. Böyle olaylar başka ajanslarda olur, sizde ve bizde olamaz, gibisinden teselli sözleri söyleniyordu karşılıklı. Bıçak kemiğe dayanırsa, CLK'yle iş yapmamayı belki göze alabilirlerdi, ama hiçbiri bu konuda çıkacak bir skandalı göze alamazdı. Rocco'ya pek az kuşkulandıkları erkek mankenlerin isimlerini bile hiç düşünmeden vermişlerdi. Ama Rocco «polis-öncesi-hazırlık» demekle acaba neyi anlatmak istiyordu? Ve niçin her zamankinin aksine, son derece sakın ve yumuşak konuşmuştu? Niçin ürkütücü derecede **yumuşak** çıkmıştı sesi?

İki gün sonra Rocco, Maxi'yi bürosundan aradı.

«Justin temize çıktı. Bilmek istersin diye düşündüm. Tüm suçlamalar geri alındı.»

«Rocco! Emin misin? Kesinlikle emin misin?»

«Biraz önce Charlie Salomon arayıp haberi doğruladı.»

«Ne yaptın sen? Nasıl yaptın?» Maxi o kadar heyecanlanmıştı ki, az kalsın almacı düşürüyordu elinden.

«Birkaç soru sordum yalnızca.»

«Rocco, delirtme beni. Ah, Tanrım, harikası sen.»

«Yeter artık, Maxi. Önemli değildi. Birkaç isim istedim, onlar da bildirdiler. Senin verdiğin listedekilerle karşılaştırıp aradığımı bulunca, Salomon'a bildirdim. Ayrıca Justin'in arkadaşından alışveriş eden birkaç kişiyi de bildirdim... çalıştıkları ajanslar bu kişi hakkında tanıklık etmeleri için onlara baskı yaptı... Nereye bakması gerektiğini bilen bir amatör dedektif bile bunu kolayca bulabilirdi.»

«İnanılmaz bir insansın sen. Harikası. Adam kimmiş?»

«Jon adında güzel bir çocuk. Ufak çapta satıcıymış, Florida'da büyük balıklardan mal alırken yakalanmış. Suçu Justin'e yıkmak istedi. Aslında pek iyi bir insan sayılmaz şu Jon denen adam. Angelica'nın dediği gibi, korkunç bir kişilik sorunu var.

Neyse, polisler yakaladı onu. Kimliği bulununca işler kolaylaşırverdi tabii.»

«Acaba niçin benden bir şeyler sakladığın duygusuna kapılıyorum?»

«Sen kuşkucunun tekisin zaten. Justin'in sana benzememesi çok kötü. Neyse, her şey bitti. Ve bittiğine seviniyorum. Hoşçakal, Maxi.»

«Rocco dur! Kapama. Lütfen, teşekkür etmeme izin ver,» diye yalvardı Maxi. «Bunun benim için taşıdığı anlamı bilemezsin. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum...» Kelimeler birbiri ardından dökülüyordu dudaklarından. Sevinç ve minnettarlıkla âdeta çocuklaşmıştı.

«Kendine gel. Ben bunu Angelica ve Justin için yaptım. Ve tabii annen için. Salomon şimdi ona telefon ediyordur. Justin pazartesi günü işe geleceğini sana söylememi istedi benden.»

«Ne zaman konuştun onunla?» Şaşkınlık doluydu Maxi'nin sesi.

«Birkaç dakika önce. Müjdeyi önce ona vermenin daha doğru olacağını düşündüm.»

«Peki, nasıl karşıladı?»

«Fazla bir şey söylemedi. Doğal olarak rahatladı, ama bu oyunu oynayanın Jon olduğuna inanmak istemedi. Anlaşılan o serseri hakkında pek güzel düşleri varmış. Kardeşin büyük romantiklerin sonuncusu olmalı. Yerinde olsaydım, işe geldiği zaman olayı fazla abartmazdım. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi değil de, doğal davranmaya çabala biraz. Zavallı çocuğun işini zorlaştırma.»

«Elimden geleni yaparım,» dedi Maxi alçak sesle.

«Sulu gözlülük yok. Tamam mı?»

«Tamam Rocco, çalışırım.» Maxi çevresine bir göz atıp, on santim topuklu Mario Valentine marka yeni ayakkabılarının altında ezecek bir şeyler aradı. «İyi bir iş başardın. Harikaydın. Yaptıkların için ailem sana şükran duyacaktır. Noel sepetinde bizden bir hindi bulacağına emin olabilirsin, iyi adam.»

Pekala, diye geçirdi içinden Maxi, sanki Rocco süpermen, ben de tren raylarına bağlanmış Lois Lane’mişim gibi davrandım. Mutluluğumu çok belli ettim, ama minnet duymak normal değil mi? Rocco Cipriani gibi suratsız biri bile kendisine teşekkür edilmesinden hoşlanmaz mı? Yatağının ortasına külçe gibi oturmuş, dirsekleri dizlerine, çenesi ellerine dayalı, dururken, bir adam nasıl bu kadar alçak olabilir, diye düşünüyordu. İyilik yaparken bile, Maxi’yi aptal yerine koymak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Onu duygusuzlukla suçlamış, Justin’e nasıl davranması gerektiği konusunda akıl vermişti. En doğrusunu yalnızca kendisinin bildiğinden emindi her zaman. Kendini beğenmişlikten asla vazgeçmeyecekti anlaşılan. Kendini dünyanın merkezi sanıyordu galiba. Kalemimi başarıyla kullanan, yakışıklı, ama kuş beyinli bir adam olduğunu kafasına kakacak bir olay gelmemişti demek başına. Rocco alçak gönüllü olmayı öğrenmek zorundaydı. Zevkine vara vara, alçak gönüllü olmak, diye yineledi Maxi yüksek sesle. Ama Rocco’nun tam tersine, kendisi dar görüşlü, zavallı, kinci bir insan değildi. Çocuğunun babasının zor bir dönemde iyi işler başardığını görmek onu mutlu etmişti. Rocco, Amberville ailesine çok yardımcı olmuştu ve istese de istemese de ödüllendirilecekti. Üstelik bıkip usanıncaya dek ödüllendirilecekti!

Ani bir neşeyle, her zaman yakınında bulundurduğu not defterine uzandı Maxi. Rocco’ya bir Alfa-Romeo Spider alınabilirdi. Arabayı kentte park edecek yer bulamamasının ya da hırsızlara davetiye çıkarmış olmasının ne önemi vardı? Herhangi bir rengi seçebilirdi, ama kirini daha çabuk gösterdiği için siyahı tercih etmeliydi. Sonra James Robinson Mağazasında gördüğü kakmalı, antika şarap kadehleri... Üç bin dolar tutarında ve her seferinde özenle elde yıkanmak ister. Herhalde Rocco hepsini altı ayda kıracaktır. Başka ne alınabilir? Loewe’den alınma antilop derisi bir bavul takımı nasıl olur? Aşağıdaki İspanyol malı deri eşya satan mağazada gördüğü, koyu kırmızı süslü, açık gri bavullarda hanidir gözü vardı Maxi’nin ama uçak yolculuğuna dayan-

mayacaklarını biliyordu. En küçük çanta bile altı yüz dolardı. Belki onu bozmadan uzun bir süre kullanabilir, diye geçirdi içinden. Tamam, Puiforcat'daki Art-Deco gümüş kahve takımı harikaydı. Fiyatının kırk bin dolar olması ve bir şeye benzemesi için sürekli parlatılması gerekmesi önemli miydi? Yine de, düşüncesizce seçilmiş bir armağan diyemezsiniz.

Ya bir midilli sürüsü? Yoo, olamaz, diye karar verdi Maxi istemeyerek. Tanesi yalnızca on bin dolardı, ama görgüsüz Rocco bile bunun uygun bir armağan olmadığını anlardı. Midillilerin sürekli bakıma ve seysilere gereksinimleri vardı. Maxi ya bunları da sağlayacaktı ya da bu armağandan vazgeçecekti. Ayrıca ata binmeyi de bilmezdi Rocco. Ona minik bir Learjet 23 vermek çok güzel olurdu, ama üç yüz bin dolarlık bir armağan fazla yüksek kaçabilirdi. Her neyse, bu listenin yine de bir eksiği vardı. Niye Karayipler yolculuğu için iki bilet eklenmesin? Belki de Rocco gibi işine âşık biri için iyi bir tedavi olurdu bu. Ya da toptancılara son gidişinde gördüğü dantel kenarlı banyo havlularından iki düzine, yoo hayır üç düzine. Bej ya da beyaz olmalı. Pek kadınsı bir renk olmamalı. Herhalde elde çamaşır yıkayan bir yer bulması zor olmaz. Kalbinde minnettarlıktan başka bir duygu yatmadığını kanıtlamak için, Rocco'nun en sevdiği marka olan Glenfiddich'den bir kasa viski. Aklını karmakarışık etmeye yarar bu, diyerek güldü Maxi. Aslında ona Leonardo da Vinci'nin karakalem yapıtlarından armağan etmek isterdi, ama en güzellerini İngiltere Kraliçesi kapmıştı, geri kalanlar da Morgan Kütüphanesindeydi.

Oda kapısı usulca vuruldu ve Angelica içeri girdi.

«Niye babanla beraber değilsin?» diye sordu Maxi şaşırarak. Bu haftasonunu babasıyla birlikte geçirmesi önceden planlanmıştı. «Sakın seni atlattığını söyleme bana.»

«Hayır Maxi, asla bunu yapmayacağını çok iyi biliyorsun. Korkunç nezle olmuş. Biraz önce aradı ve mikroplarla boğuştuğunu, hastalığının bulaşıcı olduğunu söyleyip, bu haftasonunu seninle değiştirip değiştiremeyeceğini sordu.»

«Elbette değiştirebilir,» dedi Maxi. Angelica biraz daha üzgün görünüyordu. «İstemez misin?»

«Şey, aslında bizim çete... çocukların çoğu ilkbahar tatili için eve döndüklerinden, özel bir şeyler planlıyorduk. Bunu kaçırarak istemem. Yani bu haftasonu için. Her neyse, kendime biraz zaman ayırmak ve eğlenmek istiyorum. Aşırı bir şey değil anne, bizimkilerle biraz azacağız.»

«Yağmacılık, ırza tecavüz filan gibi geldi bu sözler bana,» dedi Maxi irkilerek. «Azmak mı?»

«Yani öğleden sonrayı sirkte geçirip, pizza yemekten söz ediyordum,» dedi Angelica gururlu bir sesle. «Ya da senin deyişinle, iyi yetişmiş genç hanımlar ve beylerle güzel bir öğleden sonra.»

«Konuğum bile olabilirsiniz,» dedi Maxi. Çetenin kötü şeyler yapmayacağına güveniyordu. Angelica neşeli cıgııklar atarak kayboldu. Boşandıkları için yaşamını altüst etmeye uğraşan annesiyle babasından kurtulabildiğı için mutluydu. Özel yaşamından bu kadar çok zaman çalmaları hiç hoşuna gitmiyordu doğrusu. Herkesin eninde sonunda boşandığını acaba bilmiyorlar mıydı?

Rocco'ya «teşekkür-ederim» armağanları almak için sokağa çıkmaya hazırlandı Maxi. Belki armağanlar eline geçtiğinde Rocco daha iyileşmemiş olurdu. Kötü bir nezle bir hafta bile sürebilirdi. İlkbahar tatili mi? Angelica ilkbahar tatilinden söz etmemiş miydi? Banyo penceresinden bakıp, Central Park'a bahar geldiğini gözleriyle gördü. Bir nezle ve ilkbahar tatili. Niçin daha önce fark etmemişti? Cipriani'lere özgü saman nezlesine tutulmuştu Rocco ve geleneklerine sıkı sıkıya bağlı kalarak bunu itiraf etmekten kaçınıyordu. Tarihte hiç bir Cipriani'nin saman nezlesi olmadığını iddia eder, her bahar tutulduğu hastalığın basit bir nezle olduğunu söylerdi hep. «Venedik'te saman nezlesine nasıl yakalanabilirsin?» diye sormuştu Maxi yıllar önce. Bu sorunun geçerliliğini hâlâ koruduğına inanıyordu.

Açık eflatun saten gömleğiyle siyah çoraplarını giymeye hazırlanırken kahkahadan kırılıyordu. İyilikseverliği tutmuştu birden. Derhal oraya gidip bir hemşire gibi Rocco'yu rahatlatacaktı. Tıpkı bir iyilik meleği gibi.

Angelica'nın, babasının evinin anahtarını nereye sakladığını bildiği gibi, Cipriani saman nezlesine en iyi gelecek ilacı da gayet iyi biliyordu. Rocco'nun Central Park South'da bir dubleks dairede oturduğunu öğrenmişti, ama Angelica'dan babasının evini anlatmasını asla istememişti. Rocco'nun bir zamanlar, bir Japon keşişi gibi her türlü süsten yoksun, çıplak bir ev istediğini anımsıyordu. Belki artık bu isteğini gerçekleştirmiş ve bir evi yuva yapan tüm ayrıntılardan uzak bir barınak kurmuştu kendine. Belki de 1930'lardan kalma son derece çirkin siyah-beyaz karolar ve iğrenç Mackintosh sandalyeler kullanıyordu. Çelik borulardan yaptığı dekorlar ve neon ışıklar içinde yaşıyor da olabilirdi. Ama bunların hepsi demodeydi artık. Santa Fe Calvin Klein modasına ilgi duymuş olabiliirdi... Georgia O'Keeffe'den esinlenen bir karabasan yani... Şömine rafında dokunulmasına izin verilmeyen anlamlı üç taş, sıvaları dökülen duvarlar ve ölüme terk edilmiş bir tek kaküs. Ya da tanıdığı diğer sanatçıların evleri gibi, bembeyaz duvarlar, son derece iç sıkıcı, ama bulundurulması zorunlu Mies ve Breuer mobilyaları... Her ne olursa olsun, tüm yaşlı bekârlar gibi, evin içinin karmakarışık olacağı kesindi.

Angelica'nın anahtarıyla usulca kapıyı açtı. Özenle cilalanmış parke zemin, Rocco için çok garipti doğrusu. Duvarlardaki iki büyük Helen Frankenthaler tablosunun önünde, Mailloz imzası taşıyan bir Venüs büstü ne kadar garip duruyordu. Üçüncü duvarın önünde ise, Maxi'nin deneyimli gözüne gerçek antika gibi gelen, oymalı, harika bir masa vardı. Paran varsa değerli sanat eserlerini satın almak zor değil, diye geçirdi içinden, sessizce kapıyı örterken. Evin içinden gelebilecek seslere kulak kabarttı, ama hiçbir şey duymadı. Dikkatle salona geçti. Anlaşılan Rocco da lüks yaşama ayak uydurmuş-

tu sonunda. İki katlı salon pencereden dolan güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Duvarlardaki ahşap kaplamalar, kırmızı renkli, alçak bir masanın ayırdığı koyu gri, yumuşacık kanepeler ve karşılıklı iki duvarda aynı biçimde şömineler... Regency stili koltuklar eski Hint kaşmirleriyle kaplanmıştı, yerde oraya buraya atılmış, güneş ışığını yansıtan, soluk renkli ipek Çin halıları göz alıyordu.

Elinden geldiğince horgörüyle burnunu çekti Maxi. Oda-daki en değerli eşya, birlikte oldukları ilk Noel'de Rocco'ya armağan ettiği Mısır heykeliydi. Tanrıça İsis'in altmış santim yüksekliğindeki heykeli kırmızı kuvarsitten yapılmıştı. Mısır tanrıçaları Bob Mackie'nin yarattıklarından bile daha saydam giysiler kullandıkları için vücutlarının tüm hatlarını görmek olasıydı. İsis'in soluk kesen bir göbeği ve neredeyse Maxi'ninki kadar güzel göğüsleri vardı, ama kafası yoktu. Girişteki Mailol Venüs'ünün ise kolları yoktu. Anlaşılan Rocco, bedenlerinin bir bölümü eksik olmayanları çevresinde bulundurmuyacak kadar nefret ediyordu kadınlardan.

Şiddetli bir aksırık sesiyle irkildi. Gizli bir bekleyiş dolu gülümsemesiyle yukarı kıvrılan dudakları tehlikeli bir silaha dönüştü. Bu gülümsemeye hiçbir erkek dayanamamıştı bugüne dek.

Usul usul üst kata, aksırık, küfür ve sümkürme seslerine doğru yaklaştı. W.C. Fields'in en kötü zamanındaki bir karikatürüne benzeyecek kadar çirkin, şişmiş bir yüz göreceğini biliyordu.

Rocco'nun yatak odasının kapısı aralıktı. İçerisi loştu. Perdeleri kapamıştı herhalde. Anlaşılan Rocco, o yarı karanlık odada, evde bulunduğu bütün yorganları üstüne çekmiş yatıyordu. Nezlenin Rocco Cipriani kadar etkilediği bir başka erkek daha olamazdı. Bad Dennis Brady nezleyi geçirmek için tekilayı bırakıp sıcak içkilere yönelir, Laddie Kirkgordon ise zatürriyeden daha basit hastalıklara hiç aldırılmazdı. Her hastalığın nedeni havadır, derdi. Ataları da sık sık soğuk algınlığına

yakalanmışlardı ve Prens Charles için iyi olan her şey kendisi için de iyi sayılırdı.

Rocco'yu uyarmak için hafifçe öksürdü Maxi. Tedavi etmeye gelmişken, kalp krizi geçirmesine neden olmak istemezdi doğrusu.

«Angelica, yanıma gelmemeni söylemiştim sana.»

«Hayır, benim,» dedi Maxi. «Angelica çok endişelendi ve buraya gelip bir doktor isteyip istemediğini öğrenmem için ısrar etti.»

«Çek git buradan,» diyerek kadının yüzüne doğru aksırdı Rocco.

«Ama Rocco, şu anda kendine acı çektiyorsun sadece. Biraz nezle oldun diye, ölüm döşeğindeymişsin gibi davranmana gerek yok.»

«Git, istiyorsan sevinçten çıldır, ama evimi terk et.»

«Buna paranoya denmez mi? Niçin bir insanın çektiği acı beni sevindirsin? Özellikle de bu insan çocuğumun babasıysa? Yalnızca Angelica'yı memnun etmek için geldim buraya,» dedi Maxi neşeyle, perdeleri açarken. «Burada olduğuma göre, seni biraz rahatlatmalıyım.»

«Rahatlamak istemiyorum. Yalnız kalmak istiyorum! Karanlıkta!»

«Tipik bir örnek. Erkeklerin acı çekmeye ne kadar hevesli olduğunu herkes bilir. Eminim hiç C vitamini almamışsındır,» dedi Maxi yatağın yanındaki komodinin üstünde, harika bir Floransa vazosunda duran çan çiçeklerinden gözünü ayırmadan. Eğer yanılmıyorsa, Rönesans devrine aitti bu vazo. Belki Rocco asla inanmayacaktı, ama geçirdiği nezlenin nedeni bu çiçeklerdi.

«C vitamini yararsızdır. Yararı kanıtlanmadı,» dedi Rocco örtülerin arasına biraz daha gömülüp, başını bir yastığın altına saklarken.

«Ama emin olamayız, değil mi? Sen bile sulu şeylere ge-

rekslnme duyduğunun farkındasıdır. Sana bir sürahi portakal suyu sıkıp, başucuna bırakacağım.»

«Git artık. Evde portakal yok. Çık dışarı. Git.»

Maxi odadan atılmasına izin vermeden usulca kapıyı örtüp dışarı çıktı. Evin yiyecek durumunu önceden tahmin ettiği için bir torba dolusu portakal getirmişti yanında. Erkeklerin asla evde portakal bulundurmadıklarını deneyimlerinden biliyordu. Limon her zaman bulunur, elma arasına göze çarpar, ama portakal asla! Ses çıkarmadan alt kata inip mutfağı aradı. Kendi mutfağından en az dört kat büyük ve ferahtı. Pencereden bakınca Dünya Ticaret Merkezi görünmüyor, diye düşünüyordu portakalları sıkarken. Ama sekiz ocaklı, dökme demirden bir fırın var, yerler altın rengi traverten mermeriyle kaplı, koskoca ahşap bir tezgâh ve şampanya dolu, yanık bronz rengi bir buzdolabı var. Buzluğa bir göz atınca, tahmin ettiği gibi votka şişeleriyle dolu olduğunu gördü. Dost canlısı bir buzdağından gelme bir öpücük gibi gırtlaktan kaymasını sağlayan kıvama gelmişti içkinin soğukluğu. Bir şişenin dörtte üçüne portakal suyuna katıp tadına baktı. Meyvanın tadından votkayı fark etmek olanaksızdı. Sürahiyi buzuğa yerleştirip çarşaf dolabını aramaya başladı. Hasta bir insanı canlandırmak için temiz, ütülü çarşafların yararı asla tartışılmazdı. Anlaşılan çarşaflara tutkun olan tek kişi India değildi. Pratesi'nin sattığı hemen hemen her şeyi Rocco'nun dolabında görmek olasıydı. Bembeyaz çarşafların kenarları lacivert, koyu kahve ve koyu mor geometrik desenlerle süslüydü. Rocco maddi bakımdan bayağı iyi durumdaydı galiba? Aslında Pratesi'nin çarşafları Porthault'dan daha pahalıydı, ama Milano'da yerinden alırsanız daha ucuza gelebilirdi. Binlerce dolar değerinde, saf Mısır pamuklusundan yapılmış çarşafları koluna alıp, buzluğtan portakal sürahisini çıkardı ve büyük bir bardakla birlikte üst kata çıktı.

Sessizce kapıyı açınca, tahmin ettiği gibi Rocco'nun derin bir uykuya dalmış olduğunu gördü. Elini örtülerin arasına sokup,

ayağının başparmağını aradı. Uyandırmanın en güzel yöntemlerinden biriydi bu. Usul usul parmağını çekip, Rocco başını yastığının altından çıkarıncaya kadar bekledi.

«Portakal suyu vakti,» dedi Julie Andrews'inki kadar şirin bir sesle.

«İnanmıyorum,» diye inledi Rocco ve aksırdı. Maxi ona bir kâğıt mendille, bir bardak dolusu portakal suyu uzattı. Adam bardağı bir dikişte bitirdi ve teşekkür anlamına bir şeyler homurdandı. Bir bardak daha doldurup uzattı «Maxi.

«Vücudun susuz kalmıştır. Çok tehlikeli olabilir bu.»

«Daha sonra. Bırak oraya. Ve git artık.»

«Sen şunu içince gideceğim,» diye söz verdi Maxi. Rocco gitmesini ne kadar istediğini göstermek için ikinci bardağı da bir dikişte bitirdi. Ve yastığına gömülüp gözlerini kapadı. Votkanın sinir sistemini etkileyip gevşetmesi için birkaç dakika bekledikten sonra, «Rocco?» dedi Maxi.

«Evet?»

«Daha iyi misin?»

«Belki. Biraz.»

«Öyleyse kalk bir duş yap, ben de o arada çarşaflarını değiştiririm.»

«Duş mu? Çıldırдың mı sen? Böyle bir zamandaki ısı değişikliği öldürür beni.»

«Sıcak duş yapma. Oda ısısında olsun su. Kendini daha iyi hissedeceğine garanti veririm.»

«Emin misin?»

«Kesinlikle. Sonra temiz, serin çarşaflar... çok iyi gelmez mi?»

«Zararı olmaz herhalde. Madem buradasın. Ama sonra gideceksin, değil mi? Söz veriyor musun?»

«Elbette. Biraz daha portakal suyu?»

«İyi. Bir bardak daha içerim. Yararı oldu galiba.» Bardağı eline alıp banyoya girdi. Maxi'nin en iyi yaptığı işlerden biri

yatak düzeltmekti. Kirli çarşaflarla birlikte vazoyu da dışarı çıkardı ve perdeleri tekrar kapadı.

On dakika sonra Rocco banyodan çıkınca yatak odasının boş olduğunu gördü. Kapalı perdelerin arasından, ancak çarşafların çok düzgün serildiğini ve yorganın sevdiği gibi kabartılığını fark etmesini sağlayacak kadar ışık giriyordu. Derin bir iç çekişle kendini yatağa atıp mutlulukla gerindi.

«Ayyyyyy!» Bir anda fırladı yerinden. Ayağı canlı bir şeye değmişti.

«Tanrı aşkına, yalnızca benim,» diye fısıldadı Maxi. «Görebileceğini sanmıştım. Özür dilerim.»

«Yatağımda ne işin var?»

«Herhalde uykum geliverdi. Yatak o kadar büyük ki, çarşafları değiştirirken çok yorulдум.»

«Ama çıplaksın sen!»

«Öyle miyim?» dedi Maxi uykulu bir sesle.

«Evet ya.»

«Çok garip doğrusu.» Esniyordu bir yandan. «Herhalde kendimi evde sandım. Lütfen bağışla beni.»

«Beni bir daha korkutma. Korkutulmaktan nefret ederim.»

Maxi, «Elbette korkarsın,» diye mırıldanarak Rocco'nun başını ilahlara lâyük, güneşle ısınmış meyvalara benzeyen göğüslerine doğru çekti. «Elbette korkarsın, zavallı Rocco. Nezle olmak ne kadar da feci.»

«Bulaşıcıdır,» diyerek içini çekti ve kadının göğsünü öptü Rocco.

«Endişelenme, senin nezlelerin bana hiç geçmezdi.» Usulca omuzlarını ve ensesinin tam ortasında özellikle hoşlandığı bir noktayı öpüyordu... tabii eğer doğru anımsıyorsa.

Doğru anımsıyordu. Maxi'nin becerikli dudakları ve bedeninin yanı sıra, Rusya'nın dünyaya armağanı olan votka da, anıların çok tatlı bir biçimde yeniden yaşanmasına neden oldu.

Saatler sonra, güneş batarken Rocco biraz başı dönerek, biraz garip bir tedirginlik içinde uyandı. Bu arada bir şey olmuştu, ama ne olduğundan emin değildi. Dikkatle yatağını araştırdı. Yatak boştu. Yine de bir terslik vardı. Komodinin üstündeki lambayı yakıp odayı gözden geçirdi. Kimseler yoktu. Yataktan çıkıp evin diğer odalarını dinledi. Tümüyle yalnız olduğundan emindi artık. Öyleyse niçin endişeleniyordu? Yatağına dönüp gözlerini tavana dikti. Anılar canlandı bir anda. Aman Tanrım. Yoo olamaz. Anıların ayrıntıları biraz daha belirginleşti. Bir değil, iki değil, tam üç kere. Evet bunu biliyordu. Kendisini öldürmeye çalışmıştı. Üç kez arka arkaya. Ne sanıyordu Rocco'yu, on dört yaşında bir velet mi? Buna insanın iliğini kurutmak mı denirdi, yoksa ırza tecavüz mü? Bir öğleden sonra üç kez saldırıya uğradığınızı iddia edebilir miydiniz? Aptal gibi sırtıttığını fark ederek kendine kızdı. İçindeki tüyler uçuşmaya başlayana dek yastıklarına vurdu. Hasta bir adamdan yararlanmak, tam ona göre bir işti. Bir vampirdi Maxi. Şu kötü niyetli, kötü kalpli, insanları parmağında oynatan yaratık, Rocco'nun nezle olduğu zamanlar kolayca tahrik olduğunu gayet iyi biliyordu.

«Eee, sersem,» dedi yüksek sesle kendi kendine. «Nasıl oluyor da aksırmıyorsun şimdi?»

24

«Maxi, biraz benim odama gelir misin?» diye sordu Monty kolundan çekerek. «Burası tımarhaneye benziyor ve bizim konuşmamız gerek.»

15 Nisan Pazartesi sabahının erken saatleriydi ve Maxi bir hafta sonra baskıya girecek olan eylül sayısının son düzeltmelerini yapıyordu. Joan Rivers'ın yazdığı «Yine Şişman Olmayı Gerçekten İsterim... Arasıra» başlıklı yazıya birkaç resim da-

ına gerekiyordu. Ayrıca Dan Rather'ın «Kimse Ne Kadar Utangaç Olduğumu Bilemez» başlıklı köşesi çok sevilmişti ve tüm ünlüler çocukluklarında karşılaştıkları buna benzer sorunları açıklamakta birbiriyle yarışıyorlardı. Billy Graham'ın «Gerekli Yalanlar: Niçin Kendinizi Suçlu Hissetmemelisiniz?» yazısına o kadar çok mektup gelmişti ki, başka sayfalara da taşmak gerekecekti. «O Olmak İstirdim» adı verilen yazıda ise Johnny Carson, Woody Allen'in yerinde olmayı istediğini anlatırken, Elizabeth Taylor da Brooke Shields olmaya özendiğini söylüyordu. Ne var ki, yazılar birbirine karışmış ve Brooke Shields olmak isteyen, Woody Allen olmuştu.

«Yemekten sonra görüşsek olmaz mı, Monty?» diye yalvardı Maxi. «Bu işler çok acele.»

«Lütfen şimdi.» Monty çok sakın bir sesle konuştuğu zamanlar, soru sormamayı öğrenmişti artık genç kadın. İlk sayının büyük başarısından sonra aynı kadın biraz ilerisinde tutukları büro Monty'ye ayrılmıştı. Önden yürüyen Maxi, Julie'nin bembeyaz odasının kapısından içeri bir göz atınca, moda editörünün hararetle telefonda konuştuğunu gördü. Jon ve Justin'le ilgili öykü gazetelerde yayınlandığından beri, Julie hep ondan kaçmıştı. Ama Maxi genç kızın gururla gizlemeye çalıştığı derdinin kaynağını seziyordu. Ona biraz yakınlık göstermeye kalkışırsa, Julie bunun nedenini hemen anlayacaktı. Bir süre yalnız başına bırakmak herhalde en doğrusuydu. Gelip geçenlerle selamlaşarak kalabalık koridorda ilerlerken, zamanın yaraları saracağı gibi beylik sözler geçiyordu aklından. **Savoir Vivre**'de çalıştığı sırada Rocco'nun eşcinsel olduğunu öğrenseydi, kaç ay sürerdi onu unutmaması? Altı ay? Yoo, daha fazla. Bir yıl? Biraz daha fazla. Dirseğinden tutup odasına soktuktan sonra kapıyı dikkatle örten Monty, düşüncelerini yarıda kesti.

«Şimdi Lewis Oxford aradı. Çıldırdığını sandım, ama aklı başında gibi konuşuyordu. Amberville Yayıncılığın **B and B**'nin yayını durdurduğunu bildirdi. Bugünden itibaren burada

çalışanların hepsi işten ayrılmış sayılacak. Daha önce Meredith/Burda'yı arayıp eylül sayısının basılmayacağını bildirmiş. Bize mal verenlerin hepsine tek kuruluşluk kredi açmamalarını söylemiş. Cutter Amberville'den aldığı emirlere göre davranı-yormuş. O da bu emirleri annenden almış.»

«Annem yapamaz bunu. O adam yanılıyor.» Geçirdiği şok yüzünden sesi durgundu Maxi'nin.

«En son ne zaman görüştün annenle?»

«Daha geçen hafta, Justin çıktığında. Yıllardır olmadığı kadar yakınlaştık birbirimize. Bak Monty, bu Cutter'ın bir oyunu. Anlayamadığım bir taktik kullanıyor. Ben gidip annemi göreceğim şimdi. Kimseye bir şey söyleme.»

«İyi, ama matbaa konusunda endişeliyim. Eğer gelecek haftanın programına bizi almazlarsa, baskıyı zamanında yetiştiremeyiz. Makinaların ne kadar dolu olduğunu biliyorsun. Sen işleri düzeltsen bile geç kalırsınız.»

«Matbaadan Mike Muller'i ara ve benim ,yani Maxime Amberville'in ödemeyi garanti ettiğini söyle.»

«Yaparım bunu,» dedi Monty. Başka soruları da var gibi görünüyordu, ama Maxi odadan fırlayıp aşağıya koştu.

Annesi vereceği ziyafetin menüsü hakkında görüşmektaydı.

«Anne, hemen konuşmalıyız.»

«Maxime, bütün bir haftasonu seni aradım. Jean-Philippe, menüyü sonra tamamlarız. Neredeydin, Maxime? Seninle konuşmam gerekiyordu.»

«Dışarıyım,» dedi Maxi hemen. «Anne, biraz önce Lewis Oxford arayıp, **B and B**'nin artık çıkmayacağını, kredilerimizin kesileceğini bildirdi.»

«Ah Tanrım. Böyle olmasını hiç istemezdim. Şu aptal Oxford! Önce Toby, Justin ve seninle konuşmak istediğimi söylemiştim Cutter'a, ama anlaşılan Oxford bu konuşmanın yapılip yapılmadığını öğrenmek için beni aramayı akıl edemedi.»

«Ne demek 'önce'? Niçin üçümüzle konuşmak istiyorsun? Bunların **B and B**'yle ne ilgisi var?»

«Maxime, bağırmaktan vazgeç. Hay Allah, her şeyin bir düzen içinde yürümesini çok istemiştin, ama şimdi berbat oldu.»

«Anne, çıldırtıyorsun beni. Nelerden söz ediyorsun sen?»

«Konuyu böyle öğrendiğin için öfkelenmeni anlıyorum, yavrum. Hepinize birden açıklamak istemiştin.» Birkaç saniye duraklayıp, kararlı bir sesle devam etti. «Amberville Yayıncılığı, United Broadcasting Şirketine satmaya karar verdim, ama şimdi hiçbir şey yolunda gitmiyor.» Gümüş kâsedeki güllerden birinin kafasını kopardı Lily.

«Anne! İşin düzeni, şekli beni hiç ilgilendirmiyor! **Nasıl satabilirsin?** Ne dediğini anlamıyorum ben. Bizim işimizi mi satacaksın? Babamın kurduğu işi mi? Amberville'i satmak ha! Bunu yapamazsın, **düşünemezsin** bile!» Bacaklarının artık bedenini taşıyamayacağını anlayıp annesinin karşısındaki koltuğa çöktü. Lily'nin yüzündeki inatçı ifade kalbinin sıkışmasına neden oluyordu.

«Şimdi Maxime, lütfen beni dinle ve aklına ilk geleni söylemekten vazgeç. Düşünülmeyecek bir konu değil bu. Babanın ölümünden sonra, şirket kurucusundan yoksun kaldı. Şu anda işler eskisi gibi gidiyor, ama daha fazla sürmez bu durum. UBC, şirketi almak istiyor ve Cutter'ın dediğine göre, üç ay sonra fiyat bir milyar civarında olacakmış. Bir daha böyle bir fırsat geçmez elimize. Bunu kaçırmak istemiyorum. Üçünüze yüzer milyon dolar düşecek. Ben satmadıkça sizin yüzde on hisselerinizi kullanmanıza olanak yok zaten. Ama yalnızca bu nedenle yapmıyorum bu işi.»

«Anne...»

«Bir dakika bekle, sözümü kesme. Ben bir yayıncılık şirketini yönetemem, Cutter da sorumluluk almak istemiyor. Onu suçlamıyorum. Toby'yle Justin'in kendilerine özgü yaşamları var. Sen şimdilik bir dergi çıkararak kendini eğlendiriyorsun, ama koca bir kuruluşu yönetemezsin. Evet, **B and B'nin** çok iyi sattığını biliyorum, ama şirkete bir servete mâl olduğunu da itiraf etmek zorundasın. Cutter hiç istemediği halde, **B and B'nin** her

ay ne kadar zarara yol açtığını söyledi ve dehşete düştüm. Senin için bile çok pahalı bir oyuncak bu, Maxime. Eğer yayını sürdürülürse, Cutter'ın dediğine göre, şirket zarar eder ve alıcı bulmak zorlaşmış ya da düşük fiyatla satılmışmış.»

«Demek senin emrinle aradı bizi Oxford?»

«Elbette, ama önce konuyu sana ben açmak isterdim. Aileden başka hiç kimse şirketin satılacağını, iş olup bitene dek bilmeyecek. Böyle bir şok geçirdiğin için çok üzuldüm. Keşke seni haftasonu bulabilseydim...»

«Dışarıdaydım,» diye yineledi Maxi. «Bir derginin, ne kadar başarılı olursa olsun bir süre zarar edeceğini anlamıyor musun? Reklamlardan yeterince gelir sağlayana dek zarar edecektir. Dergiyi toparlayabilmek için reklam sayfalarını neredeyse bedava dağıttım. Şu anda bir nüsha basmak bize satış fiyatından daha pahalıya geliyor.»

«Akıllıca davrandın herhalde, ama ben anlamam bu işlerden... Yine de bilinçli olarak büyük bir tehlikeye atıldın gibi geliyor bana. Her neyse, şirketi satma kararını ancak ben verebilirim, Maxime ve verdim. Satış gerçekleşinceye kadar Amberville'in işlerini Cutter'ın yardımıyla yürütüyorum ve B and B'nin derhal kapatılması konusunda ısrar ediyor. Hayal kırıklığına uğradığın için çok üzgünüm, hayatım ama...»

«Hayal kırıklığı mı?» Maxi'nin sesi duygusuzdu. B and B konusundaki fikirleri birbirinden öylesine farklıydı ki, bu uçurumu sözcüklerle kapamak olanaksızdı. Derginin bir oyuncak değil, Zachary Amberville'e olan sevgisinin bir simgesi olduğunu, annesine ne yapsa anlatamazdı.

«Çok eğlenceli vakit geçirdiğini biliyorum ve dergini iyi sattığı için gurur duyuyorum, ama şirketin parasını kullanmadan bunu yapamazdın, değil mi? Bunu biliyorsun.»

«Hayır, doğrusunu istersen, yapamazdım,» diye itiraf etti Maxi.

«Yani anlıyorsun, değil mi şimdi? Gerçek bir dergi değil bu. Ödenekle, sadakayla yaşıyor, kendi parasını çıkaramıyor.»

«Hayır anne, bu düşünce yanlış. Her ay milyonlarca kadın bir dolar elli sent ödüyor almak için. **Gerçek** bir dergi o. Ellerinden geldiğince çalışan, çok değerli elemanlarım var. **B and B** yaşıyor ve çılgınca gelişiyor. Eylül sayısı üç yüz beş sayfa olarak çıkacak. Reklamlar ,resimler, yazılarla dolu. Tüm diğer dergiler gibi, okurlarımızdan yığınla mektup alıyoruz. Yalnızca çok **genc** bir dergi o,» dedi Maxi birden duygusallaşarak.

Lily sevecenlikle güldü. «Ah Maxime, bu kadar uzun bir süre, bir konuya dört elle sarılmış olman beni sevindirdi. Eğer baban hayatta olsaydı, eminim o da çok sevinirdi. Ama Amberville Yayıncılığın satılacağı gerçeğini kabul etmelisin. Hepimizin iyiliği için yapılacak bu satış.»

«Bak anne, eğer bu satıştan önce **B and B** yüzünden Amberville'in zarar etmediğini sana kanıtlarsam, şirketin değerinden hiçbir şey yitirmediğini gösterirsem, satma kararını tekrar düşüneneğine söz verir misin?» diye sordu Maxi sakın bir sesle.

«Justin ve Toby'nin bu konuda ne düşüneceklerini bilmiyorsun. Sana yalnızca Cutter'la benim fikirlerimizi açıkladım. Hayır Maxime, tekrar düşünmeye söz veremem.»

«Eğer 'söz vermeni' istemezsem, yalnızca daha üç ay dolmadan önce sana gelip tekrar ne düşündüğünü sorsam...» Yalvarıyordu Maxi.

«Korkarım yine yanıtım hayır olacaktır, hayatım, ama tabii istediğin zaman gelip sorabilirsin,» dedi Lily kibarca. Maxime bu işe böylesine gönül verdiği ve mantıklı davrandığına göre, onu reddetmek güçtü. Tekrar sormasına izin vermenin zararı olmazdı, çünkü nasıl olsa para olmadan dergiyi çıkarıp olanaksız gerçekleştiremezdi. Üstelik kararını derhal kabul etmesi için diretmezse, bu sıkıcı görüşme bir an önce sona erecek ve Lily'nin ziyafet menüsünü öğle yemeğinden önce hazırlamaya vakti olacaktı.

«Şimdi nereye, Bayan Amberville?» diye sordu Elie.

«Amberville Binasına,» dedi Maxi. Pavka'yla konuşmalıydı. Ancak ondan fikir ve öğüt alabilirdi. **B and B**'nin bürosunda herkes Maxi'den yardım ve önderlik bekliyordu, ama şu anda orun şimdiye dek hiç olmadığı kadar şiddetle yardıma gereksinmesi vardı. Pavka'nın ünlü üç saatlik öğle yemeklerinden birine gitmemiş olması için dua ediyordu bir yandan. Uzun öğle yemekleri konusunda ,yayıncılık dünyası aslında Hollywood'dan daha suçlu sayılırdı. Kendi mali danışmanlarına gidip, **B and B**'yi yaşatmak için kredi bulma konusunu tartışmadan önce Pavka'yla görüşmek zorundaydı.

«İçeride mi?» diye sordu Pavka'nın sekreterinin masasının önünde zorlukla fren yaparak.

«Babanızın odasında,» dedi sekreter. Kızın şaşkınlığını görebiliyordu Maxi. «Yarım saattir orada ve kesinlikle telefon bağlamamamı emretti. Ama eminim sizi görecektir. İsterseniz, kapıyı vurup...» Kız daha yerinden kalkmadan, Maxi koridorun yarısına gelmiş, koşar adımlarla Zachary Amberville'in ölümünden beri hiç kimsenin kullanmadığı odaya doğru ilerliyordu.

«Pavka?» dedi usulca. Pencerenin kenarına tutunmuş, başı eğik, dışarıya bakan adamın duruşundan çaresizliği belliydi. Arkasını döndüğünde, her zaman görmeye alışkın olduğu bilgiç ve neşeli ifadenin yüzünde olmadığını fark etti. Maxi. Derin bir üzüntü okunuyordu yüzünden, ama satış konusunu öğrenmiş olamazdı. Lily bunu yalnızca ailenin bileceğini söylemişti.

«Sen de bunlardan almış olmalısın,» dedi Pavka selam bile vermeden elindeki kâğıdı uzatarak.

«Hayır, kimse bana yazılı bir şey göndermedi. Bana bir öpücük vermeyecek misin?»

Pavka, «Öpücük mü?» diye sordu dalgın bir sesle. «Seni öpmedim mi?» Her zamanki sevgi dolu kucaklaşma yerine, yavaşça hafif bir öpücük kondurunca, Lily'yi görmeye gidişinden beri ilk kez dehşete düştüğünü hissetti Maxi.

«Oku şunu,» diyerek mali işlerle ilgili müdür yardımcısından

gelen kâğıdı uzattı. Cutter'ın Oxford'a emrettiği tüm değişiklikleri içeriyordu yazı. Altı derginin editörlerine sanat yönetmenlerine ve müdürlerine gönderilmişti. Maxi sessizce okudu. Şirketin satılacağı konusunda tek sözcük yoktu.

«İstifa etmeye niyetliyim,» dedi Pavka birdenbire. «Bu önlemlere karşı gelecek gücüm yok, ama adımın bu işe karışmasını istemiyorum. En ucuz yazarları ve fotoğrafçıları kullanmak, renkli sayfaları azaltmak, mankenlerin yerine, sosyetenin ünlülerini kullanmak, bize reklam veren şirketlerden bedava yazı istemek, kalitesiz kâğıda yönelmek, arşivde bulunan her şeyi, hatta dergilerin standartlarına uygun olmadığı için bir köşeye atılanları bile kullanmak... Bu genelge iğrenç, Maxi, iğrenç!» Öfke ve çaresizlikle titriyordu Pavka.

«Pavka, lütfen oturup konuş benimle,» diye yalvardı Maxi. Okuduklarının korkunçluğu karşısında **B and B** sorununu unutmuştu. Zachary Amberville'in masasının önündeki deri koltuklara çöküp, bir süre hiç konuşmadılar. Tüm öfke ve endişelerine karşın, bu odada hâlâ bir şeylerin canlı kaldığını hissediyorlardı. İnsan ölse de, bazı anılar hiç ölmüyordu. Sanki Zachary Amberville'in son gördüklerindeki gibi canlı, çalışkan varlığı hâlâ yanlarındaydı. Pavka'yla Maxi derin bir soluk olup ilk kez birbirlerine gülümsediler. Daima dağınık görünen, duvarları yıllar boyunca yayınlanmış en seçkin kapaklarla, devlet başkanları, yazarlar ve fotoğrafçıların imzalı resimleriyle kaplı olan odayı gözleriyle araştırırlarken hiç konuşmadılar. Hiçbir yerde Zachary Amberville'in resmi yoktu. Ama heyecanlı, hevesli, neşeli sesinin anısı duvarlarda yankılanıyor; en kusursuza erişme hırsı, içten kahkahası, iyi bir öneri karşısındaki içten hayranlığı her derginin her sayısına verdiği emek, enerji ve özenle Zachary sanki hâlâ aralarında bulunuyordu.

«Pavka, bir şirketi satın alırken, kârına bakarak mı fiyat saptanır? Doğru mu biliyorum?»

«Genellikle evet. Niçin soruyorsun bunu?»

«Eğer sen istifa edersen,» diye sürdürdü sözlerini Maxi, so-

ruyu yanıtlamadan, «Ve dergiler Oxford'un bildirdiği kısıtlamalarla çıkarılmaya başlanırsa, bilanço ne zaman kazanç gösterir?»

«Üç ay sonra. Ama konu bu değil, Maxi. Bu kısıtlılarla dergiler daha ucuza mâl olacak, ama asla aynı olmayacaklar. Yeni sayılar üstünde çalışmaya başladığımız anda bu farkı göreceğiz ve ne kadar gizlemeye çalışsak da, bir süre sonra okurlar da fark edecektir. **Seven Days** ya da **Indoors**'da neler olup bittiğini belki çözemezler, ama yeni sayıyı aynı heyecanla beklemez, aynı beğeniyle okumazlar ve bir yıl kadar sonra da ya dergilerin kalitesiz halini kabul ederler ya da almaktan tümüyle vazgeçerler. Biz bugüne dek daima en iyisini yapmak için çaba gösterdik, ama bu genelge 'en iyisi' kavramına tükürüyor.»

«Annem Amberville Yayıncılığı, üç ay sonraki bilançonun kârına göre satmayı düşünüyor,» dedi Maxi tekdüze bir sesle.

«Ah!» Pavka'nın iç çekişi hüznün ve düş kırıklığı doluydu. «Şimdi anlaşıldı her şey. Tahmin etmeliydim. Ne kadar aptalım, hiç aklıma gelmedi bu. Babanın yarattıklarını yıkmak için tek geçerli açıklama bu. Yine de bu karara varması beni şaşırttı. Dergileri oldukları gibi de satabilirdi. Tüm harcamaları kısıp dergilerin kalitesini düşürmeye hiç gerek yoktu.»

«Ama daha az para alırdı, değil mi?»

«Evet, ama herhalde alacağı para tüm aileyi sonsuza dek geçindirmeye yeterdi, » dedi Pavka acı bir sesle. «Bir saat sonra istifa mektubum elinde olacak. Sanırım daha birçok kişi istifa edecektir. Öfkeli telefonlardan kaçmak için buraya geldim. Bu genelgedeki emirlere karşı gelemeyeceğime kimse inanmıyor. Özellikle de babanı çok uzun zamandır tanıyan yönetmenlerin hepsi istifa etmeye karar verecektir. Ayrıca bu insanlar satış işlemlerinden sonra kendilerine kapının gösterileceğini bilecek kadar iyi tanırırlar bu piyasayı. Yeni sahipleri, dergilere kendi istekleri doğrultusunda yön verecekler ve işin başına kendi adamlarını getireceklerdir. Belki dergi isimleri değişmeyecektir, ama birkaç yıl sonra Amberville Yayıncılığı kimse anımsamayacaktır,»

«Yeni sahiplerinin, dergileri bugünkü durumlarına getiren kişileri kovacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?»

«Belki kovmazlar, Maxi, belki akıllıca davranırlar, ama iyi editörler para harcamak zorundadır. Bu genelge ise harcamayı olanaksızlaştırıyor. Tek bir kişi tarafından yaratılan bir şirket satılınca, şirketi ayakta tutan o ruh da yok olur. Bak, bu kâğıt parçasıyla çöküntü başladı bile. Annenin kararı beni dehşete düşürdü, Maxi, çok korkuttu. Amberville Yayıncılık yaşadığı sürece, baban da yaşayacaktı.» Neredeyse kırk yıl önce Zachary Amberville'le birlikte atıldıkları dergicilik serüveninde, birlikte kurdukları düşleri anımsayarak üzüntüden de öte bir duyguyla başını salladı Pavka.

Maxi ağır ağır yerinden kalkıp birkaç adım yürüdü ve babasının masasının arkasında, ondan başka hiç kimsenin bugüne kadar oturmadığı koltuğa oturdu. Annesinin söylediklerini geçiriyordu aklından. **B and B**'nin geleceği bilmecenin ancak küçük bir parçasıydı. Önemli olan Zachary Amberville'in yarattıklarını yok etmekti. Ama başarıları öylesine büyüktü ki, bu başarı ona sadık birkaç kişinin gayretiyle ölümünden sonra bile devam etmişti ve görünüşe göre, insanlar okumaktan vazgeçinceye dek de devam edecekti. Son derece iyi satış yapan, herkesin beğendiği altı ünlü dergi boş yere satılacaktı. Oysa Amberville Yayıncılığın yıllık kazancı aileyi şimdiye kadar bolluk içinde yaşatmıştı ve sonsuza dek de yaşatabilirdi.

Cutter, Babasının anısını capcanlı tutan Amberville Yayıncılığı yıkmakla çıkar sağlayacak tek kişi Cutter'dı. Anneleriyle evlenen bu adam hakkında Maxi'nin bildiği ve sezdiği her şey, artık soyut olmaktan çıkmış, akıl almaz bir nefret olarak biçim kazanmıştı. İnanılmaz bir kıskançlık. Nefret kadar güçlü bir kıskançlık. Önce ağabeyinin karısıyla evlenmişti. Sonra Zachary'nin henüz rayına oturtmaya vakit bulamadığı üç yeni dergisini yok etmişti. Şimdi de başarılı dergilerin gırtlığını sıkıp alelacele satmak istiyordu. Bu davranışların tek nedeni ancak kıskançlık olabilirdi. Zachary'nin ölümü, onun tüm yapıtlarını önce yarala-

mak, sonra öldürmek fırsatını vermişti Cutter'a. Yaşamı boyunca çabalasa, ağabeyinin başarılarına erişemeyeceğini biliyordu anlaşılan.

Buna izin vermeyecekti Maxi.

«Pavka, lütfen istifa etme. Benim için yap bunu. Bu satışa karşı savaşıcağım. Sanırım satmaması için annemi ikna edebilirim. Eğer herkesi sakinleştirebilir, hiçbir şey olmamış gibi ekim ve kasım sayılarını hazırlayabilirsen, istenen değişiklikleri okurların fark etmeyeceği biçimde yerine getirirsen, Oxford'un ikide bir karşına dikilmesine aldırış etmezsen, yine en iyi yazar ve fotoğrafçılarla çalışırsan, bu satışa karşı çıkabilir, Cutter'a da savaş ilan ederim.»

«Cutter mı?»

«Bunların hiçbirisi annemin fikri değildi, Pavka. Cutter onu kandırdı. İnan bana. Onun etkisi olmasaydı, bütün bunlar başımıza gelmezdi.»

Pavka masaya yaklaşip dikkatle onu inceledi. İlişkilerine her zaman renk katan, o bildik neşe ve muziplik yoktu Maxi'nin bakışlarında. Şimdiye dek Zachary Amberville'den başka hiç kimsenin oturmadığı koltukta, büyük bir güven ve sahip çıkma duygusuyla, rahatça oturuyordu. Pavka asla bu koltuğa oturmaya cesaret edemezdi, ama Maxi bilinçsizce seçmişti oturacağı yeri. Ve şimdiye dek hiç görmediği bir kararlılık, bir kurnazlık ve soğukkanlı bir hırsla konuşuyordu. Genç kadın koskocaman, rengârenk elma şekerleriyle dolu bir torbayı karıştırıp en güzelini, en lezzetlisini seçmek için yaşamaktan vazgeçmişti artık. Üstelik eski günlerde eline geçen her şekeri birkaç kez yalayıp, burun kıvrarak atmasıyla ün yapmıştı. Dönüşünden beri Maxi'yle pek az karşılaşmıştı Pavka. Yoo hayır, Maxi'nin yaşlandığı söylenemezdi, ama olgunlaşmıştı. Hepsini hayrete düşüren o yönetim kurulu toplantısından bu yana büyümüştü Maxi Amberville, olgun bir kadın olmuştu.

«Niçin Cutter'la savaşacaksın? Bu işe karışmazsan biraz daha zengin olursun,» dedi Pavka. Sesinde bir uyarı vardı. Lily'

yi etkisi altına almış bir Cutter için, Maxi bile yeterince güçlü sayılmazdı. «Ondan hoşlanmadığını» biliyorum, ama böyle bir savaşa girmen için yeterli neden değil bu.»

«Ben kişisel intikam peşinde değilim, Pavka. Babam için yapacağım her şeyi,» dedi Maxi. «Dünya yüzünde herkesten çok babamı severdim. Benim için ne büyük bir anlam taşıdığını ancak bu yolla kanıtlayabilirim.»

«Öyleyse sevgili yavrum, elimden geleni yapacağım. Benim dostum, senin de baban olan Zachary Amberville için.»

Pavka'nın bürosundan mali danışmanı Lester Maypole'a telefon edip, görüşmek istediğini bildirdi Maxi. Oraya giderken yolda hep para konusunu düşünüyordu. Genellikle bu konuya hiç ilgi duymazdı, çünkü zenginlik beş duyusu kadar doğal geliyordu ona. Annesi yüz milyon dolardan söz etmişti, ama her istediğini alabilecek kadar zengin olduğuna göre, daha fazlasını ne yapacaktı? Yalnızca sorun yaratırdı bu rakam.

Mavi limuzin upuzun bir yılan gibi trafiğin içinde ilerlerken, zengin doğduğunu, zenginlik içinde büyüdüğünü ve yalnızca bir süre, Rocc'o'yla evliyken fakirliği tanıdığını ve hiç hoşlanmadığını düşündü. Hoşlanmadığı için de bu fakirlik dönemini bitirivermişti. Ayağınıza iyi uymayan ayakkabıları çıkarırmak gibi bir şey. Bir adımda fakirlikten sıyrılıp, hep kendisini beklemiş olan zengin yaşamına tekrar geri dönmüştü. Çok genç yaşta evlenip çocuk sahibi olmak, tüm zengin kızları bekleyen o aptalca sosyeteye tanıtılma partilerinden, servet avcılarından, uygun kişiyle iyi bir evlilik yapmak gibi tuzaklardan kurtarmıştı onu. Televizyonun geç saatte yayınladığı filmlerde sık sık görülen, «cılgın mirasyedi» sınıfına katılmıştı.

B and **B** sayesinde bütçe yapmanın ne demek olduğunu öğrenmişti, ama özel yaşamındaki alışkanlıkları hiç değişmemişti. Bütün faturaları Lester Maypole'un bürosundan ödeniyor ve kimse şikâyet etmiyordu. Demek ki, evinin giderleri, yolculukla-

rı, uşakları, arabasının bakımı, takıları, ziyafetleri, çiçekleri için yeterinden çok parası vardı. Rocco kızın giyim ve okul giderlerinin yarısını karşılamaktarettiğinden, Angelica da pek pahalıya patlamıyordu Maxi'ye. Yiyeceklerle çiçekler arasında bir yerdeydi, ama birinden çok daha önemli, diğerinden de çok daha güzeldi tabii. Bu arada koleksiyonları da unutmamak gerekirdi. Antikalar, değerli kutular, eski gümüşler... o kadar çok koleksiyonu vardı ki, eski evinden Trump Kulesine taşınırken, bir bölümünü depoya kaldırmak zorunda kalmıştı.

Acaba bankerler hesabıma geçip de benim harcamadığım parayı ne yapıyorlar, diye düşündü. Hisse senedi, tahvil mi alıyorlar? Yatırım yaptıkları işler sağlam mı, yoksa riskli mi? Bu konuyu pek almıyordu aklı, üzerinde durmaya hiç gerek duymamıştı. Bu nedenle Maypole Şirketine para ödüyordu zaten. Ama tüm masraflarına karşın, epey zengin olduğu açıktı. Ve yeterince zenginseniz, istediğiniz kadar kredi bulabilirdiniz, herkes bilirdi bunu.

Lester Maypole sanki karşısında denizkızıyla mitolojik yaratık karışımı biri oturuyormuş gibi bakıyordu Maxi'ye. Elinde upuzun bir soru listesiyle bürosuna çıkagelmmişti birden. Soruları da mantıklı sayılırdı, ama Maxi eline geçen paranın sınırlarını zorlayarak yaşamıştı bugüne kadar. Her ay sonu ona gönderilen hesap durumunda açıkça belirtilirdi bu nokta.

«Ama beni hiç uyarmadınız, Bay Maypole,» dedi Maxi öfkelenmeye başlayarak.

«Bayan Amberville, bizler bankeriz, dadı değiliz. Geliriniz elimize geçince, faturalarınızı öderiz. Gelirinize giderinizin hemen hemen eşit olduğunu bilmediğiniz, doğrusu hiç aklıma gelmedi. Yatırım konusuna ilgi duyduğunuzu daha önce belirtmiş olsaydınız, sizin adınıza hiç yatırım yapamadığımızı öğrenirdiniz. Tabii ki, tablolarınız, eviniz ve takılarınız bir bakıma yatırım sayılır, ama gerisi...»

«Hepsini yedim yuttum herhalde. »

«Ah, kendinize haksızlık ediyorsunuz. Ne de olsa Kirkgordon Şatosunun onarımı size üç milyon dolara patlamıştı...»

Laddie Kirkgordon veraset vergilerini ödeyebilmek için yatağından başka her şeyini satmak zorunda kalmıştı... en azından bu kadarını yapmak zorunda olduğumu düşündüm... üstelik şatonun merkezi ısıtma sistemi bile yoktu,» diye açıkladı Maxi soyluluk unvan taşıdığı yılları anımsayarak.

«Sonra Monte Carlo'da iki kez incileriniz çalındı. Taktığınız iki sıra inci kolye yaklaşık dokuz yüz bin dolar değerindeydi ve yazık ki, sigortasızdı. Her seferinde yeni kolye aldınız.»

«Monte Carlo'da olmadı bu. Oranın polisi çok beceriklidir. Incilerimi açık denizde korsanlar çaldı... ya da o sırada bana öyle gelmişti. Sigorta yapmadılar, Bay Maypole. Dennis Brady gibi bir kumarbazın karısı olduğum için tabii. Hakları da var. Ama her kadının bir inci kolyesi olmalıdır, değil mi?» dedi Maxi gücenik gücenik. Çalınanlar ne de olsa pırlanta filan değildi.

«Ayrıca vergi diliminiz çok yüksek, hayır kurumlarına büyük miktarlarda bağış yapıyorsunuz ve kumarhanelerde küçük bir servet yitirdiniz.»

«Kumar oynamak çok eğlenceli, ama akıllı başında olan hiç kimse, kazanacağım ümidiyle oturmaz masaya.»

«Aynı noktaya geliyoruz,» dedi Lester Maypole alçak sesle.

«Yani hiç yok mu?»

«Ben böyle demedim. Çok zengin bir kadınsınız. Büyük bir şirketin yüzde on hissesine sahipsiniz. Niçin paranızı istediğiniz gibi harcamayasınız?»

«Hepsini yitirdim,» diye yineledi Maxi öfkeyle.

«Taşınmaz mallarınızı yönetmesi için bu konuda uzmanlaşmış birini tutmanız gerekirdi...»

«Artık çok geç, değil mi?»

«Geçmiş için evet, ama haziran ayında hissenize düşen miktar açıklanıncaya kadar sizi geçindirebilecek para var he-

sabınızda; tabii eğer bu arada benim bilmediğim bir şeyler satın almadınızsa.»

«Hisseme ne düşecek?» diye sordu Maxi birden umuda kapılarak.

«Bu annenize bağlı. Şirketin en büyük hissedarı olarak, diğer hisse sahiplerinin paylarını istediği gibi ayarlayabilir.»

«Bu yıl alacağım pay üzerine bahse girmeyi düşünür müsünüz, Bay Maypole? Neyse boşverin. Amberville'deki yüzde onluk hissem karşılığında kredi almak istiyorum.»

«Hissenizi annenizden başkasına satamazsınız,» dedi Lester Maypole.

«Ama yine de hisse sayılır,» diye çılgıncasına karşı koyarken, adamın kendisine zevk için işkence ettiği duygusuna kapılmıştı Maxi.

«Karşılık göstererek beş kuruluş borç alamazsınız, Bayan Amberville.»

«Yani sanki hiç hissem yokmuş gibi mi?»

«Bayan Amberville, lütfen sinirlenmeyin. Bu hisse elbette var ve size ait, ama karşılığında **borç alamazsınız**, çünkü hissenizi bir yabancıya satamazsınız.»

«Kısacası hiç param olmadığını söylüyorsunuz.»

«Şimdilik böyle kabul edebilirsiniz. Yani **nakit** olarak yok diyebiliriz.»

Maxi, «Teşekkürler, Bay Maypole,» diyerek çok yakına düşmüş bir yıldırım gibi çekip gitti. Lester Maypole ter içinde kalmıştı. Maxi'nin parayla nakit arasındaki farkı anlamaması adamı şaşkına çevirmişti. Cüzdanını çıkarıp parasını saydı: Yirmi dört dolar. «Linda, hemen bana yatırım dosyamı getir,» derken kalbi çılgınca atıyordu. «Sonra da bankaya bir çek götüreceksin. Hayır, biraz nakit para istiyorum. Acele et, hadi.»

Trump Kulesinin girişinde «Alice Blue Gown» şarkısını çalan kemancıyla piyanisti dinleyen kalabalığın arasından kendine

yol açmaya çalıştı Maxi. Ne üç metre yüksekliğe ulaşan fıskiye, ne zemini ve duvarları kaplayan karides pembesi mermerlere, ne yeşil bitkilere, ne de asansörlerde öpüşen çiftlere baktı. İlk asansöre atlayıp, yönetici bürolarının bulunduğu kata çıktı.

«Louise, evimi ipotek edebilir miyim?» diye sordu Trump Kulesinin müdür yardımcısı olan sarışın kadına.

Louise Sunshine hiç şaşırmadı. Yıllardır Donald Trump'la çalışıp, beklenmedik davranışlara alışmış olduğundan, hiçbir şeye şaşırmazdı. «Binanın yönetim kurulu bu işten hiç hoşlanmaz. Neler oluyor Maxi, yoksa Pentagon'u mu almak istiyorsun?»

«Hemen hemen. Donald'ı görebilir miyim?»

«Elbette. Bir bakayım, telefonla mı konuşuyor?»

Sabırsızlıkla bekleyen Maxi'nin kalbi sıkışıyordu. Altmış üçüncü kattaki kendi dairesinden çok daha aşağıdan bakıyordu şimdi manzaraya. Bu görkemli manzara ya büyük bir hayranlık ya da büyük bir nefret uyandırırdı insanda. New York'u asla yalnızca bir **kent** olarak tanımlayamazdınız. Ya size ait olurdu ya da onu benliğinizden uzaklaştırmaya çabalardınız. Ve başka hiçbir yerden de böylesine güzel görünmezdi New York.

Louise, «Hemen gir içeri,» deyince Maxi irkildi.

Donald Trump öyle başarılı ve hırslı bir emlakçıydı ki, düşmanları bile insanı etkilediğini itiraf ediyorlardı.

«Güzel kız, demek sen geldin. Derdin nedir?»

«Çok acele paraya ihtiyacım var.»

«En iyi ailelerde bile olağandır bu,» diyerek sırttı Donald.

«Evimi bu hafta satabilir misin?»

«Dur bir dakika, Maxi, bunu istediğinden emin misin?» Birdenbire ciddileşmişti. «Senin evin için elimde upuzun bir bekleme listesi var. Benimkinden sonra kentin en büyük daire-si sayılır. Elinden çıkarırsan, bir daha böylesini bulamazsın.» Maxi için gerçekten endişelenmişti. Kule'nin bazı daireleri sık

sık satışa çıkıyordu, ama bunlar genellikle yatırım amacıyla alınmış olanlardı. Evini deli gibi seven Maxi ise, başı gerçekten dertte olmadıkça satmayı düşünmezdi. Bu gerçeği gayet iyi biliyordu Donald Trump.

«Para bu hafta elime geçer mi?»

«Tam olarak ne kadar istiyorsun, Maxi? Belki başka bir yol bulabiliriz...»

«Kesin rakamı bilmiyorum, ama en az altı milyon gerekiyor, belki daha fazla.»

«Bu kadar çok ve bu kadar acele, haa?» Bir an düşünüp devam etti. «Hayır, başka bir yol olamaz. Senin adına iyi bir anlaşma yapmam biraz zaman alabilir. İstersen şimdi altı milyona bana satarsın, sonra eğer daha fazlaya satmayı başarırsam, farkı öderim. Hemen bir çek yazabilirim.»

«Nereyi imzalayacağım?» diye sordu Maxi.

«Umarım buna değer,» diyerek başını salladı Donald Trump ve çekmecedен bir çek defteri çıkardı.

«Kazanmasam bile denemeye değer, Donald. Allah kahretsin, kalemini ver bana. Bir de kâğıt mendil.»

25

Maxi bir keresinde, iki saat kadar dolaştıktan sonra kendini Louvre Müzesinin ikinci katında, dünyanın en uzun galerisinde buluvermişti. Bu süre içinde öyle çok tablo görmüştü ki, bir tabloya daha bakarsa, bir daha asla bir müzeye adım atamayacakmış duygusuna kapılmıştı. Gelgelelim çıkış kapısıyla arasında en az üç yüz elli metre vardı. Yorgun bacaklarının izin verdiği hızla upuzun koridoru geçerken başını yere eğmiş, bir tek yaldızlı çerçevenin bile görüş alanına girmesini önleyerek bu sorunu halletmişti.

Şimdi de aynı yöntemle evine - eski evine - girip, başını

kaldırmadan yatağının başucundaki telefona doğru yürüdü. Sotheby's müzayede salonunu aradı, tüm değerli eşyalarını en kısa zamanda satmak istediğini, liste çıkarmak üzere eve bir uzman göndermelerini bildirdi. Şimdi ne olacak, diye düşünmeye başladı almacı yerine bırakıp eski yatağının üstüne otururken. Herhalde on sekizinci yüzyıldan kalma oymalı ve yaldızlı karyola epey para ederdi. Acaba eski şiltesinin üstünde mi oturuyordu şu anda? Gerçi müzayedelerde karyolaların şilteleriyle birlikte satıldığını hiç görmemişti, ama kimbilir? Belki bilmemek daha iyiydi.

«Maxi? Neredesin?» diyen bir ses çalındı kulağına.

«Buradayım. Yatak odasında.» Benim odamda, demek gelmemişti içinden.

Angelica kapıda belirdi.

«Bugün bir anne kucakladın mı?» diye sordu Maxi kısık bir sesle.

«Senin kucaklanmaya değil, yoğun bakıma ihtiyacın var,» dedi Angelica çekinerek ona yaklaşırken. «Belki kan vermek bile gerekir. Çok fazla çalışıyorsun.»

«Yine de kucaklamayı dene,» dedi Maxi. Angelica güçlü kollarıyla sarılıp onu yerinden kaldırdı ve odanın içinde birkaç tur döndürüp, kollarını gevşetmeden yatağın üstüne bıraktı.

«Yararı oldu mu?» diye sordu dikkatle onu inceleyerek.

«Hem de nasıl. Teşekkürler, hayatım. Sana pek de iç açıcı olmayan bir haberim var.»

«Hastasın sen,» dedi kız yerinde doğrularak.

«Hayır, değilim. Kesinlikle hasta değilim. Sağlığım yerinde. Ama evi satmak zorunda kaldım. Artık burada oturamayız.»

«Hasta olmadığına yemin eder misin?»

«Ederim. İnanman için neyin üstüne yemin etmem gerek?»

«Benim üzerime.»

«Senin üzerine yemin ederim ki, ben sağlığı yerinde bir anneyim. Oldu mu?»

«Evet. Niçin evi satmak zorunda kaldın?» Rahatlamış gibiydi Angelica.

«Çok uzun ve karmaşık bir öykü, ama asıl amaç para bulmaktı.»

Annesinden şimdiye dek böyle bir söz duymadığı için, ne dediğini anlamaya çalışırken kızın yüzü buruştu.

«Bu parayla bir şey mi alacaksın?»

«Evet... ve hayır.»

«Anne,» dedi çok sabırlı bir sesle. «Ne kadar uzun olursa olsun, bana bu öyküyü anlatmalısın. Anlayabilecek kadar büyüdüm artık.»

Maxi'nin öyküsü bitip Angelica düşünceye dalınca odayı bir sessizlik kapladı.

«Anladığım kadarıyla, sen yapman gerekeni yapmışsın. Tıpkı gerçek yaşamda olduğu gibi. Aslında **gerçek** yaşam da bu ya zaten. Çok ilginç. Pek eğlenceli denemez, ama yine de fena değil. Bundan sonraki sorun, nerede oturacağımız? Ben Columbus Bulvarını yeğlerim, çünkü artık her türlü eğlence orada, ama senin istemeyeceğini biliyorum. Üstelik geçinecek paramız da yok, değil mi? Niçin kendimizi Toby'nin evine davet ettirmiyoruz? Hem bedava, hem de yemekleri harika. Toby oraya yerleşmemize çok sevinir. Ayrıca her gün okuldan sonra **B ard B**'ye gelirim ve yardım ederim. Paketleri taşıyım, postaneye giderim, grafik bölümünde çalışırım.»

«Grafik bölümüne **asla** yaklaşamazsın!»

«Ne var orada, yılan mı? Pekala, oraya gitmem. Başka bölümlerde yardım etmemin sakıncası yok, değil mi?»

«Hayır, yok.» Maxi uzanıp Donald Trump'ın ıslak mendilini aradı ve belli etmeden gözlerini kuruladı. Kâğıt mendil gibi bayağı nesneler taşımıyordu Trump.

«Ve son olarak şunu belirtmek isterim,» dedi Angelica ciddi bir tavırlı. «Sözlerimden belki hoşlanmayacaksın, ama Cutter bok yesin.»

Maxi çevresine bakınıp, niçin buranın pek tanıdık geldiğini çözmeye çalışıyordu. Toby onları sevinerek kabul etmişti, ama en üst kattaki iki küçük odaya sıkışmak zorunda kalmışlardı. Giriş katı yüzme havuzu ve mutfağa ayrılmıştı, ikinci kat tümüyle salon olarak kullanılıyor, üçüncü kat ise Toby'nin yaşadığı bölümlerden oluşuyordu. Maxi o kataki büyük yatak odasının kendisine ayrılacağını sanmıştı önce. Ne var ki, Toby'yle India'nın haftasonları beraber olduklarını öğrenince ümidi suya düşmüştü. Yatak odasının dolapları India'nın giysileri ve Tanrı yardımcımız olsun, çarşaflarıyla doluydu. Ürkek adımlarla bir yuva kurmaya ilerleyenlerle aynı katı paylaşmak, doğrusu Maxi'nin de işine gelmezdi. Eğer India'nın haftasonlarını New York'da geçirdiğini önceden bilseydi, kızının aklına uyup Toby'yi aramazdı. Ama aramıştı ve ağabeyi de derhal gelip yerleşmeleri için ısrar etmişti.

Yoksa kendimi onların bakıcısı filan gibi mi görüyorum, diye düşündü bir an. Yoo, olamaz. Ya yaz kampı? Evet, tamam. Sanki Angelica'yla birlikte evlerinden çıkmışlar, yabancı bir yerde kamp kurmuşlardı. Çevrenin tanıdık gelmesini, kızın birkaç oyuncağı, okul kitapları ve Maxi'nin duvarlara astığı resimler sağlamıştı. Dolaplar yeterince büyük olmadığından; giysileri metal çengellere asılmıştı. Evet, bir kamp yeriyle, bir moda desinatörünün tıkabasa dolu teşhir salonu karışımı bir yerdi burası.

Tanrıya şükür, daha bu olaylar yaşanmadan önce tüm ilkbahar ve yaz giysilerini almıştı. İlan almak için kandıracağı müstakbel müşterileriyle öğle yemeklerine giderken, eskisi gibi zengin, otoriter ve tümüyle sorunlardan uzak görünmesi gerekiyordu. Toptancıların reklam müdürleri, dergilerin moda editörlerine, arasına yeni giysilerinden getirirlerdi ve alışveriş sorunu böylelikle hallolurdu. Ama bu akşam fildişi rengi, çok pahalı bir kaşmir pantolon takım giydi Maxi. Rahatlamam gerekir, diye düşünüyordu. Kaşmir anne sütü kadar rahatlatıcıydı, üstelik de kolay bulunuyordu. Yağmurlu nisan günleri-

nin geçip havanın ısınması için hiç acele etmiyordu. Cutter'la yaptığı savaşı kazanana dek, st üste altı kat kaşmir giymeyi çok isterdi doğrusu.

Uslua alt kata inip Toby'nin yemek hazırlıklarıyla uğraştığı mutfağın kapısında durdu. «Buna fırın köftesi derler ve bir aş-başının özel sofrasında bunu yemek büyük bir ayrıcalıktır.» Toby bu kadar genç yaşta mı başlamıştı kendi kendine konuşmaya? Angelica babasıyla beraberdi, India da Hollywood'da olduğuna göre, iki kardeş baş başa yemek yiyeceklerdi. Çok garip. Maxi başını içeri uzattı. Oraya buraya atılmış deri giysiler Justin'in varlığını işaret ediyordu.

Maxi sevinçle kardeşinin boynuna sarıldı. Birkaç günden beri Monty'yle birlikte gelecek sayıların bütçesi üzerinde çalıştıkları için onu görememişti.

«Sürpriz yapmak istedim,» derken Toby'nin ağzı kulaklarındaydı.

«Başkaları da var mı?»

«Hayır, yalnızca çümüz. Galiba çocukluğumuzdan beri hiç baş başa yemek yemedik. Ben üniversiteye başlayınca sen evlendin ve daima yanımızda yabancılar bulundu. Genellikle de kocalarından biri. Bu akşam ortak konuları olan üç olgun insanın, çocukluk günlerine dönüşünü kutlayacağız.»

«Nasıl bir ortak konu?» diye sordu Maxi.

«Amberville yayıncılığın geleceği,» dedi Justin. «Yalnızca seni ilgilendirdiğini düşünmüyorsun, değil mi?»

«Elbette hayır.»

«Niçin yardım istemek için bize gelmedin, Altınbukle?» diye sordu Toby ciddi bir sesle. «Gidip evini ya da tüm sevdiğin eşyaları satmadan önce bize gelmeliydin.»

«Yapamazdım,» dedi Maxi. «Bu savaşa ben gönüllü katıldım .Ayrıca kazanırsam sizin hayal kırıklığına uğramayacağınızdan da emin değilim. Belki şirketin satılmasını ve payınızı cebe indirmeyi yeğlersiniz. Aslında bunu size önceden sormam gerekiyordu.»

«Sorman gerekiyordu, ama sormadın. İkimiz de bozulduk biraz. Bu yemek, bu nedenle düzenlendi,» dedi Toby taze domates ve fesleğen sosuyla ilgilenirken.

«Ben de bundan kuşkulanıyordum zaten. Demek annemin şirketi satmasına göz yumacaksınız. Sesimi kesip **B and B**'yi rafa kaldırmamı, gürültü çıkarmadan, her şey yolundaymış gibi davranmamı bekliyordunuz, öyle mi?»

«Maxi'nin gereğinden fazla tepki göstermeye eğilimi olduğunu fark ettin mi, Toby?» diye sordu Justin.

«Konuyu açtığına göre, Maxi'nin derdinin hiç düşünmeden sonuç çıkarmak olduğunu söyleyebilirim,» dedi Toby.

«Ya da teknede bir can simidi olup olmadığına bakmadan suya atlayıverdiğini söyleyebilirsin.»

«Pek öyle sayılmaz. Ama Maxi kendini General de Gaulle'le karıştırıyor. Biliyorsun, *l'état c'est moi*... ülke benim, demişti, Maxi ise. Amberville benim, diyor.»

«Bunu De Gaulle değil XIV. Louis söylemişti,» diye düzeltti Justin. «Gösterişe çok düşküncü, ama devrimden çok uzun bir süre önce yaşadığı için bağışlanabilirdi. Maxi'ye gelince, asla bağışlanamaz.»

«Hiç de komik değilsiniz,» dedi Maxi sıkıntıyla.

«Maxi'nin derdi, insanların ona borç vermek istediklerini bir türlü anlamaması.»

«Demek konu bu! Kesinlikle para için size gelmezdim. Herkesin sorunu kendine. Tek başıma verdiğim bir karar için sizden nasıl para isteyebilirim? Kendi başına yüzecek duruma gelene dek dergimi su üstüne tutmaya çalışmak yalnızca beni ilgilendiren bir sorun. Gereken parayı da ben sağlamak zorundayım.»

«Ben de **B and B**'de çalışıyorum. Söz hakkım yok mu?» diye sordu Justin.

«Bak Justin, dergi fotoğrafçılığından nefret ettiğini ve hatırım için yaptığını biliyorum. Bu yardım benim için yeterli, daha fazlasını isteyemem. Bir yere bağlanmanın sana neye

mâl olduğunun da farkındayım,» dedi Maxi sertçe. «Gelip bir de senden para istememi bekleme benden.»

«Ya ben? Ben senin büyüğünüm, Altınbukle. Bana gelmeyi deneyebilirdin.»

«Hadi Yarasa, sen dergilerle hiç ilgilenmedin. Beni kandıramazsın. Hayır Toby, bu dergi benim bebeğim. Sizlere yaslanmak haksızlık olurdu. Herhalde yaşamımda ilk kez, herhangi bir şeyi tek başıma yürütmek ve başarmak istediğimi anlayacak kadar duygulusunuzdur. Şimdiye dek yaşamımı hep boşa geçirdim ve pek bir şey başaramadım. Artık işler değişti.»

«Brovo, brovo,» dedi Justin sevecen, alaycı ve şaşkın bir bakışla.

«Maxi'nin asıl derdi karnının hep aç olması, açlıktan ölmesi,» diye sürdürdü sözlerini Maxi. «Ne kadar can sıkıcı bir kız. Hele karnı aç olunca deliye döner. Onun için beyler, burunuzu benim işime sokmayın! Geri çekilin, serseriler. Senin şu fazla abartılan ve herhalde şimdiye dek yanmış olan yemeğin nerede, Toby?»

«Belki de önerdikleri parayı alsaydın, daha iyi olurdu,» dedi Monty üçüncü kez inatla, Maxi'nin çekleri imzalamasını seyrederken. «Ya da hiç olmazsa kaç para vermeyi düşündüklerini sorabilirdin.»

Maxi başını salladı. Lily'nin şirketi tümüyle satmaya kararlı olduğunu ona söyleyemezdi. Bunu açıklamayınca, B and B'nin geleceğini, annesini kararından vazgeçirmek umuduna bağladığını da anlatamazdı. Gerçi çok küçük bir olasılıktı bu, ama başka hiçbir umudu kalmamıştı. Kendi davranışlarından kuşku duymaya başlarsa, her şeyi yitireceği apaçık ortadaydı. Konuyu değiştirdi.

«Monty, geçen ay dört milyon civarında satış yapmışız. Eğer bunu sürdürebilsek, altı aylık reklam anlaşmaları sona erince, yüksek ücretlerle tekrar yenileyebiliriz, değil mi?»

«Tabii, eğer ilan veren şirketlerin hepsi tasarladığın zam-
ları kabul ederse. Buna bel bağlamak doğru olmaz. Ne de ol-
sa dergiyi alan dört milyon kadını tanımıyorsun, yaş ortala-
malarını, gelir düzeylerini bilmiyorsun. Buna istatistik derler,
Maxi. İlan anlaşmalarının yenilendiğini varsaysak bile, gün işi-
ğini ancak yedinci sayıda görmeye başlayacaksın. Şimdilik der-
giyi bir dolar elli sente satıyoruz, ama bize maliyeti iki dolar
beş sent, artı Barney Shore'un raf için ödedikleri. Doğrusu çok
başarılısın, her ay dört milyon kere elli beş sent zarar ediyor-
sun.»

«Ayda iki milyon iki yüz bin dolar eder,» derken Maxi'nin
kaşları öylesine kalkmıştı ki, karmakarışık kâküllerinin altında
yok olmuştu. «Aynı koşullarla üç sayı daha çıkaracağız. Yedi
milyondan fazla eder... ama yine de Savunma Bakanlığı kadar
zararda değiliz. Umarım eşyalarımın müzayedesi iyi gider.»

«Sakın tirajı artırmaya çalışma,» diye uyardı Monty. «Ba-
şarı ölüme götürür.»

«Endişelenme, bu kadarını anlıyorum. Acaba maliyeti sa-
tış fiyatından yüksek olan tek ürün bu mu dünya yüzünde?»

«Filmlerden söz edildiğini duydun mu?» diye sordu Monty
üzgün bir sesle. «Ya da tiyatrodan? Ya da operadan, baleden,
konserlerden? Tutulmayan televizyon programlarından?»

«Yani biz de şov işindeyiz demek,» diye toparladı lafı Maxi.
«İyi bildin.»

«Paran olsaydı, şov işine girer miydin?»

«Hayır,» diye homurdandı Monty. «Şov işi pisliktir.»

«Eğer biraz neşelenmezsen, seni gıdıklarım,» diye tehdit
etti Maxi. Monty gülücük yerine geçecek bir şekilde oynattı
dudaklarını.

«Kâğıt, baskı ve dağıtım giderlerinin artmaması için dua
etmeliyiz,» dedi Maxi düşünceli düşünceli.

«Ve Barney Shore'un düşüp ölmemesi için,» diye ekledi
Monty umutlu bir sesle.

«Umarım benden daha hızlı koşarsın, şom ağızlı!» diye bağıarak adamın üzerine doğru atıldı Maxi. «İşte geliyorum.»

«Doğrusunu istersen, Maxi, senin çıldırdığını, keçileri kaçırdığını düşünüyorum,» dedi India bir hafta kalmak için yanında getirdiği dokuz bavulu açarken. «Eğer biri şirketimi almak istiyorsa ve satarsam gelirim eskisine göre artacaksa, hiç düşünmeden kabul ederim. UBC bu öneriyi babana yapsaydı, o bile kabul ederdi belki.»

«Babam öldüğü zaman altmış bir yaşındaydı. Şirketi satıp emekliye ayrılmayacağından kesinlikle eminim. Yaşamının sonuna dek ne yapacaktı? Dergileri için yaşardı o. Şirket onun tüm hayatıydı. Bunu anlamıyor musun?»

«Yani kendini onun yerine mi koymak istiyorsun?»

«Ancak senin gibi biri, bu duyguyu böylesine basite indirgeyebilir. Anladığım kadarıyla, konuyu Doktor Florence Florsheim'la da tartışmışsın.»

«Elbette. Gerçi senin hakkında konuşmamaya dikkat ediyorum, ama Toby'yle tanıştığımdan beri bu iş çok zor olmaya başladı.»

«O iyi kadın ne'ler söyledi?»

«Senin belki de yüz milyon doları istemediğini söyledi.»

«Demek artık fikir yürütmeye de başladı.»

«Başkaları hakkında evet. Ne de olsa o da insan. Yalnızca benim hakkımda fikir yürütmüyor. Sonuca benim varmamı bekliyor.»

«Onun haklı olduğunu bilmek seni şaşırtır mı, India? Yüz milyon doları istemiyorum.»

«Niçin?»

«Sinema yıldızı olduğundan beri, ünlü ve güzel bir kadın olmanın kötü yanlarından şikâyet eder durursun. Bu sorununu anlayacak kaç kadın tanıyor sun? Bazen kromozomlarının garip bir birleşimle, seni neredeyse anormal bir yaratık haline getir-

diğini bile söylüyorsun. Elmacık kemiklerinin biçimi yönünden yabancıların senin hakkında düşler kurduğunu; saçının rengi, gözlerinin iriliği, burnunun düzgünlüğü yüzünden, milyonlarca insanın olanaksız düşlerini omuzlarında taşımak zorunda kaldığını anlatıyorsun. Benim gibi eski bir dostun, Toby gibi bir körün ve doktorun dışında kimsenin, 'gerçek sen'i tanımadığını iddia ediyorsun. Güzelliğinin insanları ürküttüğünü ileri sürüyorsun. Akıllarından geçenleri bildiğin için utanıyor, onlarla dostluk kuramıyorsun. Seni kıskandıkları için kadınlarla sohbet edemiyorsun. Hatta olağanüstü güzelliğin yüzünden, birtakım ruh hastalarını bile peşine takıyorsun. Hâlâ o adam mektup yazıp telefon ediyor mu?»

«Ne yazık ki evet. Sakın Toby'nin yanında söyleme. 'Hayranım' bugün de aradı. Gitgide çıldırıyor galiba. Her neyse, ondan söz etmeyelim. Bu çılgın, sapık tiplerin parayla ne ilgisi var?»

«Para da hayallere sürükler insanı. Bir zamanlar sen daha akıllıydın, India. Özel bir şirket satıldığı zaman, haber ekonomi sayfalarından diğer sayfalara da atlar ve tüm ayrıntıları herkes öğrenir. Beni bir daha normal bir insan gibi görmez kimse. Servetleri dergileri konu olan korkunç zengin kadınlardan birine dönerim ve normal bir yaşam sürme umudum yok olur. Bugün bile durumum iyi sayılmaz. Yeni tanıştığım kişilerin gözbebeklerinin büyüdüğünü görüyorum. Sanki ışık saçıyormuşum ya da başımda hâle varmış gibi. Konuşmak yerine susmayı, benim söylediğim en beylik sözleri bile dinlemeyi yeğliyorlar. Zenginlik gerçi çok iyi bir şey, ama duvar gibi insanlarla arama giriyor,» diyerek içini çekti Maxî.

«Bazen büroda kendimi herkesle bir görüyorum ve çok mutlu oluyorum. Bir Amberville olmak bile zenginliğin simgesi âdetâ. Kimse paramın miktarını bilmiyor, ama öğrenmek için çıldırıyorlar. Satış açıklandığı zaman benden çok Angelica için kötü olacak. Ben hiç olmazsa kim olduğumu biliyorum, dostumu düşmanımı tanıyorum, ama Angelica tüm yaşamını sahne ışıkları altında geçirmek zorunda kalacak. Şimdilik normal bir çocuk gibi büyüyor.»

«Normal olabilir, ama küçük bir çocuk diyemezsin. Daha bu sabah gördüm onu,» dedi India.

«Daha on iki buçuk yaşında,» diye savundu Maxi.

«On üçe yaklaşıyor, dikkatli olmalısın! Hormonları fazla çalışıyor. Hem çok zengin, hem de inanılmaz derecede güzel bir kız olacak. Rocco'ya çok benziyor. Sen otuzuna yaklaştığın halde hâlâ güzel sayılırsın Maxi,» dedi India dikkatle arkadaşını inceleyerek. «Ama Angelica'yla kıyaslanamazsın. Seni kırmak, üzmemek istemem.»

«Üzülmedim tabii. Ne de olsa, çok yakışıklı olduğu için evlenmiştim Rocco'yla.»

«Eğer doğru anımsıyorsam, başka bir neden daha vardı.»

«Eski dostların en kötü yanı ,unutmak inceliğini göstermeleridir. Rocco hep zavallı bir adamdı, ama yaşlandıkça daha da kötü oluyor. O kadar çok kusuru var ki, en kötüsü seçmek oldukça zor, ama sanırım nankörlük diyebiliriz. Bir keresinde nezlesini tedavi ettim, ama telefon açıp teşekkür bile etmedi.»

«Nezle tedavi etmeyi biliyor musun? Bu çok değerli olabilir, çünkü tıp adamları yıllardır bir çare arayıp duruyorlardı,» dedi India kuşku dolu bir sesle.

«Bazı nezleleri. Ayrıca Justin için yaptıklarından dolayı neredeyse ona kucak dolusu armağanlar verecektim, ama tam o anda param suyunu çekti. Belki de vermediğim iyi oldu, o iğrenç herife değmez.»

«Ben Rocco'dan hep hoşlanmışımdır,» dedi India. «Eminim, hâlâ bakmaya doyulmayacak gibidir.»

«Bazıları böyle düşünebilir, ama bence güzellik bir gün biter. Hiçbir güzel sonsuza dek aynı kalmaz. Sen bile,» dedi Maxi acıyarak.

«Söyle bana Maxi, seks yaşamın ne halde?» diye sordu India turkuvaz mavisi gözlerinde meraklı bakışlarla. «Bir garipliğin var. Sende biraz aşırı duygusallık, biraz tedirginlik seziyorum. Seni tanıdığım kadarıyla, yeni bir erkek olmalı yaşamında.»

«Hah! Sekse kimin vakti var? Bu konuyu unuttum bile. İnşa-

nın işleri benimki kadar yoğun olunca, seks açlığı yok olup gidiyor ve hiç aramıyorsun bile.»

«Buna libido eksikliği denir. Bir bakıma başını derde sokmaktan da korur seni. Anımsıyorsan, bir daha evlenmeyeceğine yemin etmiştin.»

«Kiminle evlenebilirim ki? Ya da niçin evleneyim? ‘Hem erkek oldum, hem kadın oldum, ama sanırım bunlardan daha iyi bir şey olması gerekir,’ diyen kimdi? Ben de evlilik konusunda aynı şeyleri düşünüyorum.»

«Karıştırdın yine. ‘Bir erkeğim oldu, bir kadını oldum, ama sanırım bunlardan daha iyi bir şey olmalı,’ diyen Tallulah Bankhead değil miydi?»

«Aman boşver. Ne demek istediğimi anladın.»

«Doğrusu hayır. Şu anda evlilik kadar istediğim başka bir şey yok,» dedi India özlemle.

«Denemediğin için istemen doğaldır. Ayrıca Toby, benim kocalarımdan yüz kat daha iyidir. Tabii eğer onu evlenmeye ikna edebilirsen.»

«Onunla evlenince seninle yakın akraba olacağız. Senin karamsar dünya görüşüne ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Neşelen biraz. Eğer **B and B** batağa girerse, komik bir biçimde zengin olacaksın. İstersen tüm parayı hayır kurumlarına verebilirsin. Kendi mezhebini kurabilirsin. Hatta Getty’yi satın alabilirsin. Yok, o kadar paran olacağını sanmam. Ama istersen bir film stüdyosu alabilir ve düşündüğünden daha çabuk paranın tümünü yitirebilirsin.»

«Niçin bir roman yazıp adını **İstenmeyen Öğütler** koymuyorsun? Belki **Ben Pencereleleri de Yıkam** daha iyi olur,» diyerek India’nın ünlü burnunu okşadı Maxi. «Düşüncelerin ve yorumların çok hoşuma gidiyor, ama gördüğün gibi, ben zaten şov işine el atmış durumdayım.»

Rocco'nun ortakları Man Ray Lefkowitz'le Ray Kelly, Perigord Park'da tirsi balığı yumurtası yerken, yan masada oturan Maxi'nin Seagram'ın reklam müdürünü baştan çıkarmasını seyrediyorlardı. Genç kadının sesi her erkeğin belkemiğini titretecek kadar cilveli, ama işle baştan çıkarma arasındaki sınırı aşmayacak kadar da ciddiye.

«şimd kamuoyu araştırmalarıyla ilgileniyoruz, George,» di-yordu Maxi. «Bunu ilk öğrenen sensin. Tabii bulguları toplamak epey zaman aldı. Dört milyon kadın okurumuzun çoğunluğunu çalışan kadınlar oluşturuyor ve yaşları on dokuzla kırk dört arasında. Ortalama olarak yılda yirmi altı bin dolardan fazla kazanıyorlar, ki bu da tüm Amerikalı kadınların kazancının yüzde yirmi ikisi eder. Bu kadın okurlar kendilerini daha iyi hissetmelerini sağladığı için **B and B**'yi alıyorlar, bunu zaten biliyorsun. Ama okurlarımızın yüzde yetmişinin, **B and B** okurken bir kadeh içmekten hoşlandıklarını biliyor muydun? Belki işten dönmüş dinleniyorlar, belki erkeklerinin dönüşünü bekliyorlar, belki de yemek hazırlıyorlar, ayrıntılı rakamlar henüz yok elimizde, ama sonuçları bekliyoruz. Rejime başlayıp alkol kestiğiniz zaman okunacak bir dergi değil **B and B**. Bizim okurumuz kendisini şımartmaktan korkmuyor. Kutlamalara bayılıyor, kutlanacak bir şey yoksa bile yaratıyor.»

«Bu okurun alkolik olmadığından emin misin, Maxi?» diye sordu George. Salondaki en güzel bacaklara ,en güzel göğüsleri ortaya çıkaran en iyi duruşa, en harika vatkalara ve en nefis sa kesimine sahip olduğunu bilen birinin kendinden emin tavrıyla, hafifçe ,ona döndü Maxi.

«Bu kadar yakışıklı bir erkek için harika bir mizah anlayışın var.» övgüsünü aıklaırken sesine karışan şeytanca alaycılık yüzünden, George onun aslında ne demek istediğini uzun süre düşünecekti. «Bir sürü yakışıklı erkek bundan yoksundur. Kendilerini çok ciddiye alırlar.»

«Ne demek istediğini anlıyorum,» dedi adam beynini son hızla çalışmaya zorlarken. Maxi nereye varmak istiyordu acaba?

«İlginç araştırmalar. Çok ilginç. Dört milyon kadın ellerinde birer kadeh içkiyle **B and B** okuyor.»

«Ama George, ben öyle bir şey demedim ki. Dört milyon okurumun yalnızca yüzde yetmişi **B and B** okurken içki içiyor. Diğerleri başka şeyler yapıyor. **Sonra** içiyorlar. Bu nedenle gelecek yılın arka kapaklarını tümüyle satın almak isteyen bir sürü içki şirketi var.»

Yanda masadaki iki erkek bilinçli bir boşluk ifadesiyle birbirlerinin yüzlerine baktılar.

«Kelly, bunu başaramaz,» diye fısıldadı Lefkowitz. «George yutmaz bu numarayı. Bu kadar açık bir yalanı kimse yemez.»

«Bahse girer misin?» diye tısladı Kelly.

«Hayır, ama Tanrı aşkına şuna bir bak. Nefis!»

«George'un derdi mi? Nasıl olsa kendi parasını harcamıyor,» dedi Kelly gülerek.

«Kamuoyu araştırmalarını nereden buluyor dersin?»

«**Pravda** mı?» diye sordu Kelly.

«Onlar daha kesin rakamlar verir. Dinle bak, şu kıza bir iyilik yapalım,» dedi Lefkowitz. «Son zamanlarda Rocco hiç de yaratıcı değil. Maxi'nin dergisi çıktığından beri iki müşteri yitirdik. Her biri yılda yirmi beş milyonluk iş getiriyordu. Rocco'yu tedirgin eden bir şey olduğunu sanıyorum. Bunun **B and B**'nin başarısıyla ilgili olduğunu öğrenirsem hiç şaşmam. Eski karının çalışmaya başlamasının ne demek olduğunu bilirsin.»

«Anlat bana,» dedi Kelly. Sonra da, «Yoo anlatma, biliyorum,» diye düzeltti.

«Maxi'ye iyi davranalım.»

«Ama Rocco ona ayrıcalıklı davranmamamızı istemişti.»

«İyi davranalım dedim yalnızca,» diye belirtti Man Ray Lefkowitz. «Aşırıya kaçacak değiliz.»

Hesabı ödeyip kalktılar ve kapıya doğru yönelirken Maxi'nin masasına geldiler.

«Bayan Amberville, sizi görmemiştim,» dedi Kelly. «Ooo, merhaba George. Nasıl bu kadar şanslı olabiliyorsun? İlan say-

fası almak için ötekileri atlatmaya mı çalışıyorsun? Yaramaz çocuk... ama seni suçlamıyorum. Umarım yemeğin parası sende çıkıyordur. Bayan Amberville, **B and B**'de aldığımız sayfalar-
dan ne kadar mutlu olduğumuzu bir kez daha belirtmek isterim. Yaptığımız en güzel anlaşmaydı.»

«Bir dakika Kelly,» diye atıldı Lefkowitz. Kötü adam rolüne itildiğinin farkındaydı. «Yalnızca bir dakika. Galiba **B and B** bize borçlu. Daha ilk sayı piyasaya çıkmadan sayfaları almıştık biz. Yeni bir dergiye gösterdiğimiz güvenin belirtisiydi bu. Sanırım yeni fiyatlarda bize biraz indirim yaparlar. Şu ya da bu biçimde bir ayrıcalığımız olması gerekir. Ne de olsa, Bayan Amberville aileden sayılır.»

«Aman çocuklar, biraz sakin olun,» dedi Maxi tatlı bir sesle. «Aradaki farklı bir defalık sizinle paylaşırım... Ama Rocco'ya söyleyin, bu kez derginin sayfalarını bedava dağıtmam olanak yok. Kesinlikle yok. Sanırım bana saldırmanızı o söyledi size.»

«Tam olarak böyle demedi,» dedi Kelly utanarak.

«Hayır, Rocco sizden daima saygıyla söz eder. Sayfaları satışa çıkardığınız zaman, bu fırsatı kaçırmamanızı söyledi, ama sırf eski günlerin anısına... bile olsa bedavaya yanaşmayacağını da ekledi,» diye bitirdi Lefkowitz.

«Geçen yılların karları nerede?» diye sordu Maxi.

«Masamıza katılacak mısınız, yoksa orada durmayı mı yeğlersiniz?» dedi George sıkıntıyla. «Burada bir iş görüşmesi yapıyorum. Daha sonra görüşürüz, ha?»

«Umarım müzayede yakında gerçekleşir,» dedi Monty, çekleri imzalayan Maxi'ye bakarak. «Yarın olsa fena olmazdı, ama bugün daha iyi olurdu.»

«Pek yarı sayılmaz,» dedi Maxi. «Ben telefonu açarken her şeyin çok kolay olacağını sanmıştım, ama hayır. Sotheby'dekilerin dediğine göre, takılarımı ancak sonbaharda satabilirlermiş; mevsim geçmiş ve yeterince zengin insan kalmamış kent-

te. Bunun gibi bir sürü sudan sebep... Doğrusu benim koleksiyonlarım da çok çeşitli. Tablolar, büyük tablo müzayedesini beklemek zorunda. Kutular, eğer önemli bir kutu satışına katılmazsa para etmezmiş. Can sıkıcı, senin anlayacağın. Haziran ayında satabilecekleri tek şey mobilyalarım. Müzayede düzenlemek de bir sanat galiba, işi aceleye getirmeme izin vermiyorlar. Anlaşılan özel bir satış düzenlemelerini gerektirecek kadar çok eşyam yok. Eğer düşüp ölürsem, tabii her şeyin fiyatı biraz artar,» diyerek omuzlarını silkti Maxi, önemsiz bir sorundu bu.

«Haziran mı? O zamana kadar eline para geçmeyecek mi?»

«Dediğimi duydun. Ayrıca Sotheby's komisyonunu aldıktan sonra ne kadar kalacağını Tanrı bilir. En değerli malım evimdi ve Donald ancak altı milyona satabildi. Doların fazla değer kazanmasıyla ilgili bir olay. Trump Kulesinin yarısından fazlası yabancıların elinde ve geçen ay hiçbir dolar harcamak istemiyordu. İstiyorsan git ekonomiyle ilgilen, ama bence vakit kaybı yalnızca.»

«Zararımız epey büyüdü, Maxi.»

«İlan verenlerin yüzde seksen beşi, belki de daha fazlası anlaşmalarını yeniledi, tabii yeni fiyatlarla.»

«Ama bu anlaşmaların bir bölümü ancak temmuzda başlayacak, diğerleriyse ağustos ya da eylülde.»

«Reklam sayfalarımızı teminat gösterip, niçin bir bankadan kredi almıyoruz? Bize reklam verenlerin hepsi önemli şirketler. Paraları sağlamdır. Hayır Monty, bunu yapamayacağımı söyleme sakın. Biliyorum... denedim bile.»

«Param olsaydı sana borç verirdim, ama ben banka değilim. Keşke olsaydım,» dedi Monty sanki bir an sonra ölecekmiş gibi. «Acaba dergi çalışanlarının maaşlarını düşürsek nasıl olur?»

«Boğaz tokluğuna çalışsalar bile yararı yok. Onların maaşları tüm masrafların içinde ancak birkaç damla eder. Üstelik maaşları düşürdüğümüz Madison Bulvarına yayılırsa, herkes başımızın dertte olduğunu anlar ve ilan anlaşmalarını iptal eder. Hayır, hiçbir şeyi değiştirmeyeceğiz. Ne bedava öğle yemeklerin-

den, ne fotoğrafların kalitesinden ne de ünlü yazarlara ödediklerimizden vazgeçeceğiz. Bunu yapmak sonumuz olur. Ya şerefimizle batırız ya da şerefimizle ilerleriz.»

Maxi son çeki de cesur bir hareketle imzaladı ve öylesine cesaret verici bir gülüşle yüzüne baktı ki, Monty pencereden atlamaktan vazgeçti. Mayıs güneşinin ışıkları parlak siyah saçlarında su damlacıkları gibi parlıyordu. Elinde sadece bir milyon olmasına karşın, çok gerekmedikçe durumunun güçlüğünü Monty'ye belli etmeyecekti Maxi. **B and B**'nin satan her sayısı, kadınların daima pusuda bekleyen suçluluk ve endişe duygularından uzak bir dergiye ne kadar gereksindiğini düşünmekte haklı olduğunun açık bir kanıtıydı. «İtiraf et Monty, bıçak sırtında do-laşmaktan az da olsa zevk alıyorsun, değil mi?» Gözleri öylesine yeşildi ki, adam irkildi.

«Neyin bıçak sırtı?» diye sorarken neredeyse gülümsüyordu.

«İflasın.»

Maxi bir hafta sonra, haziranın ilk günlerinde birinde Toby'nin mutfağında, bir gece önceden kalmış yemeklerin başındaydı. Hava güzel olduğu için herkes gezmeye gitmişti. Çok yorgun olmasına karşın, yalnız kaldığına sevinmemişti Maxi. İş saatleri içinde kendini güvenilir bir lider gibi göstermeyi başarıyordu, ama sonra karşısında bir tek kişi bile bulamayınca endişeye kapılıyordu. Cutter'la savaşa başladığından beri ilk kez komik derecede Don Kişot'vâri bir durumda hissediyordu kendini. Manevi baskı uygulamak için adamın bürosuna gittiği zaman, savaşın bu boyutlara erişeceğini hiç tahmin etmemişti ve bir bilinmeyene atıldığı hiç aklına gelmemişti. Mirasının koruyucusu olarak Lily'yi seçen babasıydı. Kontrolü tümüyle ona bırakmıştı. Acaba Lily'nin bütün isteklerinin yerine getirilmesini arzu eder miydi? Bu istekler Amberville Yayıncılığın yok edilmesi demek olsa bile? Dergileri ayakta tutmak için her şeyin yapılması ge-

rektiğine, ailenin içinde yalnızca kendi mi inanıyordu? Niçin Zachary Amberville'in kesin emirlerini almış gibi davranmak zorunda hissediyordu kendini? Evet, erkek kardeşlerinden her zaman daha yakındı babasına. Bu dünyada Maxi'ye inanan, onu savunan tek kişi babası olmuştu. Ama acaba bütün bunlar babasının gerçek isteklerinin ne olduğunu açıklamaya yeter miydi?

Endişelerinin bir bölümünü paylaşabileceği tek kişi Pavka'ydı ve daha o gün öğle yemeğini beraber yemişlerdi. Maxi haftada en az bir kez onunla buluşup, Amberville Yayıncılığın diğer dergilerinde neler olup bittiğini öğrenmeyi kendine iş edinmişti. Pavka'nın anlattıkları, işin gitgide kötülediğini gösteriyordu. Cutter'ın emirlerinden sonra, olanca kurnazlığı ve dikkatle istenileni yerine getirmeye çalışırken, planlarının dörtte üçü Lewis Oxford tarafından engellenmiş ve dergileri eski düzeylerinde tutmak için harcadığı çaba sürekli olarak baltalanmıştı. Yalnızca istifa etmemek için Maxi'ye verdiği söz Pavka'yı kontrolünden çıkmış bir işde çalışmaya zorluyordu. Yaşlı adamın yolun sonuna geldiğini anlayan Maxi ise ,suçluluk duygusuyla kıvranıyor, onun neler çektiğini hissedebiliyordu. Ama onları güdüleyen, kişisel çıkar değildi. Bütün bunları Zachary Amberville için, daha doğrusu onun anısı için yapıyorlardı.

Yine de, daha fazla süremez, diye düşündü Maxi. Şirket UBC'ye satılacaksa, bilanço çıktıktan sonra, haziran sonunda satılacaktı. Ne olursa olsun, bu çatışma ancak bir ay daha sürecekti. Haziran sonunda belki de baskıya girmek için parası kalmayacaktı. Ertesi hafta yapılacak olan mobilya müzayedesine bağlıydı her şey. Eğer müzayede istediği gibi giderse, bir tek sayı daha basacak para kalacaktı elinde ve durumu tekrar gözden geçirmesi için Lily'yle konuşabilecekti.

O gün öğleden sonra takılarını ve değerli kutularını Sotheby's'den alıp kendi eliyle satmayı kararlaştırdı Maxi. Sata-mazsa rehin vermeye hazırdı, ama bunların nasıl rehine konduğu hakkında hiç fikri yoktu. Keşke bunca güzel oyuncak yerine, taşınmaz mallara yatırmış olsaydı parasını. Keşke sahte inciler

takmış olsaydı. Piyasa değeri bilinmeyen eski masalar yerine, keşke tahviller almış olsaydı. Hatta donmaya razı olup, Kirkgor-don Şatosuna merkezi ısıtma sistemi yaptırmasaydı. Tıpkı öykü-deki sincap gibi fındıkları biriktirse, korkusuz çekirge gibi davranmasaydı. Keşke... keşke... Keşke kendim gibi davranma-saydım, diye düşündü öfkeyle. Artık çok geç olmuştu. Kapının zili çaldı ve yararsız düşüncelerini yarıda kesti.

«Justin! Ne kadar güzel! Sana beş cins ezme sunabilirim. Daha hiçbirinin adı yok, hepsini Toby yarattı. Daha yemeğe baş-lamadım. Hadi gel, masaya bir tabak daha koyabilirim.»

Ardından mutfağa giren Justin, ikram ettiği şarabı aldı.
«Cepheden ne haberler var?»

«Artık esir kabul etmiyoruz.»

«Ben de duydum. Bu sözler dolaşıyor ortalıkta.»

«Ne diyorlar?» diye sordu Maxi kaşlarını çatarak.

«UBC'den çıktığını sandığım satış söylentilerinden, öfkeli yadsımalara kadar her şey var. Aklına gelen her şey söyleniyor. Bak, sakın batan gemiyi terk ettiğimi düşünme, ama buradan uzaklaşmak zorundayım. New York bana cehennem gibi geli-yor. Bu güzel havada beton yığınlarına dayanamıyorum artık. Gitmek istediğim binlerce yer var. Daha iyi yerler. Muson yağ-murları başlamadan yola çıkacağım. Gershwin'in ezgilerini ben de severim, ama hazıranda New York'dan **nefret ediyorum**, ha-yatım.» Şakacı bir sesle konuşmaya çabalıyordu, ama yüz ifa-desi acıydı.

«Duygularını anlıyorum. Ve artık er ya da geç geri dönece-ğini biliyorum hiç değilse.»

«Doğum gününde burada olmayacağım.»

«Ne fark eder? Hep doğum günlerimini kaçırırsın zaten. Ama duygularımı incitmiş değilsin. Ha... otuzuma basacağım için endişelisin, bundan sonra inişe geçeceğimi filan sanıyor-sun, öyle değil mi? Ah Justin, otuz yaşın ne önemi var? Ya da kırkın? Betty Friedan'ı görmüyor musun?»

«Gloria Steinem,» diye düzeltti Justin.

«Önemli olmadığını görüyorsun, değil mi? Ayrıca artık düşünecek başka konularım da var.»

«Her neyse, şehvet dolu, çılgın yirmili yıllarını geride bıraktığın için sana armağanımı şimdiden vermek istiyorum,» dedi Justin ve cebinden bir kâğıt çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Maxi elini uzattı. «Ne zamandan beri ablana çek veriyorsun?»

«Ablam büyüdüğünden beri,» diye yanıtladı Justin. «Bunu ne yapması gerektiğini öğrendiğinden beri.» Çeki alıp usulca boş tabağına bıraktı. Maxi rakama baktı. Yeni sattığı ilan sayfalarının parası gelinceye dek **B and B**'yi rahatça yayınlamaya yetecekti.

«Senden borç almayacağımı söylememiş miydim? Almayacağım kesinlikle,» diye anımsattı ve çeki ona doğru itti. «Bu işi kendi başıma çözmek istiyorum.»

«Bu kadar gururlu olma, Maxi. Toby, sen ve ben çok gururluyuz, herhalde annemizin etkisi olmalı. Sorarım sana, geleceğine inandığı bir dergi zora düşseydi, babam onu kurtarmak için hırsızlığın dışında her yolu denemez miydi? Gururuna kapılma, Maxi. Ayrıca bu borç değil, bir armağan. Armağanlar geri çevrilmez. 'Teşekkür ederim, Justin, 'demekten başka yapacağın bir şey yok.»

«Ama niçin? Bir türlü anlayamıyorum.»

«Çünkü bu savaşa ancak bu şekilde katılabilirim. Hepimiz bu işde varız; biz bir aileyiz ve ailemizin adına sürdürüyoruz bu savaşı. Buna ben de katılmalıyım! Zachary Amberville benim de babamdı. Onu seven yalnızca sen değildin. Eğer kazanamazsan, elimden geleni yapmamış olmakla suçlamam kendimi hiç değilse. **Bırak, yardım edeyim!** Bu hepimiz için Maxi, lütfen kabul et.» Kardeşinin her zaman alaycı, sert ve anlaşılmaz olan yüzünde, bunca duygunun kaynaştığını ilk kez görüyordu Maxi.

Bir kuyruklyıldızın yaklaşmasını izler gibi, ümit ve heyecanla çeki kaptı.

«Çok teşekkür ederim, sevgili Justin! Hazır cömertliğin üstüneyken, aybaşına kadar bana on dolar borç verir misin?»

«Cutter, gerçekten Kanada'ya bensiz gidemez misin?» diye sordu Lily. «Tanıştığınızdan beri Gerry ve Leonard Wilder'la en az üç kez yemek yedik. Büyük bir iş anlaşması yapılacağını biliyorum, ama bu kadar yakınlık yetmez mi? Bu yolculukta benim de bulunmam niçin gerekli?»

«Gerry'den hoşlandığını sanmıştım.»

«Hoşlanıyorum, rahatça dostluk kurulacak bir kadın, ama şirketin sahip olduğu kereste ormanlarına yapılacak gezinin, kötü anılarımı canlandıracığını anlamıyor musun?»

Cutter'ın her zamanki sevimli yüz ifadesinin altında, bir değişiklik, bir kararlılık yatar gibiydi.

«Sevgilim, son dakikada fikir değiştirmekle bencillik etmiyor musun? Zachary'nin Kanada'da çıkmış olması, orayı görmeyi engellememeli. Daha önce hiç gitmemiştin ki. Bunca yıldır onunla paylaştığın evde oturmak sana acı gelmiyor da, bu gezi niçin farklı olsun? Haftalar öncesinden planladığımı biliyorsun. Leonard'la ben ormanda inceleme yaparken, Gerry de seninle arkadaşlık etmeyi tasarlamıştı.»

«Ah, yeterince uzadı bu iş,» diye sızlandı Lily.

«Bu haftasonu, hiçbir New York ziyafetinin başaramayacağı bir biçimde onlarla olan ilişkimizi sağlamlaştıracaktır,» diye açıkladı Cutter, «iki hafta sonra UBC'yle oturup iş konuşma vakti gelince, Leonard'la dostluğumun büyük yararı olacaktır. Belki o bunu fark etmeyecek, belki kabul de etmeyecek, ama gerçek bu. Her şey sana bağlı. Küçük grubumuzun yıldızı sensin. Amberville'in sahibi sensin. Ben yalnızca senin adına konuşabilirim. Biraz mantıklı ol, sevgilim. Bu oyunda senin rolün çok önemli. Unutma, imzalar atılınca dek, anlaşma olmuş sayılmaz.»

Lily içini çekti. Şu satışın yapıp bitmiş olmasını çok istiyordu. Şirketin sahibi olarak ortalıkta dolaşmaktan yorulmuştu. Sürekli olarak kendini kontrol etmekten, Cutter'ın onu yerleştirdiği sahnenin tam ortasında durmaktan bıkmıştı. Gerry Wilder'ın kendisinden çekindiğinin de farkındaydı. Tıpkı diğer balerinlerin, başbalerinden çekinmeleri gibi. Yine de Lily, bir zamanlar çılgınlar gibi peşinde koştuğu bu role artık alışmıştı ve Cutter bu gezi konusunda böylesine ısrarlı davrandığına göre, rolünü sürdürmek zorundaydı.

«Pekala, geleceğim. Kalın bir manto almam gerekir mi, yoksa birkaç kazak yeterli mi?»

«İstediğin her şeyi alabilirsin. UBC şirketinin jetiyle gideceğimize göre bagaj sorununuz yok.»

«İyi, buna sevindim. Gidip hizmetçiye neleri hazırlaması gerektiğini söyleyeyim.»

UBC jetinin içi, uçan bir toplantı salonunu andırmayacak bir biçimde döşenmişti. Kabinin her iki ucunda özel konuşmalar yapmak olasıydı. Cutter'la Leonard iş görüşmelerine daldıkları zaman iki kadın baş başa sohbet edebiliyorlardı.

«Binlerce dönümlük bu ormanı, ağabeyim ölümünden çok kısa bir süre önce almıştı,» diye anlatıyordu Cutter. «Amberville Yayıncılığın, kâğıt fabrikalarına olan bağımlılığından bir an önce kurtulması gerektiğine inanırdı. Sanırım bundan sonra bir matbaa ve belki de bir dağıtım şirketi alacaktı. UBC de bunları düşünmeli.»

«Teker teker,» dedi Leonard keyifle. «Düşünülecek noktalar deyince, aklıma **B and B** geldi. İlk görüştüğümüzde yalnızca rayına oturmuş dergilerden söz etmiştik ve **B and B**'nin bir sayı daha çıkarabileceği aklıma gelmemişti. Ama o zamandan beri senin şu deneme yayının ilgimi çekiyor. Önce kazancı azaltacağını sandım, ama tirajını duyunca şaşırdım. Ama yüksek tirajına karşın, zararda olduğunu öğrendim. Ne karara varaca-

ğımı bilemiyorum. Ya bu dergiye para akıtmalıyız ya da kapatmalıyız. Bir önerin var mı, Cutter?»

«Leonard, belki bu soruların on katını kendime sorup duruyorum. Bu dergiyle bizzat ilgileniyorum ve inan, artık yolunu bulmak üzere. Ama jüri ben değilim. Her yeni projede olduğu gibi, dergiye şu günkü durumuna getirdim ve şimdi bekliyorum. Bizimkilerin olağanüstü bir çaba göstermelerine yarıyor ve şirket için iyi oluyor.»

«Yayıncılık Hayatındaki Kadınlar Derneğinin yemeğinde Maxi'nin konuşmasını dinledim ve çok etkilendim. Bizim anlaşmamıza bu kız da dahil mi?»

«Maxi olağanüstüdür. Onunla ayrı bir anlaşma yapmak zorundasın, Leonard. Onun adına konuşamam... ama uzun süre bu işde kalacağına inanmıyorum. Yine de, kimbilir?»

«Onun neden olduğu zararlar bilançonu etkilemeyecek mi?»

«Sandığından daha az. Maxi'yi tümüyle kontrolümün altında tutuyorum. Sonuçları görünce çok şaşıracaksın. Amberville'in bilançosu beni tatmin etti, seni de sevindireceğini sanıyorum.»

«Zaten her şeyi rakamlar açıklıyor, değil mi?» Rahatça gerindi Leonard Wilder. «İşten uzaklaşmak çok iyi. Kanada'nın el değmemiş bölgelerini daha önce görmemiştim.»

«Önemli kişiler için sifonlu tuvaletlerimiz bile var.»

«Olacağını tahmin etmiştim.»

«Bizim çocuğumuz olmadı,» dedi Gerry Wilder, Lily'yle her sohbetinde yinelediği gibi. «Seni çok kıskanıyorum. Yalnızca üç çocuğun değil, bir de torunun var. Herhalde çok gururlanıyorsundur.»

«Evet ama, son günlerde bir şeyin farkına vardım. Çok iyi davrandıklarında kendime övünç payı çıkaramayacağıma göre, kötü davrandıklarında da kendimi suçlamamam gerekiyor. Bu sonuca varmak yıllarımı aldı. Onların hep kusursuz olma-

larını istedim; başka türlü olmaları benim kusursuz olmadığımı ortaya çıkaracaktı. Ama ne onlar kusursuz, ne ben. Yalnızca insanız biz.»

Gerry Wilder şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Lily özel yaşamından ve duygularından hiç söz etmezdi. Tüm New York'lu kadınların kendilerinden ayrı tuttukları, böylesine güzel ve iyi yetişmiş bu kadının kişiliğini biraz daha anlayabilmek için önüne çıkan fırsatı kaçırmadı.

«Çocuklarından birine diğerlerinden daha yakın hisseder misin kendini?»

Lily gülümsedi. Ancak çocuğu olmayan bir kadın böyle bir sorunun kolayca yanıtlanmasını bekleyebilirdi. En beylik ve tatmin edici yanıtı verdi. «Hepsi birbirinden farklıdır ve hepsini aynı derecede severim.»

«İnsanın bir kızının olması harika bir şey,» dedi Gerry öylelikle.

«Doğrusunu istersen, Maxi konusunda eskisine göre daha iyimserim artık,» dedi Lily ve söylediklerine kendi bile şaşırdı.

«İyimser mi?» Gerry Wilder ne diyeceğini bilemedi.

Lily hiç düşünmeden söylediği sözlerle gülüyordu şimdi. «Bildiğin gibi üç kez evlendi. Bir anne için oldukça endişe verici bir durum. Artık kararını vermiş gibi görünüyor. Mutlu bir bekâr.»

«Ah evet, Leonard, beni Yayıncılık Hayatındaki Kadınlar yemeğine götürmüştü. Kızın gerçekten harikaydı. Zekâsı ve güzelliği hepimizi büyüledi. Çıkardığı dergiye de bayılıyorum. Onu almak için sokağa çıkıyorum özellikle. Kendimi mutlu hissetmeme yarıyor. Herhalde her sayıyı çıkmadan önce sana gösteriyordur.»

«Aslında bu konuda çok gizemli davranıyor. Ben de gidip sokaktan almak zorundayım.»

«Aman Tanrım,» dedi Gerry. Yayın dünyasının yaşama biçimi karşısında şaşırmıştı. Ne de olsa Lily Amberville şirketin

sahibiydi. Her derginin basılmadan önce eline geçeceğini düşünüyordu insan. Hani neredeyse kendi işi hakkında bildikleri, Gerry'nin bir sonraki mevsim ekrana gelecek diziler konusundaki bilgisinden fazla değildi.

Bir süre sonra küçük jet, ormanın içindeki özel piste indi. Yolcular kalın giyeceklerine bürünüp aşağıya indiler. Kuzey Ontario'nun bu yöresinde hava güneşliydi, ama buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Yeni bir cipin yanında kırmızı sakallı, oldukça genç bir adam onları bekliyordu. Gruba yaklaşıp utangaç bir sesle sordu. «Bay Amberville?» Erkeklerin ikisini de inceliyordu bir yandan.

«Bay Amberville benim,» dedi Cutter. «Sen Bob Davies olmalısın. Babana benziyorsun.»

«Evet, efendim. Sizi tanıdığımıza çok sevindim, efendim.»

«Bu, Bayan Amberville ve konuklarımız Bay ve Bayan Wilder. Bob işi daha yeni öğreniyor, Leonard. Babası bu kampı yönetiyordu, ama geçen yaz emekliye ayrılıp Florida'ya yerleşti. Sen koleji yeni bitirdin değil mi, Bob? Baban nasıl?»

«Çok iyi, efendim. Teşekkürler. Niçin cipe binmiyorsunuz? Ben bavulları yerleştiririm. Bu rüzgârda durmamalısınız. Konuk-evine kadar yarım saatlik yolumuz var.»

Leonard Wilder isteksizce kapalı cipe bindi. Her kentliyi kendine hayran bırakan upuzun, yemyeşil ağaçların okyanus gibi göz alabildiğine uzanıyordu. Bu manzarayı doya doya içine çekmek istiyordu Leonard. Televizyonda çalışmak, doğanın güzellikleriyle ilgilenmesine pek fırsat vermemişti. Amberville Yayıncılığın bu ormanı, pek yakında kendi özel krallığı olacaktı. Gelecek sefer buraya konuk değil, ev sahibi olarak gelecekti. Konukevini Gerry'nin dekore etmesine izin verecekti tabii. Belki de reklam filmlerini kendisine göstermediği için başının etini yemekten vazgeçerdi böylece. O saçmaları görmediği için ne kadar şanslı olduğunu anlayamıyordu.

Cutter'la Lily'nin Kanada'da oldukları cumartesi gecesi, Toby'yle India, New York'da bir piyesin galasına gitmek üzere hazırlanıyorlardı. India'nın son filmindeki rol arkadaşı Sam Shepard yazmıştı bu piyesi. Maxi'yle Angelica'yı da davet etmişlerdi, ama kadınları olduğu gibi seven bir dergide moda editörüne gerek olmadığını ileri sürüp huysuzlanan Julie'yle buluşmaya kararlı olan Maxi bu daveti geri çevirmek zorunda kalmıştı. Ellerinde bir bilet kalınca, Angelica'ya istediği bir arkadaşını davet edebileceğini söylediler. Tabii, gelecek olan kız arkadaşı önemli bir tiyatro olayına uygun biçimde giyinmeliydi, çünkü meraklıların yanı sıra salonda gazetecilerin de bulunacağı kesindi.

Son dakikada giysisini değiştirdi India. Bu ilkbahar bir tuzağa düşmüş, askıda harika görünüp de giyildiği zaman kadınları İngiliz stili kanepelere çeviren çiçekli elbiseler almıştı. «Vücudun üzerinde güller hiç de yastıklardakiler kadar güzel değil,» dedi yüksek sesle ve dolaplarını karıştırıp Saint Laurent imzasını taşıyan nil yeşili gece pijamalarını buldu. Belinde çok açık pembe bir saten kuşak vardı ve daha koyu pembe bir yağmurluk kıyafeti tamamlıyordu. Ne var ki, bu yağmurluğun bulutlu bir havada bile giyilmeyeceği kesindi.

«Angelica'nın arkadaşı geldi, kapının zilini duydum,» dedi Toby.

«Nasıl görünüyorum?» diye sordu India.

«Biraz yakına gel. Bir yaz gecesi Norveç'de güneşin batışıyla doğuşu arasındaki gökyüzü gibisin.»

«Nereden bildin?»

«Kumaşın hissettirisinden, daracık tüfelden gördüğüm renklerden, senin kokundan, ses tonundan ...Aşağıya indiğimiz zaman, lütfen Angelica'nın arkadaşı konusunda aklına ilk geleni söyleme.»

«Toby bu kadar gizemli davranma. O kızın da sesini duydun demek?»

«Doğru. Bu yarasanın kulakları çok keskindir. Kendine hâ-

kim ol yeter.» Usulca dudaklarına dokundu. «Ruj. Yine de seni öpeceğim, ama rujunu bulaştırmam. Ultrasonik, lazer ışınli öpüşme konusunda da uzmanımdır.»

«Haydi, bulaştır biraz. Yoksa bana dokunduğunu nereden anlayacağım?»

«Anlarsın,... değil mi? Ah evet, gayet iyi anlarsın. Hadi inelim, yoksa geç kalacağız.» Beraberce Angelica'nın beklemekte olduğu salona indiler.

«Ah Angelica, güllerin ne kadar güzel,» dedi India hiç düşünmeden, şaşkınlığına karşın, yine de içten çıkmıştı sesi. Angelica'nın kanepc örtülerinden yapılmı giysisi gül bahçesine benziyordu.

«Teşekkürler, vaftiz anneciğim,» dedi Angelica son derece resmi bir sesle. «Okul arkadaşım Henry Eagleson'u tanıştırayım. Vaftiz annem India West ve dayım Toby.»

«Nasılsınız?» dedi delikanlı.

«Basketbol,» dedi India hiç düşünmeden. «Sanırım basketbol oynuyorsun.»

«Sekizinci sınıfın en uzun boylusu,» dedi Angelica titrek sesinde bir zafer ifadesiyle.

«Hücum mu?» diye sordu Toby.

«Evet, efendim. Ama boyum uzamaya devam etmezse, bırakmak zorunda kalacağım.»

«Kaç yaşındasın?» diye sormaya cesaret etti India sonunda.

«On dört efendim.»

«On dört yaşındayken insanın boyu uzar,» dedi Toby.

«Daha şimdiden bir sekseni geçtim, efendim. Umarım bir yerlerde dururum artık.»

«Durman gerekmez,» dedi Angelica kişisel olmayan konuya dört elle sarılarak. «Yirmi bir, yirmi iki yaşına kadar uzayabilirsin. Sen ne dersin, Toby Dayı?»

«Niçin bekleyip görmüyoruz? Ve niçin bizlere India ve Toby demiyorsunuz?»

«Harika. Tabii eğer sizler de bana Dunk dersiniz. Herkesin bana Dunk dediğini Chip de bilir, ama bu gece daha kibar davranmayı yeğliyor sanırım. Neyin var, Chip?»

«Hiçbir şey, hiçbir şey!» diye atıldı India. «Bildiğin gibi Dunk, Chip pek eski kafalı bir anne tarafından yetiştirildi. Hani şu eski New York'lulardan.»

«Resmiyete önem veriyor, değil mi? Annem de bazen öyle davranır. Bu gece ben evden çıkmadan sinir krizi geçireceğini sandım. Kravatımı üç kez, çoraplarımı da iki kez değiştirtti bana. Dinle anne, dedim, gerçi ilk kez bir kızla buluşmaya gidiyorum, ama **senin** endişelenmen gerekmez. Bazen ana babaları anlayamıyorum.»

«İlk kez buluşmaya gittiğimde benim annem de böyle davranmıştı,» dedi Angelica. «Öyle değil mi, vaftiz anneciğim?» Yalvaran gözlerle bakıyordu India'ya.

«Ah evet, gerçekten öyleydi. Bir anda yeşereceğini ya da moraracağını sanmıştım. Ama çok uzun bir zaman önceydi değil mi bu, Toby?»

«Evet, yıllar geçti aradan. Öylesine eskilerde kaldı ki, pek iyi anımsamıyorum. Gidelim mi? Yoksa geç kalacağız.»

Bu gece için Maxi'nin limuzinini ödünç almıştı Toby. New York'da bir yerden bir yere gitmenin en kolay biçimi olduğu için, satışa çıkmaktan kurtulmuştu araba. **B. and B** bürosunun çevresinde öğle vakti taksi bulmak olanaksızdı ve Maxi öğle yemeği için her gün başka yerlere gitmek zorundaydı. Ayrıca mavi limuzini, kesin başarısının simgesi olarak gerekliydi.

Angelica'yla ilk erkek arkadaşına, yüz ifadesini hiç değiştirmeden kapıyı açtı Elie. Adamın ciddiyetine bakılırsa, yaşlı dükle düşes kiliseye gidiyor olabilirlerdi. Acaba Bayan Amberville bu konuda ne diyecekti? Evet, Angelica'nın bir gün erkek arkadaşlarıyla gezmeye başlayacağını Elie de biliyordu, ama bu dev gibi adama gerek var mıydı? Belki de görüldüğünden daha gençtir, diye düşündü. Gerçi Bayan West'le Bay Amberville onların yanındaydı, ama öylesine birbirlerine dalmışlardı

ki, kimseyi görecek halleri yoktu. Ne kadar **berbat** bir aile. Korkunç bir zevkle içini çekti Elie.

Tiyatronun önünde muazzam bir kalabalık toplanmıştı. «Sam'den başkası için asla bunu yapmazdım,» dedi India. «Kendi kabuğuma çekilip görünmez olacağım tiyatroya girene kadar. Lütfen kolumu bırakma Toby, çünkü sanki kimse beni izlemiyormuş gibi dümdüz yürüyüp geçeceğim. Tamam mı?»

«Pekala. Chip senin yerine selam verebilir. Elie, bak bakalım, bizi tam girişin önünde indirebilecek misin?»

«Elbette, Bay Amberville,» dedi şoför. Adamın iyi bir sürücüyü alışık olmadığı, sorduğu saçma sorudan belliydi. Kendilerini nerede indireceğini sanıyordu, yarım blok ötede mi?

Arabadan önce Dunk'la Angelica indiler. Çok genç, çok uzun boylu ve tanınmamış iki kişiyi kalabalık şöyle bir inceledi ve sanki orada yoklarmış gibi unuttu. Sonra Toby indi ve India'yı bekledi.

Tiyatronun kapısına doğru ilerlerken, patlayan flaşlar televizyoncuların spotlarına karıştı ve India'nın gözleri görmez oldu. Yanıt vermemeye kesin kararlı olduğundan, kalabalıktan yükselen selamları duymuyordu bile.

«India, India, tam sana göre bir şeyim var,» dedi kalabalığın arasından bir ses. India yürümeyi sürdürdü, ama Toby kolunu bırakıp sesin geldiği yöne döndü ve kalabalığı yarıp bir adamı yere yıktı. Birkaç saniye çılgınlar gibi dövüştüler, çevreden çığlıklar yükseldi ve bir patlama sesi duyuldu. Sanki ağır çekimdeymiş gibi dövüşü sürdürüyordu Toby. Çevrelerini saranlar hiçbir şey yapmadan, şaşkın ördekler gibi bağırp duruyorlardı. Toby tüm gücünü kullanıp adamı yerde tuttu ve parmaklarını açmaya zorladı. Tabanca yere düşünce, India arkasını döndü ve haykırmaya başladı. Öylesine çabucak olup bitmişti ki, böyle saldırıların çoğunda olduğu gibi kimse ne döndüğünü anlayamamıştı. Yalnızca Toby'nin kolundan fışkıran kan gerçektir ve Dunk'ın dikkatle eline alıp polise teslim ettiği dolu tabanca.

Ambülans son hızla ilerlerken Toby'nin elini sımsıkı tutmuş, soluk almamacasına soruyordu İndia. «Nasıl bildin? Nereden bildin?»

«Sesini tanıdım. Seni evden de arayan dellnin sesiydi. Sana sunduğundan hoşlanmayacağını tahmin ettim.» Toby hâlâ çok geçiriyordu ve kolunun kanamasını durdurmaya çalışan görevlinin varlığının bile farkında değildi.

«Beni öldürecekti. Onun deli olduğunu biliyordum, ama bu kadarı hiç aklıma gelmemişti.»

«Ben yanında oldukça hiç kimse kılına dokunamaz.»

«Orada olduğunu nereden bildin? Ah Toby, nasıl bildin?»

«Eğitim, yön saptama eğitimi. Çoğu zaman işe yarar...»

«Bayan, lütfen biraz susar mısınız? Hastaneye yetişene kadar şu adamın kanamasını durdurmak zorundayım. Sorularınızı sonra sorun. Ah, India West! Şey, oraya varınca bana bir imzalı resminizi verir misiniz? Karım için... sizi böyle bir durumda rahatsız etmek istemem, ama karım sizin en büyük hayranınızdır.»

Lily'nin niyeti o sabah konukevinin çevresinde vakit geçirmekti, ama Gerry ormanı görmeyi çok istiyordu.

«Ata binelim mi?» diye önerdi Lily.

«Atlardan çok korkarım. Şu nazik delikanlıya bizi ciple biraz gezdirmesini söylesek nasıl olur?»

«Niçin olmasın? Cutter onu zaten herhangi bir şeye ihtiyacımız olur diye bıraktı.»

Birkaç dakika sonra kentten gelme konuklardan utanıp çekinmekten vazgeçmiş olan Bob Davies'in kullandığı ciple gezmeye çıkmışlardı bile. Bu orman adamının hiç de suskun olmadığını anladı Lily. Sonsuz ormanın çevresinde yer alan küçük kasabaların öykülerine bir başladı mı, susturmak olanaksızdı. Her cumartesi körkütük sarhoş olup, kavga çıkaranlardan söz ediyordu durup dinlenmeksizin.

«Aman Tanrım,» dedi Gerry, bu yörelerin vahşi yanlarından etkilenerek. «Sen hiç kavgaya karıştın mı, Bob?»

«Hayır, Bayan Wilder. Okuldayken barlara yaklaşmama bile izin vermezdi babam. Sonra ormancılık okuluna gittim ve doğruca buraya dönüp çalışmaya başladım. Yani babam birdenbire emekliye ayrılınca. Pek yakından tanımadığı bir akrabamız öldü ve babama Florida'da küçük bir yer alacak kadar para bıraktı. Annemin düşüydü Florida. Buranın soğğundan hiç hoşlanmazdı. Bavullarını toplayıp gittiler. Tekne kir alıyor şimdi babam orada ve yeni evliler gibi mutluluk içinde yaşıyorlar. Bay Amberville işi devralmama izin verdiğinde beni tanımıyor du bile. İlk kez Amberville ailesinden birileriyle tanışıyorum. Buranın eski sahiplerini tanırdım. Sık sık konuklarıyla ava ya da balık tutmaya gelirlerdi. Partiler verirler ve çok eğlenirlerdi. Şimdi buraları gördüğünüze göre, tekrar gelecek misiniz, Bayan Amberville?»

«Hiç bilmiyorum.» Lily'nin sesi çok uzaklardan geliyordu sanki.

«Harika bir fikir gibi görünüyor,» dedi Gerry düşünceli bir sesle. Anlaşma yapılır yapılmaz Wilder'ların derhal dostlarını alıp buraya geleceklerinden emindi Lily. Sanki Gerry onun mallarına el atıyormuş gibi, tedirginlik ve üzüntüye kapılmıştı birden. Ama UBC, Amberville Şirketini aldığı zaman, bu ormanı Lily'ye ait olmayacaktı. Niçin kabullenemiyordu? Ne önemi vardı bu ağaçların?

Yüksek ağaçların gölgesinde, daracık patikada ağır ağır ilerliyordu cip. Hava oldukça güneşliydi, ağaçların izin verdiği her noktaya güneş ışıkları doluyordu.

«Bak Lily, ilerde bir açıklık var. Niçin arabadan inip yürümüyoruz? Biraz hareket etmek herhalde iyi olur.»

«Bob, biraz durabilir misin? Yürümek istiyoruz,» dedi Lily.

«Elbette, Bayan Amberville.» Dikkatle fren yapıp hanımlarına inmesine yardımcı olmak için aşağıya atladı. «İsterse- niz sizinle geleyim. Bu açıklığın kenarında bir dere yatağı var.»

«Gerekli değil, Bob,» dedi Lily soğuk bir sesle. Kısa bir süre için olsun, öykülerinden uzaklaşmak istiyordu. İsteksizce arabanın yanında kaldı Bob ve iki kadının temiz çam kokusunu içlerine çekerek yürümelerini seyretti. Açıklığa gelince güneşin sıcaklığını fark ettiler, mantolarını çıkarıp otların üzerine oturdular ve sessizliğin keyfini çıkarmaya çalıştılar.

«Gidip dere yatağına bakalım,» dedi Gerry gözleri neşeyle parlayarak. Şimdiye dek hiç dere yatağına sahip olmamıştı ve gözleriyle görmek istiyordu. Balık dolu olduğu iddia edilen göl ya da atlar gibi, o da buranın bir parçasıydı demek. Üstelik temiz hava, otlar, patikalar ve konukevi de anlaşılmaya dahildi. Ağaçlar ise gelecekte vereceği partilerin fonunu oluşturmanın dışında, onu hiç ilgilendirmiyordu.

«Eğer darılmazsan, gelmek istemiyorum.» Yeterince beraber olmuştu Lily bu kadınla. «Biraz yorgun gibiyim. Ama sen git. Ben burada beklerim »

«Emin misin?»

«Kesinlikle.»

Gerry uzaklaşınca, Lily onu aklından çıkardı ve neredeyse uykuya dalıyordu ki, keskin bir çığlıkla irkildi. «Aman Tanrım!» Gözlerini açınca Gerry'nin korkuyla gerilediğini gördü. «Lily! Burada korkunç bir uçurum var! Hayal bile edemezsin. Dere yatağıymış! Sanki dibli cehenneme kadar gidiyor... ve tam kenarına gelmeden önce fark bile etmiyorsun. Böyle yerlere işaret koymak gerekir. Hiç olmazsa kenarına korkuluk filan yapılmalı.»

Nasıl olsa sen yaptırırsın, dedi Lily kendi kendine. «Haydi Gerry, dönelim artık. Neredeyse öğle oluyor.»

«Bob,» dedi Gerry konukevine dönerlerken, «Bence şu dere yatağının kenarına bir işaret konmaması çok tehlikeli. Niçin orada korkuluk yok?»

«Öyle çok dere yatağı var ki, Bayan Wilder. Galiba burada bir deprem olmuş ve düzinelerle buna benzer yarık açılmış, ama konukevine en yakın olanı bu. Ormanda çalışan herkes yerlerini çok iyi bilir. Yalnızca yabancılar şaşırır. Bu nedenle sizi

uyarmıştım... Doğrusunu isterseniz... neyse, hanımlara anlatılacak bir öykü değil! bu... eski sahipleri burayı satmadan önce olmuştu. Babam yalnızca bana anlatmıştı...»

«Hadi Bob,» dedi Gerry merakla. Bu yeni oyuncağı hakkınca her şeyi bilmek istiyordu. Eğer yerel bir giz varsa, daha da hoşuna gidecekti.

«Şeyy... bilemeyeceğim ama...» Öyküyü anlatmaya can attığı belliydi.

«Ah Bob, ne olur? Anlat hadi!» diye ısrar etti Gerry.

«Şey... babam bir zamanlar tek motorlu bir uçak kullanırdı. Hani eşlerinizi götüren yeni pilotun kullandığı gibi. Bir gün uçakla ormanın uzak köşesinde fena yaralanmış bir ormancıyı hastaneye götürüyormuş. Neyse, tıpkı sizin gibi kentten gelmiş iki konuk dikkatini çekmiş. Kim olduklarını açıklamadı, ama ata bindiklerini söyledi. Şu arkadaki açıklıkta atlarından inmişler. Tartışıyorlarmış. Herhalde bura halkının cumartesi gecesi yaptıklarından pek farklı değil, çünkü biraz sonra yumruklaşmaya başlamışlar. Biri çok kötü bir yumruk atmış olmalı ki, diğeri derre yatağının tâ dibine düşmüş.»

«Baban ne yapmış?» diye sordu Gerry soluğunu tutarak.

«İnecek yer olmadığı için duramamış tabii. Sonra taşıdığı ormancı için endişeleniyormuş. Ayrıca kaza konukevine çok yakın bir yerde olduğu için, öteki adamın hemen gidip yardım getireceğini düşünmüş. Ama bir gün sonra buraya geri döndüğünde, zavallı adamın düştüğü yeri hâlâ bulamamışlar. Kurtarma ekipleri hep yanlış yönlerde gidiyormuş. Kimse ne olduğunu bilmiyormuş. Babam çılgına dönmüş. Onları alıp kazanı olduğu yere götürmüş, ama çok geç kalmışlar. Kentten gelen konuk ölmüş. Kimse ölüm nedeninin düşmekten mi, yoksa bütün gece soğuktan kalmaktan mı olduğunu anlayamamış. O gece ısı sıfırın bir hayli altına inmişti. Her neyse...»

«Arabayı durdur!» diye haykırdı Gerry. Lily bayılmış ve yarı beline kadar dışarı sarkmıştı. Yere düşmemesi için tüm gücünü kullanarak onu tutmaya çabalıyordu Gerry Wilder.

KonuKevindeki büyük yatak odasının kapısını sessizce açtı Gerry Wilder, erkeklere arabayla gezerlerken Lily'nin hafif bir baygınlık geçirdiğini, bunun nedeninin de Bob denen çocuğun sürekli konuşup canlarını sıkışmış olduğunu anlatmıştı yalnızca. Lily bu konuda hiçbir şey söylememişti, öyle yemeğine inmemiş ve bu saate kadar da odasından çıkmamıştı. «Onu rahatsız etmek istemedim,» dedi Gerry. «Yalnız kalmak istediğini özellikle belirtti. Döndüğünüze çok sevindim, çünkü içeri girip hatırlar sormaya cesaret edemiyordum.»

Gözleriyle odayı araştırdı Cutter. Lily yatakta değildi. Perdeler çekildiği için oda epey loştu. «Lily!» diye seslendi, ama yanıt alamadı. Odaya girip kapıyı örttü. Belki banyodadır, diye düşünürken, pencerenin önündeki iskemleye oturmuş, dikkatle kendisine bakan kadını fark etti. «Lily?» diye yineledi. Birdenbire kadın elini uzatıp lambayı yaktı. Karşısında Lily'nin giysileri içinde, saçlarını tıpkı Lily gibi taramış, nefret dolu gözlerle bakan, yüzü korkunç bir biçimde allak bullak olmuş bir kadın oturuyordu.

«Zachary'yi sen öldürdün,» dedi boğuk, yabancı bir sesle. «Onu öldürdün.» Cutter bir tek adımda yanına varıp bir eliyle ağzını kapadı, diğeriyle kollarını tuttu.

«Çıldırılmışsın sen. Neler oluyor, Lily? Yeter artık, yoksa canını acıtacağım,» diye fısıldarken, bitişik odada kalan Wilder'ları bir an için bile aklından çıkarmıyordu. «Sesini kes diyorum sana!» Lily adamın avucunu ısırды ve Cutter'ın tokadı suratına inince olduğu yerde sallandı.

«Şimdi söyle bana, ne demek oluyor bu? Sinirlerinin bozulacağını bilmeliydim; hiç getirmemeliydim seni buraya.»

«Evet doğru, getirmemeliydin.» İsteri krizi geçmiş gibiydi, ama sesi değişmemişti hâlâ. Akıttığı gözyaşlarıyla boğuklaşan sesi yaşlı bir kadınınkini andırıyordu. «Artık Zachary'nin nasıl öldüğünü biliyorum.»

«Tanrı aşkına, onun nasıl öldüğünü hep biliyordun. Nereye

gittiğini bilmeden atla gezintiye çıkmıştı ve bir dere yatağına düştü. Hepsi bu kadar.»

«Ama sen de **oradaydın**, Cutter. Onu dere yatağına ittin ve ölüme terk ettin.» Sesi çok uzaklardan, sanki bir kurukafanın derinliklerinden gelir gibi bomboştu.

«Şimdiye dek söylediğin en mantıksız laf bu. Galiba şok geçiriyorsun. Yoksa aptal gibi gidip, kaza yerini mi gezdin? Böyle mi oldu, söylesene?»

«İstediğin kadar yaygara koparabilirsin, Cutter, benim için fark etmez. Öyküyü Bob Davies'den dinledim. Artık niçin babasının kırk yedi yaşında emekliye ayrıldığını biliyorum. Florida'ya gitmesi için ona kimin para verdiğini de. Olanları bir tek kişi gördü ve o da en az oğlu kadar konuşkandı. Gerry de, ben de her şeyi dinledik. İki erkek, ağaçların arasındaki açıklıkta atlarından iniyorlar, yumruklaşmaya başlıyorlar ve içlerinden biri ya itilerek ya da yediği bir yumrukla dere yatağına düşüyor. Geri dönen adam ise, ağabeyini kurtarmak için arama yaptırmıyor. Üstelik ısı sıfırın altındayken. Konukevine en yakın dere yatağında hem de. Davies ertesi gün gelip de olanları gördüğünü sana anlatınca, herhalde ödün patlamıştır. Ama onu yeterince çabuk uzaklaştıramamışsın buradan. Her şeyi oğluna anlatmış ve herhangi bir mahkemede de tanıklık edebilir. Bunu sağlayabilirim.»

«Lily, bu saçmalıklara inanamazsın! Bu çocuk yalan söylüyor.»

«Florida'daki babasını aramamı ister misin? Yalnızca bir tek telefon yeterli. Cinayete ortak olduğunu söylediğim anda her şeyi itiraf edecektir,» diyerek telefona uzandı Lily. «Numarası var bende. Gerry'ye duyurmadan Bob'dan almıştım. Babasına ne kadar iyi yetişmiş, yardımsever bir oğlu olduğunu söyleyeceğimi anlattım ona.»

«Evet Lily, o gün bir şeyler oldu, ama bunu asla öğrenmeni istemedim. Dere yatağına düştüğü zaman Zachary'nin yanındaydım. Kavga ettik, doğru. Ama sonrası bir kazaydı Lily, **bir kazaydı.**»

«Niçin bir kurtarma ekibi göndermedin?»

«Hâlâ anlayamıyorum. Şok geçiriyordum. Neler olup bittiğini anlamam saatler sürdü. Üzüntüden deliye dönmüştüm. Aşağı bakınca ölmüş olduğunu anladım. Hemen kurtarılsa bile hiçbir şey değişmeyecekti. Her nasılsa buraya kadar dönebildim ve beynim boşaldı âdeta. Ağabeyim ölmüştü... benim ağabeyim ölmüştü. İnanamıyordum. Bu nedenle Davies'den kurtulmam gerekiyordu. Evet, ona rüşvet verdim. Hiç kimsenin olanlara inanmayacağını biliyordum. Ama **sen** bana inanmalısın, Lily! Zachary'ye bilinçli olarak zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Niçin böyle bir şey yapayım? **Niçin?** Bir anlamı yok ki! Anlamsız olduğunu itiraf et. Delilik olurdu bu.» Cutter susup yalvaran bakışlarla onu süzdü.

«Niçin kavga ettiniz?»

«Senin için. Niçin bu fikre kapılmıştı ya da niçin o anda bu konuyu açmıştı bilmiyorum, ama bazı kuşkuları vardı. Çılgın gibiydi. İş şiddete döktü. Gençliğimizde senin sevgilin olmakla suçladı beni. Justin'in benim oğlum olduğundan kuşkulanmaya başladığını açıkladı. Yıllar sonra sırlarımızı nasıl öğrendiğini anlayamadım. Sana hakaret ettiğini görünce de kendimi tutamadım. İlk yumruğu ben attım. Gerçi hiç bana uygun bir davranış değildi, ama Zachary'ye ne kadar yanıldığını ancak böyle kanıtlayabileceğime inanıyordum. Seni korumak için yaptım bunu. Senin için yaptım, sevgilim. Eğer yapmasaydım neler olacağını kim tahmin edebilir? Belki de acısını senden ve Justin'den çıkarmaya kalkışacaktı. Evet, itiraf ediyorum, ama her şeyi senin için yaptım, Lily.»

«Yalan söylemekten vazgeçemiyorsun, değil mi Cutter?»

«Yalan mı? Lily, başka hangi sebeple ağabeyimle kavga edebilirim ki?»

«**On üç yıl önce ona ilişkimizi söylemiştim.** Seni, beni ve Justin'i yıllardır biliyordu. Zachary'yle ben barış yapmıştık ve her şeye yeniden başlarken aramızda hiçbir sır kalmasın istedim. Ona her şeyi anlattım. **Her şeyi,** Cutter. Beni bağışladı. Jus-

tin'i zaten hep öz oğlu gibi severdi ve sen onu öldürenek dek sevmeye devam etti. Evet, söylediklerim onu yaralamıştı, ama o da pek melek gibi davranmamıştı. Sonunda barış yaptık ve güzel bir yaşam kurmaya çabaladık. Bildiğini itiraf edeceği en son kişi sendin, Cutter.» Lily'nin sesi yorgun ve bitkindi, ama her sözünün gerçek olduğu yadsınamazdı. Cutter arkasını döndü.

«Kocamı öldürmenin nedeni artık önemli değil. İşin kökünde kıskançlık ve nefret yatıyordu. Bu nedenle seni sevmemi sağladın. Ona ait bir şeyi ondan uzaklaştırmak istedin. O zamanlar ben de en az senin kadar kötüydüm. Ama ben katil değilim. Ya da yalancı değilim. Artık değilim.»

«Lily...»

«Tek kelime söyleme. Bir tek yalan daha duymak istemiyorum. Şimdi gidiyorum, New York'a dönüyorum. Wilder'lara istediğini anlatabilirsin. İner inmez uçağı geri yollarım. Şu uzun, sahte öykü sona erdi artık. Zachary Amberville kardeşinden öldürüldü. Gerçeğı ben biliyorum. Başkalarının bilmesine gerek yok. Seni cezalandırmaya çalışmayacağım, Cutter, bunun anlamı olmaz. Hatta değmezsin buna, tabii eğer...»

«Eğer ne?» Söylediklerine bir türlü inanmak istemiyordu, Cutter.

«Amberville ailesinden bir tek kişinin karşısına çıkarsan, seni mahkemeye veririm. Bence kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim ki, bunu yaparım.»

«Dur, bekle...» dedi Cutter, ama Lily gitmişti bile. Sonsuza dek gittiğini anlıyordu.

27

Son bir yıl boyunca Maxi, Amberville Binasının girişini hep koşarak geçmişti. Ama bugün, özel besleyici ışıklar altında lobide büyüyen yeşil yaprakları, sayısız çiçekleri inceleyecek ka-

dar çok vakti vardı. Manhattan'da güneşin sokaklara girmesini önleyecek kadar yüksek binalar yapılmasına izin veren kent planlamacıları düpedüz çılgındı. Daha yeşil lobiler ve daha karanlık sokaklar, diye geçiriyordu aklından. Lily'nin daveti üzerine buraya gelmişti ve Elie'nin üstün yeteneği sayesinde randevuya epey vakti vardı. Tam vaktinde gelse ya da geç kalsa bile, görüşmenin sonucunun değişmeyeceğinden emindi.

«Bayan Amberville, sizi Bay Amberville'in odasında bekliyor,» dedi resepsiyonist Maxi'yi görünce. Zachary Amberville'in görünmez otoritesine sığınarak çıkacak karşıma, diye düşündü Maxi. İyi haberler asla böyle gelmezdi insana.

Odaya girdi. Hiç olmazsa pencerelerden güneş ışığının girmesine izin vardı ve Manhattan Adasını çevreleyip okyanusa doğru akan iki nehir rahatça görülebiliyordu. Gözleri ışığa alışınca kadar çevresine bakındı, ama annesini göremedi. Lily kitap raflarına çıkmak için kullanılan merdivenin alt basamağına oturmuş, 1960'lı yılların ciltli **Seven Days**'lerine bakıyordu. Kennedy-Nixon kampanyasında çeşitli Amberville fotoğrafcıları tarafından çekilmiş resimlerle doluydu sayfalar. Maxi yanına yaklaşınca, kalın kitabı kapayıp yere bıraktı. Ay ışığını andıran güzelliği ve özenli şıklığı hiç değişmiyor gibiydi, ama gözaltlarında, yüz hatlarında bir başkalık vardı. Sanki bir gece içinde vazodaki suyu bitip kurumuş, solmuş bir çiçeğe benziyordu.

«Nixon'la birlikte başkan yardımcılığına aday olan kimdi?»

«Hay allah!» dedi Maxi. Bir türlü gelmiyordu aklına, ama Spiro Agnew olmadığından emindi. Yoksa o muydu?

«Ben de bilmiyorum, Maxime.»

«Rahatlattın beni... haftasonun nasıl geçti?» Anlaşılan gündemdeki ilk madde sohbeti.

«İlginçti. Ya seninki?»

«Berbat. Zavallı Toby. Galiba hâlâ şoku atlatamadım.»

«Dün ona uğradım ama Angelica'yla sen dönmemiştiniz. Tanrıya şükür, kısa sürede iyileşecek. Söyle bana, Dunk kim?»

«Angelica'nın ilk erkek arkadaşı. On dört yaşında, çok ki-

bar ve bir ordu gibi yemek yiyor. Yani Napolyon'un ordusu gibi. Ama sofra kurallarını iyi biliyor.»

«Toby'yle India onu çok övdüler.»

«Angelica onların kızı değil. Kızıma çok iyi davranması gerekir.» Yumruklarını sıkmış, sanki savaşa hazırlanıyordu Maxi.

«Yoksa?»

«Rocco'yu üstüne salarım. Benim evde olmayacağını bildiği bir gün, Angelica'nın onunla buluşmasını düşünebiliyor musun? Babasını böyle atlatmaya asla cesaret edemez. Hâlâ öfkeden kuduruyorum.»

«Senin derdin, Maxi, genç olmanın ne olduğunu unutman,» dedi Lily itirazlarına kulak asmadan.

«Anne! Daha otuzuma bile basmadım. Ancak birkaç hafta sonra. Ve on altı yaşına kadar erkek arkadaşım olmamıştı.»

«Ve olduğu zaman da...»

«Bunu anımsadığım için endişeleniyorum işte.»

«Angelica senden çok farklı. Son derece akıllı ve dengeli. Senin yerinde olsaydım, hiç endişelenmezdim.»

«Teşekkürler,» dedi Maxi yemi yutmamaya kararlı olarak. Gençlik yaşamını savunmaya hiç niyetli değildi. Eğer Lily onu hâlâ o gözle görüyorsa, ne yapabilirdi ki?

«Tabii ki, zamanla değişecektir,» diye sürdürdü sözlerini Lily. «Hepimiz değişiyoruz, değil mi? Ama Angelica'nın kişiliği hemen hemen belli oldu. On yıl sonra nasıl biri olacağını şimdiden tahmin edebilirim, ama seni bilemem, Maxime. Senin nasıl biri olacağından asla emin olamadım. Biliyorsun, zor bir çocuktun. Yıllar sonra iyiye gideceğini nereden bilebilirdim ki?»

«Ne demek şimdi bu?»

«Hemen savunmaya geçme, Maxime. Son zamanlara kadar kendini bulmamıştın demek istedim yalnızca.» Lily'nin su gibi berrak sesinden anlam çıkarmak, yıldızsız bir gecede görmek kadar zordu.

«Galiba bu nazik sözlerinin devamını tahmin edebiliyorum,» dedi Maxi annesinin söylediklerini doğru dürüst dinlemeden.

Kendisini zor bir çocuk olarak nitelendirmesine, Angelica'yla kıyaslamasına öfkelenmişti.

«Eğer oturursan, daha rahat konuşabiliriz, Maxime,» dedi Lily ve masanın önündeki koltuklardan birine yerleşti.

Odaya girdiğinden beri ayakta duran Maxi, hiç düşünmeden gidip babasının koltuğuna oturdu. Pavka'dan istifa etmemesini rica ederken de aynı koltuğa oturmuştu. Kısa bir sessizliğe izin verdi Lily.

«Orada rahat mısın, Maxi?» diye sordu sonunda.

«Ah, özür dilerim.» Derhal ayağa fırladı. «Hiç aklıma gelmedi.»

«Biliyorum, farkındayım.» Gülümseyerek bakıyordu Lily. «Bu koltuk çok uzun zamandan beri boş kaldı. Galiba tam sana göre.»

«Anne?» Bu kedi-fare oyununun anlamı ne, diye sordu Maxi kendi kendine şaşkınlıkla.

«Gençliğini çoktan unutmuş olduğunu sana şimdi söyledim, Maxime. Ben de unuttum sayılır, ama bazen anımsayabiliyorum. Baban ilk dergisini yayınladığı zaman senden daha gençti. Onunla tanıştığınızda senin kadardı. Sen de bir dergi yayınlamaya başladın ve korkunç bir başarıya ulaştın... tabii alışkanlıklarımıza ters düşen mali yöntemlerinden söz etmiyoruz. Niçin diğerlerini de yönetemeyesin? Babanın ölümünden beri dergileri yayınlamaya devam edenlerin yardımlarıyla elbette. Yani istiyorsan demek istedim.»

«Ötekileri de yönetmek mi? Bú hiç aklıma gelmemişti... düşümde bile görmemişim...» diye kekeleydi Maxi. Yüzü solmuştu.

«Amberville'i yabancılara satmayacaksam, aileden birinin başa geçmesi gerekir. En akla yakın kişi sensin, değil mi? En sonunda anladım bunu.»

«Satmayacak mısın?»

«Satacağımı söylemek için mi seni buraya çağırdığımı mı düşündün yoksa? Aman Tanrım, Maxime, bu kadar duygusuzca

davranır mıyım ben? Elbette bunu sana söyledim, ama burada, babanın odasında değil. Bazen beni hiç anlamadığını düşünüyorum.» Şaşkınlıkla içini çekti Lily. «Neyse, bırakalım bunu... bu konuyu asla halledemeyiz, senin vereceğin yanıtların da yararı olmaz. Yönetmek istiyor musun? Yani bütün dergilerin yayıncısı olacak mısın?»

«Ama nasıl... anlayamıyorum... Cutter ne diyecek?» Maxi'nin her zamanki kıvrak, kuşkucu sesi şimdi şaşkınlık doluydu.

«Babanın yarattığı dergilerin geleceği konusunda bir tek söz söylemeye hakkı olmayacak. Gitti... Onu gönderdim. Ondan boşanmaya niyetliyim. Onun geleceği artık beni ilgilendirmiyor. Hiçbirimiz onu görmeyeceğiz ve eminim adını bile anmayacağız.» Bu kesik cümleler dudaklarından dökülürken, annesinin sesinde yoğun, çıplak duygularının kaynaştığını ilk kez duyduğunu düşünüyordu Maxi.

Bir sessizlik daha. Ana kız birbirlerine bakmadılar, ama güneş ışığında oynayan toz zerreciklerinin arasında sessiz sorular soruldu, yanıtlara itiraz edildi, sorular geri alınıp sonsuza dek raflara kaldırıldı.

Zachary Amberville'in bıraktığı paranın büyük gücüyle, Cutter'ı yaşamından kovabilmişti. Ve yine aynı güçten yararlanıp, çocuklarını da susturabiliyordu. Onlara hiçbir şey açıklamak zorunda değildi. Yine de paranın satın alamayacağı bir şey vardı: Cutter'ın nasıl biri olduğunu unutamayacaktı asla. Böyle bir erkeği nasıl seçebilmişti? Kendi hataları nerede başlıyordu? Bu karmaşık öykünün ne kadarından sorumluydu? Kendisini sık sık hayal kırıklığına uğrattığı halde, bu adam hakkında niçin bunca düş kurmuş, görüşlerini değiştirmemek için inat etmişti? Aslında ne kadar kötü ruhluymuş Cutter... Acaba onu sevmiş miydi? Daha da kötüsü, hâlâ merak ediyordu bunu. Ama bir tek şeyden emindi Lily. Zachary'yi Lily'nin uğruna öldürmemişti Cutter. Bu gerçekten güç alarak, beynini kurcalayan sorulara yanıt bulmaya çalışmalıydı. «Eee Maxi, bu işi istiyor musun?» diye sordu tekrar.

Son hızla bir dağın tepesine tırmanmış ve temiz havayı ciğerlerine çekmiş gibi başı dönüyordu Maxi'nin. Önünde açılan ufuklardan başka bir şey düşünemiyordu. Bir süre daha o tepede kaldı ve kendini zorlayarak gerçeğe döndü. Bu odada otururken, günlük kararlar verirken, sorunlarla sorumluluklarla uğraşırken gördü bir an kendini. İlerde neler olacağını şimdiden bilmesinin olanaksızlığını anladı. **Trimming Trades Monthly** adındaki zavallı dergiyi vermesini Cutter'dan isterken, **B and B** gibi bir dergi yaratacağını biliyor muydu? **Yayıncı olmak mı? Şirketi yönetmek mi?**

«Ah evet, anne. **İstiyorum!**» Tüm kalbiyle yanıtladı. Gerçekten istiyordu ve babasının da bunu isteyeceğini hissediyordu.

«İyi, çok sevindim, Maxime. Başaracağını bilmeseydim, sana bu işi önermezdim,» dedi Lily sakın, ama sevgi dolu bir sesle. «Satış olasılığı her zaman için var, ama Amberville Yayıncılığı aile içinde tutmak istiyorum. Bir keresinde bana yaşamımı bu dergiler için bilmeden feda ettiğimi söylediler. Özgürlüğümü feda edip, babanın dergileri başarıya götürmesine çeşitli yollarla yardımcı olmuşum. Ben de inandım bu sözlere. Hakkım olan her şeyin elimden alındığını sandım.» Söylediklerini düşünerek bir süre sustu.

«Babam sana güveniyordu,» dedi Maxi. «Yoksa şirketin kontrolünü sana bırakır mıydı? Bu sorumluluğu yüklenemeyeceğini düşünse, bunu asla yapmazdı.»

«Bu konuyu düşünmedim, ama son günlerde kendimi epey tarttım ve dergilerin yaşamıma bir anlam kazandırdığını anladım. Onlarla bir bütün olmaya alışmıştım, bir yabancıya satmak ters geldi bana. Bu dergilerle gurur duyuyorum, Maxime ve eskisinden daha iyi olmalarını istiyorum.»

«Anne, biliyor musun ki...»

«Evet biliyorum. Sabah Pavka'yla beraberdim. Arkamdan çevrilen dolapları öğrendim. Bitti artık. O saçma emirler geri alındı. Yeni emir de verilmedi. Senin kararını bekledim. Bundan sonra kararları yalnızca sen vereceksin. Tabii Pavka sana yar-

dımcı olacak. Yaşlı editörlerin kalplerini de kazanmak zorundasın. Belki bazıları senden hoşlanmayacaktır, ama ben karışmayacağım. Beni yalnızca vitrin süsü olarak kullanabilirsin. Bu işi iyi beceririm.»

«Böyle konuşma!» diye karşı çıktı Maxi. «Bir başbalerin olacakken mesleğini yarıda bıraktın. Ah anne... **başbalerin olabiliydin.**»

«Gerekli değildi,» dedi Lily gizemli bir gülüşle. «Artık olup olmayacağımı merak etmek zorunda değilim. Önemli olan da buydu!» Başını sallayarak geçmişten bugüne döndü. «Yine de vitrin süsü olarak benden iyisini bulamazsın. Eğer süslemezsen, bir vitrin boş, çıplak bir cam parçasından başka bir şey değildir. Süsün getireceği gücü asla küçümseme.» Olağan bir sesle konuşuyordu Lily, ama düzgün oval yüzünde yeni bir anlam, gri-yeşil-mavi gözlerinde pişmanlık dolu bir bakış vardı. Bugüne deki gizlediği tüm zekâsı ve kurnazlığını ilk kez kıızıyla paylaşıyordu.

«Angelica'nın anlattığına göre, babam ailede yayıncılığa akli erebilecek tek kişinin o olduğunu söylemiş,» dedi Maxi.

«Bu konuda yanılmış... Zachary Amberville bile bazen yanılabılır. Hatta ben bile,» dedi Lily tatlı bir gülümseyişle.

«Senin derdin anne, daima en son sözü söylemek istemendir.»

«Tıpkı senin gibi.»

«Evet benim gibi. Hadi anne, gel öp beni.»

«Toby,» dedi Maxi, «Eğer Angelica'yla buradan ayrılırsak, bize kızar mısın? Artık iyi bir işim ve maaş garantim olduğuna göre kira verebilirim. Çok gösterişli değil, ama biraz daha büyük bir yer istiyorum. Birkaç dolap daha olsun ve ıvır zıvırımızı koyacak yerimiz bulunsun.»

«Senin hiç ıvır zıvırın yok ki.»

«Ama olacak. Biliyor musun, müzayede henüz yapılmadı.»

Hatta eşyalar bile satılmadı. Çok sevdiğim bir kaç parçayı kendime ayırmaya karar verdim. Senin evinde onlardan uzak yaşamaya alıştığım için, bir süre sade bir ev istiyorum. Yalnızca birkaç harika parça olacak... tabii çok yetenekli bir dekoratöre gerek var...»

«Lütfen bunları bana anlatma,» diye yalvardı Toby. «Dekor işlerini Ludwig ve Bizet'yle tartışmak yetmiyor mu? Bütün evlerini onların dekore ettiğini sanıyordum.»

«Evet, ama artık bir değişiklik istiyorum.»

«Tüm gününü alacak yeni bir işe başlarken, bir evin dekorasyonuna kalkışmak akıllıca olur mu?»

«Böyle bakınca, hayır,» dedi Maxi. En sevdiği koltukta ayaklarını uzatmış oturuyordu Toby. Bir kolu, India'nın kutsal bir yastık kılıfından acımasızca doğranarak yapılmış işlemeli bir askıya alınmıştı. «Ama yine de buradan çıkmalıyız,» diye sürdürdü sözlerini Maxi. «Angelica çok üzülecektir, eminim. Burada oturmayı çok seviyor ve Troop çetesi de havuza bayılıyor.»

«Eğer kendi havlularını getirmiş olsalardı ben de sevinecektim, ama hiç akıllarına gelmedi,» dedi Toby düşünceli bir sesle.

Maxi duymamış gibi davrandı. «Ben de taşınmak istemiyorum aslında. Yukarısı çok güzel. Kalmış yemekler bile benim hazırladıklarımın daha nefis. Ve iş konusunda da haklısın. Doğru dürüst ev bile arayacak vaktim olmayacak. İş rayına oturana dek canım çıkacak. Erken gidip, geç dönmek ve hafta-sonları da çalışmak zorundayım...»

«Aptallık krizi ne tutulmak üzeresin,» dedi Toby. «Yaşamında büyük değişiklikler yapan herkesin başına gelir bu. Hele senin gibi, her konuda aşırıya kaçanların durumu hepsinden daha korkunçtur. Bir zamanlar eğlence peşinde koşmaya tutkundun. Şimdi ise dört elle işe sarılıyorsun. Ne olursa olsun, kendine vakit ayırmamaya kararlısın.»

«Ama bu iş bence dünyanın en büyük eğlencesi,» dedi Maxi. «Beni analiz etmeye kalkma.»

«Neredeyse otuzuna basacağını sana anlatmama izin verir misin?»

«Niçin birdenbire herkes benim yaşımdan söz etmeye başladı son günlerde?»

«Otuz yaş, yaşamın en güzel çağıdır. Üstelik skandallarla dolu geçmişine bakarsak, bir erkeğin dostluğuna ihtiyacın olduğu anlaşılır.»

«Erkekler!» diye homurdandı Maxi.

«Tıpkı babam gibisin,» diye atıldı Angelica oturduğu yerden. «O da aynı hor gören ifadeyle, 'kadınlar' der bazen. Artık kimseyle buluşmuyor. Vanilya gibi koktuğunu anlattığım kızı anımsıyor musun? Aylardır yok ortalıkta. Eğer garip kokulara aldırış etmezseniz, pek de fena sayılmazdı. Sonra o son derece güzel kız vardı. Sezgilerim onun iyi biri olmadığını fısıldayınca bunu babama söyledim ve onu bir daha aramadı. Aslında fena değildi, ama bana göre de değildi. Sonra başarılı ya da yakışıklı olduğu için peşinden koşanlar vardı. Onlar hakkındaki fikirlerimi söyledim babama ve hiçbirine kapılmadı. Artık kimseyi görmüyor. Merak ediyorum, acaba onda bir kompleks mi yarattım?»

«Ergenlik çağı,» dedi India düşünceli bir sesle, «G. Stanley Hall adında bir psikologun 1905'de yazdığı bir kitapta ilk kez bundan söz edilmişti. Seksen yıl önce, Angelica. Bunların bilinmediği devirlerde, senin gibi çocuklar tek ayak üstünde durma cezasına çarptırılırdı. Ya da karatahtaya yüz kez 'babamın aşk yaşamına karışmayacağım' diye yazması istenirdi. Katıksız ekmek cezası da var tabii. Acaba hangisi hoşuna giderdi dersin?»

«Ben karışmadım ki, yalnızca görüşlerimi bildirdim. Eğer normal bir baba gibi davranıp ,sözlerime kulak asmasaydı, benden etkilenmezdi. Ve 'aşk yaşamı' çok eski bir laf. Babam onlarla görüşüyordu yalnızca.»

«Görüşmek, diye homurdandı Toby. «O kadar geniş kapsamlı ki bu laf. Daha geçen gün, sizin dedikoduculardan biri

bana Julie Jacobson'ın yeni sanat yönetmeniyle 'görüştüğünü' söyledi. Ne demek bu? Yani gece mi görüşüyorlar, yoksa haftada iki kez mi? Bu kelimenin bu garip kullanımını hangi sapık attı ortaya merak ediyorum.»

«Her kim atmışsa atmış, Julie'yle Brick Greenfield'i bilmiyorum, ama babam derin ilişkilere girmiyor,» diye yanıtladı Angelica. Maxi'yle India endişeyle bakiştılar. «Hiçbirinin hayatını kurtarmış ve âşık olmuş gibi davranmıyordu. Yani senin India'ya âşık olduğun gibi. Neyse, gidip giyineyim. Yarım saat sonra Dunk gelip beni alacak. **Uğultulu Tepeler** filmine gideceğiz.»

∴ «Giyinmene yardım edeyim,» dedi Maxi derhal. Angelica'nın şaşkınlıkla havalanan kaşlarına bakmadı bile. Sanki o giyinmesini bilmiyor muydu?

«Ama biliyorsun, yaptın bunu,» dedi India uzun bir sessizlikten sonra.

«Söylemiştin. Defalarca. Hayatını kurtarmak beni kölen mi yapıyor?»

«Eğer Çinli olsaydın ve hayatımı kurtarsaydın bana borçlu sayılırdın, çünkü senin sorumluluğun altına girmem gerekirdi.»

«Ben Çinli değilim.»

«Hayır, koşan yaralılar takımındansın,» dedi India öfkeyle. «Gidip eşyalarımı toplayacağım. Bana değer verilmemesinden hoşlanmıyorum.»

«Şu 'koşan yaralıdır' ne demek?»

«Herhalde yürüyen yaralıların ne olduğunu biliyorsun. Hani yaralandıkları halde savaş alanından sedyeyle taşınması gerekmeyen askerler. Sen farklısın. Yaralısın, ama anlamsız daireler çizerek koşmakta ısrar ediyorsun. Öyle hızlı koşuyorsun ki, ağırı duymadığını iddia edebiliyorsun ya da yaralı olmadığına kendini inandırıyorsun. Senin daha değişik biri olduğunu sanmıştım. Kör olmayı kabullendiğine ve gözleri gören birçok er-

kekten daha fazlasını başarabildiğine inanmıştım. Körlük daha ileri gitmez. Ama sen yaşamını noktalamaya karar vermişsin. Yani insanlarla ilgili olan yanını kesip atmışsın. **Bundan böyle ileri sürdüğün nedenler beni hiç ilgilendirmiyor!** Yalnızca sana âşık olmanın başıma neler getirdiğiyle ilgileneceğim. Umutsuzca. Buna daha fazla dayanamam. Koşan yaralılardan biri olmak istemiyorum.»

«Doktor Florsheim?»

«Aylardır onu görmedim. Tedavim bitti. Seni terk ediyorum, Toby, sonsuza kadar.»

«Hey, bir dakika.»

«Şimdi ne var?» diye sordu India kapının ağzında duraklayarak,

«Çarşaflarını da alacak mısın?»

«Elbette.»

«Ya yastık kılıflarını? Kenarları yuvarlak minik yastıklarını da mı?

«Bunun anlamı ne? Tedavimin bitmesi çarşaflarımdan vazgeçmemi gerektirmez ki. İkisinin birbiriyle ilgisi yok.»

«Bundan sonra ütü istemeyen, yüzde elli sentetik çarşaflarda uyuyabileceğimi sanmıyorum,» diyerek sırtı Toby.

«Yaa?» India'nın kalbi öylesine çarpıyordu ki, gözleri gören bir erkeğin bile bunu duyabileceğine inanıyordu.

«Gel bir anlaşma yapalım. Gidip evlenelim ve çeyiz sandığının benim kontrolüme geçsin.»

«Çeyiz sandığım mı? Yani çarşaflarım mı demek istiyor-sun?» Duygularındaki ani değişikliği belli etmemek için ağır ağır yaklaştı India.

«Aynı şey değil mi?»

«Sanmıyorum. Kesinlikle değil. Çeyiz sandığıymış!» Kısa, ama başarılı meslek yaşamının belki de en iyi rolünü yapıyordu.

«Öyleyse evlenip senin çarşaflarında uyuyalım.»

«Bu bir evlenme teklifi mi?»

«Evet.»

«Daha başka türlü belirtmez miydin?»

«Ama hayatını kurtardım, değil mi?»

«Sonsuza dek bu sözcüklere sığınamazsın, Toby Amberville,» diye fısıldadı India.

Toby yerinden kalkıp sağlam koluyla ona sarıldı. «Eğer yakında bir çayır olsaydı, seni oraya götürür, kucağına fundalar yığar, seni ne kadar sevdiğimi söylerdim, Cathy... ama burada yalnızca Central Park var. Seni seviyorum, Cathy. Sonsuza dek seninle yaşayıp, düzinelerle çocuk büyütmek ve yaşamın bana verdiği fırsatlardan yararlanmak istiyorum.»

«Heathcliffe!»

«Bu, evet mi demek?»

«Önce menajerime danışmam gerek, ama... sanırım bir şeyler ayarlayabiliriz.»

İki hafta sonra San Francisco'daki sekreteri, Jumbo Booker'ı aradı.

«Bay Amberville, New York'dan arıyor, efendim. Bağlayayım mı?»

Hiç şaşırmamıştı Jumbo. Cutter'ın Amberville Yayıncılıktan ayrıldığını duyduğundan beri bekliyordu bu telefonu. Cutter, Booker, Smity and Jameson Şirketinden ayrılalı iki yıl olmuştu. Artık Jumbo müdürdü ve eski iş arkadaşlarıyla hiç görüşmemişti. Yine de iş dünyasının fısıltı gazeteleri Cutter'ın ani ve neden-siz ayrılışını bu kente kadar duyurmuştu, tıpkı evliliği sırasında kurduğu seks ilişkilerini duyurduğu gibi.

Cutter'ın hiçbir bankada iş bulamamış olduğunu biliyordu Jumbo. Birçok şirkete başvurmuş, görüşmeye gitmiş, ama sonuçsuz kalmıştı. Başka bir fısıltı gazetesi de, San Francisco sosyetesinin kulağını büküp, Candice Amberville'in ölümünün kaza değil, intihar olduğunu bildirmişti. İçlerinden birçoğu bunun nedenini anlamıştı ve buradan fırlayan oklar Manhattan'a kadar uzamıştı. Belli bir çevrede dolaşıp etrafa sızmayan söy-

lentiler öylesine kötü, öylesine iğrençti ki, duyanların hiçbiri Cutter Amberville'le bir daha iş yapmak istemeyeceklerdi.

Eski oda arkadaşına iyilik yapmak artık Jumbo Booker'ın işine gelmiyordu. Keşke onunla hiç tanışmasaydım, dost olmasaydım, diye geçiriyordu içinden. Arkadaşı olarak tanınmak utanç veriyordu artık.

«Kendisiyle görüşemeyeceğimi söyleyin, Bayan Johnson,» dedi sekreterine.

«Tekrar ne zaman aramasını söyleyeyim?»

«Hiç aramasın.»

«Anlayamadım, Bay Booker, yani bütün gün dışarda olacağınızı mı söylememi istiyorsunuz?»

«Kendisiyle ne şimdi, ne de başka bir zaman görüşeceğim. Bunu ona açıkça anlatın, Bayan Johnson.»

«Yaa.» Ne yapacağını şaşırmıştı kadın.

«Kabalık etmekten çekinmeyin. Söylediklerimi tekrarlayıp telefonu kapatın. Yanıt beklemeyin.»

«Bay Booker!»

«Eğer tekrar ararsa, koşullar ne olursa olsun, aynı biçimde davranın.»

«Pekala, Bay Booker.»

«Teşekkürler, Bayan Johnson.»

Cutter almacı yavaşça yerine bıraktı. Son günlerde ne-reye başvurduysa, hep hakaretle karşılaşıyordu. Jumbo Booker'ı aramamak için elinden geleni yapmıştı. Ona çok güveniyordu. Kendisine iyi bir iş vereceğinden kesinlikle emindi. Birlikte çalıştıkları yıllarda Booker, Smity and Jameson Şirketine epey para kazandırmıştı. Ne var ki, çok uzun zamandan beri tanıdığı birinin yanında çalışmak artık ona ağır gelirdi. Amberville Yayıncılıkta patron gibi davranmaya çok alıştığı için yabancılarla çalışmayı, çevre değiştirmeyi yeğliyordu. Üstelik bu kendini beğenmiş, can sıkıcı, yeteneksiz Jumbo'ya, başına geçtiği şirket babasından miras kalmıştı. Ayrıca Cutter'ın yüzüne hakaret edemeyecek kadar zavallı olduğu için de, bu görevi sekreterine bırakmıştı.

Otel odasındaki yatağına uzandı Cutter. Yine her zamanki gibi her şey Zachary'nin suçuydu. Zachary yüzünden San Francisco'ya gitmiş, Zachary yüzünden Candice'yle evlenmiş ve sonunda Zachary, çok anlayışlı ve bağışlayıcı olduğu için ölmüştü. Lily'yle Justin hakkındaki sözlerini kılı bile kıpırdamadan dinleyince, yaşadığı sürece ondan asla kurtulamayacağını anlayıp ağabeyine vurmuş, ve onu düştüğü yerde ölüme terk etmişti. Yine suç Zachary'nindi.

Justin. Dünkü gazetelerin birinde Justin'in New York'a döndüğü ve Toby'yle o artistin düğün resimlerini çekeceği yazılıydı. «Amerikalı Lord Snowdon, yılın düğününü resimleyecek,» diye yazıyordu. Lily'nin en sevdiği oğlu! Öz babasının ölmediğini, yaşadığını bilmiyordu. Justin, Cutter'a bir yaşam borçluydu.

Bir saat kadar sonra kapının zili çaldı ve Justin karşısında partinin özellikle beklenen konuğu gibi duran Cutter'ı gördü. Bir an irkilip gerileyince Cutter bundan yararlanıp içeri girdi.

«Merhaba, Justin,» diyerek elini uzattı. Genç adam bir adım daha geriledi. «Pekala, Justin, düşmanca tavırlarını anlayışlı karşılıyorum. Annenle atıştığımızdan beri ne olup bittiğini biliyorum. Beni görmek istemiyor ve eminim hepinize hakkımda kötü şeyler anlatıyor, sizleri zehirliyor. Ama suç onun değil, Justin. Bir şok geçiriyor. Kanada'ya gittiğimiz zaman dinlediği uydurma bir öykü onu çok etkiledi.»

Justin'nin ses çıkarmadığını görünce devam etti. «Bir süre onu yalnız bırakmanın daha doğru olacağını düşündüm. Akli başına gelince, duyduklarının gerçek olmadığını anlayacaktır. İsterse araştırma bile yapabilirdi. Şimdi seninle konuşmaya geldim, çünkü Lily'nin çocukları arasında en akıllı ve duygulu olan sensin. Lily için endişeleniyorum.»

Hiç ses çıkarmadan biraz daha geriledi Justin.

«Demek konuşmak istemiyorsun, ama ben istiyorum. Her şeyi olduğu gibi bırakmak doğru değil. Annenden ayrı olmak

ikimiz için de iyi olmadı. O beni çok seviyor, Justin ve ben de onu seviyorum. Önümüzde mutlu, uzun bir gelecek var, tabii bunu görmeyi başarırsa. Beni bir daha görmek istemediğini söylediğini biliyorum, ama 'Lilv'mi tanırım. Bu kadar ani karar verdiğiğine pişmandır. **Ama gururuna çok düşkün olduğundan ilk** adımı asla atmaz. Bu nedenle sana geldim. Yalnızca seni önyargısız olarak dinleyeceğinden eminim.»

Dönüp pencereden dışarı baktı Justin. Yanıt vermemek için gösterdiği çabayla omuzları kasılmıştı.

«Durumu bir düşün, Justin. Yanında ben olmayınca annen **çok** yalnız kalmayacak mı? Onu koruyacak, mutlu edecek bir **erkek** olmadan yaşayamaz. Ağabeyim ölünce öylesine büyük bir yalnızlık içinde bana geldi ki, yüreğim parçalandı. Lily için her şeyi yaptım ben.» Cutter pencereye doğru bir adım attı ve Justin'in zayıf, güçlü bedenindeki kasılmayı fark edince durakladı.

«Bak dinle, sen bu kentte birkaç haftadan fazla kalmıyorsun. Toby evleniyor ve herhalde California'ya yerleşecek. Maxi ise şirketin işlerine dalıp gidecek... Eğer ben yanında olmazsam Lily'yle kim ilgilenecek? Benim değil, annenin iyiliği için bunu yapmanı istemeye geldim senden. Ona gidip, benimle konuşmasını söylemelisin.»

Justin pencereden uzaklaşıp eline bir kamera aldı ve incelemeye başladı.

«**Benimle konuşmamakta inat ettiğin için seni suçlamıyorum.** Her nedense, seninle aramızda sıcak, yakın bir ilişki kurulamadı, ama çok önceden dost olmalıydık... belki dosttan da yakın.» Vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi yanı başında durmuş, usul usul konuşuyordu.

«Buraya gelip seninle konuşmaya **hakkım** var, Justin. Eğer böyle bir hakkım olmasaydı, asla özel yaşamına girmezdim. Artık gerçeği öğrenmen gerektiğine inanmasaydım, bunları sana söylemezdim. Niçin senden bir şey istemeye hakkım olduğunu bilmen gerekiyor. Ailede senden başka hiç kimseden isteyemez-

«dim bunu. Hayır, başını sallama Justin. Beni dinlemeni istiyorum.»

Âdeta yalvarıyordu Cutter. Justin gözlerini elindeki makineye dikmiş otururken, yakın dövüş tekniklerinde öğrendiği her şeyi aklından geçirip, hiç kıpırdamamaya zorluyordu kendini.

«Bunu anlatmak kolay değil. Anneni ne kadar sevdiğini bilirim. Sevilmeyecek bir kadın değil o. Yıllar önce biz de gençtik. İkimiz de yirmi dört yaşındayken birbirimize âşık olduk.»

Justin makineyi bırakıp ayağa kalktı ve hücresinde duran bir mahkûm gibi yüzünü duvara çevirdi.

«Evet, âşık olduk birbirimize ve sonunda bir çocuğumuz dünyaya geldi... bu sendin, Justin. Sen benim oğlumsun.»

«Biliyorum.» Tüm duygulardan arınmış gibiydi Justin'in sesi.

«Ne? Lily mi söyledi?»

«Onu terk edip California'ya giderken bıraktığın mektubu okudum. Mektup tarihiyle kendi doğum günümü karşılaştırıncaya sonuca vardım. O zamanlar küçük bir çocuktum ve her tarafı karıştırdım. Çalışma masasının bir çekmecesinde mektubu buldum, okudum ve tekrar yerine sakladım. Sanırım hâlâ oradadır.»

«Ama eğer biliyorsan... ya da eminsen... Nasıl oldu da... bildiklerini kendine sakladın?»

Justin dönüp kapıya yaklaştı. Şimdi Cutter'ın yüzüne bakıyordu. «**Benim babam Zachary Amberville**'di. Babam olarak tanıdığım ve babam olmasını istediğim tek kişi oydu. O hâlâ benim babamdı ve sonsuza dek öyle kalacaktır. Lütfen gidin.»

«Justin! Gerçeği biliyorsun ve yadsımıyorsun! Kan kandır. Senin baban **benim**, Justin! Ve hâlâ **yaşıyorum**... bunun bir anlamı yok mu sence?»

«Lütfen gidin buradan. Gidin.» Justin kapıyı açıp titreyen eliyle işaret etti. Ağır ağır isteksizce yaklaştı Cutter ve tam yanına gelince durakladı. Son kozunu oynayarak oğluna sarıldı.

«HAYIR!» Hızlı, güçlü, içgüdüsel bir hareketle Justin geri çekildi ve tehlikeli gücünü kullanarak ellerinin kenarıyla kendisine sarılan kollara vurdu. Cutter geriye doğru sendelerken, kırılan kolları dengesini bulmasına yardımcı olamadan iki yana sarktı.

Acı içinde haykırarak yere düştü ve dik merdivenden aşağıya yuvarlanırken, yukarda bir kapı kapatılıp sürgülendi.

28

Birkaç gün sonra, Toby'yle India'nın ertesi hafta için planlanan düğünlerinin hazırlıkları doruğa ulaşmışken, Maxi kimseye belli etmeden evden çıktı. India, Angelica ve Lily ne giyecekleri konusunda hararetli bir tartışmaya dalmışlardı; gürültüden kaçmak isteyen Toby ise, lokantalarından birine sığınmıştı.

Maxi üzerine eski bir blucin ve düz beyaz bir tişört giymiş, çıplak ayaklarına sandaletlerini geçirmiş, bir gram boya sürmemişti yüzüne. Savaşa hazır bir biçimde yürüyordu. Yolda bir yere uğradı ve elinde büyük bir paketle Rocco'nun kapısını çaldı.

«Kutuda ne var?» diye sordu Rocco kuşkuyla. Kapıyı açınca içeri dalmasını engelleyememişti. «Durup dururken niye uğradın bana? New York'lular önce telefon eder.»

«Toby'nin evinden kaçmak zorundaydım... antika danteller, beyaz saten terlikler sinirlerimi bozmaya başladı... Bütün düğünler en akli başında kadını bile deliye döndürüyor. Evde olduğunu Angelica'dan öğrenmiştim ve gelip seninle bazı konuları görüşmek istedim. Örneğin Dunk'la olan ilişkisi. Yani Rocco, o da düğünde görev alacak.»

«Lu görev, yaşamını kızımınla beraber geçireceği anlamına gelmez. Yoksa kutuda pizza mı var?»

«Yaa evet, acıkmış olacağını düşündüm. Mutfağa bırakayım mı?»

«Neli pizza?»

«Her şeyli. Hiç sana başka türlü pizza getirdim mi, Rocco?»
Yemyeşil gözleri, düz kaşları, hatta biçimli dudakları bile ma-
sum görünüyordu.

«Hayır sanmam. Pizza konusunu iyi bilirsin. Bu arada teb-
rik ederim. Büyük bir yayıncı olacağına inanıyorum. Cidden.
Enerjini yönlendirecek bir şeye ihtiyacın vardı ve galiba sonun-
da buldun. Senin adına seviniyorum, Maxi. Harika bir iş ba-
şaracaksın. Yalnız, sakın kendi başına maket **yapmaya kalkma**
bir daha.»

«Teşekkürler,» dedi Maxi alçak gönüllülükle. «Henüz sı-
cakken yiyelim mi bunu?»

«Demek pizzayı paylaşacağız? Bu durumda tekrar ısıtmaya
taraf tar değilim. Peyniri ip gibi olur ve hamuru sertleşir. Zaten
yemek yememiştım. Çok işim vardı.» Rocco masayı hazırladı
ve pizzadan kalın dilimler kesti. Gerçekten iyi bir pizzanın ge-
rektirdiği gibi, bir süre sessizce yemek yediler. Ne kadar kötü
olursa olsun, Rocco Cipriani'nin hiçbir pizzayı yarım bıraktığı
görülmemiştir ve bu seferki harikaydı. Pizzanın yanı sıra bira-
larını şişeden içerlerken, masanın ortasındaki kâğıt peçete yı-
ğını iyice azaldı.

«Pizzanın en garip tarafı, midenin sanki sana teşekkür
ettiğini hissediyorsun,» dedi Rocco. «Sanki bir yemek değil bu,
adeta kan nakli.»

«At yarışlarındaki sosisli sandviçler de bana aynı duyguyu
verir,» dedi Maxi düşlere dalarak. «Sapsarı hardal, yumuşak
beyaz ekmek ve ılık, iyi pişmemiş pembe sosisler... Hiçbir şey
onlarla boy ölçüşemez.»

«Belki de din farkından ileri geliyordur bu.»

«Çocuklukla ilgili. Ya da ben böyle düşünüyorum.»

«Çorba konusunda ne düşünüyorsun?» diye sordu Rocco.

«Çorba mı? Gerçi çorbaya karşı değilim, ama en sevdiğim
yiyecek sayılmaz.»

«Ya hastaysan, üşüyorsan ya da yalnızca rahatlamaya ihtiyacın varsa?»

«Ve tabii el altında alkollü bir şeyler yoksa.»

«Evet... bilinmeyen bir nedenden dolayı eline bir şişe geçiremiyorsun diyelim, o zaman çorba içer misin?»

«Yalnızca konserve olanını,» dedi Maxi. «Evde yapılmış, 'sana-iyi-gelir-çorbası' istemem. Fazla Avrupalı gibi görünüyor onlar bana.»

«Tam çorba havasındayım,» diye şarkı söylemeye başladı Rocco, «Tam Âşık Olma Havasındayım» adlı parçanın melodisine uydurmaya çalışarak. «Yalnızca sen yanımda olduğun için sevgilim, ben çorba havasındayım.»

«Fon nasıl?» diye sordu Maxi bir reklamın yaratılmakta olduğunu hissederek.

«Sevgililer. Her yaştan, her bedenden, her şekilden, dinden, renkten, ırktan ve hatta başka gezegenlerden gelme sevgililer. Her çiftte üç saniye tanınacak. Öpüşüyorlar, kucaklaşıyorlar, birbirlerini okşuyorlar ve Julio Iglesias bunları söylüyor.»

«Reklamı yapılan nesneyi görüyor muyuz?»

«Asla. Amerikan Çorba Konserveçiliği Şirketi için yapıyor. Tam bir dakika. Beğendin mi?»

«Bence harika. Ama Julio olmaz... onu çok severim, ama dili inandırıcı değil. Kenny Rogers'a ne dersin? Yoo, çok kovboyca. Bu bir balad olduğuna göre, Mavi Gözlü'yü kullanmak yersiz kaçır. Ayrıca kimbilir kaç para ister. Evet buldum, Tony Bennett!»

«Harika! Romantik, sıcak, bilinen bir ses... tam oturdu. Yani fikri sevdin, değil mi? Gerçekten sevdin mi?»

«Beyni yıkanmış bir hayalet gibi mutfığa koşarak bir kutu çorba açıp, ısıtıp daha ne olduğunu anlamadan içivermek geliyor içimden,» dedi Maxi son pizza dilimini tabağına aktarırken.

«Bu konuyu işliyordum,» dedi Rocco lokmaların arasında. «İnsanların çorbayı gerçekten sevdiklerinden emin değildim. Yalnızca iyi geldiğine inandıkları için de içebilirler...»

«Çorba konservesi şirketi için önemli mi bu?»

«Reklamı iyi hazırlamak için hissetmem gerek. Üstelik annem çorbayı hep kendi yapardı. Konserve çorbaya el sürmemize bile izin vermezdi. O nedenle anılarıma güvenemedim.»

«Gerçekten annenin çorbaları harikaydı. Bana da bir tavuk çorbası tarifi vermişti, ama işe başlamak için önce bütün bir tavuk ve dana budu almak gerekiyordu. Bunları pişirmeyi beceremeyeceğim için gidip konserve çorba almıştım.»

«Nede olsa o zamanlar on sekiz yaşındaydın. Yoksa on yedi mi? Asla emin olamadım ki.»

«Ben de emin değilim. Neyse, hâlâ yemek pişirmeyi biliyorum.»

«Annem de bir yayınevini yönetemez. Herkesin işi kendine,» dedi Rocco ve tabakları lavaboya yerleştirip buzdolabından iki şişe bira daha çıkardı. «Şarabı da kendi yapardı. Gallo reklamlarında epey sıkıntı çekiyorum, ama herhalde atlatacağım. Tanrıya şükür, annem bira, araba ya da sabun yapmıyordu. Hadi gel, salona geçelim. Dunk'a ne olmuş? Angelica onu getirip tanıştırdığı zaman iyi bir çocuk olduğunu düşündüm. Angelica'nın baştan çıkarılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu sanmıyorsun, değil mi?»

«Herhalde olmaz böyle bir şey. Annemin de dediği gibi, kızım benden daha akıllı ve çok farklı. Galiba biraz rahatlasam fena olmayacak.»

«Sen on iki yaşındayken, baştan çıkarabilir miydin?» diye sordu Rocco pencerenin önünde durmuş, Central Park'a bakarken.

«Elbette hayır. Ben seni bekliyordum.» Bu basit tümcede büyük bir anlam vardı.

«Seni okşamasına izin vermez miydin? Dunk oldukça yakışıklı.»

«Çocukların beni okşamasına hiç izin vermedim,» diye yanıtladı Maxi. Cama yansıyan Isis heykeline, Han Hanedanlığından kalma ata bakarken. «İlk öpüştüğüm erkek sendin,» diye

ekledi bir süre sonra. Deliler gibi gözlerini kırıştırtıyor, ama ona hiç bakmıyordu.

«Yaa?»

«Hep biliyordun bunu.»

«Hayır, bilmiyordum. Deneyimli olduğumu sanmıştım. Tabii bakire bir kız gerçekten deneyimli olamazdı, ama yine de bir şeyler vardı. Eski mahallede dediğimiz gibi, ateşli bir piliçtin.»

«Hepsi roldü,» diye itiraf etti Maxi güzel başını eğerek.

«Yoo hayır, çok ateşliydin.»

«Deneyim bölümü roldü, ateşe gelince... onu da sen sağladın.» Başını kaldırıp tehlikeli yeşil gözlerini Rocco'nun yüzüne dikti. Birdenbire gizemli, küçük bir kız haline girmişti. Ortak geçmişleri sanki hiç yaşanmamıştı ve birbirlerini ilk kez görüyorlardı.

«Şeyy, teşekkürler.»

«Rocco...»

«Hayır, Maxi, kesinlikle hayır!»

«Hayır mı? Ne diyeceğimi nereden biliyorsun?» dedi Maxi çekici bir öfkeyle. «Sözlerime bir yanıt vermen gerektiğini bile bilmeden, niçin bu kadar olumsuz davranıyorsun?»

«Aradan geçen yıllar beni akıllandırdı. İlk tanıştığımız yaz, tavanarasındaki evime gelirken giydiğin giysiler içinde kapımda belirdiğin zaman, adamı kodese gönderecek kadar genç görünüyordun. Öyle de güzelsin ki, insan katil bile olabilir. Ama tabii, bütün bunlar seni tanımayan biri için geçerli. Sonra bana harika bir pizza getiriyorsun, çorba reklamıyla yakında ilgileniyorsun... bir şeyler hazırladığını tahmin edemeyeceğime gerçekten inandın mı? Haydi Maxi, itiraf et.»

«İnsanların kişiliklerinin zamanla değişebileceğine inanmaz mısın?» diye sordu son derece mantıklı bir biçimde. «Çocuğumun babasıyla daha yakın bir ilişkiye girmek, iki olgun insan arasında bir dostluk yürütmek isteyemez miyim? Aramızdaki düşmanlığa bir son veremez miyiz? Angelica'ya olan sevgimiz dışında, aynı kentte yaşamayı sürdürdüğümüze göre, birbirimize

başka konularda da nazik ve anlayışlı davranamaz mıyız? Bura-ya mutlaka içten pazarlıklı olarak mı gelmem gerekiyor?»

«Maxi, kendine gel. **B and B**'nin maketini hazırlamam için bana şantaj yapan kimdi? Nezle olduğum zaman sarhoş edip, üç kez tecavüz eden kimdi?»

«Saçmalık bu!»

«Belki kanıtlayamam, ama bildiğimden de vazgeçemem. Benden bir isteğin olmadıkça buraya gelmezsin. Bu kez ne olabilir? Biraz düşüneyim. Pavka birkaç yıl sonra emekliye ayrılacak ve bu arada benim oraya gelip yerini almaya hazırlanmamı istiyorsun. Öyle değil mi? Aslında bunu yapardım, ama senin yanında çalışmam gerekir. Beni özgür bırakacağını söylesen bile olmaz. Kesinlikle. Başka ne olabilir? Belki...»

«Rocco, haklısın. Ben içten pazarlıklıyım. İnsanları parmağında oynatarak bir sürü şey yaptırmaya çabaladım yaşamım boyunca. Çoğunlukla erkekleri yani. Biraz yalan söylerim, biraz kaçakçılık yaparım, biraz kumar oynarım. Ve bazen de sinirlenirim.»

«İnanılacak gibi değil,» diye homurdandı Rocco.

«Ama aslında iyi bir insanım. Ve çok **değiştim**, Rocco. İstediklerimi elde etmek için akıllıca davranmak ve çok çalışmak zorunda olduğumu öğrendim. Evet, itiraf ediyorum, pizza bir yemdi. Bu blucin de bir yem. Evet, bir şey istiyorum.» Gözlerinde kararlı ve sevgi dolu bir bakışla yüzüne bakıyordu Maxi. «Seni istiyorum, Rocco. Beni tekrar sevmeni istiyorum.»

«Niçin?» diye sordu Rocco inatla. Sınırsız bir sevgiyle ona sarılmak arzusunu yenmek için elinden geleni yapıyordu.

«Çünkü seni sevmekten bir türlü vazgeçemedim. Bunu başarmak için elimden geleni yaptım. Hatalarım vardır ve köşeye sıkışınca itiraf ederim, ama iyi yanlarım da var. Bunlardan biri de sadakat. Duygulara bağlılık. Seni duygularımda aldatmaya çalıştım, ama başaramadım. Seninle tanıştığımızda biraz daha büyük olsaydım, eminim senin maaşınla geçinme konusuna itiraz etmezdim. O aptal, düşüncesiz, zengin kız hatalarını yap-

mazdım. Belki başka hatalar yapardım, ama **bağışlanmaz** hatalarım olmazdı. Senin gururunu anlayabilirdim. Birlikte bu işi yürütebilirdik. Hattâ evli olabilirdik. Lütfen Rocco, sevgili Rocco, bana bir şans daha tanı. Seni o kadar çok seviyorum ki, artık dayanamıyorum.»

Çekip gittiği geceden beri aklından çıkaramadığı, unutamadığı, yerine başkasını koyamadığı bu olağanüstü yaratığa uzun uzun baktı Rocco. Herhalde bilinçli olarak başka bir kadınla mutlu olmayacak bir hale getirmişti onu. Bir kez Maxi'ye âşık olan, ondan asla kurtulamazdı. Ama dediği gibi, aslında, iyi bir kadındı. Evet, dert açabilirdi başına, ama bu dertler Rocco'nun halledemeyeceği türden değildi. Üstelik kendini aldatmasına ne gerek, hâlâ ona âşıktı. Bu küçük kaltağa tapıyordu. Öbür heriflerle evlendiğini öğrendiği zaman öleceğini sanmıştı. Rocco için başka biri asla olamazdı. Olmamıştı, olmayacaktı.

«Pekala. Anlaştık.»

«**Yani bana bir şans daha tanıyacak mısın?**» diyerek soluğunu tuttu Maxi. Gözleri yaşarmıştı.

«Niçin işleri yarım yapalım? Tekrar evleniriz. Ben de seni deli gibi seviyorum. İstedğin zaman evleniriz ve Angelica'yla sen buraya taşınırsınız. Hepimize yeter. Ama büyük bir düşün, antika danteller filan istemiyorum.»

«Olmayacak,» diye söz verdi Maxi, «**Başka** bir erkekle evlenmiyorum ki.»

«Benimle evleniyorsun, bu kez sonsuza kadar.»

«Doğru. India'ya bunu söyleyeceğim. **Başka** bir erkekle evlenmiyorum.»

«India mı? Önce Angelica'ya söylemeyecek misin?»

«Angelica mı? Ah elbette, önce ona söyleyeceğim. Niçin içimden bir ses, her şeyi onun ayarladığını fısıldıyor acaba bana? Toby'nin düşününden sonra annem onu alıp Venedik'e ve İngiltere'ye götürecektir. Ama bu kadar beklememiz gerekir mi?» Usulca ona yaklaşp dudaklarını uzattı.

«Yine de Toby'nin evine gidip eşyalarını almak zorundasın. Blucin ve tişörtle buraya taşınamazsın,» diye fısıldadı Rocco ona sarılırken. Sabırsız bir hareketle kadını kucağına alıp, üst kata çıkan merdivene yöneldi. «Ne de olsa yarın sabah işe gitmek zorundasın, bebeğim, sevgili küçük yayıncım.»

«Önemli değil,» dedi Maxi öpücüklerin arasında «Elie aşığıda, arabada eşyalarımı bekliyor.»

S O N

Herşeyin Daha Fazlası

JACQUELINE BRISKIN

Üç genç kız hayata birlikte atılmışlardı. Her biri ayrı yollar-
dan zenginliğin, aşkın ve ihanetin doruklarına ulaştılar. Ancak
hayat mücadelesinde yozlaşmayan tek şey dostluklarıydı. Bir
gün patlayan bir silah bu dostluğu mezara gömüyordu.

Yayın organları günlerce bu olayı konu aldı.

Yaşarken ya da öldükten sonra bu üç kadının bambaşka bir
çekiciliği vardı. Çünkü onlar her şeyin daha fazlasına sahiptiler...

Jacqueline Briskin'i en çok satan kitaplar listesinde zirve-
ye oturtan bu kitabın filmi de Emmy ödülüne lâyık görüldü.

Türkçesi : Meral Gaspıralı

494 sayfa

Paraşütler ve Öpücükler

ERICA JONG

Paraşütler ve Öpücükler zekice yazılmış, espri dolu ve «seviyeli» bir erotik roman...

ERKEKÇE, Şubat 1986

Kadın, kadının seks gereksinmesi, bu gereksinimini gidermesindeki zorluklar, yanlışlıklar, seks konusundaki değişim ön planda gözüküyor ama Jong erkeklerden feministlere, iş dünyasından yazın âlemine değin gözlemlediklerini yeniden yorumlama çabası gösteriyor...

BRAVO, Şubat 1986

Jong bu kitabında da kadının cinsel kimliğini ve kişiliğini araştırıyor, kadın erkek ilişkisindeki tabuları yıkıyor. Konu da hayli esprili bir anlatımla gerçekleştiriyor...

KADINCA, Şubat 1986

Okunmaya değer, az bulunur bir roman...

ÇAĞDAŞ SANAT DERGİSİ, Şubat 1986

Türkçesi : Belkıs Dışbudak

456 sayfa

Günahlar

JUDITH GOULD

Helene, moda dünyasının en başarılı ismiydi. Kadınlar onu kıskançlıkla izliyor, erkeklerse ona sahip olmak istiyorlardı. Helene güzelliği ve zekâsıyla dünyanın en büyük dergi imparatorluğunu kurdu. Ama çocukluk yıllarında Fransa'da başından geçen dehşet verici olayları asla unutamadı: Annesinin vahşice öldürülmesi, Nazilerin ablasına tecavüz etmeleri, küçük bir yetim olarak geçirdiği açlık yılları... Ve Helene başarının doruklarına yükselirken ailesinin öcünü almaya yemin etti.

Günahlar macera ve aşk romanlarından hoşlananların zevkle okuyacakları bir kitap.

Türkçesi : Nüveyre Gültekin

422 sayfa

Karanlıktakiler Gözükmez

MARIO SIMMEL

Televizyon program yapımcısı Daniel Ross'un artık hayat-
tan beklediği bir şey kalmamıştır. Tam hayatına son vereceği
anda eline büyük bir fırsat geçer. Amerika'yla Rusya'nın dün-
yayı aralarında paylaştıklarını belgeleyen video bantlar... Artık
Ross'un tek amacı bu bantları TV'de yayınlamaktır. Ancak pek
çok kişi kendisine engel olmaya çalışır.

Frankfurt, Buenos Aires, Tahran gibi çeşitli kentlerde sü-
ren amansız bir kovalamaca, büyük bir heyecan...

Simmel son romanıyla dünya listelerinin başına otururken,
Gökkuşağı ve Yalnız Havyarla Yaşamaz'la kazandığı ününü
perçinliyor.

Türkçesi : Ahmet Arpad

603 sayfa

Judith Krantz